

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம :

பொய்கையாழ்வார் அருளிய

முதல் திருவந்தாதி

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம்,
அப்பிள்ளையுரை, ஸுதர்சனர் இயற்றிய
விவரணைகளுடன் கூடியது.]

பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ உ. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
(ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர், 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீதிவானந்தங்கள் குடும்ப
தரிசு சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.
உதவிக்கள் :

B. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L. அட்வகேட்,

B. சாம அய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை

1986.

[தயாற்கூலி 1-50]

ஸ்ரீதிவானந்த பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பொய்கையாழ்வார் திருநாத்தரத் தனியன்.

तुलायां भावणे जातं काञ्चयां काञ्चनधारिणात् ।

द्रापरे पाञ्चजन्यांशं सरोयोगिनमाधये ॥

தூலாயாம் பாவணே ஜாதம் காஞ்சயாம் காஞ்சனவாரிணாத் ।
தீவாபரே பாஞ்சஜன்யாங்காசம் ஸரோயோகி,மமாபரேயே ॥

काञ्चयां सरसि हेमाब्जे जातं कासारयोगिनम् ।

कलये यः शिखः पायू रवि दीपमकल्पयत् ॥

காஞ்சயாம் ஸரஸி ஹேமாப்,ஜே ஜாதம் காஸாரயோகி,நம் ।
கலயே ய: ஸ்ரீய: பத்யூ ரவிக் தீ,பமகல்பயத் ॥

வாழித்திருநாமம்.

செய்ய துலா வேணத்திற் செகத்துதித்தாய் வாழியே
திருக்கச்சி மாகதரம் செழிக்கவத்தாய் வாழியே
கலயத்தகனி நூறுல் வகுத்துரைத்தான் வாழியே
வனசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தன் வாழியே
வெய்ய கதிரோன் தனின விளக்கிட்டான் வாழியே
வேங்கடவர் திருநாமம் விரும்புமவன் வாழியே
பொய்கை, டனி வடிவழகம் பொற்பதரும் வாழியே
பொன்ருடியும் தருளுகரும் பூதலத்திற் வாழியே

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருநாத்தரத் தனியன்.

सकलद्राविहास्यसाख्यारण्यारण्यकारिणम् ।

भावणे रोहिणीजातं कणापञ्चवत् भवे ॥

சகலத்,ராவீட,யம்நாயலாரவ்யாக்,யககாரிணம் ।

ரோவணே ரோஹிணிஜாதம் க்ருஷ்ணபஞ்சுமஹம் ப,ஜே ॥

வாழித்திருநாமம்.

தன்கைய சிங்கம் ரோகினி நான் தகழக்க வந்தோன்வாழியே
தாராளியில் சங்கமல்லூர் தாறுடைபோன் வாழியே
புங்கை தவிர் திருவரங்கர் புகழுகாப்போன் வாழியே
பூதார் எதிரேசர்தான் புகழுவவன் வாழியே
மன்புகழ்ச்சேர் கடகோபர் வளமுறைப்போன் வாழியே
மகநாவின பொருள் தன்னைப் பகுத்துரைத்தான் வாழியே
அன்புடன் உலகாரியர்தம் அடிவிடையோன் வாழியே
அபவந்தாராஜர் தான் அளவாதம் வாழியே.

பு:

ஸுதர்சன வந்தாயகர் கீர்த்திமுத்தரி
ஸ்ரீ உ. வே. K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸாநித்த

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

“முத்தி தரும் கெடேழில் முக்பெயரம் கட்டு” என்றும் “காரி முதலாகிய என்னகியெல்லாம் காரமேனி அருளாளர் கட்டுகைக்கு ஒவ்வா” என்றும் பெருமை பெற்றதும், பிரமன் அசுவமேத வாகம் செய்த இடமுமாகிய ஸத்யவாதகேதாரத்தில் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமான் (ஹதோத்தகாரீ) ஸர்ரிதியில் பெற்றருமரைப் போவகைவிச், பதுமமலரில், பாஞ்சொநியான பதுமலபனின் பஞ்சாபுதங்களில் பிரதமாயுதமான பாஞ்சஜக் வாய்ராராய், துலா (ஐப்பசி) மாதத்தில், திருவோணத்திருநாளில் கொங்கைப்பிராக் கவிஞர் போரேறு திருவவதரித்தருளினார். எப்பெருமானும் அஹதைய பாரிஷதரீனும் வருவதைப் படைபோர்புக்கு முழங்குமப் பாஞ்சைன்னியம் காட்டுவது போல், மற்ற ஆழ்வாரீனோக்கு முன் அவதரித்து, இவ்வாழ்வார் மற்றவர்கள் அவதரிக்கப்போவதைக் காட்டிப்பருளினார். “கெடேழே தார்த்தாஷ்டிரானும் ஹ்ருதயாகி வ்யதாராயத்” [அந்த கோலும் திருதாஷ்டாபுத்ரர்களின் ஹ்ருதயங்களைப் பிணந்தது.] என்றபடியே பரமதஸ்திகளின் ஹ்ருதயங்களைப் பரதத்வரீனயம் செய்து பேதித்தார்.

“யோ ப்ரஹ்மானாம் வித்யாதி பூர்வம்

யோ வை வேத்யாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்தம”

என்று கீவேதார்கவதர உபரிஷத்தில் சொன்னபடியே தன்னுடைய ஸாரீமொத்தில் ஸன்முகனாகிய பிரமன் முதலில் படைத்துப் பண்டைநான்மறைகளை அவனுக்கு உபதேசித்ததைப் போல், இவ்வாழ்வாரையும் பத்மத்தில் அவதரிப்பித்துப் புதுமறைகளாகிய தமிழ்வேதங்களை இவ்வாழ்வாருக்கு முதலில் உபதேசித்து, இவர் மூலமாக அவற்றை அவதரிப்பித்தருளினார் ஸாராயணன், சக்ரவர்த்தித்திருமுகனாகிய பெருமானாகத் திருவாராதனம் செய்பப்பெற்ற ரங்கநாதன் பெரியபெருமான் என்ற பெயர் பெற்றதுபோல், பரணாகவியினும் “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்றும், படைத்தான் கவியாகிய ஸம்மாழ்வாரால் “செஞ்சொற்கவினன்” என்றும், “இன்கவிபாடும் பரமகவிசன்” என்றும் பாடப்பட்ட பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதல்வர் இவரே. “திருவோணத்தான் உலகானும் என்பார்களே” என்று பெரியாழ்வாரால்

மக்களாலானம் செய்யப்பட்டதும், பகவானுடைய நகரீர
மானதமான திருவேளத்தில் இருவதவித்த பெருமை இங்
வாழ்வார் ஒருவருக்கே உண்டு. ஒடித்திரியும் பாயிவான இவர்
யோகாப்பானத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் எழுந்
தருளியிருந்த மண்ணாய்வு, மண்ணுலகில் மனிசரூப்ப, வன்பெரு
வானமாய்வு அமரரூபம் ஸ்ரீகைவலயவதரிமத்தைப் பரவிச்
செய்து, துஞ்சாப்பரதமான பாஞ்சஜல்பத்தைப்போல், முதல்
திருவந்தாதி பாடி, ஞானக்கடர் விளக்கேற்றி வைவத்தை
வாழ்வித்தருளினார். "அடிபாசன் குழாங்கோன்—உடல்கடுவ
தென்றகோலோ" என்று ஆசைப்பட்டிருந்தும் அக்கதன் இம்
முதலாழ்வாரின் மூலமும் இடைகழியில் செங்கிப்போது திரு
மகளும் தானுமாகக்கூடி நின்று தெருக்கையாலத்தில் முதலில்
பாடப்பட்ட பெருமைவாயுடைய பிரபத்தம் இது. திருப்
பள்ளாண்டைப்போல் 'எம்பெருமான் நேனைனாதிக்கும்போது
அவன் முன்னிலையில் பாடப்பட்ட பெருமை இப்பிரபந்தத்
தக்கும் உண்டு. 'வருத்தம் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய்
கைப் பிரான் மறைபிக் குருத்தின் பொருளையும் செங்கியிற்
தள்ளியும் கூட்டி ஒத்தத் திரித்தகந்தெரித்த திருவிளக்கு"
என்று திருவாங்குதமுதலார் திருவாய்மொளிக்கருளிய இராமா
னுச ஞாந்தந்தாதிப் பாகரத்தில் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை
பொடப்பட்டது. கடராழியைக்கே குட்டிய சொல் மாரி
வாய்வு இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை "ஆரையும் சீர்கமத்தோ"
என்றும்படி இருந்தாலும் இங்கு கருக்கச் சொல்லப்படுகிறது.
'மண்ணுலகே பூமி மாவையன் மயக்கமே; நீர்க்கொத்த கடலும்
காவல் நீரே; உகைமும் உருவெளித் தொற்றமெயொழிய
உள்ளமடல்லை; ஒன்றிற் தத்தவம்; ததற்கு ரூபம், குணம்,
செஷ்டதக்கன் முதலிய ஒன்றும் கிடையாத' என்கிறவர்களு
கூடப் பிடரிமையப் பிடித்துத் தன்னுதையொளிகூர்ந்தது
'கடலும் தகையம்' என்கிற முதல் பாகரம். 'ஐக்கமாய்வு
வதர்' எனப்பட்ட ஐக்கமாய்வு முதலிய தொழிறுக்கு உப
கரணங்களாகிய ஸ்வர்த்துத்வ ஸ்வரத்தி த்வங்கனாகிய குணங்க
ளுண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'கடலும்', 'வாக்கடல்'
என்று விவாதிப்பிட்டுப் படுகிறது. 'கடராழியான்' என்று
அனாதாரணமான திவ்யமங்கன விக்காணம் தெரிவிக்கப்படுகிறது.
நித்யவிபூதியோகமும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'கடராழியான்
யுக்கே குட்டியனைன் சொல்மாரி' என்பதினால் பாமாலை
பாடுவது பரமபுருஷார்த்தம் என்றும் மறைபின் முழுப்பொருள்

மாந்தரர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "நெறி வாசகி தானேயாய் சித்ருன்" என்று அவனே உபாலமும் உபேயமும் என்று உரைக்கப்படுகிறது. "இறைபுர் சிவனும் இருவிதம்பும் காற்றும் அறைபுனதும் செந்தீயுபாவாக்" என்றும், மற்றும் பல விடங்களிலும் ஸர்வார்த்தியுரப்பவன் புருஷோத்தமனென்று காட்டப்படுகிறது. "வாயவெய்வது வாழ்த்தாது...காணு கண் டெனா செயி" என்றும், "நிருமாணவல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்" என்றும் ஸ்ரீகங்கைவர்களுக்கு முக்யவண்ண மாண மறந்தும் புறத்தொழாமை கொஷிக்கப்படுகிறது.

இந்தப் பிரபந்தத்தில் பிரதிபதிக்கப்படும் பொருளாகிய ஸ்ரீமநாராயணனின் பெருமையைவும், எதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்படும் எழுத்துக்கொடியுடைவாறுதைய எளிதமையையும், "அரன் னாரணன் நாமம் ஆச்சிடை புன் னாரி, உரைநான் மறை உறைபும் கோலிக்—கரை நீர், கருமமழிப்பளிப்பு தையது வேல் வேலி உருவமேலி காசுமேலி ஒன்று" என்று பல விதமாகப் பாரோதாயப் பாடியிருக்கிறார் பொய்கையாழ்வார். அழிப்பவன் அரன்; அளிப்பவன் அக்கடன். அனைவிட்டு அகல வேண்டும்; நாயக்கன் செருமிடமான னாராயணனையே நாட வேண்டும். மூடாத்நாயகான மாடு மனையாளுக்கு வாறுகன்; வேதஸ்கருதியான வினாக்காரனும் விஷ்ணுவிற்கு வாறுகன். பகபதியைப் பேசுவது பெருநிஷேபமான பாகபதாரதி, ஆக மக்கன்; விஷ்ணுவை விளக்கவைப்பவை அராதியான, அபேள ருஷேபமான வேடக்கன். 'அறுத்தத்தா பொக்கித்தா' என்றும் கடின ந்ருதாயமுடைய கண்ணாநிலைனுக்கு இருப் பிடமோ அடிதமான கயிலை மலை; 'பந்தம் புக்குப் பூசம் தோயர்' என்று, பக்திபுடன் கொடுக்கும் நீர்பாலும் என்கிற நீர்மைபையுடைய னாராயணனுக்கு இந்நப்பிடம் இனிமையான உற்சடல். கங்கெஞ்சையுடைய கயிலைப்படுக்குக் கொலைத் தொழிக். காக்குப் தொழிலின் கண்ணிரோன், சிவனுடைய ஆயுதமோ குலாயும்; அரைவாசற்பதுடைய ஆயுதமோ அருணாதி. "ஸுமேவாஸ்யதக்ஷணிமாஸம் வயாசந்தே" [இஹுடைய உன்மகம் ராஜிகமகனை உருவமே உனர்த்தும்.] என்றும், "அகத்தினறது முகத்தில் தெரியுன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "பரிசைமாமலைபோக் மேலி பவனவாய் கமலக் செங்கண்" என்கிற விக்ஷணவைகண்ணபறமுடையவன். கண்டவர் கண்ணுளிர்த்த கண்படைத்த ப்ரியோசனம் பெற்றோ மென்று களித்துக் கூத்தாடும்படியாடிகுக்கும் இவனுடைய

வடிவழகு. “காணிலும் உருப்பொலர்” என்று பூர்வாண்டி. பொலிருக்கும் புராரியின் நெருப்புக்கீதும் உருவம் காணக்கண் உகம்படிவாயிருக்கும்.

“யத்தகடாஷாதயம் ஐந்தரபாஜீமதாம் கதா” என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீபர் அருளிச் செய்தபடியே அபரீத கருணாக்குத ளாகாரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பிர பந்தத்திற்கு இரண்டு படியாக விபாக்கியானம் செவ்வநேர்த்தது மமது பாத்யமே. ஸலாயிர நிவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஸபாதக்ஷ க்ரந்தமாயிவ பராதக்கணக்கிலே விபாக்கியானம் செவ்வருளிய ஸலாயிரப்பெருக்காரான ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரி க்ருஷ்ணத்தைவ பாடலாயிவ விபாஸரேச அவதூ ஸ்ரீஜயந்தியில் உதித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணரேயோ என்று இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்த பெரிபொலர்கன் பணித்தருள்வார்கள். “கிசிஷ்டாதலைத எதித் தாகத்தநிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக உத்தவர்களுக்கு, நிரூப்பக்காண்டு மூதலிய நிவ்யப்ரபந்தங்களைப்பொழிய வேறு கதியில்லை; அன்றியும் பூர்வாசாரிய ஸம்பந்தராய பரம்பரைபாக வந்த நிவ்யப்ரபந்த தாத்பரியங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின விபாக்கியானங்களை பொழிய வேறு கதியில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்பந்தப்பட்டு அவருக்கு கிஷ்யகோடிகளாவேயிருப்பார்கள்.” என்று ஆழ்வாராசாரிய வைபவகிரந்தத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பெருமை பேசப் பட்டிருக்கிறது.

கலிவிரகபாபாஜ் காரணிகமஹோதயிம் ।

விநாயகவன் வந்தே க்ருஷ்ணசூரிமஹாகுமம் ॥

கலிவைரிக்குபாபாதாம் காருணவைகமஹோதயிம் ।

ஸ்ரீக்குஷ்ணப்ரவணம் வந்தே, க்ருஷ்ணஸூரிமஹாகுமம் ॥

[கலிவைரிதானரென்றும் நிருணமத்தைபுடைய நம்பிள்ளையின் கருணைக்குப் பாத்ரபூதரும், காருணபத்திற்கு ஒரே கடலாயிருப்ப வரும், ஸ்ரீக்குஷ்ணனிடமே ஈடுபட்டிருப்பவருமான பெரியவாச் சான்பிள்ளை என்னும் பேராசிரியரை வணங்குகிறோம்.]

இங்ஙனம்,

வினோதி

தொண்டரடிப்பொடி,

மாசியில் திருவோணம்,

வி. ஸ்ரீதிவாஸ அய்யங்கார்.

விவானத்தோடு கூடிய அங்கிளியுரை முதற்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முகவுரை

காலத்தாலும் பாவநிஷேபத்தினுண்டான ஓடுபட்டா லும் முதன்மைபெற்றிருப்பவர்கள் முதலாழ்வார்கள். “இம் மூவர்க்கும் அரித்தம் ஒன்றே, மூன்று சிஷிகள்கூடி ஒரு வாயாரணத்திற்குக் கரித்தாக்களானுற்போலே அரிந்துபேத, மூண்டோடாசினும் அரித்த,சரீரம் ஒன்று; தீமுரிவ்பாஷணம் என்னுமாபோலே.” என்பர் பெரிவளர்என்பிள்ளை. முதலாழ்வாரான டொய்கையாழ்வார் “வைபல் தகனிபா” என்று தொடங்கி உபபயிபூகிளையும் அதுணர்ந்திது ஜ்ஞானம் பிறத்த நிலையை வெளிப்படுத்தினார். இரண்டாம் ஆழ்வாரான பூதத்தாழ்வார் “அப்பே தகனி” என்று தொடங்கி ஜ்ஞானம் மூற்றி பக்தியாகும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். மூன்றாம் ஆழ்வாரான பேராழ்வார் பக்திமூற்றி அவனை பொழிபச் செவ்வாதபடியான பரமபக்தி விளைந்திருக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். செப்பகதிரோனும் விளக்கையும், கடராழி வாய் கடர்விளக்கையும் ஏற்றினார் முதல்வர். ஜானக்கடர் விளக்கேற்றினார் இரண்டாமவர். அவ்விளக்குகளைக்கொண்டு திருக்கண்டார் பொன்மேனிகண்டார் மூன்றாமவர். ஜ்ஞானக் கதைச் சொல்லுகிறது முதல் திருவந்தாதி. ஜ்ஞானம்மூற்றி பக்தியானபடி இரண்டாம் திருவந்தாதி. அந்த பக்தியாலே பரமபுருஷனை னாஷாநீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது மூன் றும்திருவந்தாதி. ஆக மூன்றுதிருவந்தாதிகளும் ஜ்ஞானபக்தி னாஷாநீகாரங்களைச் சொல்லுகின்றன.

“முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்தத்திலே மண்டிவிருப் பர்கள்” என்பார்கள் பூர்வாசாரிகள். “வைபல் தகனி”யிலே உபபயிபூ,நிபோடு கூடியவன் னரிவேச்வரன் என்று காட்டி னார் முதலாழ்வார். “ஜானக்கடர் விளக்கேற்றினான் னார ணந்த” என்று உபபயிபூ,நிகளைவுடைபவன் னாராயணனே என்று அருளி, னாராயணசப்தத்தைக்கொண்டே பரத்தவ றிண்பம் செய்தார் இரண்டாமவர். “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி லக்ஷ்மீணம்பரத்தத்தைக் காட்டிப் பரத்தவ றிண்பம் செய்தார் மூன்றாமவர். இத்தக்கிரமத்தை அடி பொற்றியே அம்மாழ்வாரும் “உலர்வற” என்றும் முதல் திருவாய்மொழியிலே உபபயிபூ,நிகளோடு கூடியவன் னரிவேச் வரன் என்றார். “விடுமின்” என்றும் இரண்டாம் திருவாய் மொழியிலே “கண்புகழ் வரணன்” என்று னாராயணசப்தத்தைக் காட்டிப் பரத்தவ றிஷ்சரீஷம் செய்தார். “பத்தடைபடிய வர்க்கு” என்றும் மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே “திருவுடை

வடிவம்' என்று ஸ்கீயீஸைப் பர்த்ததைக் காட்டிப் பாதேவதா கிரித்தாரணத்தைச் செய்தருளினார். இவ்வண்ணமாக இவ் வாழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் கின்றவர்கள் முதலாழ்வாரீ கள். "அரன் நாரணன்" "முதலாழ்வாரீ மூவரே அம்புவரு ள்களும் முதலாழ்வான் மூரீரீவண்ணன்" "மாமதின் முக நெய்த இறைபான் சிங்னுகத்திறை" "நிநுமலையன்வெ டெய்கமேய்நெத்தேன்" "ஏற்றன் புன்றூர்த்தான்...காப்பு" "பொன் திகழுப்மேனி" [முதந்திருவ] "கண்ணுதலொன் றெதே தொழுந்தகையார்" "பிறையிருத்த செஞ்சடைபான்...மாலைக் குறைபார்து" "எவ்வுருவத் தேறேறி பட்ட விடுவாபன்... சொல்லின் கதை" "மாசடை நஞ்சண்டாள் தனக்கும் இறை வரவான் எங்கள் பிரான்" [இர-திருவ] "மாமலரான் வார் சடைபான் என்றிரிகட்டு எண்ணத்தானுமோ இமை" [மூ-திருவ] என்று தேவதாரந்தரங்களின் அபரத்தவர்களைக் காட்டித் தலைபெடுப்பதிலும் உறையிலிடாதவரான திருமழிசைப் பிராணசிற நாலாய் ஆழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் கின்றனர் இம்முதலாழ்வாரீகள். இவர்கள் பரத்தவத்திலே மண்டியிருக் குப்படி இதுவாகும். இவ்வண்ணமாக எல்லா ஆழ்வாரீ களுக்கும் வழிகாட்டியவரீருக்கும் முதன்மைபெய் பெற்றி ருக்கையாலும் முதலாழ்வாரீகள் என்னும் பெயர் இவர் களுக்குப் பொருத்தமுடையதாகிறது.

"முதலாழ்வாரீ மூவரே அம்புவருள்களும் முதலாழ்வான் மூரீ ரீவண்ணன்" என்று ஆழ்வாரீ முப்பத்திரீசன் விஷயத் தில் அருளிப்பது இவ்வாழ்வாரீகள் விஷயத்திலும் பொருந்தி யிருக்கின்றது. ஆழ்வாரீகளுக்கின் முதலாழ்வாரீ மூவராகவே யிருக்கின்றனர். அம்புவருள்களும் மூரீரீவாழ்வாரீ பொய்கையைத் தயக்கு ரீருபகமாரக்(எண்ணமாரக்)கொண்ட பொய்கை வாழ்வாரீ முதலாழ்வாரீயிருக்கினார். இவருக்குப் பவஸிதக் களில் முதன்மைபுண்டு. ஆழ்வாரீகள் அனைவரிளும் முதலில் அவதரித்தவரீவர், தவ்யப்பர்த்தங்கள் எக்கவந்துகரும் மூலமாய் முதலாழ்வாரீ திருவந்தாநிலைய அருளிச்செய்தவர் இவர். முதலாழ்வாரீயான மூரீரீவண்ணனின் முதன்மைபெற்ற நகைத்திரமான திருமேனாத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாரீ இவர் ஒருவரே. "முத்திரையும் கமழேழில் முக்கியமாய் கச்சி" என் றதபடியே அவதரித்த நகரத்தாலும் முதன்மைபெற்றவர் இவரே. "எவ்வுருவத்தேறேறி" [ர-பு] "நவ்வுருவத்தேற டாரணை" [பா-பா] "சங்குசக்கரங்கள்" [திருவாய்7-2-1] முதலான பிரமாணங்களின்படி பஞ்சாபுதங்களில் பிரதம

வுதமான பாஞ்சாலபதினில் அம்மைய் அவதரித்த மூதன்மை
யும் இவருக்குண்டு; இவர் அருளிய நிருவந்தாதியின்
மூதன்மை "வருத்தம் புறவிரன் மாற்ற எம்பொங்கைப்
பிரான் மறைபின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்
தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த நிருவிளக்கு"
என்று அமுதநூலால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய நிருவந்தாதியானது பரமகாலனிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய பரமபெருக்பயமான விபாக்கி
வானத்தடல் எக்தையாலல் விசேதி வருடம் மானியில் நிரு
வோணத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. [இப்போதும் கிடைக்
கும். கிளை கு. 2-50.] பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் நிருவந்தாதி
வ்பாக்க்பயானைகள் அதிகப்பீயமாகவும், அதிசங்கீரணமாகவும்,
செவில்களில் பொருளுரை அரிபதாகவுமிருக்கையாலே
மாழானிகளின் நிருவடிபாய் அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவரான
அப்பிள்ளை என்னும் ஆசார்யர் அருளிய அப்பிள்ளையுரை
யையும், இரண்டு விபாக்க்பயானத்தின் ஸாரத்தையும் உள்
ளடக்கி எளிபருடையிசைபானதொரு விவரணத்தையும் வெளி
யிட்டால் லோகோபகாரமாகும் என்று ஒருதி இரீதால் ஸாதர்
சனத்தில் தொடக்கி வெளியிடப்பெற்று கபக்குத் துப்பசித்
நிருவோணத்தில் சிறைவுபெறுகிறது. இரண்டாவது மூன்று
வது நிருவந்தாதிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்பாக்க்பயானத்
தொடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், நமது எளிபருடையி
விவரணத்தோடும் இனி ஸாதர்சனத்தில் வெளியிடப்பெற்றுச்
சில வருஷங்களில் சிறைவுபெறும்.

அப்பிள்ளையுரையின் பழைய தமிழ்த் தெலுங்குலிபிப்
பதிப்புளில் பல பிழைகள் உள்ளன. பொழிப்புரையாய்
அமைந்த அப்பிள்ளையுரை தாதுமாகுகப் பிரிக்கப்பட்டுப்
(பழைய பதிப்புளில்) பதவுரையாகத் தரப்பெற்றுள்ளது.
இக்குறைகள் ஒன்றும் இன்னதபடி திகழ்கின்றது இப்பதிப்பு.
இதிலும் குறைகளிருந்து மறாக்கன் காட்டினால் நன்றியுடன்
மறுபதிப்புளில் நிருத்தி வெளியிடுவோம். இப்பதிப்பு
கோவிலுக்காட்டாலே பொங்கையாழ்வார் அவதரித்த துப்பசி
யின் நிருவோண நன்னுனிலேயே சிறைவு பெற்றது பரமபுருஷ
துடைய சிற்றேதுக நிருபையை வெளிப்படுத்துகிறது.

கபகிருத்,
துப்பசித் நிருவோணம்.

(5-11-82)

இங்ஙனம்

அன்பு தாக்குனி,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீமதே ராமாதுலாஸ தா :

இப்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முன்னுரை

பொய்கையாழ்வார் அருளிய முதல் திருவந்தாதிக்குப் பெரியவாச்சாங் பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம் விரோதி வருஷம் மாசித் திருவோணத்தில் எத்தையாசால் வெளியிடப்பெற்றது. (இப்போதும் கிடைக்கிறது விஸு ரு. 2-50) கபலிருத் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் அப்பிள்ளையுரையோடும், அடியேனது விவரணத்தோடும் முதல் திருவந்தாதி வெளியிடப்பெற்றது. பல வருடங்களுக்கு முன்பே இது தீர்த்துவிட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டாவது முன்றாவது திருவந்தாதிகன் பெரியவாச்சாங் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தோடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், விவரணத்தோடும் ஸுதர்சனத்தில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று தனிப் புத்தகமாகவும் வெளியாயின. நான்முகன் திருவந்தாதியும் அவ்வண்ணமே வெளியாயிற்று. முதல் திருவந்தாதியையும் இப்படியே வெளியிடவேண்டும் என்றும் என்வாம் இருந்தது. ஸ்ரீமத் பாமஹம்ஸ ஸ்ரீமத் நாராயண ராமாதுல ஜீயர் ஸ்வாமி யின் தியமனத்தால் உபபவேதாந்த ஆசார்ய ரீட பத்திரிகையில் அவ்வண்ணம் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று இப்போது புத்தகவடிவம் பெறுகிறது. முதல் தாக்கு திருவந்தாதிகளுக்கும் வ்யாக்யானமும், உரையும், விவரணமும் இப்போது தனிப் புத்தகமாகக் கிடைக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தி,வ்யபரப,ந்த, வ்யாக்யானங்களில் தம்மால் வெளியிடப்பெற்று இப்போதும் கிடைப்பவற்றின் வியாக்கதை அடுத்தபடியுள்ள நமது வெளியீடுகளின் விஸிப்பட்டியில் காணலாம்.

அகடிய
ஆனி ஸ்வாதி
19-7-88

இவ்வளபு,
தொண்டர் அடிப்பொடி
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

1 வைபத்தகனிபா	18	41 குன்றனைப குற்றம்	193
2 என்று கடல்	28	42 திருமகளும் மண்	198
3 பாசனவு மோசடி	33	43 மனமாக தீரும்	201
4 தெதிவாசல்	38	44 தமருகதத தெய்	204
5 அரன் நாரணன்	43	45 ஆமே யமரர்க	210
6 ஒன்று மறத்தறி	51	46 பன்முரிந்த நான்	213
7 திசையும் திசையறு	55	47 வாரிகுருக்கி மதக்	218
8 மயங்க வலம்புரி	61	48 கழலொன் நெடுத்	223
9 பொருகோட்டோ	66	49 மயிழல கொன்றே	227
10 மன்னும் மலைபு	71	50 அரியபுலனைந்	229
11 வாயவனை வல்லது	74	51 எனிதிலிரண்டடி	232
12 செவியாவகன்	77	52 என்மர் பதினொரு	235
13 இயல்வாக	83	53 சென்றால் குடை	238
14 அவரவர் தாத்தாம்	87	54 வரவ மடல்வேழ	242
15 குதலாவார் மூவரே	91	55 அவன் தமரெய்	245
16 பழுதே பலபகளும்	101	56 பேரே வரப்	249
17 அடியும் படி	106	57 அயனின்ற வல்	253
18 தான்ற முலைத்தலை	109	58 தொழுது மலர்	255
19 மாலும் கருங்கடலை	113	59 அடைந்த வரு	258
20 பெற்றார் தலை	117	60 சரணு மறைப்பத்த	264
21 தின்று நில மங்கை	121	61 உலகு முலகிறத்த	269
22 அறியுமுலகெலாம்	125	62 புணர்மருதி னூடு	275
23 தழுப்பிசூத்த	128	63 தோவனையல்	278
24 விரொடு வாய்	131	64 நயவேன பிறர்	281
25 உரைபே ந்தொன்	135	65 வினைபா ஈடர்ப்	285
26 எழுவார் விடை	139	66 காலை பெயலத்துல	288
27 மலையால் குடை	142	67 பெயருக் கருவ	291
28 கைபவலம்புரியும்	146	68 உணர்வாராரான்	294
29 இறைபும் நிலமும்	150	69 பாலன் நளதுரு	298
30 தெவிதாக	154	70 சொல்லு நத்தனாயும்	301
31 புரிபொருகை	157	71 நன்று பிணிமுப்பு	304
32 துமையாத கண்ணால்	160	72 அன்பாழியனை	308
33 தரை மருளபுரிந்து	164	73 புசழ்வாய் பழிப்	312
34 என்னொருவர்	167	74 ஏற்றான் புன்றர்	316
35 ஆதிர வன்சிலடி	171	75 காப்புண்டை	321
36 முனை வலி	174	76 வழிநின்று நினை	326
37 வகையறு துண்	177	77 வேங்கடமும்	331
38 ஊரும் வரிபரவம்	181	78 இடரார் படுவார்	334
39 இடந்தது பூமி	186	79 கொண்டானை பல்	337
40 பெருநில பகழி	189	80 அடுத்த கடுப்பகை	342

பாசுரங்களின் ஸரிகை

81 ஆனந்த வென்றி	347	91 ஊனக் குழம்பை	379
82 படைவாரும் வான்	350	92 வானுதித் தீயாய்	383
83 வரைகுடைதோள்	353	93 வயிறழை வானு	387
84 பிரானுள் பெருமை	356	94 செறறெழுத்துத்	391
85 புகழ்நடந்தியே	359	95 தாவாவிழைநீடு	397
86 தீயும் திருமகளும்	362	96 திறம்பாதென்	400
87 இனியவர் புகுவார்	365	97 புகுமேர் கனி	404
88 நாடிலும்	369	98 பொன்றிகழு	409
89 எனக்காவார்	371	99 உனக்கண்டாய்	415
90 வரத்தால் வலி	375	100 ஓடிபுகு சாடு	421

ஸ்ரீ

ஆழ்வாசாசார்பர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு
எளிய தமிழ் விவிலகங்குடன் வெளிவரும்
சிறந்த மாதப்பத்திரிகை

“ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்”

-ஆழ்வாசரேனாட்டை திவ்யப் பேரபக்தர்களுக்கும் பெரியவாச்சாரியின்
குதிரை ஆசார்பர்கள் அருளிச்செய்த மணிப்பிரஸாதை விவரத்தி
லானவர்களை எளிய தமிழ்நாட்டில் விவரணங்கொண்டு வெளிநிடுவதென
முத்திய பேரங்காட்டெனாட்டு நம்பிக்கை உடனடிப்பத்தொகையு
வருடங்களாக தடைபெற்று வந்திருந்தது. தற்போது தாச்சியர்
தொனாதி விவரத்தினால் விவரணத்தொடு தொடர்ந்து அச்சிட்டுப்
பதிவிடும். இது கவிதா, விவரண கோடல்வாக்களாகும். ஆசார்
வர்களை சரித்திரத்தை விவரண விவரண ஆசார்வ வாய்விழைநீடு
யும், பரபத்தியுடைய தீய்ப்பாடி, பரிபாடிவாய்விழை (தமிழ் விவர
ணாட்டொடு கூடிய) சேர்த்துவிடுவாய்விழை, அனாக்களின் கோடல்
கொடுத்த பத்திரிகை ஸுதர்சனப் பத்திரிகை, மற்றவை உடனடிவருவது.
விவரணங்களுடைய பத்திரிகை, கோடல்வாய்விழை தனித்தனி வாய்விழை
வாய்விழை தொடர்ந்து வருவதற்கு, விவரணத்தொடு கூடிய வாய்விழை
வாய்விழை ஸுதர்சனத்தின் வெளிநிடுதலாகும். விவரணத்தொடு
பத்திரிகை தரவள விவரணத்தொடு வெளிவருவது இப்
பத்திரிகையின் தனிச் சிறப்பாகும்.

விவரணத்தொடு & ஆசார்வர்கள்—

ஸ்ரீ S. தீருஷ்ணம் அய்யங்கார் (ஸுதர்சன),
அட்வகேட்.

8, புத்தூர் அங்காடி, திருச்சி-620 017.

வருடச் சந்தா ரூ. 18 ஆயுள் சந்தா ரூ. 125.
தனிப்பிரதி ரூ. 1-50.

ஸரிகைத் தாக்கீது 28-உ (12-1-1948) முதல்
தொடர்ந்து உடனடிவருவது.

முதல்திருவந்தாதி

செங்கிலைகம் ஜீயரஞ்சிதசெய்த
தனியன் கியாக்யாதம்

முதலியான்டாளானருளிச்செய்த தனியன்
கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்களினார் போரேறு—வைபத்
தடிபவர்கள் வாழ வருத்தமிழ் நூற்றந்தாதி
படிபிளக்கச் செய்தான் பரித்து.

தனியன் பதவுரை

கைதைசேர் — தாழைகள் நெருங்கிச் சேர்க்கதிருக்கிற,
பூம்பொழில் சூழ—அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட,
கச்சிநகர்—காஞ்சீநகரத்தில், வந்து உதித்த—திருவலதரித்த,
பொய்கைப் பிரான்—பொய்கைவாழுவார் என்றும், கவிஞர்
பெர் ஏறு—கவி ரிஷபுமான்வர், வைபத்து—இவ்வுலகி
னுள்ள, அடியவர்கள்—அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்,
வாழ—வாழமுடியதாக, அருத் தமிழ் நூற்றந்தாதி—(அர்த்த,
விளம்புபண்ண) அரிதாய், தமிழினுலான நூற்றந்தாதிவை,
பரித்து—அன்புடன் கூடியவராய், படி—புழியிலே, விளக்கச்
செய்தான்—பிரகாசிக்கும்படி செய்தருளினார்.

அனநாரிகை:— (கைதைசேரிதவாதி,) இவ்வாழ்வார்—
"கரணி கரணி நம நே சகாமினே ஐரி:। சகாமினே விவான
சுரி சுவவிவானி।" (க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம தேந ததராசு
சிதோ நரி:। தச்சாத காசுசிதி விசுயாதா புரி புனக
விவர்த்துரி) என்னும்படியான காஞ்சீபுரியில் புஷ்கரீணி
யில் புஷ்கரத்திலே விஷ்ணு கைதாதத்திலே ஆவிப்படுவித்து
திவ்யப்ரபுதத தீபமுக்ஷே லோகத்தில் அஜனாக்கைதகாரத்
தைப் போக்கி வாழ்வித்தபடியைச் சொன்னுகிறது இதில்.
சு-தி-1

வ்யாக்யானம்: — (ஈகதை தேர் பூம்பொழில் குழை காரி
நகர் வந்துதித்த பொய்கைவாயான்) இத்தொடரைய இவர் முதல்
பைபுலம் சொல்லுகிறது. (ஈகதை) தேதகை-தாளம்.
“ஈகதைவேலிமக்கை” என்றும், “தேதகைவாயுநகரமாயி
வேலி” என்றும் சொல்லுதல்போல அதுதான் நீர்நிலை
களிலேயாயிற்று விற்பது. “தாளம் தண்டனையால் தடம்
பெரும் பொய்கைவாயி” என்றும் கூட, “ஈகதை தேதகைவாயு
தோலை” ஆதலது காசிலெல்லாமை பொய்கைவாயிலே ஏம்பெரு

முதல் திருவந்தாதி

தனிபெயர் வ்யாக்யான விவரணை

[முதல் திருவந்தாதி தாலம் (புத்தர்தாதி)]

அவதாரிகை: — “க” என்பது பிரமணிய பொயர். அப்
பிரமணியை அங்கிடத்தில் பரம்பருஷன் புறிக் கிப்பிட்டாடி
யால், அங்கரம் ‘காஞ்சி’ என்று பெயர் பெற்றதுப் புண்ணி
யத்தைப் பெருக்கிறது. [ஹஸ்திபிரமணியாபிஷேகம்] என்று
புகழ்பெற்ற காஞ்சி நகரத்தில் ஒரு தாமரைக்கலத்தில் தாமரை
யிலே விற்றது ரகத்தாரமனை நிருவேணத்தில் இவ்வாழ்
வார் அவதாரித்ததையும், இம்முதல் திருவந்தாதிபயம் விதை
காயே உயரில் அஞ்ஞானி நினைப்போகல் உயர்ந்தாடியையும்
சொல்லுகிறது இப்பாகரத்தில்.

வ்யா: — (ஈகதை தேர் பூம்பொழில் குழை கச்சிகை
வந்துதித்த பொய்கைவாயான்) இத்தொடரைய இவர் முதல்
பைபுலம் சொல்லுகிறது. (ஈகதை) தேதகை-தாளம்.
“ஈகதை வேலி மக்கை” (?) என்றும், “கண்டல்வேலி
மக்கை” [பெரிபற்கு 1-3-10] [கண்டல்-தாளம்] என்றும்,
“தேதகைவாயு தடம் தாளம் வேலி” [திருவாய் 4-10-8] என்றும்
சொல்லப்பட்ட திருமங்கையையும், திருவகையையும் போல
தலவளம் குத்தியுடைய தேசயாகைவாயே, தாளமணிக்குக்கிற
படி. “தாளத்தண்ணுப்பல் தடம்பெரும் பொய்கைவாயி”
[பெரிபற்கு 2-10-8] என்றொருவே கச்சிகையிலேயாகு
தாளம் செறிக்கும். (பூம்பொழில் குழைக்கல்) “அம்புத்தேனி
காஞ்சேசலை” [திருவாய்-28] என்று தலவளம் குத்திய
புடைய கச்சிகைகளிலுண்டு இவரும் அவதரித்தது. (கச்சி

மாண பொன்வயிற்றில் பூவேபோன்ற பொற்றாணப் பூவிலே ஐப்பசியில் திருவிடைகாணாயிற்று நுகர்வதற்குத் தது. பசுமரையான பூவில்பொருளையிற்று பொய்கைவாரான இவர மத்தமம் (வாழ்த்துத் தனவையாலே, ஆதித் தோதையமபொன்வயிற்று இவர மத்தமம் "வருத்தம் புற விருவ மயிற் ற பொய்கைவாரான" என வசகடவ திதே. பொய்கைவாரான அவதரிக்கையாலே அதிலே நீர்ப் பகையிருக்கை அதற்கான வரவதை பகையினியாய் பர வவந்த மத்தமாயிற்று, தகுதியான பொய்கைகளைக் (பொய்கைவாரான)மத்தமயான பொய்கைபோல எனவாக கும உபகாரகாய் குக்கை, தீர்த்தகாராயத் திரிபுமவரிதே.

கவிஞர் போரே நுளையாவது: கவிஞர் ரெவட ரெவரெண்ட். முதலாழ்வார்கள் மூவரிடம் முதலாழ்வாராகையாலே ஆதி,

நகர் வந்துதித்த) நீயிக்க கச்சுக்கிலே நீர்வந்ததெனரு தடாகத்திலே, எம்பெருமான் பொன் வயிற்றிற் பூவேபோன்ற தோரு பொற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசியில் திருவிடை காணிலே பன்முரு இவர் அவதரித்தது. தாமரைப் பூவின்மீறந்த நான் முகனுடைய பிறப் பாய் போன்றது பொய்கைவாரான இவரு டைய பிறப்பும். (வந்ததித்த) என்கையாலே, குறிவனின் உதயம் போன்றது இவருடைய உதயமும் என்ற உணர்த் தப்படுகிறது. "வருத்தம் புறவிருவ் மாற்ற எம்பொய்கைப் பிரான்" [இராமாது-8] எனது அவதரிப்போலே இருந்த தோல்க்கப் பிறந்தாரன்றே இவரும். (பொய்கைப்பிரான்) பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதிலே பெயர்விறு. கெட்டுணையாத அன்டம் — ஸர்வதிதேவியானவன் பிம னின் பாகத்தை அழிக்க விரிப்பப் பெருகுதென்றபோது பக வான் அணையார். நின்ற தடுக்க. ஸர்வதிதேவியானவன் அந்தக் காணினியான ஸ்தலமாகையாலே பொய்கைகள் நிரப்பியிருக் கும். (பொய்கைப்பிரான்) இவரும் பாவனைத்திலே பொய்கை போல அனைவர்க்கும் உபகாரகராயிருப்பவர. "தீர்த்தகாராயின் திரிந்து" [இர-திருவ 14] என்ருபடியே தீர்த்தங்கையும் தீர்த்தமாக்க்கித் (பரிசுத்தமாக்க்கித்) திரிபுமவரன்றே இவர்.

(கவிஞர் போரேறு) கவிஞர்ரெவடர்: கவிஞர் தலைவர் என்ற படி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிடும் முதலாழ்வாராகையாலே. ஆதி,

கவி என்னும்படியான அதிசயத்தை உடைபராயிடுப்பா. படைத்தான் கவியாலும், பாகால் கவியாலும், "செந்த செற்கவிகள" என்றும், "செந்தமிழ் பாடுவா" என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், நாட்டிற் கவிகளுக்கும் விலக்கினை கவியாயிருப்பர். "இது பொய்கையா வாகவிவிற கண்டு கொள்க" எனநிறை தமிழா கூறுவது. அதே வற்றமெல்லா வற்றையும் பற்றிக் "கவிஞர் போரேறு" என்கிறது.

ஏவமவிது, வைலக்கணயத்தை உடையவர், வைஷ்ணவர்கள் வாழும்படி ஸ்ரீநகரத்தாலே விலக்கினை ப்ரமாண விரமாணம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது. - (வைபத்தியவர்கள் வாழ அரும தமிழ் தூற்றந்தாதி படி இளங்கச் செய்தான் பரிந்து) என்று. வைபத்தியவர்களாகிறா— பூணூரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவாகட்கேயிறே வாழ வேண்டுவது. வானத்தனியாடர்க்கு வாழவு நித்யமாயிற்றே இருக்கிறது. இதாலே இவர்கள் வாழுகையாவது:—

கவி என்னும் பெருமையை உடைபராயிடுப்பா. "உலகம் படைத்தான் கவி" [திருவாய் 8-9-10] என்ற கீழ்க்கு வாராலும், "பாகாவை:" [சுந்த 1-38] என்ற திருமங்கையாழ்வாராலும், "செஞ்சொற்கவிகள்" [திருவாய் 10-7-1] என்றும், "செந்தமிழ்பாடுவார்" [பேர்பதிக 2-8-2] என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், உலகிலுள்ள கவிகளுக்கும் மிகச்சிறந்தவராயிருப்பவர் "இது பொய்கையா வாகவிவிற கண்டு கொள்க" என்றன்றோ தமிழ் தூல்களின் உரைபாசிரிப்பர்கள் கூறுவது. அந்தப் பெருமைபனைத்தையும் உட்கொண்டு, "கவிஞர் போரேறு" என்கிறது.

இப்படிப்பட்ட பெருமையை உடைபவரே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லோகமென்றும் வாழும்படி அப்பாலே மிகச்சிறந்த பிரபந்தம் அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகிறார் மெயே—(வைபத்தியவர்கள் வாழ அருந்தமிழ் தூற்றந்தாதி படியினங்கச் செய்தான் பரிந்து) (வைபத்தியவர்கள்) வைத்தேவர். வைபத்தேவர் எனப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். "வானத்தனியாடர்" [இர-திருவ 2] என்கிற வானத்தேவரென நித்யமாயிடுவார் என்றும் வாழ்ச்சி பெற்றேயிருக்கிறார்களாகையாலே, வைபத்தேவரான இவர்களுக்கே வாழ்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களை இர

சேஷத்தினை விபவத்தை எவாறு ஸந்தாந்தராலே உண்டாக்குமதான் பாபநாசுமென்கை. “கிண்தாபிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி” என்னக்கடவதினே. இவ்வதுஸந்தாந்தரே வாழ்வாகவுமாம். அருகதமிழ் நூற்றந்தாதிபாவது:— அந்தத், நிர்ணயத்திலெவந்தாஸ அரிதாய், துரிதான பரகாரத்தாலே ஸுஸப்தமாய், அது தான் நூறுபாட்டாய், அந்தாதிபாயிருக்கை. உடைய வாநூற்றந்தாதிக்கு ஏற்றம் எட்டு பாட்டாயிருக்கும்.

1. அருகதமிழ் நூற்றந்தாதி) அதுதான் வெளிருமிருக்கை வந்திருக்கே அரிதாய், ஸௌகந்தமாயிருக்கையெனறிக்வே அளம் ஸந்தருதமான தராவிட்டமாய், ஆயிரம் ஐந்துருமிருக்கையானறிக்வே நூறுமிருக்கை. அன்றிக்வே (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) என்றாகவுமாம். அப்போது வையத்தடியவர்கள் வாழவருமதான் தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச் செய்கையாவது:—“வையத்தகளியா” என்றுதொடங்கி, “ஓடிபுஞ்சாடுதைத்த” முடி

தாய் வாழவைப்பதாவது,—சேஷத்தச் செவ்வத்தை, தன்னை அதுகூறிப்பார்க்கு உண்டாக்குகை. “நின் தானிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி” [திருவாய் 2-2-4] என்றபடியே சேஷத்தவமன்றே வாழ்ச்சியெனத்தக்கது. அன்றிக்கே, இந்நூலைச் சொன்னுவதே வாழ்வாகவுமாம். வையப்போளுமென்கை. அரும்தமிழ் நூற்றந்தாதிபாவது:— இதுதான் பொருள் என்று வாய்விட்டுப் பொருளுரை அரியதாய், தமிழாலானதாகையாலே, பாமரர்க்கும் எளியதாய், மிகச்சுருக்கமும் விஷமல்லாமல் நூறுபாட்டாய், மனப்பாடம் செய்வதக்கபடி அந்தாதிபாயிருக்கை. இதனிலும் எட்டு பாட்டை அதிகமாக உடைத்தாயிருக்கை இராம நூற்றந்தாதிக்கு ஏற்றம். (அரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) ஸாரமற்ற வெள்ளைப் பாட்டாயல்லாமல் அரிய பொருள்களை அடக்கியதும், முட்டு எம்மைக்குதமாயல் னமல் எளிய தமிழாயிருப்பதும், ஆயிரம் ஐந்துருயிராமல் நூறு பாட்டாயிருப்பதும் இதற்கு ஏற்றம். அன்றிக்கே, (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) என்றம் பாடம் சொன்னலாடி வையத்தடியவர்கள் வாழ வருகின்ற தான் தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று பொருள்.

யாக அநுவிசசெய்த நின்றுப் பூதநிபந்தரமே டுதல் என்பங்
கும் நாமமொரம்படி நிபந்தரமென்கை; "வருத புற புற
விருள் மாற்ற எம்பொய்கைமர்சொன் மறைநின் டுதற்குள்
பொருளொழ செந்நெய் தனையுங் கூடம ஒன்றுத தாந்
தனெறித்த திருப்பிக்"காசெய்ய மெ. படிச்செல்-பூமியினில்
பரகாமிகுமபடி செய்தருவிநுட னொழியாம அனற்குக்
படியென்று உபபாசையா, தரையிட விகுதகுந்தப் படிச்
செதலாய்நுகுமபடி செய்துள் ளுந்தவனொழியாம விகுதகம்
பரகாமிகு. படியென்று விகுதகுந்தப், "திருநெய்
பொனமேன் கண்டே" மெதும்படி கண்ட நயமுந்
செய்காரெனறுகல்பா. பரிசு, செ பொலகையொழி—
செய்த விகுத ளுதறுததா மே எய்நுதல்; பரவிகுத
ன்கெறுததா மே எனறுதல்; "செய்யகையொழிவிகுதகை
எய்நுதல் சென்மையே" எனறுதல். எய்நுதலுததா மே
யிறென்ககெனது. இத்தால், அயா தியவாய் பூதநிபந்தர
சொந்தவதால் வாத உபகாரசெய்யகம் சென்மையொழி
தாயிற்று.

இயறபா முதல்குறந்தாலில் தனியன் கயாகுபகம் ஒத்திற்று.

(முத்தந்தாதி படி விளக்கச் செய்தான்) முதல்குறந்தாதி வி
ருத்தகடைசெட் டாசெய்யுகுறந்தாதி திவ்யந்தாதி, விளக்காலெவ
கெங்கும் அஞ்ஞான வகுள் நீங்கும்படி அருளிச்செய்தான் என்கை.

"வருத்தம் புறவிருள்மாற்ற. எம் பொய்கைமர்சொன் மறைநின்
குறத்தின் பொருளையும் செத்திழ்தனையும் கூடப் ஒன்றத்
திரித்தனெறித்த திருவிளக்கு" [இராமாயண-8]

என்று இதை விளக்காகச் சொல்லாங்கு அமுதனாகும்.
படி — பூமியை, விளக்கச்செய்தான் — பரகாசிக்கச்செய்தான்
என்றுபடி. அன்றிக்கே, படி—பூமியிலே, விளக்கச்செய்தான்
(இருநெய்) விளக்குமபடி செய்தான் என்றுபா. அய்நுதல்
படியென்று உபபாசையா. தரிசு வேதம்கிய திருவார்ப்பாடிக்க
பெயர்மாமம்படி பரகாசிக்கச் செய்தருளினார் என்றுபா.
விளக்கம் — பரகாசம். அன்று படி செய்த படியென்று
திருமேனிபா. "திருக்கண்டேன் ம்பான்மேனி கண்டேன்"
[முன் திருவ 1] என்று பெயர் கண்ட நயமுந் திருமேனியை
விளக்கச் செய்தத் திருவிளக்கெற்றார் என்றுபா. (செய்

வெய்வாச்சான் பின்னி அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்

ஸ்ரீமதக்குஞ்ஞானமாநுஷாய நமோ மாவருதஸ்தே. ||
பத்கடாஸகஸ்கஸ்பாநாம் ஸுலப,ஸ் ஸ்ரீத,ரஸஸ்த,த ||

வ்யாக்யாத அவதாரிக

ஆழ்வார்களுக்கிடில் ப,க,வத,விஷயத்திலுண்டான அக,க,தவத்தாதி, முதலாழ்வார்கள் முகவரையும் நிதய ஸங்கிலோபாதிபாக நீண்டதிருப்பரிகள்.

கனேபுரங்களைத் தன் கருணையாலே கொடுத்தருளி, அவற்றைக் கொண்டு வயி,சரியாதே நல்வழி நடகனக்கு உடலாக சிருதயாதி, ஸாஸ்தரவகளை பரவர்த்திப்பிக்க, அவற்றைத்திரவகரித்து ஸாவரம் ஸஞ்சிககிற த,ஸா யிலே ராமக்குஞ்ஞாந்,ருபேண வந்து அவதரித்தருளி, உப தே,ஸா துஷ்ட,ராவகளாலும், ருபேளதார்பயு,ஷா சேஷ்டி தவகளாலும் வசீகரித்து இவர்களைத் திருததப் பாரதந விடததில், அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி இதுவிஷயங் களிலே மண்டி இவர்கள் நடக்கலபராயப் போகக்கண்ட படியாலே, ஆழ்வார்களைக் கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வானை ஆமுதலவரான முதலாழ்வார்களை அநந்தரம் அவதாரிப்பித்தருளினான்.

தன் த,ஸையாலே அறுக்கவித்த, விளக்கிலே விழும் விட்டில் கன்போலே தவற்றைக்கொண்டு எப்,க,தி, விஷயங்களிலே மண்டி அழிடாயல் நல்வழி நடப்பதற்குத் துணையாக வேதம் முதலான சாஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொடுக்க, ஸீவர்கள் அவற்றை அடைபியம் செய்து தம் இஷ்டப்படி நடக்கும் விடையிலே, ராமன், திருஞ்ஞான் முதலான அவதாரங்களைச் செய்து இவ்வவகிறு வந்த உபதேசத்தாலும், தன் நடத் தைடாலும், தன் ருபத்தாலும், ஸண்மை முதலான குணங் களாலும், செயல்களாலும் இவர்களை வசப்படுத்தித் திருத்தப் பார்த்தபோதும், இவற்றுக்கும் வசப்படாமல் சந்தவிவிஷயங் களிலே ஈடுபட்டு இவர்கள் பெரும்பாலும் அழிந்த நிலை யிலேயே சிக்கக்கண்டு மாணக்கொண்டு மாணப் பிடிப்பாரைப் போலே, ஆழ்வார்களைக்கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவள்ளம்பற்றி "ஆமுதவன் இவன்" [திருவாய் 7-9-8] என்னத்தக்க முதலாழ்வார்களைத் தனக்கு அடுத்தபடியாக அவதாரம் செய்கித்தான்.

“இன்கனிபாதிம் பரமகவிதன்”, “செந்தமிழ் பாதிவார” என்றும் இவர்களை வதரித்தது ஓரோ தேவலங்காரிலேயாகியும் /காவுப்பறமைப்பாலே இன்னவிடமென்று நீக்கவிகம்பொகாது. ந”பேயரே எனக்கியாவதும் யானுமெவர் பேயனெயெவர்க்கும்” புகுவதிலிஷயத்தில் அவதூறியதா பரமலாநம் தமக்குப் பேய ராபிகுப்பர். அவர்கல் ஓயையில் தாம் நிலலாதபடியானே, அவர்களுக்குத் தாம் வெராபிகுப்பர். இப்படியானே, புகுவதிலிஷயத்தில் அவதூறியதாபிகுமிடத்திற்குடைய மந்திர வரங்களுள்ள காட்ட அமைபும் என்றிகுப்பர்கள். ந” ஆன்

இவர்களாகிறார், —பு.க.வதநாகன்மிக கடாஷ்விஸேஷ
லப், த.மாண ஜநநா பரேமங்களைக் குன்றவறுஷ்டையாய்,
கித்யனாஸிகளைப்போலே பிறப்பேயிடுத்து பு.க.வதநுபுவத்
திலே பழுத்து எமஸாரபாதராயிற் கண்ணதறு "இனகவி
பாடும பரமகவிகள்" எனலும், 'செந்தமிழ் பாடுவார்' என
லும் காவியுடைய பெருமானும், காலுகவிப்பெருமானும்
கொண்டாடுமபடியான னெண்டபாடுடையராய்ப் பாத
வாதிகள் ஐக்கையும ஒருகாலே கண்டு மண்டி அநுப,
லிகதும் சதினாபுடையராயிருக்கச்செய்தே, ஆறு பெருக

இவர்கள் பெருமை எப்படிப்பட்டதெனில் : புகழ், வாய்
கூடிய நினைவுகூடாகவுந்தாலே அருள்பெற்ற திருநா
பத்திகளைக் குறைவற உடையவர்களாய், நித்யனாகிக்
போலே பிறந்ததின்குந்தே புகழ், துறு புகழ்த்தியே பழுத்தவர்க
ளாய், எம்மனார்போக்கில் கண் செலுத்தாதவர்களாய் “இங்
கெப்பாடும் பரமகவிகள்” [திருவாய் 7-0-8] என்று ஸ்லோ
கூடிய பெருமானான கம்மாழ்வாரதாம், “செந்தமிழ்பாடுவாய்”
[பெரியதிரு 2-8-2] என்று ஸ்லோககிப்பெருமானான திருமய்க்க
மாழ்வாரதாம் கொண்டாடப்படும் பெருமையை உடையவர்க
ளாய், பாடி, விழுதாம், விபுலம், அந்தர்புலம், அரிந்தை என்
தாம் ஸ்லோக நினைவுகூடும் ஒரே காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரித்து எடு
பட்டு இன்புறம் பெருமையை உடையவர்களானபோதிலும்,

16-ம் பக்கத்தில் அடிக்கெழுத்து எழுத்துகள்.

சு-8-7 a பெரு திரு 3-8. b பெரியது 11.8.8.

விடைபெழுகுநுடர்த்தாற்காளாஹுரல்லாதர் மாகிடவரல்லறென்
 தென்மவத்தே வைத்தேனே" ஸர்வஸ்வாமி திருவுள்ளம்
 ஊற்றுமறுத்தவள்ளிலும் கருவாயைப் பண்ணும் தகழுவைய
 மனஸ்விலும் கொடுமையை வைத்தேன் என்கிறார். இனி
 அவர்கள் மனஸ்பரஸ்பரென்று செம்பிலும் கல்நிலும்
 வெட்டிக்கொள்ள அளமையும். உ"றெத்தாக்கெழு துண்பாம்
 செங்கண்மால் நாமம், மறத்தாசை மாவிடமா கையென்"
 என்னும்படியே, அறிவு நலையாடாதவர்களிருக்குமிடத்தில்

கெடுதது எங்குமொத்தது போகாநிற்க, கோகு கோகு
 ஓரிடத்திலேயாயிருக்குமாபோலே, திருவுலகளநாதனின்
 விடத்திலும், திருமணியிலும் காலதாழ்ந்து அநுபவித்துப்
 போகும்வர்களாய், அறிவுண்டாயிருக்க புகுவதவிஷயத்
 தைக காதகண்டகொண்ட சூர ஸங்கடங்களில் மண்டித்
 திரிகிற எம்ஸாரிகளோடொட ஸஹவாஸம் துணைஹமாய்,
 அவர்கள் வாதநுகற்ற நாட்டைவிட்டு, அறிவுக்கு-அமையல்
 வாத ஸ்தூவரங்கள் வாதக்கிற காட்டைவிடும்பி அவர்மீத
 திலும் யதரஸாயங்குறைய ஒருவரைப்போருவர் அறிவாத
 படி மறைந்து வாதத்ததா சில மஹாபுருஷர்களாய்ந்து.

ஆறு கரையெல்லாம் பெருக்கெடுத்து எங்குமொத்தப் போன
 போதிலும், நீருக்கு மேலே ஒருவழியிலேயிருப்பதுபோலே,
 விபவங்களிலே திருவுலகன்கத்தனிய நிர்விக்காமனிடமும்,
 அச்சையிலே திருவேங்கடமுடையானிடமும் மிகவும் ஈடு
 பட்டு அநுபவித்துப்போகின்றவர்களாய், அறிவிருந்தபோதிலும்
 புகுவதவிஷயத்தை அடைவதெய்து, மற்ற விஷயங்களிலே
 ஈடுபட்டுத்திரிகிற எம்ஸாரிகளோடு உறவைப் பொறுக்கமுடி
 யாமல், அவர்கள் வாரும் நாட்டைவிட்டு, அறிவற்ற மாங்கள்
 வாரும் காட்டை விரும்பி, அங்கம் ஒரு முடிசையை அமைத்துக்
 கொள்ளாமல், புகுவதவிஷயத்தோடே திரியுப்போது மாலைப்
 போது எங்கிடத்தில் வருகிறதோ கங்கிடத்தையே அன்றைய
 வக்கு இருப்பிடமாகக் கொள்ளுமவர்களாய், ஒருவரையொருவர்
 அறிவாதபடி மறைந்து வாழ்ந்த மஹாபுருஷர்கள் இவர்கள்.

வலரிக்கும், காட்டிலே வந்திருக்க அளவுமென்று காடுகளிலே வந்திப்பார்கள். இப்போது செல்லுகிற காலத்தில், ஒரு மழையையும் காற்றையும்கண்டு திருக்கோவலூரிலே ஒரு இடைக்காலிலே ஓடித்தரி புக்கக்கிடக்க, இருவராவார் என்று, "ஒருவர் கிடக்காமல் இருவர்தான் இருக்கப் போகும்" என்று இருக்க,

இப்படி வாதத்திற்கு இவர்கள் மூவரும், பாதுகாக்காமல் ஒருவர் திருக்கோவலூர் பரதேசத்திலே வந்து எங்கேதான், அவ்வளவிலே பெருமையையும், பெருங்காற்றும் பாவத்தையும், அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுக்கி, ஓரிடைக்காலிலே ஒருவர் புக்கக் கிடக்க, மறையவன் வந்து 'திறக்கவேண்டும்' என்ன, 'ஒருவர் கிடக்க இடம் போருமத்தான்' என்ன, 'ஒருவர் கிடக்காமல் இருவர்களுக்கு இருக்கலாங்காணும், திறவும்' என்ன, 'ஒருவர் மூச்சு ஒருவர் பொருது எம்மாரத்திலே இப்படிச்சொன்ன இவா கேவலரல்ல' என்று திறக்க, அவரும் புத்தது இவ்விருவருமாக

இப்படி வாழ்கிற இம்முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் உட்கவைத்து, தன்னை அநுபவிப்பித்து, அவ்வநுபவித்திற்குப் போக்கு விடான பிரபந்தங்களால் தன்னையும் உலகையும் வாழ்த்திக் கிணத்த எம்பெருமானுடைய கீர்த்திக்கருணையால் இம் மூவரும் ஒருவர் திருக்கோவலூர் என்னும் தீர்ப்பெதேத்திலே வந்து உட, அப்போது, அக்கிடத்தில் பெருமழையும் பெருங் காற்றும் பொழிய, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுக்கி மிகுண்டு மணியிளியின் ஆராமத்தில் இடைக்காலிலே பொய்கையாழ்வார் புத்தது எயளித்துக்கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வார் வந்து 'திறக்கவேண்டும்' என்று கதவைத்தட்ட, 'ஒருவர் சயனிக்கத்தான் இடமுள்ளது' என்று பொய்கையார் உரைக்க, 'ஒருவர் படுத்தகிடத்திலே இருவர் உட்காரலாம்: திறப்பீர்' என்று பூதத்தார் சொல்ல, 'ஒருவர்மூச்சு ஒருவர் பொறுக்கமாட்டாத இவ்வுலகில் இப்படிக்கூறிய இவர் எம்மாய்மல்லார், விண்ணராகவேயிருக்கவேண்டும்' என்று கிணத்தக் கதவைத் திறக்க, அவரும் உட்புத்தது இவ்விருவருமாக இருக்கிறபோது, பெயாழ்வாரும் வந்து திறக்கச்சொல்ல, 'எங்கனிருவரும் இருக்க

மூவராவார் சென்று. “இருவர் இருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கப் போகும்” என்று மூவரும் நிறு. இருவர் வந்து கொக்க, உ (நீயும் நிருமகனும்) உ “தாமரைபாவானிலும் கிதகலாகத் தேல் என்னடியாரதுசெய்யார்” என்றும் நீயும், உன் சமீபிதம் சென்று தலியப்புக, 1. “ந கவிசாரவாஸி” (நு உய்ந்த நகராத்,யதி) என்று ஏறிட்டுக்கொண்டி நோக்கும் நிருமகனும், உ (நின்றுயல் துன்றெடுத்தும்பாயும் பனிமறைந்த மண்பாளர்)

இருக்கிறவனவிலே மற்றையவருமவந்து திறக்கச் சொல்ல, ‘எங்கனிநலாகதம் இருக்க இடம் போருமத்தோ’ என, ‘இருவர் இருக்கவிடம் மூவர்க்கு கிறக்கலாம திறவும்’ என, ‘இவரும் கெவலரல்லா’ என்று திறக்க, இவர்கள் மூவரும் கூடி நிறக்கசெய்தே, எல்லா தானும் மீரட்டியுமாக வந்து தனித்தனியே இவர்களைப் பின்பற்றித் திரிந்த நெஞ்சுறல நீர் இவர்களை மூவர்க்கும் கடுவே புகுது நெருக்க, ‘உம் மூவரைபுமொழிய வேறு புகுது நெருக்கிறவாகன யார்? என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்’ என; அவர்களிலே ஒருவரான பொய்கையார் விலாவிட்டியில

கத்தான் இடமிருக்கிறது’ என்று முதலிருவரும் சொல்ல, ‘இருவர் உட்காரிந்திருக்கும் இடம் மூவர்க்கு கிறக்கலாம்; திறப்பீர்’ என்று பேசார் உற, ‘இவரும் ஸத்தனவாஸம் பொருத ஸாமார்பாள்ளர்; கிலகனாரே’ என்று அறவிட்டுத் திறக்க, அவரும் உகனே புகுத்த மூவருமாகக்கூடி கிற்கும் போது, ‘நீயும் நிருமகனும் கின்றுயல்...பூங்காவல் இடை கழியே பற்றினீ’ [முதலிருவ 85] என்று பொய்கையாற் றார் அருளியபடியே, இவர்களைத் தனித்தனியே பின்பற்றித் திரிந்த மனவருத்தம் நீர், ஸரீரவரவான் தானும் பெரியபாட்டி யாராமாக வந்து இவர்கள் மூவரையும் கடுமையுற்ற நெருக்க, ‘உம் மூவரைத்தனிர வேறு யார் நம்மை நெருக்கவது என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்’ என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள, அவர்களிலே முதல்வரான பொய்கையாழ்வார்,

உ முதல்-நிருவ 85. உ பெரியாழ்-திரு 5-9-2. உ பிலகம்-தானுவர்.

லும் தூண்க்கட்டிக்கொண்டு நீற்றுமாயோலே. இவ்வாறு
துக்குப் புறம் போகமாட்டுகிறீர்கள்; உளறும் புதுமாய்டுகிறி
யன். (இனி) இப்போது. இப்படி இருவருமாகத் தங்களை
நெருக்கப்படுக்கவாறே. தம்மையொழிய வேறே சிலர் நெருக்கு
கிறர் உண்டென்று, ஜனாநாயகிற் விளக்கக் ஏற்றினார். 2 "ஜா-
நிஷா ஜாநா" (ஜனாநாயகிப் பேத பூர்வதா) விளக்குண்டானா
தும் ஜனாநாயகியிலையாகில் பதார்த்தங்களை விளக்கப்போகாது.

படியான பரமபுகதியுடையவராயக்கொண்டு அவன் படுக்கைக்
கட்டடங்கககண்டு மண்டி அதுபூனிககிற வழியாலே 'திருக்
கண்டேன்' அருளிச்செய்தார்.

ஜனாந புக்தி ஸாஷாதகாரங்கள் மூன்றாம் பரபுகது,
நீர்பத்துக்கும் தாற்பரியமாக ஆசாரங்கள் அருளிச்செய
திருக்க விருத்தியாக இருவரே சொல்லலாமோ? என்னில்:
அதுக்குக் குறையிலை. அவத ஜனாநமென்கிறது.—பர
புகதிரூபமேஜனாதத்தை; புகதியென்கிறது.—பரஜனாந
தூராயகமான பரேமத்தை; ஸாஷாதகாரமென்கிறது.—
பரஜனாந விபகருபையான பரமபுகதியை. கர்மாநுஷ்

கரன். அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பரிபூரிணமாகக்
கண்டு அதிலே அபூர்வி அதபூனிககிறவரன் "திருக்கண்டேன்"
என்று தொடங்கும் மூன்றாம் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார்.

"முதலாழ்வார்க்கு தூராய பிறர்தபடி. சொல்லிற்று; இருவ
ராவார்க்கு, தூராய முற்றி புக்தியானபடி சொல்லிற்று; மூவ
ராவார்க்கு, புக்தியுடையாய், அவையொழியச் சொன்னதவரிக
ளுடைய ஸாஷாதகாரம் பிறர்தபடி சொல்லிற்று" என்று ஆசாரிய
மேஷ்டரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை மூன்று திருவந்தாதிக
ளுக்கும் முறையே ஓராய். புக்தி. ஸாஷாதகாரம் என்றும்
மூன்றையும் தாற்பரியமாக அருளிச்செய்திருக்க, அதற்கு
விருத்தியாக, பரபுக்தி. பரஜனாநம். பரமபுக்தி என்றும்
மூன்றையும் அவற்றுக்கு முறையே தாற்பரியமாக அருளிச்செய்ய
லாமோ? என்னில்: இவைமூன்றுக்கும் கிரோதமின்றி, பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை முதல்திருவந்தாதிக்குத் தாற்பரியமாகச்

முதலாம்வாக்கித் த்ஞானம் பிறத்தபடி சொல்லிற்று. இருவராவாக்கித் த்ஞானம் முற்றி புக்திபாவையடி சொல்லிற்று. மூவராவாக்கித், புக்தியுடையாய் அவனைப்பொழியச் சொல்லாதவர்களுடைய ஸாக்ஷாத்வாரம் பிறத்தபடி சொல்லிற்று. இம்

பூதநாத்தமாக ஜ்ஞானம் உதித்து, அது த்யாகோபாஸ காத்யவஸாத்ய பரமமாயமுற்றி, அநந்தரம் "ஐஹி:" (த்யாகோபஸ்ய) எனலும்படி ஸாக்ஷாத்வாரமாய, அநந்தரம் விஷய வைலக்ஷணயதனாத் அவத்யாஸிதிது புக்திவிருபாபங்கமாய், பிஷ்கி பரபுக்தயாதிகளாகப் பரிகளமாம பராமாணிக் பகயிம் இவாகருகத முதலிலே அவயபயிலையிதே. "காம ஜ்ஞானாநுபூதுஸிதைவாஸ புக்திவிருபாஸைத்யாகத்திலே புக்யவதபாளாதம் விளறு அநந்தரம் விஸ்கத்த பரபுக்தி

சொன்ன ஞானமாவது — "ஹேஹி புக்திவிருபா" [ஸ்ரீபுக்ய மக்ஷணம்] [புக்திவிருபாஸ ஞானம்] என்றிறபடியே புக்தி நிலைபாடைத்த ஞானமேயாகும். இரண்டாம் திருவந்தா திக்குப் பொருளாகச் சொன்ன புக்திபாவது பரஜ்ஞானமென் னும் முற்றின நிலைபாடைத்த புக்திவேயாகும். மூன்றாம் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச் சொன்ன ஸாக்ஷாத்வாரமாவது, - பரஜ்ஞானத்தின் பழுத்தநிலையாபிநக்தும் பரமபுக்திவேயாகும். பரமானங்களைக்கொண்டு உபாபாதுஷ்டானங்களிலே இழிய மவர்களுக்கு முதலிஸ்கரமேயுத்தை அறுஷ்டிக்கும் நிலைய, அதற்குமேல் த்ஞானம் உண்டாகி, அது—திவானம், உபாஸனம் எனப்படும் நிலைகளைடையதாதி முற்றி அதற்குப்பின் "காணத் தக்கவன்" [புருஷ 4-4-5] என்று வருதியிலே சொன்ன ரீதியில் நேரிலே காண்பதுபொலிக்கும் ஸாக்ஷாத்வாரம் ஆகி, அதற்குப் பின்னர் புக்தி எனலும் நிலைபா அடைத்து, பிஷ்கி பரபுக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபுக்தி என்னும் நிலைகளைப்பழுத்தும். இப்படி பரமானத்தைக்கொண்டு உபாபாதுஷ்டானத்திலே இறங்கியவர்களிலே இவர்கள், திருவாய்மொழி 'விடுயின் முற்றவும்' [1-2] பரவேயாதிக், "காமஜ்ஞானங்களை அங்குமாதக்கொண்டு உண்டாகும் ஸாத், புக்திவிருபாஸைத்யானத்தில் பரமபுக்ய னுடைய அருள் நின்ற, அது கரணமாக உண்டான பரபுக்தி

மூவர்க்கும் அர்த்தம் ஒன்றே. மூன்று ருஷிகள் கூடி ஒரு வயா கரணத்துக்குக் கரித்தாக்களானாயினோலே கரித்தருயே,து மூண்ட வாயிலும் அர்த்த, மாரிரம் ஒன்றும்; தரிமுநீயவாகரணம் எனனுமாயினோலே. |

உரையத்து இவரது" என்றிறே பரதாமசார்பரான ஆழ வரருக்கு ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்வது; அது அல்லாத ஆழ்வரர்களுக்கும் ஒக்கமிடே; அல்லாதபோது ஆழ்வார்கள் எல்லாரும் ஏகபரகருதிகள் எனப்போகாதே. ஆகையால் விரோதமில்லை.

வாயிற்ற இவருடைபது"என்றும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை வாய்க்கிடையிடிக் முதனாசாரியரான நம்மாழ்வாரர்க்குறித்து அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் ஆசாரியர்கள். இது மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பொருந்தும். இக்காலியில் ஆழ்வார்களைவரும் அன்புபாபாயவல்லியுயத்தில் ஒரே தன்மைபவ உடைபவர்கள் என்றும் நம் கொள்கை ஒட்டாது. ஆகையால் திருநாபத்தி ஸங்கோத்தார பதிகனை முற்கூறியவாறு பாபத்தி பாந்நாந பரமபத்தி பரமபகவே கொள்ளவேண்டுமாயினோலே விரோதமிக்கலை.

| பெரியகாக்காக்கிள்ளி வயாகுலாந அவதாரிகையில்
முரி பாடாயே,தும்

பெரியகாக்காக்கிள்ளி வயாகுலாந அவதாரிகைத் தொடக்கத் தில் (பக்கம் 9) "இவர்களைவதரித்தது ஒரோ தெய்வானிலையாயினும் காலப்பழமைகளாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப்போகாத" என்ற பாடும் காண்கிறது. இது "கண்ணகர் வந்துதித்த" "கடல் மங்கிப் பூத்தார்" என்றும் நிருவந்தாதித் தனியானாளுக்கும் உபதேச சத்தினமாயிப் பாசகங்களுக்கும் ஒட்டாது ஆகையால் "காலப் பழமைகளாலே" என்றதற்கு பதிலாக "ஞானப்பெருமைகளாலே" என்ற ஸ்ரீவாஞ்சி ஸ்வாமி உணர்த்தும் பாடும் புத்தமாயினே. "அடியார் நிலாவின்த கையருத்தமோ கவையனோ நம் நிலாவிடம்" [நிஞ்சிற்றத்தம் 76] என்றபடியே எந்த விழுநிதெய்வ நிச்சயிக்க முடியாது என்றபடி. "மூவகரையும் நிதவஸகிகளோபாதிவாக கினைத்திருப்பார்கள்" என்று முந்திய வாகவியத்திற்கும் மிகப்பொருத்தம்.

பரபுக்தபாதிதிகள் மூன்றும் ஒரொருவர்க்கே குறையற உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரொருததாக்கு ஒவ்வொரு நிலை ஊறறமாவிருக்கும். பரபுக்தபாதிதிகள் எல்லாம் எல்லாக்கும் அநுபரவயமாகநிற்கச்செய்தே ஒரொருநிலை ஒவ்வொருததாக்கு ஊறறம் சொல்லுகிறுப்போலே அநுபரவயமின்றாமையான பரபுக்தபாதிதயவஸ்தாதிகளிலும் தனித்தனியே ஊறறம் சொல்லுக குறையிலில்லை. காதுகு பேதும் உண்டாயிருந்தேயாகிலும், ஒருவனுக்கே கரமத் தாலே பிறக்கக்கடவ பரபுக்தபாதிதயவஸ்தாதாயமும் தளமாக பரபுக்ததாயமும் அவதரிக்கையாலே அர்த்தசுமம் பரபுக்ததாய ஏகபரபுக்ததாயத் தலைக்கட்டக்கடவது. பூர்வோதரமீமம்ஸைகளுக்காக கந்தருபேதும் உண்டா

இனி, "பாபுக்கி பத்திரிகை பரமபத்தினன் மூன்றாம் ஒவ்வொரு ஆழ்வாருக்கும் சிவதரிசுருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க, ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்லலாமோ?" எனில், ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றிலே ஊற்றமாகவாரே சொல்லலாம். பஞ்சவாணஸ்தப ஸ்வரூபநாத, ஸ்ரீபூதிகள் எல்லாம் எவ்வாருக்கும் அதுபயிக்கத்தக்கவையிருந்தபோதிலும், "சிலர் ஸ்வரூபத்திலே ஈடுபடுவர்; சிலர் ரூபத்திலே ஈடுபடுவர்" என்பது முதலான கிபவதாரங்கள் ஊற்றத்தைப் பற்ற உண்டாவதுபோலே, அதுபயத்தின் பலவிதமான அபிமான ரூபமாயிருக்கும் பாபுக்கி முதலான சிவிகளிலும் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றின் ஊற்றம் சொல்லலாம் மூன்று திருவந்தாடிகளும் தனித்தனிதே மூலாதாம் அருளிக்கெய்யப் பட்டிருந்தபோதிலும், ஒரு சேதாதுக்குக் கிளமமாகப் பிரிக்கக் கூடிய பாபுக்கி முதலான மூன்று சிவிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மூன்று பரபுத்தமும் அவதரிக்கையாலே, அர்த்த, கிரமத்தைப் பார்த்தால் மூன்றாம் ஒரே ஶாஸ்திரமாக முடிவெது. பூர்வமீமாம்ஸைப ஶ்ரீமீதியும், உத்தரமீமாம்ஸைபான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை விபானும் அருளிக்கெய்திருந்தபோதிலும் முதலது வேதத்தின் பூர்வபாகத்துக்கு விபாகவிபானமாகவும், பிந்தியது உத்தரபாகமான உபநிஷத்துக்களுக்கு விபாகவிபானமாகவும்.

6-1-2

வில்; இகூத்தானது ஸர்வபலத்தவர்த் காரியமென்னக்கூடவது; காரியமானது கர்த்துயத்தானக் கடவது; அந்தக் கர்த்தா ஸர்வக்ஷக்ஷகர்த்தரெனவகிறது. 3. "ஶாஸ்திரோபாஸ்தா" (ஸாஸ்திரப் பாரித்யாத்) என்று ஆநுமாதிகளர ஶாஸ்திரகாரர தூஷிக் கப்பெய்தே. இஃது ஆநுமாதிகளாகக் கொள்ளதும்படி எய்வனே? என்னில்; 4. "வேதாஸ்தாவிरोधिना। वसन्निवानुसंग्यं न धर्मो वेदो नैतरेः॥" (வேத, ஸாஸ்திராதவிசேதி, தா। யஸ்திரிக்குணநு- ஸத்தத்தே ஸ தர்மம் வேத, வேதர:॥) என்று, வேத, ஸாஸ்திரங்களோடு விருத்தமான தர்க்கம் தீரேதி, கூப்படுகிறது; அவிருத்தமானது ஸவீகரிக்கப்படுமென்று சொல்லுக மானே, அது தர்க்கமாகக் கொள்ளுகிறது. 5. "न्यायानुसृष्टीतस्य वाक्यस्य नर्थनिवारकत्वात्" (ந்யாயாநுசுக்ருதீதஸ்ய வாக்யஸ்ய அரித்ததூயிஸ்யவதவாத்) எனவிறுபடியே.

அவதாரிகை:—விசிதரகார்யமான இகூத்துக்குக் காரண மாம்போது விசிதரஜ்ஞாநஸகதியுத்தஸ்ய, ஸர்வக்ஷக்ஷராதீ தீவ்யபாபுத, தரண ஶாவேஸ்வரனே காரணமாகவேனும் என்றும் ஆநுமானததாலே இகூத்தாரணவஸ்துவை கிரண யியாமினறுகொண்டு ஶாவேஸ்வரியான ஶாவேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஶாஸ்திரபாநுசுபமாக வாசிகைகவதர்யம் பண்ணப்பெற்றேன என்று கருதார்த்ததூசகிரா.

முதற்பாட்டு அவதாரிகை:— "விசித்திரமான காரியங்கள் உடைய உலகிக்கு ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும்; அக்காரண மும் ஆக்சர்யமான ஜ்ஞாநசக்திகளோடு கூடியவனாய், ப்ரதி பக்ஷரீணம் செய்யவல்ல எங்கும் சக்கரம் முதலான நிவ்யபு தங்களின் தரித்தவகுலவே இருக்கவேண்டும் " என்னும் அது மானத்தை உட்கடக்கி அருளிச்செய்வதன் மூலம் இகூத் காரணவஸ்துவை நினைவித்துக்கொண்டு, ஶாவேஸ்வரம்பான ஶாவேஸ்வரன் திருவடிகளிலே, தம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க படி வாயாலே அடிமை செய்யப்பெற்றேன் என்று தம் பவன்பெற்றதமையை அருளிச்செய்துத் "வைபவம் தகனி" என்னும் முதற்பாசுரத்தாலே.

வியாக்கியாதி:— (வைபரதகாரியா) வைபவவியாதி, காரியமுபாயகையாலே, கையம் தகனி என்பிற்றுது. (வாரிகடலே செயபா காராகடல்—சூழ்த்த கடல், பூர்ணமான கடலென்னவு

உரை:— “காரியவா ஸி விமரி” (காடி,தயவாகத் யோ பி,பு,ரித்தி) என்கிறபடியே படி,வதவாங்கலாயததமான காடி,ப்ததை உடையதான பருதி,விவானது, மேல் செயபும திரிபுமாக ருமிக்கப்படுகிற வனதுகளுக்கு ஆதிர மான தகனியாகவும், அந்த பருதி,விவாச சிறுமும் சூழ்ந்து, திரிவா,வபு,வமாய, “செ வ காரியானி அனாயா:” (தேத ச க்ருதவிமரிநோ ஜகலாயா:) என்கிறபடியே படி,வதிர ஜகலாயாலே காரியை அதிகரிப்பாமல் அதுகளுளே

வ்யா:— (வைபம் தகனிய) “காடி,தயவாகத் யோ பி,பு,ரித்தி ஜக,தே,தத,யோஷத:| எப்த,ததி, கை,திரயோ வ்யாபி தன்மை பூ,ய்யாதமே ஸமா||” [தி.பு 1-14-28] [இவ்வகைப் பூ,ய்யாதையும் தாக்குவதாய், கடி,தத்தன்மை என்னும் இ,னத்தையாடையதாய். எங்கும் விவாபித்திரிபாதாய் எப்த, தம் முதலான ஐந்து கு,ணங்களைபுருடையதாயிருக்கும் பூ,யி ன்கருபமாயின்க்கும் பரப்பொருளுக்கு ஸம்ஸார:] என்கிற படியே பூ,யிவானது கடி,தத்தன்மைபுடையதாகையாலே, மேலே செவ்யம் எரியும் திரிபுமாக உருவகப்படுத்தப்படும் பொருள்களுக்கு ஆதிரமான அகார உருவகப்படுத்தப் படுகிறது. இவ்வகமானது அகரப்பொலே அவயவங்களை உடையதாய், ஒருவனாக் செவ்யப்படுவதெனத்தோன்றுகையாலே, பரம்பருஷனின் உண்மையைக் காட்டிக்கொடுக்கும் வினக்குக்கு அகார குபிக்கப்படுகிறது. (வாரிகடலே செய் வாக) அந்த பூ,யியைக் கற்றிதப் சூழ்ந்து, திரிவத்தன்மையை உடையதாய், “கடக்கன் அப்டரம புருஷனாலே வாய்பு கட்டப்பட்டிருக்கின்றன”] என்கிற படியே பரம புருஷனின் ஆணையாலே காரைப் பிருமம் அதற்குள்ளே அடங்கியிருக்கிறதாகையாலே கடல் நீரானது மேலே ஏற்றப் போகிற வினக்கை மேன்மேலும் ஒளிவிடச் செய்யும் செய் வாக குபிக்கப்படுகிறது. வாரிகடல்—(பூ,யியைப்) சூழ்த்த கடல்;

மம். நதி, பிஞ்சு இலம் புத்தத்தென்று பூர்ணமாகா திருக்கையாலும், இம்மையென்று குறையாதிருக்கையாலும், பூமிக்கு உயர்ந்திருக்கச்செய்த பூமிமை அழிக்கமாட்டாமை யாலும், காம்பமென்று தோற்றுமையாலே, தெய்வாகக் கொள்ளுகிறது. (வெப்ப கதிரோள விளக்காக) முப்பது நாழிகையில் ஒரு நாழிகை குறையவும் ஏறவும் நீற்கப் போகாமையாலே 6. "யிர்த்சி சூர்" (யிரோதேதி ஸக்ய:) என்று, ஈஸ்வரகாய்ப்புத்தென்று தோற்றுமையாலே, விளக்கு என்று சொல்லிற்று, — தன்னையும் காட்டி ஈஸ்வரனையும்

அடங்கிக்கிடக்கிற கடலின் நீரான அபரமானது, மேல ஏற்றப்போகிற விளக்காக உத்தரோத்தம ஒளிவிட்டுக் கிளரப்பண்ணுமா செயலாகவும், கிரணமுக்கூட கிரணிக்கப் பட்ட ஜலத்தாலே அபிவந்த, தமைய, பரதாபோததரமான கிரணங்களையுடையதாய், "யிர்த்சி சூர்" (யிரோதேதி ஸக்ய:) என்கிறபடியே ஈஸ்வரானைக்கு நடுவாக, முப்பது

நிகழ்க கடல் என்றும் சொன்னாம். நதிகளிலிருந்து ஜலம் விரிவதாலே இது நிகழவதில்லை; நதிகளிலிருந்து ஜலம் விரி யிட்டாலும் குறையவதில்லை; பூமிகைக் காட்டிலும் உயர்ந் திருக்கபோதிலும் பூமிகை அழிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணமாக ஒருவனிருக்கவேண்டும்; செய் கனக்கொளியை வளரச்செய்வதோடே, கடலின் குரிகளானவனாக இழக் கப்பட்டு அதை வளரச்செய்கின்றது. இக்காரணங்களால் பரமபுருஷன்காட்டிக் கொடுத்தும் விளக்குக்கு இது செய் யாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (கெய்கதிரோள விளக்காக) வெய்கை கொண்ட கிரணங்களையுடையதாய், தேஜோத்தரக்யமாக யாலும், "யிரோதேதி ஸக்ய" (தை ஆ B-1) [பாமபுருஷ னிடம் பூர்த்தியாலே குரிகன் உதிக்கிறான்.] என்கிறபடியே ஸாயேஸ்வரனுடைய ஆணைக்கு நடுக்கி முப்பது ராழிகை உதிப்பதும் முப்பது ராழிகை அஸ்தமிப்பதமாகத் திரியுமவ னுடையதாய் குரிகன் பரமபுருஷன்க் காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்காக (எரியும் திரியாக) ரூபிக்கப்படுகிறது. (வைபம் தகனிய) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழம்மாய் மிதப்பது

பரகாஸிப்பிக்கையானே, "வெப்பகதிரோன்" என்று விளக்கி னுடைய வித்யாந்தத்திலே சொல்லுகையானே, இப்படிக்கு விவரத்துக்கும் அவன் சொன், விவரமும் அவனுக்குக் காரியதயா வேண்டுகிறதிந்தால், அங்கத்ததக்கு அவர் தயாரண பரிசர்வய பண்ணும்படி சொல்லுகிறது மேல்—(செப்ப கதிரோன்) வெப்பகதிரோனது — சம்பாஸமண திருமேனிக் குப் பனகத்தொடியாய்விடுகை. இதனால் 7. "நிர்விசேஷமாம்" (நிர்விசேஷநிதமாந்தரம் ப்ரஹ்ம) என்கிற பகஷத்ததத் தவிர்க்கிறது. இதராயுத,கங்கையுடைய தேவதாந்தரம்யியும் கயபவந்திக்கிறது (அடிகடே) என்று விசுரதரவத்ததயை

வட்டம் உதிப்பதும் அளதமிப்பதுமாயத திரியக்கடவ ஆதிதயை அந்தது பரகாஸகமான விளக்காகவும், இரு ளளள மாமேனிககு விளக்கேற்றிஐறபோலே பனகத் தொடையாகச் சிவந்த ஒளிநாயுடைய திருவாழியாமுலாண் திருபகமக உடைய னாவேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே,

பேரிலே மிதக்கும் இப்பூமி ஆடாமல் அசையாமல் மிதக்கிற தென்றல் இதற்கு ஓர் காரணம் வேண்டாமோ? (வாங்கடலே வெப்பக) பூமிவைத் தன்னுள்ளே அமிழ்த்தாமல் வர்ப்போடி ருக்கிறதைப் பார்த்தால் இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? (வெப்ப கதிரோன் விளக்கக) மூப்பது கழிவை யில் ஒன்று குறைவதோ, ஏறவதோ வெப்பமல் உதித்தும். அந்தமித்தம் பொருள் குரியன் என்றும். இத்தற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? இவ்வைவையும் செய்பவன் எக்காமறித்தவனாகவும் என்னும் வல்லவனாகவும் இருக்க வேண்டாமோ?

இப்படி என்னம் சலனுடையது; அவன் என்னவந்துக்கும் ன்வாமி என்று அதித்தல் செய்வவெண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுகிறது மெலே - (செப்ப கதிரோன் அடிகடே) "இருவன்வ மாமேனி எப்பிறைபார்" [பெரிபதிருவ 26] என்கிறபடியே கருகற்றமுடைய திருமேனிக் கு வரினச்சேத்தியழகை வளிக்கூம்படி விகந்த ஒளிநாயுடைய திருச்சக்கரத்தாழ்வானே

சொல்லுகிறது. அடி எடுத்துத்தானே, தம்முடைய வேஷத்துடன் சொல்லுகிறது. (சூட்டியேன சொன்மால்) பரியலம் காரத மாயையிற் சூட்டியேனம்: "செற்றெனம்" எனினுமாயினே. (இடரழி நீக்குகவேயென்று) இடர்க்கடலானது வற்றவேண்டுமென்று; தாய்நயத்தானே தந்தாயாவர்கள் இதற்கு வற்றுத் தம் வழிவ முத்த இடர்க்கடலை மிகழையாக்கொகிறது.

நிதயகைவகர்மம் பண்ணப்பெறுத எனனுடைய துருக்க னாகுதமானது விட்டு நீங்கும்படியாக, ததிகுருண சேஷடி தங்களை உளவிடாக வைத்தத தொடுத்த கிரதியாப்போகிய மான ஸபுதுளந்தாய்ப்புகளை அவற்றுக்கு அவைகாரமாம் படி னாகுதமாக ஸமாபிததேச.

இவ்விஷயத்தை அறியப்பெறுமா, அஸ்தகல்பராய் கோஷபடுகிற எம்மாரிகளுக்குப் பரவலதுவானதுவ பர காமகமான இப்பரபுகுதாய்ப்புளமுத்ததானே அகத்தகலேஸ பூரணகான எம்மாரஸாகுதம் வற்றுவேனும் என்று 'சொன்மால் சூட்டியேன' என்றமாம்.

மிட்டு நீக்கிக்கப்படும் ஸ்கிலாவலாறுடைய நிதயகைவிகலை. (இடரழி நீக்குக என்று) விட்டுதம் கைவகிபம் செய்பப் பெறுத என்னுடைய துன்பக்கடலானது என்னைவிட்டு நீங்க வேண்டும் என்று. (சொன் மால் சூட்டியேன்) அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் விஷயமாகவைத்து மிகளிளிப மணம் மாருத வாடாத மால் நோன்ற சொல் தொடைகளை அத்திருவடிக்கு அவங்காரமாய்ப்படி அப்போடு சாத்தி யேனம். (இடரழி நீக்குகவே என்று சூட்டியேன்) பகவத், விஷயத்தை அறிவாமல் க்வுருபமறித்து வருகிறவ னம்மாரி சேதனர்க்குப் பாய்ப்பாருளின் உண்மையை உணர்த்தும் இந் நூலைக் கற்பதன் மூலம் எக்ஸ்பிரி இடர்களுக்கோர் இருப் பிடமான இடாவக்கடல் வற்றவேண்டுமென்று சொன்மால் யைச் சூட்டியேன் என்றும் கொண்மாம். 'அடிக்கே என்ற தால் தம்முடைய வேஷத்துடன் கட்டுகிறது. (சூட்டியேன் சொன்மால்) "யதோ வாதோ நிவர்த்தததே" [யத ஆ 9.1]

அவ்விக்கே, அவனைப் பேசப்பெறாத தம்முடைய இடம் போக என்னுமாகும்.

மன்னறவாழ்வார்கள்ளில் இவர்களைத் தஞ்சாவூர்நாள், பரதவாசியோடு உகந்தருளின இடங்களோடு ஊசியாகக் கடல் கோத்தாற்றினென இவர்களுடைய புகழ் எங்குமொக்க வயர மீத்திருத்ததேயாகிலும், கிண்ணத்தின் ஆறு எங்குமொக்கப் பரந்து விரிந்திருக்க, தீருக்கு ஒரிடத்திலே நோக்காமாயோலே, தீருவுலகொத்தருளினவிடத்திலும் திருமலையிலும் ஊசுறி மிருக்கும். இவர்கள், "பேவரேயெனக்கியாவரும்" என்னுமா யோலே, ஸம்ஸாரிகளோடு பெருந்தாணமயலும், சந்தாஹ வகளுக்கு விபீத தஞ்சாவூர்மலையாலும், அகற்றேடு மெருந்திக் காடுகளிலே வந்ததீர்பர்கள், மத்தலாயங்குநாறு ராய் அஸ்தமித்தவிடத்தே உறங்கி ஒருவரையொருவர் அறியாமல் திரியாநிற்பர்கள்.

இவர்களைக்கட்டி இவர்கள் தன்னை அனுபவித்து, ஊர் ஊத்துக்குப் போக்குவிட்டு, வழித்த சொல்லாலே தானும் ஐயத்தும் ஊழுவேணும் என்னாநின்றான் என்பெருமான்.

இப்படி விசிதரபரமஞ்ச கிரமானாறுதருணமான ஐஞ்சக மகதயாதீ, தருணவைசிதரயா தியுகதருண மங்குசகராத், யசுபுத்தரஞ்ஞன ஸாவேஸ்வரனே ஜகதகாரணம் எனனும் அருமான திராலே காரணவஸ்துவை விண்ணித்தராயத்து.

[சதவிடமிருந்து வாக்ருகை திரும்புகின்றனவோ] என்னும் விஷயத்தைப் பரிபூரணமாகப்பெரி, அதற்கு முன்பில்லாத அழகையும் உண்டாக்கினோம்.

ஆக, இப்பாட்டிலே விசித்திரமான உலகை உண்டாக்க வந்த அறிவு எக்தி முதலான குணப்பெருமைகளை உடைய வனார், விசேஷிக்கிற அழிக்கவல்ல வங்க, சக்கரங்களை தரித்த வனார் ஸர்வோவரின் ஜகத்காரணமாயிருக்கவேண்டும் என்று, அதுமானத்தாலே காரணப்பெருகிற வினயித்தராயிற்று.

பாத்திருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு இடைகழியிலே பெருங்காற்றும் மழையும் கண்டுபுக்க ஒருவர் கிடக்க. மற்றொருவர், "ஒருவர் கிடக்கிறவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாம்" என்றார். மற்றொருவர், "இருவரிருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம்" என்றார், இவர்களை எம்பெருமானும் பிராட்டியும் புகுத்து நெருக்குகிறார்கள். (ஸாஸலகஸ்டசுழிபாவட்டபுரா) இவர்கள் ஸம்பந்த, பில்லாத புறம்பும் உன்றும் காட்டுத்தீயோடொக்கும். நம்மை யொழிப நெருக்கினுரை அறிப ஒரு பக்காலம் வேணுமென்ன உண்டாக்குகிறார் இவர்களிலே ஒருவர். 6. "ரஹி நிஷய" (பதீம் விஸவஸ்ய) என்கிறபடியே, ஸ்ரீயப்பதியே துக்கத்துக்கு நிர்லாஹகரென்கிறார் ஒருவர்; விஷயத்திலே கடுபட்டு பக்திருபமான வினக்கேற்றியார் ஒருவர்; அது உடையார்க்கு அவன் காட்டக் காணும் வடிவை ஸாஷாத் கரித்தாரொருவர். இரூப பக்தி ஸாஷாத் காரங்கள் மூன்றும் அகடலே ஒருவர்க்குப் பிறந்ததானாலோ? என்னில் ஒன்றானது; வ்யாகரணத்துக்கு மூன்று கர்த்தாக்களுண்டானா னுற்போலே மூவரும் கூடி இவ்வந்த, ததை நினைவிட்டார்கள். அநுமானமுகத்தாலே இழிகை தர்ஸதத்துக்கு விருத்த, மன்றோ? என்னில்; வேத, ஸாஸ்தர விருத்த, மான அது மாதம் இங்கு தவிருகிறது. 4. "தேவாஸாவிர்வினா। வஸதேவாஸு-

"வாஸாவிர்வினா" (ஸாஸ்தரயோநித்வாத்) என்று அநுமானிகரை ஸாஸ்தரகாரர் தூஷித்திருக்கசெய்தே, இவர் அநுமானத்தாலே காரணவஸதுவை நிர்ணயம் பண்ணுவானேன்? என்னில்: "வாஸு வஸதேவா வ தேவாஸாவிர்வினா। வஸதேவாஸு-

"ஸாஸ்திரத்தையே (தம்னைபறியக்) காரணமாகக் கொண்டதானகையாலே (புரணம்மம் அநுமானத்தால் அறிப்பப்பட்டதது)" [புரணம்மஸாதம் 1-1-8] என்று அநுமானத்தால் காரணவஸதுவை ஸாதிப்பவர்களை ஸாஸ்தரகாரர் தூஷித்திருக்கும் போது, இவ்வாழ்வார் அநுமானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயிக்கலாமோ? எனில்:

ஐயம்" (வேத, ஸாஸ்த்ரா விரோதி, நா. | யஸ்தர்க்கேணுஸந்த, த்தே ||) என்று ஸாஸ்த்ராதனோடு சேரும் அதுமாநயிது. ஸாவயவத்வாத் கார்பம்; கார்பம் விசித்ரமாகையாலே, கர்த் தாவும் ஆஸகர்வஸக்தியுத்தனாவேனும்.

(ஸையாசுதகனியா) பூ, மி கடி, கையாகையாலே தகனியாக் கிற்று. (வாசகடல) த், ரவ த், ரவ்யமாகையாலே நெய்யாகக் கொண்டது. (ஸையகததிரேன) தேதுபத, ர்த்த, மாகையாலே விளக்காகக்கொண்டது. இம்முன்றும் பஞ்சபூதங்க

ஸ யம் வேதேசா: || (ஆர்ஷம் த, ர்மோபதே, ஸஞ்ச வேத, ஸாஸ்த்ரா விரோதி, நா. | யஸ்தர்க்கேணுஸந்த, த்தே ஸ த, ர்மம் வேத, தேதா: ||) என்று வேத, ஸாஸ்த்ராவகனோடு வருத்த, த், மான தர்க்கத்தை அழித்தது. அஸ்துத்த, மான தாகுததை ஸலீகரிகையாலே, குவசம் அபடி ஸ்ரோது, பரஸக்யம் சோஸல குடமிலலை. "ஸானுஸூதஸ வாக்யஸ ஸ்நிவாயகாவா" (ந்யாயாநுக், ருஷிதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த, நிஸகாயகத்வாத்) என்ற ன்று ப்ரதிபாஷ்யாகாரர் அருள்க

"ஆர்ஷம் த, ர்மோபதே, ஸஞ்ச வேத, ஸாஸ்த்ரா விரோதி, நா. | யஸ்தர்க்கேணுஸந்த, த்தே ஸ த, ர்மம் வேத, தேதா: ||"

[மது 12:106]

[ருஷிகளால் ஸாஸ்த்ரர்க்கரிக்கப்பட்ட வேத, ய்களையும், த, ர்மங்களையும் உபதேசிக்கவும் க்ம், ரதி முதலியவற்றையும் (கர்த்) வேத, ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணல்லாத தரிக்கத்திறன் வலுணுருவன் விசாரிக்கி ருடுரு கலனே த, ர்பத்தை அறிக்ருன்; மற்றவன் அதிபமாட்டாக்.} எங்கிறட்டியே வேத, ஸாஸ்த்ரர்க்குக்குப் பொருள் கொள்ள அவற்றுக்கு முரணான தரிக்கத்தை உபயோகிக்கக்கூடா தென்றப், முரணல்லாத தரிக்கத்தை உபயோகிக்கலாம் என்றும் மதுமுதகான மஹர்ஷிகள் உரைத்திருக்கையாலே, ஸாஸ்த்ரகார ருக்கும் அதுவே கருத்தாகவேன்றாமையால் வேத, ய்ரோத, மற்ற அதுமானத்தை இவ்வாழ்வார் இக்கு உபயோகத்திக்குப் பதில் ப்ரபுஷ்யஸூத்ர விரோத, மிக்கலை. "ந்யாயாநுக், ருஷிதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த, நிஸகாயகத்வாத்" [ப்ரதிபாஷ்யாரம்பம்] [ந்ய

குக்கும் உபலக்ஷணம். (வைபவம்) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழல் மிதக்குமாபோலே. பூமி ஜலத்திலே நிற்கும்போது இதுக்கு ஓடி வேண்டாவோ? (வாங்கடவ) பூமியை அடி, பூமியாதே நிற்கும்போது ஓடிவேண்டாவோ? (வைபவ கற்போன) முப்பதில் ஒன்று ஏறுதல் குறைதல் செய்யாத போதே. 6. "யாநேசி மூ:" (மீனோதே, தி ஸரீர்ய:) ஆக வேண்டாவோ? 9. "யாநேசி" (பல் ஸர்வத்து:) இப்பாதி, களில் சொல்லுகிறவனாகவேண்டாவோ? (செய்யவதையாதி:) இதுக்கொரு நூத, ஜனன் என்றிருந்தால் அடிமை செய்ய வேண்டும். (கடராழியான) ப்ரஹ்மருத்ராதி, கருக்கும் ஜகத்தில் ஏகதே, ஸம்ப்ந்த, முண்டே! என்னில், அந்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ரூபாதி, களில்லைபெள்ளும் வாதி, களை நிரஸ்த, லாக்குகிறது. (அடிகை) பிராட்டியல்லவோ, முறை தப்பாதபடிவேறுமே. (குட்டிவேன சொலமாலை) 10. "யாநேசி நிவந்தே" (யதோ வாசோ நிவந்தந்தே) என்விற விஷ

செய்தது. பருதி, வ்யாதி, களாலே லீலாவிபூத்யை உப லக்ஷிக்கிறது. 'கடராழி' என்று கிதயவிபூதிகளு உப லக்ஷணம் 'அடிகை' என்று தி, வ்யமங்குளவிக, லுத்த துக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி வையபக்ததை ஸிஷிக கவே, "ஸாநகயமே ததவம்" என்றும், 'கிராஸேஷ வநதுவே

பத்தினால் அதுக்கூறிக்஑ப்பட்ட வாக்யத்துக்கே அந்த, ததை நிர்வா஑ிக்கும் தன்மை இருப்பதால்.] என்நல்லவே ஸ்ரீபரா஑்ய காரகம் ஸ்ரீபரா஑்யத்தொடக்கத்தில் அருளிர்஑ெய்தது. (வைபவ) 'வாங்கடவ' 'கற்போன்' என்ற லீலாவிபூதி முழு஑தையும் உபலக்ஷண முறைபாலே காட்டுகிறது. 'கடராழி' என்று நித்பவிபூதி முழு஑தையும் உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்துகிறது. 'அடிகை' என்஑ையாலே தி, வ்யமங்குள ஑ிக்ர஑ைத் தைக் காட்டுகிறது. இப்படித் தம்முடைய ம஑த்தைக் காட்டு மவரால் ஑ிக்ர஑ைத்தையும் விபூதிக்களால் ஑ொ஑துகையாலே "என்஑ைம் ரூபம்" என்கிற பெ, ஑ாத், த்ரக்ளின் ம஑த்தையும், "கிராஸேஷகிம்மாத்தாம் ப்ர஑்஑மவ தைவம் அ஑்யத் ஑ர்வத் மித்யா" [ஸ்ரீபரா஑்யம் ம஑ாபூர்஑ப஑ம்] [஑ிரே஑ணக்஑ளந்த

யத்தை மறுபாடுவாய்ப்பெரி பண்டில்லாத அழகும் உண்டாக்கி
வேன். (இடர்தயாதி) என்னை உனக்குக்கைக்காக,
சொல்லாதிருக்கை இடர். "இடரார்பவொர்" இதுயாதி, வத்
ருணத்தை அதுவந்தி, க்கிலும் பரகாரியந்தமாயிருக்கும்
இவர்களுக்கு.

மாறவேரிதம்பி, "எம்பெருமானை மறக்க விரகில்லையோ?"
என்றாராம். இக, ம்தின இடர்த்துக்கை அத்த, ரத் வந்தி, தி, ம. 1.

2. என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம் தீரேற்றது
ஒன்று மதின் புனரேன்நான் - அன்ற
தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி இதுதீ
படைத்திடத் துண்டுமிழந்த பார்.

பதவுரை: - கடல் கடைந்தது - பாற்கடலைக் கடைந்தது,
என்று - எந்த நான்? (இவற்றை ஒரு எனற்படி) தீர் ஏற்றது -
(தன்) ஜலத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. எவ்வுலகம் எந்த
உலகத்திற்காக? இவ்வுலகத்திற்காகவேயன்றே என்ற
படி; அதின் - அயறற; ஒன்றும் - சிறிதும், நான்
உனரேன் - நான் அறியமாட்டேன்; அது - அக்கை கட
லானது. அன்று - பூரணமாவ காரகாலத்துல், அடைத்து -
அணைக்கடி அடைத்தது. உடைத்து - (ரவுணை மயலுபரத்
திறவுப பிறகு) உடைத்தது, கண்படுத்த - (எவ்வுலகம்)
கணவளாகத்தொழுகிற. ஆழி - ஸமுத்தரம்; இது - (தீரேற்றப்
பொறு) இவ்வுலகம், தீ படைத்து - தீ கருஷடித்தது. இடந்து -
(வரலாறுபடியாய்) சத்தியெடுத்தது, உண்டு - (புறவகாலத்
தில்) புசித்தது. உமிழ்த - (புது வெளியிட்ட, பார் - பூமி,

ததயம்' என்றும், 'ஸ்பேஷலாற்றத்தா விரிஷ்டமே ததயம்'
என்றும் சொல்லப்படுகிற பரபகவுகள் அத்தத்த பரதி
கூறிபதங்கள். 1.

ஒருமாத் திரமாரிக்கும் பூரணமே உண்மை. மற்றவை
பெல்லாம் பொய்] என்ற அத்தவதிமத்தையம் 'கடாரி
யம்' என்ற ஸுதரணவிரிஷ்டம் எக்கைவெல, குலம்
முதலானவற்றோடு உடிப மற்ற தெவ்வுலகம் பரம்பொரு
ணாகச் சொல்லும் கையர் முதலானவின் மதங்கிறவும் அத்த-
தத்த தக்கிவிரித்து.) 1.

இரண்டாம் பாட்டு அவதாரிகை:—(என்று இன்னமும் திரையும் நுரையும் மாறிற்றே? (உய்யவகம) லோகாத்ராத்ரேயோ? அந்நவது தெரியாதோ? (ஒன்றுமாத்ராயுன) (என நான்) அன்று என்கே போனேனோ? (உணரேன் நான்) அன்றைக்கு எனக்கென்னவோ ஒரு விஷயத்தேடி அந்தர்ப்பட்டேன். (அன்றித்யாதி.) ஒன்றேயோ? பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டதில்லையோ? உணரேன் என்று இழந்த நான்கு சொல்கிக்கிரூர்.

அவதாரிகை:— இப்படி அதுமாகப் பரமணவகொண்டு வருத்த துடனே அவதுடைய பரதவம் அதுதியிட வேண்டுமோ? அவன் விபுதினவுபாயாகப் பண்ணியிருப்பின உயிழந்தவாயந்த திவ்யபிசேஷிகங்கள் ஒரொன்றே அவ இயுடைய பரதவத்தை அதுதியிட்டுத் தாராதோ? என்கிரூர்.

உரை:— தங்கள் அரகதித்த தேவர்கள் அபேகிதம் செய்கக்காக "அண்ணல் செய்தலைகடல் கடைநது" எனனுமடி தன் னாவேர்வாதவம் தோற்றாக கடல் கடைநதுளிற்று எத்தனை காளுண்டு என்றும், ரசவராபி,

இரண்டாம்பாட்டு அவதாரிகை:—அதுமான பரமணத் தைக்கொண்டு நிரமப்பட்டு அவன் இகத்தாரணமுன் பாய் பொருள் என்று நிச்சயிக்கவேண்டுமோ? இவ்வுலகத்துக்காகக் கடல் கடைந்ததும், நீரேற்றாகத்ததும், கடலைபடைத்து உடைத்துக் கடலிற் கண்டவளர்த்ததும், உலகைப் படைத் திடர்து உண்டு உயிழ்ந்ததும் அவனை பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டித்தாராதோ? என்கிரூர் இரண்டாம் பாகத்திலே.

உய்ய:— (என்று கடல் கடைத்தது) தங்கள் வேண்டிக் கொண்ட தேவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற "அண்ணல் செய்தலைகடல் கடைநது" (பெரியதிரு 0-1-2) என் நிறபடியே தான் னாவேர்வாக என்பது தோற்றத் திருப்பாத் கடலைக் கடைந்ததுளிபது என்கறக்கு? இன்று பேரேனெ யன்றோ எனக்குக் காட்சிபலிக்கிறது: கடைத்தபோதுண்டான

வயா:- கார்பாத் காரணமுமாதம் வேணுமோ அவனுடைய அதிமாநுஷ்சேஷத்தங்கள் கிடக்கச்செய்தே? (என்று கடைத்த துளையும் திரையும் மாறிற்றே? (கடைக்கத்து) கடையப்பூக்குக் கைவாய்க்கினவர்களை எவ்வளவுக் கொள்ளவேணுமோ? (எவ்வளவுக் கொள்ளுறது) இன்று மஹாபுலியாலே தோஷு படாநின்றதோ? அவன் அடிக்கவடு மாறிற்றே? "லாமன் மன்னிது" என்னும்படி தோற்றுகிறதில்லையோ? இவ்வளவு மன்னே நீரேற்றது என்கிறது. (ஒன்றுபதையுண்டேன காள்) இச்சேஷத்தங்கள் கிடக்கக் கார்பாத் காரணமுமாதம் பண்ணித்திரியவோ தான்? அன்றிக்கே, "ஒன்றுமதனை

மாடிகளான குதிராதி,களும்— திருவடி விளக்கவா, விளக்கின் தீர்த்தத்தை சீரணா வஹித்துப் பரிசுத்த,ராமபடி இருந்தான பராததையை ஸாதத்த,மாக்குமபடி ஆததி, பாயக்கொண்டு மஹாபுலி கைவிலே நீரேற்றனாகதும்காள் படது எந்த லோகம்? என்றும் அவ்வே செயல்களிலே குழிந்தேனாணககடவதான கந்த தி,வயசேஷத்தத்தை

அதையும் துளையுக்கட மாருமலக்கு இப்போதும் காட்சி வளிக்கிறது என்று கருத்து 'என்று' என்றது இந்து போலே பிடுக்கும் ஞானத்தெனிகைக் காட்டுகிறது. (கடைத்தது) கடையப் புத்தது ருடியாமல் கின்ற தேவர்களை ஸர்வேசுவராகக் கொள்வதோ? பல உருக்கொண்டு கடைத்த இவனை ஸர்வேசுவராகக் கொள்வதோ? (எவ்வளவுக் நீரேற்றது) 'கைவரக்' என்று தம்மை அபிமானித்தத் திரியும் உருத்திரனும், பிரமனும் ஒருவன் திருவடியை விளக்குவானாய், ஒருவன் அந்த ஸ்ரீபாத,நீர்த்த,ந்தைத் தலையிலே தரிப்பாளுப்ப் பரிசுத்த,ராமபடி. இக்கைக் வேண்டுகைக் ஸப,ஸமாய்ப்படி பாச கருகி மஹாபுலியிடம் நீரேற்ற அளந்துகொண்டது எந்த உலகம்? இப்போது நான் கண்ணோரே காணும் இவ்வளவு மன்றே; அவனடிக்கவடுகடவன்றே எனக்குத் தெரிந்தது இவ்வாமனை மன்னில். இன்று இது மஹாபுலியால் நோவு படாமலிருப்பதெனவே ஸர்வேசுவரனென்று காட்டித்தருமே. (ஒன்றுமதனை உணரேன் நான்) ஒவ்வொன்றே தென்கையுக்கு

யுணரேன்" என்றது அதிமாநுஷ்டசெஷ்டிதங்களைக்கண்டு "எத்திறம்" என்று மோஷிக்கிறார்களாம். "என்று கடல் கடைத்ததெவ்வுலகம்" என்றது. எல்லாம் செயல்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "என்று" என்றது. ஜ்ஞாதவையாத், யம் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாதமாவது யத், தே, ஸகாலஸம்பந்தி, தயா யாதோர்த்தம் தோற்றிற்று. தத், தே, ஸகாலஸம்பந்தி, தயா அவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுகையிறே. (அன்றித்யாதி.) 1 அந்நபகடைத்துத் திருவில்லாலே அழித்து உண்டாக்கின

ஏக சித் து ச ம ம யான அநுஸகதி, ககாளட்டுகிறிலை; ராவணன் கி தயிலைப் பிரித்தவனது. "சிவாமுனமயமயமுன- சநேதா சேதா" (ஸிதாமுக, கமலஸமுல்லாஸஜேதோ ரச ஸேதேர:) என்கிறபடியே தகற்பிக், லலாஸாதத், மாகத் சத லஜ் தியான லவண லமுத, ரததை மலைகளாலே அடைத்து. அநுஸக, லவணங்கள் இவது வகது கலியா கபடி

குமதான அந்தச் செயல்களை அந்தக் காலங்களிலே நான் அறி வப் பெறுகிறேனே! சித்பஞ்ச நான் அன்று எவ்வு பிராபி ருக்கை? எந்த விஷயத்தைப்பற்றி இதை மறந்திருந்தேன்? அன்றிக்கே இச் செயல்களெல்லாம் கிடக்க அவற்றை மறந்து காணத்தெரிந்து ஜ்ஞாதமானத்தை அனுமானம் பண்ணி யென முதற்பாட்டிலே எங்குராகவுமாம். அன்றிக்கே, இவ்வுண்மையுந் செஷ்டிதங்களை அனுமதித்தவுடம் "எத்திறம்" [திருவாய் 1-2-1] என்ற கம்மாழ்க்காரப் பேரே மயங்கு கிறார்களாம்.

[சுன்று ..பார்] இக்கடலும், உலகமும் உன்னிடம் பட்ட பாடு ஒன்ற இரண்டா? பருத்தி ஆடையாவதற்குமுன் படும் எல்லப்பாடுகளையும் இவை உன்னிடம்பட்டனவன்றோ? (அன்று அடைத்து) "கலிதழம் கனிவாய்த் திருவினப்பிரித்த கொடுமையில் கடுகிசைபாக்கன்" [பெரிய திரு 5-7-7] என்பிற ரவணன் பிராட்டியைப் பிரித்த அன்று, "சிகைபின் முகத் தாமரை மலர்வதற்குக் கரணமான சேதுவரையில்" [ஆளவரி தார் முக்தகம்] என்பிறபடியே பிராட்டியின் முகம் மலரு

கடலிலே. கண்படுத்த—கணவனார்த்த ஆழி. உடைத்து—
ஸம்ஹரித்து என்னவுமாம். (இதுவித்யாதி.) இல்லாதவன்று
ஸ்குஷ்டத்து ப்ரளயங்கொள்ள அண்ட, பித்தத்தில் நின்று
ஒட்டுவிடுகிறது. ப்ரளயம் வருகிறதென்று ஏற்கவே திருவ
பிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட பார்.

த, துஷ்ணோடியாலே உடைத்து, எழுப்பிக் காரயங்கொள்ள
லாய்மடி கணவனார்த்த கடலாகும் அந்தக்கடல்; சக்ய
லாகக் குணசக்யஸததிலே கிதயதீ, கிதஹேயிடுகிற நீ,
அழிகதவன்று ஸ்குஷ்டத்து, அவாகதா ப்ரளயத்திலே
இடர்ந்தெடுத்து, மேல் ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திரு
வயதெறிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு,
இப்படி உடைக்கலிலே ப்ருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் பட்டுக்
கிடக்கிற பூ, மியாகும் இந்த பூ, மி.

வதற்காகப் பாற்கடலோடு ஓர்மமான உப்புக்கடலை மலை
களோடு அடைத்தவன் லீயன்றோ? (உடைத்து) அங்குள்
ஊர் பிறிதொருவஸத்தில் இடம் வழியாக இங்குவந்து இங்குள்
காணாத துன்புறுத்தக் கூடாதென்று அவ்வண்ணைப் ப்ரஸுமி
வருப்போது கின்றுவிடாமே உடைத்தவனும் லீயன்றோ?
(உடைத்து) ஏதற்கு இக்கடலை ப்ரளயத்திலே ஸம்ஹரித்த
வனும் லீயன்றோ என்கிறதாகவுமாம். (கண்படுத்த ஆழி அது)
துன்பம் நெருப்போது தேவர்கள் எழுப்பி உண்ணக்கொண்டு
நங்கன் காரியங்களை நடத்திக்கொள்ளாமல்படி எப்போதும்
நீ போகின்றதிகர புரியும் கடலன்றோ அது. (நீ படைத்து
இடந்து உண்டு உமிழ்த்த பார் இது) உடைக்கவண்ண ரகிப்ப
தற்கு எப்போதும் கிரதக்கொண்டிருக்கும் நீ ப்ரஸுத்த ப்ர
ளயத்தில் இது அழிந்தபோது இதைப்படைத்து, காமித்திக
ப்ரளயத்தில் கடக்கொண்டபோது அண்டக்கவர்களுக்கு
காணாருயோகிக் ஈதந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி
திருவயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் கிங்கவடகன் அணவரும்
காண வெளிவிட்டு இரட்டைச் செப்ப வெண்டியதைவெவ்வார்
நீயே செப்பும்படியிருக்கும் பூ, மியன்றோ இது.

இது என்றது — தாயிருந்த பூமியைக்கையாலே, அது என்றது — அத்தோடு ஸம்பந்தித்த கடலாக்கையாலும், அஸந்திவிதமாகையாலும். “ஆழி அது” என்று அந்வயம். செய்புடைபலனன்றோ க்ருவிபண்ணுவான், அல்லாதார்க்கும் ஈஸ்வரத்வ ப்ராஸங்கமுண்டாகில். இதிலே அவர்களுக்கும் ஒரு தொழிலுண்டாகாதோ? 2.

3. பரானவு மோசடிவைத் தோசடியும் பாருடுத்த
நீரானவுஞ் செயல் நிமிர்ந்ததே—ஒருருயின்
பேபனவு கண்ட பெருமான்! அறிகிலேன்
நீயனவு கண்ட நெறி.

‘கண்டவாற்றால் தனதே உலகென விளகுன’ என்கிற படியே இவ்வோ திவ்யசேஷாதங்களுதானே அவனை ஸாவாதிகளா என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறதிலையே? என்கை. ‘என்று’ என்கையாலே திரையும நுரையும் இப்போதும் மாதிரித்திலையென்கை. ‘எவவுகைம்’ என்கையாலே அளாத அடிச்சுவடு இப்போதும் அப்படியே எடுக்கலாயிருக்கை. 2.

வாய்புடைபலனன்றோ உழுவை? மற்றொருருக்கு ஸ்கவர்தவயிருத்தநாமி இச்செய்க்கையிலே ஒக்கைவாவது அவர்கன் செய்கிருக்கேவண்டாயோ? “உண்டும் உயிர்ந்தம் கடத்தம் திடத்தம் கிடத்தம் மித்தம் சொண்டோலத்தொழி வீற்றிருத்தம் ஸனங்கடியும் கண்டவாற்றால் தனதே உலகென விளகு” [திருவாய் 4-5-10] என்கிறபடியே இந்த அநிமாதவுச்செய்க்கைதாமே அவனை ஸர்வோவானென்று காட்டுகின்றவையன்றோ என்ற ஒருத்த. “இது” எக்ஞர் பூமியை, தாய் நிற்குமிடமாகையாலே; ‘அது’ எக்ஞர் பூமியைக் குழித்த கடலை, தூத்திவிருப்பதாகையாலே. “என்று” ‘எவவுகைம்’ என்று தம் அறிவுக்கு அவை இப்போதும் தோற்றவகைத் சொல்லுகிறார். 2.

பதவுரை— ஓர் அடி—ஒப்பற்ற ஒரு கிருவாடிவைய, பார் அளவும் வைத்து—பூமியுள்ள வளவல்லும வைத்து, ஓர் அடியும் மறவொரு திருவடியும், பார் உடுத்த—அடைந்ததைச் சூழுகதிருத்தம், தீர் அளவும்—கூலாண் ஜலம் வளவிலே, செல்ல—செல்லுமாபடி, நிமிர்ந்தது—உயராகத்தது, ஓர் உருவின் பேய்—தெய்வப் பெண்ணின் வடிவைப்பாடையேயான பூதகையுடைய, அளவு கண்ட—(உயிருக்கு) எலலை வைக்கண்ட, பெருமான்—உபகாரகனே! நீ அளவு கண்ட நெறி—நீ செயது முடித்த செயல்களை, அறியவேன்—அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன்.

அவா— மூன்றாம் பாட்டு. (பாரித்யாதி) அப்பூமியைப் படைப அளந்தானென்று இவனுக்கு ஈஸ்வரத்வம் சொல்ல, அளக்கைக்கு விடியமுண்டாகிலன்றோ? என்கிறார்.

வ்யா— (பாரளவுமொடி வைத்து) பூமியுள்ளவளவும் ஓடிவைத்து. (ஓடியா) வைத்த அடியைச் சொல்லவு

அவதாரிகை :— ‘ எவ்வளவுகம் நீயெற்றது ’ என்று சொன்ன திருவுரைகளுள்ள திவ்யபஞ்சகோத்ததிலே திருவுள்ளம் சென்று அதனை அநுபூசிக்கப்படுகின்றததில் கிட்கொள்ளமாட்டாமல் அதிலே கிடந்து அலைக்கூடா.

உரை— அதிலேயாகமான அழகையுடைய ஒரு திருவடியை “படிக்களவாக கிடத்த” என்கிறபடியே பூமியுள்ள

அவதாரிகை— ‘எவ்வளவுகம் நீயெற்றது’ என்று சொந்த பாட்டிலே திருவுரைகளுக்கருளைச் செய்கிற பற்றிய பஞ்சகாலம் வகுக்கையிலே, அவ்வருஞ்செயலிலே திருவுள்ளம் ஓடுபட்டு, அனை நெறுபிடுகின்றதது அதுபுலிக்கொட்டாமல் அறிவேண்டுமென்று அவ்வருள் பூர்த்தி பாகாததில்.

வ்யா— (ஓடியா) ஓர்வற்ற அடியை உயரில் காணும் அடிக்கை எவ்வளவு கிடந்த அழகையுடைய ஓடி இருவடியை (பாரளவு) வைத்து பூமியுள்ளவளவில் கிற்கும்

மாம்; மற்றையபடியாகவுமாம். (டாருடுத்த) "பெனவதீருடை
யாடையாகச்சுற்றி" என்கிறபடியே. பூ,மியை ஆவரித்த
ஜலத்தைக் கடத்தென்னவுமாம்; மேலில் அண்டத்தைச்
சூழ்த்த ஜலத்தனவும் சென்றதென்னவுமாம். (சூருநலித்
பாதி,) "சூருமனங்கும் தெய்வப்பென்" என்கிறபடியே

வனவே விறகுமடி குகைதாங்கினவதது, அததோடு துலய
லிகலபம் பண்ணாமபடியான மேலே எடுத்த மற்றொரு
திருவடியும், அண்டத்திலுந்ததைச் சூழந்த ஆவரணஜலத்த
ளவும் செல்ல வளங்கதது. தன் வடிவை மறைத்து,
தெய்வங்கனையான யசோதை வடிவுகொண்டுவந்த பூத
கையை, அவள நிகரவு அவளோடேபோய்படி அளவிட்டு
முடித்த செயலாலே, ஜகத்திற்கு சேஷியான உலகை
நோக்கித்தந்தவனோ! உவந்துகொண்ட வழியை, நான்
இன்னபடியென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். இச்செயலை
அருளந்தித்ததால் அதிலே ஆழங்காற்படுமதொழிய அள
விட்டு அநுபூதிசெய்து நிற்கிலேன் என்று கூறுகது.

படி, வடிவத்தை இழுத்துப் பிடிப்பதைப் போல இழுத்துப்
பிடித்து வைத்து வளர்த்து கொண்டே போகும் நிரூபையை
மேலே வளராமல் பூ,மியையேயாப்படி நிறத்துவதில் உன்
டான அருமையைக் காட்டுகிறது "படிக்களவாக நிறித்த
கிள் பாதபங்கயம்" [திருவாய் 9:2-2] என்ற நயமாழ்வாரும்
இவ்வரித்தத்தைக் காட்டினார். (ஓரடியும்) "அவ்வடிக்கு
இணை இவ்வடியே; இவ்வடிக்கு இணை அவ்வடியே" என்ன
லாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு நிரூபடியும். (பாதி
உடுத்த நீரளவும் செல்ல நிறித்ததே) அண்டத்தினைச்
சூழ்நிருக்கும் ஆவரணநயம் வசையிலும் வளர்க்கதனோடு.
பாதி—அண்டம். அன்றிக்கே 'பாதி' என்ற பூ,மியையே
சொல்லுவதாகக்கொண்டு "கண்ணாடி கடலுடுக்கை" [திருவ
திருமடம்:1] என்கிறபடியே மேழ பாதளவும் வைக்கப்பட்ட
அந்நிரூபடியே பூ,மியைச் சூழ்ந்த கடலளவும் செல்ல வளர்க்
தது என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (சூர் உருவிக் பேய்)
"சூரும் அணக்கும் தெய்வப்பென்பெயர்" என்கிற தமிழ்

விவாகமானவன் வடிவென்கிறது. பேரவத் தெய்வப்பெண்
 வெள்ளலாமோ? என்னும், 11. "பிராச... ட்யவாகு:"
 (பிராசோ தேவயோநய:) என்று பிராசங்கையும் தேவ
 யோதிரிதே கூட்டுகையாலே ஆம். (பேயளவுகண்ட)
 பேயாகப் பரிச்சேதி, தத. பேயாகப் பரிச்சேதி, க்கையாவது-
 முடிக்கையென்று பொருளாயிதே. (பொருளான) பூதஸந்நய
 முடித்து ஒரு கோவியை ஐக, த்துக்குத் தந்தாய். 12. "ஸந்
 ஸந்விவஸிம் ரஸநாநாநாநாநா: (ஸ்தந்யம் தத, விஷஸம் பிஸாஸம்
 சஸ்யமாஸிஜ்ஜுத, த்ரு, ரோ) (அறிச்சினைதயாதி) நீ செய்த

"குந்தருவந்தாதி தெய்வப் பெண் பெயர்" எனக் குறையே
 திவ்யாகாரையான பேய் என்றபடி. "பேயளவுகண்ட"
 என்ற இததால வையதகத்தாலே அவளை அறியப்புகில்
 பூதப்பாட்டது பிளா என்று கருத்து. "அறிச்சினை தி

செண்டுதம்படி 'குந்த' என்றது தெய்வப்பெண்ணைக் காட்டும்;
 இங்கு "தெய்வங்கையோரை" [பொருளாந்திர 7-5] என்ற
 வரோதையைக் காட்டுகிறது. வரோதையில் உருவொடு வந்த
 பேய் என்றபடி. தெய்வப்பெண்போல் அழகிய வடிவு
 கொண்ட பேய் என்றமாம். "வித்யாநாபாஸ்யாயக-
 ரகோகந்த, சிவகந்த, பிராசோ... அம் தேவயோநய:" [அமர
 கோசம் 1-1-11] என்ற அமரகோசத்தின்படியே பிராசங்கையும்
 தேவர்களிடமிருந்து உண்டானவையாகையாலே "குந்தருவின்
 பேய்" என்றதென்ற பெரியவாக்காப்பிள்ளை சிவவழிப்பரி.
 (பேயளவுகண்ட) அப்பேயின் தீவ சினைவு அவளுக்கு உண்டாயிடி.
 அவளுடைய ஆயுளுக்கு அளவுகண்ட. (பொருளாக) இச்
 சொல்லாலே உலகிற்கு நாதனான தன்னை இவ்வாய்ந்தித் தந்து
 உபகரித்தவனே! "ஸ்தந்யம் தத, விஷஸம் பிஸாஸம் சஸ்யமாஸித்"
 [ஹரிவம்சம் 65] [விஷங்ககந்த அம் முகஸப்பாஸ் துனிதாஸ்துக்
 தது] என்றவுடன "ஸ்த, த்ரு, ரோ" [ஹே] என்ற சொத்துப்
 பிறழ்நா காரப்போலே அப்போது மத்யவடிவம் துருத்தவாயி
 யானான் என்றாரன்றிச் சிவமும். (பொருளாக) இவனுக்கு என்
 கருகிறதோ எந்திருக்கிற என்னைப் பூதப்பாண் முடித்த
 செயலாலே உண்டாகி உதவிக்கினி என்றமாம். (அறிவி

ஒரோ செயலை என்னால் பரிச்சேதி, கம்போகிறதில்லை. அன்றியே, மறாப, விவரமே அப்பாருகையான பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டாற்போலே என்னை உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டு, பூதனைப்போக்கிற்றுப்போலே என்னாகைய விவரத்தினைப்போக்கி என்னை விஷயிகரித்தபடி அறிவிலேனென்னவுமாம்.

பாசளவும் — அளவிலே குகைதாங்கின அருமை. உடுத்த காளவும் — ஆவணமும். பெயரளவு — எல்லை. பெருமளவு — அச்செயலாலே என்னை உண்டாக்கினவன். நீ சிலரைப் பரிச்சேதி, கும்போது வருத்தவில்லை; உன்னைப் பரிச்சேதி, பார் முடிந்தே போயித்தான். தாவைப் பேசாக்கினபடி. நீ அளவிட்டுவைத்த உபாயம் உணராதொழியப்பண்ணுகிறாயோ? உணரப்பண்ணுகிறாயோ? 3.

அளவுகண்ட நெறி" என்கிறது நீ எனத்திறந்தல் நக்ககந்து மார்க்கம் எனவெனறு அறிவிடுவேன் எனறுமாம் 3.

லென் நீ அளவுகண்ட நெறி) நீ திருவுலகைந்த அளவு இங் லெரு செயலை நான் 'இன்னபடியாக அளந்துகொண்டாய்' என்று அறிவிற்றைக்கேள். இதை அறனந்தி, கும்போதென் லாம். "காலமும் நெஞ்சழியும்" [பெரியதிருவாய்-81] என்றும் போலே நடுபடுவதொழிய இதை அளவிட்டு அறிவழியுற திவலை என்று வருத்து. அவ்வது. மறாப, விவரமே அப்பாருக் கப்பட்ட பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளின் கீழ்க்கொண்டு பூதனைப்போக்கிற்றுப்போலே. என்னுடைய விவரத்தினைப் போக்கி அளந்தாலும் எம்மளவியப்போக்த எக்னை எப்படித் தான் ஆட்கொண்டாயோ என்பதை அறிவிற்றைக்கேள் என் றும் சொன்னால் "இவனை உன் மனத்தால் என நினைக் கிருந்தாய்" [பெரியதிருவாய்-2-7-1] என்றும்போலே. என் விஷ யத்தில் என்ன வழியை கருத்திருக்கிறாய் என்று அறிவிற் றைக்கேள் எனறுமாம்.

இப்பாட்டின் அளவீத்தமாவது, — எம்பெருமான் சிலரை அளவிட நினைத்தால் அவனுக்கு ஒரு அருமைவாயில்லை; அவனைச் சிலர் தம் முடிந்தபொழுது அளவிட நினைத்தால் அவர் என் பூதனைப்போலே முடித்தபொயித்தனை என்ருது.) 3.

4. நெறிவாசல் தானேயாய் தின்ருளை கைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி—அறிவானும்
ஆலமரநீழ வறம்நால்வர்க் கன்றுமரத்த
ஆலமமர் கண்டத் தான்.

பதவுரை:— அன்று முன்னொரு எமயாததில், ஆல
மரநீழல்—ஆலமரத்தின் கீழில்லை. நால்வர்க்கு—அகலாதயா,
தக்கா, புலவையார், கல்யாணர் என ஒரு நாலையருக்கும். அறம்
உரைத்த—தாமதத்தை உபதேசிக்கத்தலும. ஆலம் அமர்
கண்டத்து—விஷயத்தைக் கொண்டிருக்கும் கடிதத்தை
புலையவனுமாகிய. அன்—சிவன், ஐந்து பொறி வாசல்—
ஐந்து ஞானோபாயவகளுடைய துவாரங்களிலுள்ள,
போர்க்கதவம்—அடைக்கலமான ஒரு கதவுகளை, சாத்தி—
அடைத்தது, நெறி வாசல் தானேயாய் தின்ருளை—உபாயமும்,
பரபாயமும் காண்பதாக இருக்கிற எம்பெருமானை, அறிவான்
ஆம்!—அறிந்து விடுவதோ? (அறிவமாட்டான்) என்றாடி.

அவ:—நாலாம் பாட்டு. 'நீர் அறிந்திலீராகில் எவ்வாறறி
யானோ?' என்று, "எம்பெருமான் பாஸாத, மடியாகப் பிறத்த அறி
வுடைய தான் தடுமாறுகின்றேன். தபஸ்ஸமாதி, யாலே பெற்ற
அறிவுடையவன் உபதேசிக்கவே!" என்று கேட்கக்கிறார்.

அவதாரிகை:— அவனருளடிவாக வந்த முதலாவது
குறையற்ற கானுமுட்பட நீஞ்சிக்கரை யோறாட்டையால்
கிடந்து அலையாநிற்க, எவையதாததாலே வந்த ஜ்ஞானமாகதி
கவாய போரயபொலிய நிக்னத்து ஒருவன்(ன்) அறிவ ஒருப்படு
வதே! பதின் பதிகேட்கே! என்று குத்திரை கேட்கக்கிறார்.

அவதாரிகை:— நீர் அறிவகியுள் போகிறத: எரிவதற்குள்
எனப்படுமயாய், துஷிணமூர்த்தியருகில் பிறகுக்கு உப
தேசிக்கும் சிவன் இவனை அறிவானோ! என்று,—"பரமனரு
மாலே ஏற்பட்ட ஞானத்தெளிவாக் குறையற்றிருக்கும்
காண்குடி. அவன் பெருமைக்கடலில் நீஞ்சிக் கவாயேற
முடியாமல் தந்தவித்தவந்தவனேன்; தன் மூர்த்தியாலே தவம்
பெற்று பெற்ற துஷிணமாகுகளைப் (அறிதவ நிக்னத்து, தான்
அதனாகும், பிறகுக்கு உபதேசிக்கவும் ஏற்படுவதே ஒருவன்!
எவைய பதிகேட்கே!" என்று குத்திரை ஆசரிசுரிசுவாய் ஏற்பட்டுக்
கொண்டதை கேட்கக்கிறார்.

வ்யா:— (கௌரவாதி) தெறியான வாசல், உபாயமான வாசலென்னவாம். “தெறி” என்று உபாயமாய், “வாசல்” என்று உபேயத்தைச் சொல்லிற்றும். உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய் தின்றவியென்றமாம். இப்போது இது சொல்லுகிறது: ப்ராப்தி அவனியொழிய உண்டாகின்றோ அறியும் அவனியொழிய உணர்வது என்னைக்காக. (கௌரவாதி வாசல்) ஒன்றையடக்கில் ஒன்று திறக்குமென்கை. தீவரயடைக்கப் புக்கால் ஓரிட மடைக்க ஓரிடம் கோழைப்படுமாபோலே. 13. “சுதந்திரம்.” (சுதந்திரம் ஹிமநா) என்கிறபடியே. (பொருத்தமாய்) அடைக்கப் புக்கால், ஒன்றைப்படி பொருத்தித்த கதவம். “சாத்தி” என்றது—அடைக்கப் போகாமையாலே. ‘அறிவானும்’ என்று ஸேஷிக்கிறார். (கௌரவாதி) தான் தவம்ஸு பன்னின ஆலமாதிரிலே. தான் புகுவதனம், தந்தம் பன்னுவதற்கு முன்னே சிஷ்யாரித், ஹம் பன்னுவாகாரப்போலே. ஸ்வத்தகுண அநாதாத்தகுளுக்கு ப்ராஹ்மஜ்ஞானமின்றியே இருக்கிற ப்ராஸாதி உபதேஸித்தாற்போலே. (அறம்) ஸமாஸ்யஸை ப்ராசாரம். (கௌரவாதி) அக, கந்தப் புலஸ்தியாதி, கருக்கு. (கௌரவாதி கருடகாரண) தாமஸகுணத்

உரை:—உடவகுணத்தினை உபாயம் உபேயத்தென மாறியவன் ஒருவன் தீவரமடைத்து, அக, ஸத்ய புலஸ்திய தீவரம் மாறக்கண்டே, யாதனாதிற கால சிஷ்யா உருகரும புகுவதனமிஷ்டத்தால் உடவகுணமிட துழுகதவானு புகுவதனமிஷ்டத்தால் மறுபாடுருவாய் தீவரத்தினைச் சொல்லவல்லு கொளவல்லார்.

வ்யா:— (கௌரவாதி) தான் தவம்புரிந்த ஆலமாதனாகிழைக்க. எம்பெருமானைத் துறித்துத் தவம்புரிந்து இப்போதே இவன் அறவைப் பெற்றிருக்கான். அகற்குள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கெம்பிவிட்ட இஷ்ட என்ன அறிவு ௧௦௮ (அறம்) புகுவதனை அடையும் வழியை. (கௌரவாதி) அக, கந்தப் புலஸ்திய, த, கர், மார்க்கண்டேயர் என்னும் கால மஹர்ஷிகளுக்கம். (கௌரவாதி) அறம் கௌரவாதி) தான் இப்போதே தவம்புரிந்து அறிவுபெற்றவன் மஹர்ஷி

துக்குச் சேர்த்தது செய்யுமதல்வது. 14. "சுவாசுவாசே கார்"
(ஸதவாத் ஸஞ்ஜயதே ஜ்ஞாதம்) என்கிறபடியே கதற்
அவன் கடவதோ? என்கிறார்.

பண்டைக்கால உபதேயஸ்துதையபண்ணி ஆசாரப்பதும் கிர்
வழித்தோம் என்கிறதும் பெரிசுறிவானாலும், அம்ருத
மதுதத்யஸ்யிற பிதகத ஹாலாஹலம் என்கிற விஷததை
நாசாயணன் ஆஜ்ஞாயாமே கபூததிலே அடக்கிக் காள
கண்ட, னென்று யாருதுபிஷததுத தர்யும் பொருட்டுக்களைய,
ஸம்ஹா கருதவாகதியுக்கூறு அபிமானத்திருக்கிற குதரன்,

கனாகு உபத்த, சக்கத் தொடக்கியத—ப்ருதத, ஸன்வகத்
தில் ஸவம் அந்நபயத்திலும், கௌஷீதகி மூன்றாவது
அந்நபயத்திலும், அறிவித்திரந்த அஜாதசத்ருவுக்குப் பூதம்
ஜ்ஞானமற்ற பூலாகி உபித, சித்தான் என்று சொன்ன
கதைபாவிருக்கிறது என்பர் டேர்பவர்க்கான்பிள்ளை. (அஹ)
புதவத், விஷயத்திலே அகாரப்பயணம் செய்த அன்றைக்கே
ஆசார்பகம் வழிக்கத் தொடக்கினான் என்கை. (காரத்த)
புதவத், விஷயத்தில் ஸௌவன் பரிசீலித்துக்கண்டவர்கள் செய்
வும் ஆகிப்பத்தொழிநீல ஸமூத் செய்தவிட்டோம் என்றிருந்த
பொறிவாளனாகையாலே இவனே ஸர்வந்ருத்! என்று கருத்து.
(ஆலம் அமரி கண்டத்து) அமுதம் கண்டதபோது உண்டான
"ஹாலாஹம்" என்ற விஷத்தை எம்பெருமானுடைய
ஆஜ்ஞையாலே "விஷஸ்ப பாத்ரேண குதரேண" என்றும்,
வேதம் சொன்னபடியே அவனுக்குப் பாத்ரீஸ்தானத்திலே
யிருந்து அருத்தி. அதைக் கழுத்திலே அடக்கி, அத்தானே
'காளகண்டன்' என்று யிருதுதித்திரியும் இச்செயலிப்பி
யொரெயிராகின்றது இவன் உபதேசிக்கும் சித்யும் என்று
கருத்து. (ஆலமமரி கண்டத்து) தமோருணத்துக்குத் தேச
யிழைநுடிகாமேயோழிய. "ஸத்கருணத்தான் அந்நபயந்தா
பிதக" [பிதக 14-17] என்றிறபடியே ஸத்வத, ஸகாரீரமண
த்யாயனே நேசத்தாகத் சொக இவன் அதிகாஸ் என்று
கருத்து. (அஹ) புதவான் அத்தகையாரெயிரப்பாதுவான
மக், தானே ஸந்தாரகயனன்று அபிமானித்திருப்பவன் அறி
வதோ என்று அர்ணயம்.

(கெறிவாசல்) ஸ்வரூபாதுருபமான உபாயமென்றும், (ஆயனெனுகூ) வித்தம். (சாத்தி) வருந்திச் சாத்தலாமித்தினை தாவிடவொண்ணாது முகத்திலே அதையும் நல்ல விஷயங்காட்டாவிடில் குதறுகொட்டும். 15. “ஈர்ஜி நிவர்க்” (பரம் த்ருஷ்டவா நிவர்த்ததே) பண்ணாவிடில் உபாயமுண்டோ? (அறிவாஸம்) படபடென கிஷ்கிணுக்

ஸ்பிராத்தரத்யுந்தேஷ ஜந்துவகைப்பபட்டியுபபதாய, ஸ்ஷபகுகளாகிற வரைகாற்றுததைக கரட்டித் தனருடன சோந்தாரைமுடிதாரம் யந்தாகல்பமான இத்தூரியத்யவாரங்களில், அடைக்கப்புககவாகன முகத்திலே அறைந்து பொருவிற் கதவை, வருத்தத்தேதாடே அடைத்து. உபாயமும் ததஸ்பத்யமான உபேபமும் அநகயஸாத்யஸூன தாஸேயாய்க் கொண்டு சின்று ஸாவேஸ்வரகை ஸ்வயத்தி வித்தியமான தன் ஜஞாகஸந்தபாதி, கிளககொண்டு அறிவ

தன் அறிபமாட்டாக்? எனில்: (ஐத்து பொறி வாசல்) மெய், லாய், கண். முக்கு, செவி என்று ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், ஈப்த, ஸ்பிராஸ்பாஸகர்த்தங்களைவிற் விஷயங்களில் வாஸனைபக்காட்டி, தன்னுடன் சேர்ந்தவர்களின் ஸ்வரூபநார்த்தகச் செய்யும் வந்தம்மொன்றதாகையாலே ‘பொறி’ எனப்படுவதான இத்திரிபத், வாரங்களில், (பேர்க்கதவம் சாத்தி) இத்திரிபங்களின் வாரவிய் கதவை அடைக்கப் புகுந்தால், அடைப்பவர்களுடைய முகத்திலேயே அதைந்து அவர்களை வெற்றிகொள்வனவாயிருக்கின்றன அவை. (ஐத்து பொறிவாசல் பேர்க்கதவம்) ஒரு கதவையடைத்தால் மத்ருன்ற திறத்துகொள்ளும் என்னை. (சாத்தி) மிகவருத்தி அடைத்து: வருந்திச் சாத்தலாமென்பொழிபத் தாவிடவொண்ணாதென்ற கருத்து. (மெறி) தன்மையடைப வழியுவிற் உபாயமும். (வாசல்) அங்குதியாலே அடையும் மொக்யவாசனவிற் உபேபமும். (தாஸேயாய் கின்றுகூ) வேடுகுன்றும் ஸாதிக்கவொண்ணாத தாஸேயாய் சின்று ஸாவேஸ்வரகை. (அறிவாஸம்) தன் முயற்பொதுண்டாகத் தன் துஞாசகத்தினைக்கொண்டு அறிவ கு-26

கொள்ளும்த்தனியல்லது அறிவுக்கு அடைவுண்டோ? சீராமப்பிள்ளைக்கு பட்டர். “இதுவே தாரகமாகவிருக்கிற ஸாது,வை தலியாதே” என்றருவிச்செய்தார். நால்வர்தி, ஸாதிகள். (ஜலாவஸிதாதி) எம்பெருமான் கொடுத்த வெளிச்செறிப்பு மாதர்த்தையும் விவரணனைசத்தியையும் கொண்டு இத்துறையிலே இழியப்போமோ? 4.

தாச இரக்கிருணம்! என்ன ஆலாசனை! என்று கூறுபுகின்றா. “கெறிவாசல்” என்று ஸைந்தர நூற்பமான உபாயம் என்னவுமாக. 4.

இருக்கிருணோ? இப்படிவிருக்கானால் எத்தனை அறிவற்றவனுமிகக்கருணம்? என்று நின்றுக்கருக. (எம்பெருமான் தன்னை பறிய உபாயமாயிருப்பவன் தானையாகையாலே. அவனுடைய அருக்கொண்டு அறிவாக்கு அவனை அறிவலாமென்பாழிய, பொற்காசல் பொக்கதவம் சாத்தித் தம் முயற்சி கொண்டு அறிவாக்கு அவனை அறியமுடியாது என்று கருத்து. “கெறிவாசல் தானையாய்” என்றதற்கு கெறிவாசல் - அறவாது கைருபத்துக்குத்தகுந்த, வசல்-உபாயம் தானையாய்கின்றவனை எய்தும் பொருள் கொள்ளலாம். “ஆப் நின்றுக” என்றதால் மற்ற உபாயபடாணங்களைப்போலே ஸாத்தியமாயிராமல், இவன் வித்தேதரபாயமாயிருப்பவன் என்ற காட்டுவதது. (அதம் ஸ்வர்க்குரைத்த அரன் அறிவாரும்) ஞானம் பெறுமுன் எய்யக்கூடா எம்பாதித்துக்கொண்ட அருணோ அறிவான்? (ஆலமமர் காண்டத்து அரன் அறிவாரும்) எம்பெருமானாலே வந்த விஷயசத்தியையும், எம்மாரசத்தியையும் உடையவன் என்ற மாதிரத்தால் அவனை அறிந்துவிடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பரமபுருஷனோடும் எதிர்ப்புகருக்கும் உருத்திரனுடைய ஸைவாசுரிமனைகளை அனைத்து சீராவப்பிள்ளை (பட்டர்)குடைய தலியாதி எருத்தியிலேயே பவனது கந்துத்தாரணம் ஸுருகமவாம். அவதரப்பிள்ளை (பட்டர்) “தனோருணர் தாரகையுள் குத்ய துக்கு ஸைவாசுரிமனைத் தாரகையுள் பவனது; இவையகையில் உருத்திரன் ஸாதுதனையகையுள், தனோருணன் அறிவான் இப்

5. அரந்தா ஈனந்தாமம் அன்னிகடபுள் ஞாந்தி
உரைநூல் மறைபுறையுள் கோயில்—வரைநீர்
கரும் மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் தேமி
உருவமெரி காற்றேனி பொன்று.

பதவுரை:— நாமம் —பெயர், அரன்—(ஒருவனுக்கு) ஹா
னெனபது; நாணன்—(ஒருவனுக்கு) காராயணமென்பது;
ஊர்தி—யாதும, ஆன் விடை—(ஒருவனுக்கு) ஞானமற்ற
புருது; புன்—(ஒருவனுக்கு) வேதமற்றானை அருடன;
உரை—பரமாரணம், நூல்—(ஒருவன் விஷயத்தில்) புதுஷ்
நூல் செய்யப்பட்ட ஆகுமம்; மறை—(ஒருவன் விஷயத்
தில்) வேதம்; உறையும் கோயில்—யசிக்ருமிடம், வரை—
(ஒருவனுக்கு) கடினமான மலை; நீர்—(ஒருவனுக்கு)
குளிரந்த கடல்; கரும்—தொழில், அழிப்பு—(ஒருவ
னுக்கு) ஸபலாரம்; அழிப்பு—(ஒருவனுக்கு) சகடனம்;
கையது—கையிலிருக்கும் ஆயுதம், வேல்—(ஒருவ
னுக்கு) வேல்; தேமி—(ஒருவனுக்கு) அருளார் திருச
சக்கரம்; உருவம்—வடிவு, எரி—(ஒருவனுக்கு) நெருப்பு
போன்றது; காள்—(ஒருவனுக்கு) மேகம் போன்றது; ஒன்று
மேனி—(இவ்விருவரில்) ஒருவன் மற்றவனுக்கு சகீரம்.

அவை:— ஐந்தாம் பாட்டு. நாட்டிலே ஈஸ்வரனாக நிசச்
சித்துப் போருகிறவனை “அறிவானும்” என்று நீர் சொல்லு
கிறபடி எங்ஙனே? என்னில், அவ்விஸ்வரத்வம் போலே
காணுங்கோள் அறிவும் என்கிறார்.

பாடு படுத்துகிறது. ஆகையால் அவனை வினாக சித்தி, களாதே”
என்று சொன்னார் என்பது பெரிவலாச்சான்றினை. இப்படியே,
ஆழ்வார்கள் இப்பாசரம்போன்ற சிலவிடங்களில் உருத்திரனை
சித்திப்பதும் அவனுடைய தமொருணத்தையும், அதன்
காரியமான ஈஸ்வராபிமானத்தையும் சித்திப்பதிலே சொக்காகக்
கொள்ளவேண்டும். எரிவழி, தனும்ஓத்துக்களான ஆழ்வார்கள்
உருத்திரன்மேல் துவேஷிக்கொண்டவர்களல்லவோ.

வ்யா:— (அன் நாரணன் நாமம்) ஒருத்தனுக்கு நாமம் அன்: ஒருத்தனுக்கு நாமம் தாராயணன். ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்து தீம்பிலே கைவளர்ந்து தன்னை முடித்துக் கொள்ளப் புக்கால், அதை ஸம்ஹரிக் கைக்காக அவன் கொண்ட வடிவுக்கு பாகாபு, தனான தான் அரனுகிறான். நாரவான் கைவளர்ப்பாகக் கார்பம் செய்யுமிடத்திலும் அழியும் மீலா

அவதாரிகை:— நாட்டங்கு குதூகை வரவாதி, கன் எனறு அறுதியிட்டு அவன் காறகீழத தன்மடுத்தது, போற்றுவது புழவதாயனரே போருகிறது; நீர் அவன் கேட்பிக்கக்கடவீர? என்ன; நுதாறுதைய அகீஸ்வரதவ மும், எம்பெருமானுடைய நர்வாகவமம் தததகநாமவாறும் நாதி, ஸ்வருபங்கனகொண்டே அறுதியிடலாம் என்கிறார்.

உரை:— பிண்குகுதடி போலே கண்டதடைய அழிக கையே கொழலாக உடையவன் என்னுமிடத்தாக தெரி விககிற 'ஹான்' என்று ஒருவனுக்காரோ; எம்மனதவனதுக களையு உளனமுறமம் ஒகை வயாபித்து தைந்தவய

அவதாரிகை:— நாட்டிக் பெரும்பாக்கையோர் உருத்தி- ருன பரம்பொருள் என்று முடிவுட்டி அவன் கைக்கிழை தன்வணங்கிப் போற்றுவதும் புகழ்வதமாய்ரே இருக்கிறது. நீர் அவன் அறிவைக் குறைத்துப் பேசலாமோ? என்று சிலர் கேட்டே,—"உருத்திக் பரம்பொருள்க்கைபதும், எம்பெரு மானே பரம்பொருள் என்பதும் அவ்விருவருடைய பெயர் வானும் முதலியவற்றின் தன்மைகளைக்கொண்டே முடிவு கட்டலாமே" என்கிறார்.

வ்யா:— (அன் நாரணன் நாமம்) பிண்குகும் தடி போலே தன்னிடம் உத்ததைபெல்லாம் அழிப்பதையே நொழி கைவுடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்கிற 'ஹான்' என்றும் நாய்தும் ஒருவனுக்குப் பெயர்: 'ஹாதி ஹா:' [ஹாதிக்க ிருகுகையாலே ஹானுகிறான்] என்று க்புதப்பதி. என்னைப் பொருள்க்கையும் உன்ரும் புறமும்/ ஒக்க வியாபித்த ககிப்

விழு, திபிதே இவனுக்கு அத்வயம். மானுவிக்கு நிர்வாணசு
 ஞானசாப் போகே. (நாரணன்) உப, ப விழு, திபும் தனக்கு
 லாஸஸ்த, ததமாய் அவற்றுக்கு ஆலம்ப, தமாயிருக்கு மென்
 றிட்டு. "நாராயணன்" என்று திருதாமம். (ஆன வள்ளி...
 புளவந்தி) கைக்கொளாண்டுகிணப்போகே ஒருத்தனுக்கு
 ஒரு எருது வாவறும்; ஒருத்தனுக்கு ஒரு வேத, தமாவா
 யிருத்துள்ள பெரியதிருவடி. (உரை நூலமறை) ஒருத்த

நோய்சூழம் வளரூது கூர்விக்கூற்ற 'தூராயணன்' எனூது ஒநூவு
ணூகூதுபூபூர். ஆறிலூகூடூகூது நிதூரூணூகூமூகூச் சூலூலூய்
பூநூம் நூலூபூமே ஒநூலூணூகூகூ வூலூநூ; 'தூரூமூய்' எனூது
சூலூலூய் நூகூற்ற பூபூரியூநூகூவூ ஒநூலூணூகூது வூலூநூம்,
ஒநூலூகூசூதூலூலூம் பூரூமூணூரூ வூகூயூநூகூதுதூரூகூதூநூத்

பலர் என்று அறிவிக்கிற 'நாராயணம்' என்னும் ஈழ்தமிழ் மந்திரவதுக்குப் பெயர். 'நாராயணங்களுக்கு (எல்லாதேவர்களோடு) அயனம் (இருப்பிடம்)' என்றும், 'நாராயணங்களை இருப்பிடமாகக் கொண்டவர்' என்றும், 'நாராயணங்களுக்கு பரம்பரையாகக்கொள்கிறபவன்' என்றும் பொருள்படுவது நாராயண ஈழ்தமிழ். ஒருவர் அழிக்கப்பிறந்தவர்; மற்றவர் அளிப்பதைவே இயற்கையாகக் கொண்டவர்; அழிக்கவில்லையெனில் ஒருவனுக்கு வரவாதவியில்லை; ஒன்று அழிந்தால் மற்றவனுக்கு வரவாதவியில்லை, எல்லாவற்றையும் விளக்கித்து, தரித்து ரகஸிப்பதைப் பாய்பொருள் வேதோதாஸ் சொந்தரவேண்டும்; அந்த ஆசிரியருடியவது: அழிப்பதற்குத் தமோருணர்ந்ததானது ஓரணியிட்டுச் செய்யலாம். ஆகையால் அழிக்கப்படுகின்ற நாராயணனை பாய்பொருள் என்று கருத்து. (ஆன் விடை புன் னாந்தி) அறிவுசெட்டவரை 'ஓ மாடே!' என்று உரைப்பர் உலகினர், அப்படிப்பட்ட மாடு ஒருவனுக்கு காணாமல்; வேதஸ்ருணாக வேதத்திலேயே "ஊபரிநெருதாள் கருதமாள்" (தைத்-ஸம் 4-1-42) என்று தொடங்கி ஒதப்படுமவளும், "தாய்மய:" (ஸ்தோ-3-41) என்று ஊர்வவேதமவளாக உரைக்கப்படுமவளான கருடன் மற்றவனுக்கு காணாமல். (உரை நான் மறை) ஒருவனைச் சொல்லும்

னுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது ஆக, மம்; ஒருத்தனுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது அபௌருஷேயமான வேதம்.

ஸாதசு ஸோமஸ்யம் ஸௌருஷேயமான ஆகாமப; ஒருவனைச் சொல்லும் பாயஸணம் நித்யசிததேதாஷ்யமாய, அபௌருஷேயமாய, மாக்ய"பூகலாநிபாய, ஸ்வதபாபமணமான

ப்ரமாணம்—கங்குடத்தை ஸ்தாபித்து அதில் தேவதைகளை அர்ச்சனை செய்வது. கடுகாட்டில் கம்பலில் குளிப்பது முதலான வேதவிருத்தமான ஆராய்க்கிறாயும். நிமித்தம்பேறு உபாநாசம்பேறு என்பது முதலான வேதவிருத்தமான அர்ச்சித்தங்களையும் சொல்லும் காவசக, மமாரும். (தூல்) இது வெ ஸ்ரீகரிகளால் நூற்கப்பட்டது: ஆகையால் இதில் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்புள்ளவிற தேவாண்கள் இருக்க இடமுண்டு. இந்நியதையும் காண்பதேயும். (கஹ) மற்றவர்களைச் சொல்லும் ப்ரமாணமோ எப்போதும் குற்றமற்றதாய், ஒரு புதுஷைச் செய்ப்படாததாய், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதாய், இயற்கையிலே ப்ரமாணமான வேதம். இதில் குற்றம் சொல்ல இடமேயில்லை. காவச கவயன்மாரீகன் ஆக, மய்கன் மாத்தரமன்னாமல் வேதங்களுக்கும் ஸிவநிப பரம்போரு ஸாகக் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றனரே? எனில்: ஸிவபகை பாடுகளுக்கையாவே அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். மத், வந்த, தீகளான பண்டைச் சங்ககாலத்தமிழர்கள் "நின் ஏவ லுள் பணித்தமை கூறும் அருமறைப்பொருள்" [பரிபாடல் 1-18] "வாய்மொழிப் புலவ" [1-65] "சாவல் நினது வான் நிறை என்னும் அருமறைப்பொருள்" [2-59] "நின்வயின் பரத்தவை உரைத்தெம் வாயா வாய்மொழி உரைத" [3-11] "நீ என மொழியுமால் அத்தனார் அருமறை" [3-14] "முதுமொழி முதல்வ" [3-42, 47] "என இள நினத்தலின்" [3-62] "வேதத்து மறை நீ" [3-65] "தொல்லியல் புலவ" [3-88] "நின்னோர் அயனோர் அத்தனார் அருமறை" [4-35] "கேகைநர் பாவியின் ஏவனின் முதுமொழி கூறும்" [4-46] "கவன வறையுமொழி இது பவவ உரைத்தபவம்" [4-53] "வேதம் முதல்பவ வள்ள நியிநி சொன்ன" [4-54] "கேகைநர் அருமறை" [4-54] "வேதம் முதல்பவ வள்ள நியிநி சொன்ன" [4-54] "கேகைநர் அருமறை" [4-54] "வேதம் முதல்பவ வள்ள நியிநி சொன்ன" [4-54]

அழிக்கை என்றால் அதொன்றிலும் நிற்கும். அளிப்பு என்
றால் அழிக்குமதிலும் செயலும். (கையது வேல் மீத, 6) ஒரு
வனுக்கு ஆயுதம், மீனாத்தின்னிகளைப் போலே வேல், ஒருவ
னுக்கு ஆயுதம், 16. "ஈசன்: ஈசன் வான ஈசன்வானாசன்: (தமஸ்:
பாமோ தாதா ஸங்க, சக்க, த, ரத, ர:) என்விற ஆயுதம்.

ஆயுதம்கொடுக்கதப் பரிசுரமான் மூவிலவேல்; ஒருவன் ஈசன்
வேறொருவாயுதம், ரகஷண நதுக் தப பரிசுரம்" என அறமுயலாழி.

விடத்திலும் இதுதானே சொல்லப்பட்டது; இங்கு மறுபடி
யும் சொல்லுவது டுருத்தியன்றோ? என்க. அங்கு ஈமத்தைக்
கொண்டு சொல்லிற்று. இங்கு கருமத்தைக்கொண்டு சொல்
லிற்று. ஆகையாலே புரங்குத்தியிலே. எதைக்கொண்டு சொல்
றதும் அரித்தந்திய் புரங்குத்தியானே? எனில்: (அசன் ஈசனன்
காமம்) என்றவிடத்தில் ஆழ்வாருக்கு வேறொரு கருத்தும்
உண்டு. அதாவது. — 'ஹாதி ஹா: ' [ஈம்ஹாதிக்கிஞ்சுதகை
யாலே ஹாதிக்குள்] என்றும் வ்யுத்பத்தியாலே ஈவலாம்-
ஹாதிதாவான் ஈராயணைக் குறிக்கக்கடிப 'அசன்' என்பது
ஒருவனுக்குப் பெயர்; "பூர்வபத, ரத ஸம்ஞ்ஞாபாசக, ர" என்கிற
பாணினிசை உதார்த்திப்படியே ஸம்ஞ்ஞாபாசகாலே 'ஈசனார்' என்
திருக்கிறதாய்கையாலே, வ்யுத்பத்தியாலே விவகாரப் பர,
அங்கது வேறு எந்த தேவதையுமோ குறிக்கமாட்டாத
'ஈராயணை' என்றும் பதம் மற்றொருவனுக்குப் பெயர்.
புரத, கயிலைமையாலே கால்திரங்கனிலுள்ள 'ஹா' மூத
வான் ஈப, த, க்கினை ஈராயணைபாமாகக் கொள்ளலாம்; பாணினி
சை உதார்த்தியோதம், வருகையாலே ஈராயணைமத்தை ருத்ராதி,
பாமாகக் கொள்ளமுடியாதது என்றும் ஈராயணைமப்பெருமை
ஆழ்வாருக்கு விவகாரம். ஆகையாலே புரங்குதி எவ்வகையிலும்
இல்லை. (கையது வேல் மீத) ஒருவன் கையில் ஏத்தம்
ஆயுதம்—யின்னை என் தம். மஹாஷிபென்றும் பாராதே கொலை
செய்ய முற்படும் மூவிலவேல்; மற்றவன் கையில் ஏத்தம்
ஆயுதம் துஷ்டரகனையே அழித்து. எல்லார்களை ரஷிக்கும்
"அறமுயலாழி" [திருவாய் 5-1-6] எனப்படும் தரிமசகரம்.

/ நிறாத்துக்குறிபகவன், பட்டரை, பரம்பத்துத்திலும் ஈஸ்வரன் சதுர்பு, தனுயிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு பரமானமுண்டோ ? என்று கேட்க : 16. "ஈசா : ஏவா ஈசா ஏவா - ஈவா : " (தமல : பரமோ தானா ஸங்க, சகாக, தான, ஈ) என்று பேசாதின்றதிதே என்றருளிச்செய்ய, அவன் கோவிக்க, "பரமான க, தியிருத்தபடி இது, பரவந்தராயித்தனையிதே" என்றருளிச்செய்தார். (உருவம்மரி கார) ஒருவனுக்கு வடிவு எரி; லம்ஸாதப்தனாய்ச் சென்றவனுக்கு நெருப்பிலே விழு மாபோலே. ஒருவனுக்கு வடிவு கார்; தப்தனாய்ச் சென்ற வனுக்கு ஒரு நீச்சாயிலே வர்ஷித்தாற்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவு. (மேனிப்பொன்று) இப்படி விஸத், ருஸமா யிருக்கையாலே, ஒன்று சரீரம்; ஒருத்தன் சரீரி. 17. "ஈசா :

ஒருவன் ரூபம் நெருப்புப்போலே ஏறிட்டுப் பார்க்க வொண்ணாதபடி காலாக்யமிஸங்கப்பமாயிருக்கும் ; ஒருவன் வடிவு கண்டவர்கள் கண்களுக்கும்படி காளமேகம்போலே யிருக்கும். இப்படிப் பரஸ்பரன்ஸத்துருஸமான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று ஸரீரமாயிருக்கும். ஒன்று ஸரீரியா யிருக்கும் எனனுமிடம் அர்த்த, ஸித்த, த, ம. " ஸர்வாதமா "

(உருவம் எரி கார்) ஒருவனுடைய உருவம் நெருப்புப்போலே கண்ணெண்டு பார்க்கமுடியாதபடி யிருக்கும் : "ருத், ர : காலாக்ய மிஸங்கப்ப, " [ஊழிகாஸ நெருப்புப்போன்ற உருவையுடையவன் உருத்திரன்.] என்று பரமானம் : மற்றவன் வடிவு கண்ட வர்கள் கண் குளிரும்படி நீர்கொண்ட காளமேகம்போலே யிருக்கும். (மேனி ஒன்று) இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மடுஷம் மடையும்போலே வேறப்பட்டிருக்கும் இரண்டு தத்துவங்களில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருக்கும், மற்றொன்று சரீரியா யிருக்கும் என்பது பொருள்வழியானே தானே கிடைக்கும் : " ஸர்வாதமா " [புது-ஆ 3-11-21] என்று பரமனை வெதும் சொன்னால், " ஸர்வமும் இவனுக்கு சரீரம் " என்று தன்னைடைய வருகிறுப்போலே. " ஸர்வபூ, தாக்தராதமா காராயன், "

மயிலுடனாசா அநாந் சவரீமா" (அந்த: பரவிஷ்டர் மலால்தா
 ஐநாதரம் வர்வாதமா) என்றால். "வர்வஞ்சாஸ்ய மரீரம்"
 என்று தோற்றுமாபோலே, ஒருத்தன் சரீரம் என்றால்.
 ஒருத்தன் சரீரி என்று தோற்றும்பிறே.

அவ. — ஜ்ஞாதயில்லாமையாலே இவனை வர்வமும்
 ஆறல்பிறல் என்கிறார்.

வ்யா. — (அன்) சிலரை நசிப்பிக்கும்வனெருவன்.
 (காரணம்) ததீயத்தையெழிய உரனுகாதவனெருவன்.

என்றால் "வர்வஞ்சாஸ்ய மரீரம்" என்று பதின்காடி
 வாக்கியப்போலே அன்றிக்கே, இவர்களுடைய பாரததால்
 எரிமேனிப்பொன்று, காரமேனியொன்று என்னொன்றாம். 5.

[ஸுப்பாஸ] "அத்தர்புறியாச தத் தர்வம் வ்யாப்ய நாராயணா
 ஸ்திதா" [கத-10] "வ்வாச நாராயணா" [காரணம்] "ஸ.நிவா"
 [கத-10] முதலான வருதிகளிலும், 'விஷ்ணுராதமா பதவதா
 பதவ்ய' [பா-41] [புத்தலான வனதுக்கு விஷ்ணு ஆத்மா]
 முதலான இந்நிறுபாண வாக்யங்களிலும் யார் வருக்கு சரீரம்
 என்பது ஸுப்பரீதீதமாயே, இன்னும் என்று விசே
 ஷிக்காமல், 'மேனி ஒன்று' என்று சொல்லுகிறார் இப்படி
 அந்வயிக்காமல் (உருவம் எரிமேனியொன்று காரமேனியொன்று)
 என்று அந்வயித்து, இவர்களுடைய உருவத்தைப் பாரித்தரம்,
 கண்ணைக்காக்கும் எரிமேனிப்பொன்று; கண்ணைக் குளிர்வைக்கும்
 காரமேனிப்பொன்று என்றும் சொடுக் கொள்ளலாம்.

சில அதிகாரிகள் (!) இப்பாசரம் சிலவிஷ்ணு ஸாயத்தையம்,
 ஐதீயத்தையும் குறிப்பதாகப் பேசவும் எழுதவும் செய்கிறார்கள்.
 'அறிவானம்?' என்று சொன்ற பாசரத்தில் சொன்னதும்,
 'யத்யம்' [73] முதலான மற்றும் பல பாசரங்களும் இவ்வுரு
 பிபாசரங்களையொத்தவாறும், பேசுதல்பொருள் காட்டிவந்தபடியும்
 அவையெல்லாம் அந்நாடும் அந்நாடும் பாசரத்தானது ஆபுரார்;
 நிறுபாணமே! 'எனது நானது' போதும் என்று கூறியிருப்பது அவர்க
 ளுக்கு அவ்வாறல்லாமல் பாசரத்தானது 5.

(“தீயென்னியவன் தியிழை” (ஆனவியம்) -) அநாதஸ்வர்பவ ஸஞ்சகம். (புன) † “கெருடவாகனனும் நிற்க”, இவன் ஹஸ்வர்பவஸஞ்சகம். (உண) ஆப்தி கேட்கவேண்டில் விப்ர லம்பராதிகேதாஷதாஷிதம். (மஹ) அபெளருஷேய நித்ய நிர்ந்தேதாஷ யருதி. (வண) காடிந்யத்துக்கு ஸத்ருஸ மானவிடம். (கி) தண்ணளிக்குத் தக்கவிடம். (கரும) அபிப்பு தசிப்பிக்கை. (அளிப்பு) சகிக்கை. (வேல்) காண வயிறழும். (வேயி) விட்டாலும் “இன்னுரென்றறியேன்” என்னப்பண்ணும். (வரி) நெருப்பைத்தாவும். (காம) காண ஜீவிப்பிக்கும். (மேனியொன்று) ஒன்று சரீரம்; மற்றையவன் ஸரீரென்று தன்னடைவிலே வருமிறே. அத்தர்பயாமிப், ராஜம் மனத்தை நினைக்கிறார்.

(ஆன - தன்னையொழிய ஒன்றை அழியாதே நிற்கில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (நாசன) தன்னை ஒழித்தவற்றில் ஒன்று அழியில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (ஆன) அநீஸ்வரத்வ ஸஞ்சகம்; (புன) ஈஸ்வரத்வ ஸஞ்சகம். (நூல) சொன்னவனுக்கு ஆப்தியில்லைபாகில் அப்ரமணம். (மஹ) ஆப்தவாக்யமான ப்ரமணம். (அபுப்பு அளிப்பு) இவற்றை ஸஞ்சிப்பிக்கிறது அரன் நானான், வாசகஸப்தத்துக்கு வசதக்கியைபோலே. (வேல்) கைக்கவிலும் ப,யமாம். தேயி யிரிந்தாலும், “இன்னு ரென்றறியேன்” என்னப்பண்ணும். (உருவம் எரிமேனி ஒன்று; கார்மேனி ஒன்று) இங்ஙனம் சேர்ந்திருக்கவேண்டாவோ? கேட்பம். அறிவுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ சேர. 5.

6. ஒன்று மறந்தறியே னோததீர் வண்ணநிதான்
இன்று மறப்போ வேழகாள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்டிடத்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திகை.

பதவுரை—அன்று—அப்பொழுது, கரு அரங்கத்துள் கிடந்து—கூர்ப்பு, எதானததினுள் கிடந்து, திரு அரங்கம் மேயான்—புரீதங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருப்பவனுள் எம்

பெருமானுடைய, திசை - விவரங்களை யெல்லாம், கண்டேன் - பார்த்தேன், கை தொழுதேன் - அஞ்சலிசெய்தேன், ஒன்றும் - (அவனுடைய வயகுப் பந்தாணி யூத்களில்) சிறிதும், மறந்தறிவேன் - மறந்தறியமாட்டேன் ; ஏழைகள் - பசுவது, வடிவமாகிற செவ்வதை இழந்தவாகிறீர். தான் - அடியேன். ஒத்தீர் வண்ணனை - கடலவண்ணனை என்பொருளை, இன்று - (அவனிலே அருளப்பட்ட ஞான தாதுபடாது) இப்போது, மறப்பேறு - எப்படி மறப்பேன் ?

அவ - ஆரும்பாட்டு. அவனை ஸீரதபா சேஷமென்றிராகில் நீரும் சேஷு, தானே ? நீர் உபதேசிக்கிறபடி எவ்வளவு ? என்னில், எனக்கு அவன் ப்ரஸாதம் அபவாகையாலே விஸ்வருதிஸங்கையில்லை என்கிறார்.

அவதாரிகை:- "அன் அறிவானும்" என்று குதூகி அறிவுகெட்டுள்ளது கேட்பித்தது சொன்னார்; நீதாம் அவசியமற்று பிறாகது உபதேசிக்கமுடிய எவ்வளவு ? எனன்: எதலம் தவியெடுத்தபோது ஸ்வாதந்தரத்தாலே சிறிது அறிந்தானும், எதுதமஸஸுகள தவியெடுத்த போது "சர்வரோஹம்" என்றிருக்கும் அவதாரபொருளையோ என ? நிரஹேதுகமாக அவன் தானேகாட்டக கண்டவ னாகையாலே எனக்கு ஒரு விஸ்வருதிபரஸவத்யமிலை என்கிறார்.

அவ:- "அன் அறிவானும்?" என்று உருத்திரனைத் தாழ்த்திப் பேசினார். நீதாம் ஸர்வோவரகின் அதித்த பிராக்கும் எப்படி உபதேசிக்கிறீர் ? என்று கேட்க, - " எதவது, எனம் அதி, கமாளபோது, தன் முயற்சியாலே ஸர்வோவரனுடைய பெருமைவினே மீறித் அதித்தவனும், எதுதமமோத, னங்கக் அதி, கமாளபோது ' ஸானே சர்வரன் ' என்று கினைத்து எதிர்நிர்ப்போக்கும் அவதாரபொருளே நான் ? என்னிடம் ஸாதம் முதலியவையிற்றிப்பதுவேகாரணமாக அவன் தாயின் தன் கருணை காரண தன்னைக்காட்டிக் கண்டவனாகையே, எனக்கு ஒரு பொருளும் பதவியும் மறக்க இடமில்லை" என்கிறார்.

வ்யா: - (ஒன்றுமறந்தறிவேன் - அன்று கருவரங்கத்துட்
கிடந்து வந்தொழுந்தன கண்டேன்) கர்ப்பவாலம் பன்னா
நிற்கச் செப்பே. "ஐயோ! நோவுபட்டாயாகாதே" என்று
அவன் கடாகித்த, அவனைக் கண்டேன். தம்முடைய
விவக்காமையைக் கொண்டு வாகாத்தகரித்ததாகக் சொல்
லுகிறார். (திருவரங்கமேயான் திசை ஒன்றுமறந்தறி
வேன்) பெரியபெருமானிடையாட்டத்தில் அவனுடைய ஸ்வ
ரூபரூப குணவியுதிகளில் ஒன்றும் மறத்தறியேன். (ஒத
நீர்வண்ணமே நான் அன்று மறப்பேன) மரமஹாமான்
வகுவையுடைய பெரியபெருமானே இன்று மறப்பேன? இது
தான் தேவபாதையாய் பரபாதிபாத, ந யோக்யமான
காலத்திலே மறப்பேன? (வழைகான்!) இவ் விஷயத்தில்
புதியதுண்டறியாதவர்களே! என்கிறார். திசை என்றது -

உரை: - அறிவு கலையாததைக்கு வோக்யதையில்
லாத அன்று கர்ப்பவந்தாதததிலே கிடந்து, ஜயமமாக
காலத்திலே இதரங்களில் அபாதிஷேதமே பதறுசாகக்
நாளிக் கடாகித்துத் தன் புகினைக் காட்டித்தருளை
யாலே, மமமரிகினைத் தண்ணியிபண்ணி ரகிகளைக்
காகத் தாமே வேலிலிலே வந்து பன்னிகொண்டருவநிற
பெரியபெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணதி, மமஸகஸவ

வ்யா: - (அன்று) "அறிவாக்காலத்தன்னே" (திருவாய் 2-8-3)
என்றபடியே அறிவு வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியெயில்
வாலம் கர்ப்பத்திலிருந்த அன்று. (கருவரங்கத்துட்கிடந்து)
"சாகுமாரததுர் கர்ப்பே," [விபு 6-5-10] என்ற தொடங்கி
விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறு கலாசங்களாலே விவரிக்கப்பட்ட
சொல்லொன்று வேதனைகளை அனுபவிக்கவேண்டிய கர்ப்ப
ஸ்தானத்திலே கிடந்து. (திருவரங்கமேயான் திசை கண்டேன்)
ஸம்ஸரிசேதன விவக்காமையே காரணமாக த, ஸயபண்ணி
ரகிப்பதற்காகத் தாமே திருவரங்கம் பெரியகோலிவிடிலவந்து
பன்னிகொண்டருளிய பெரியபெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம்,
குணம் முதலிய எல்லாப் பெருமைகளையும் கண்டேன்.
(கருவரங்கத்துட்கிடந்து கண்டேன்.)

அவனிடையாட்டத்திலே என்றபடி. அத்தி, கவியே என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஒன்றியாய்த்,) கண்டவனவிலே ஒன்றும் மறத்தறியேன். உம்முடைய ஸௌஜந்யமோ? என்னில். அன்றா (ஒதர் வண்ணன்) மறக்கவொண்ணாத அழகு. (ஏழைகளே!)

பூவாவகையும ஸாஷுபதகரித்து அநுபவித்தேன். காட்கிக்கு அநந்தரமான அநுபவப்புகழும் முதலான வருத்தியிலேயும் அநவயகவப்பெற்றேன். பறகை இடமறுமபடி தளபகலிலே சூழத்தக்கொளளவற்றாய், ஒதம் களர்ந்த எழுதுரஜ்யமபோலே இருண்டு குளிரந்த வடிவழகை

"ஜாயமாதம் ஹி புகுஷம் யம் பஸ்யேத் மது, ஸுத, ந: |
ஸாதத்தனிகஸ்ஸ துவிஜ்ஞேயஸ்ஸ வைமோஷார்த்த, சிந்தக: ||"
[புராணத்தி 358.73]

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எத்தப் புகுஷம் மது, ஸுத, என் பாரிக்கொடு. அவனே ஸத்வகுணமுடையவன் என்று அறிவத்தக்கவன். அவனே மோஷபலத்தை சினைப்பவன்.] என்கிறபடியே கரிப்ப, தித்திகடக்கும்போது. என் கிலக்கா மையே காரணமாகக் குளிக்கடாஷித்து என்னொவெல்லாம் தீரும்படி தன் தன்மைகளைவெல்லாம் காட்டித்தருகையாலே கண்டேன். (திரை) திக்கியே உன்ன அனைத்தையும், அநாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலான அனைத்தையும். (கண்டேன்) நேரே கண்டு அநுபவித்தேன். (கைதொழுதேன்) காட்டுக்குப் பிறகு உண்டாகும் 'கைகப் புதம்' முதலான கைவலியத்திலேயும் அநவயிக்கப்பெற்றேன். மற்ற ஜீவிகளைப்போலே கரிப்ப, தித்திகொடு வெளிவந்தவுடன் மறத்துவிட்டமோ? எனில்: (ஒன்றும் மறத்தறியேன்) அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒன்றையும் ஒருவனத்திறும் மறத்து அறியேன். இப்படி மறத்தறிபாதது உம்முடைய பெருமைமோ? எனில்: (ஒதர் வண்ணன்) எப்பெருமை யன்று; அகவடிவழகு என்னை மறக்கவொட்டிற்றில்லை என்கொடு. (ஒதர் வண்ணன்) மறக்கமுடியாதபடி தன்னிடம் வருவானா இழுத்துக்கொள்ளும் இருண்டு குளிரந்த அனைகள் கிளரும் கடவ்க்கிப்போன்று தன்னிடம் வருவானா அனைவொன்

மறக்க வொண்ணாத விஷயத்தை விட்டு, நினைக்க வொண்ணாத விஷயத்தைப்பற்றி நிற்சிவலர்களே! (அவ்வாறு) "அறிவாக்காலத்துள்ளே" 18. "அவமான் ஐ" (அவமான் நம் ஐ) (கருவியுடைய) மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே மறத்திலேன்; நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே இன்று மறப்பனோ? (நினைவாகவெவ்வாறு) இடையாட்டம் பாதகசையிலேயோ? எல்லாவிலுத்திலே.

அன்று கருவியுடையது. திருவாய்க்கமேயான் திசை கைதொழுதேன் கண்டேன். ஒன்றும் மறந்தறியேன், ஓதநீர்வண்ணன். தான் இன்று மறப்பனோ ஏழைகான்! என்று அந்வயம்.

6.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத் திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் அசையில்கீழ் கண்ணன் தெழுவால் கடல்கடைத்த காரோத வண்ணன் படைத்த மயங்கு.

உடையவர்கள் ஏகதேவமும் மறந்தறியேன். உதாரணமாக விஷயங்களிலே மனமாதந்திரித அறிவுகேட்கான்! மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே மறவாதான் நினைக்கவொண்ணாத ஹேதுவுள்ள இன்று மறப்பனோ?

41.

ஐதப்படி இழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையையும், இருவரு குன்றித் தயவுமையையும் உடையவன். (கான்) மறக்கைக்குக் காரணமுள்ள உதாரணத்திலிருந்தபோதே மறக்காத கான். (இன்று மறப்பனோ) நினைக்கைக்குக் காரணமான ஹேதுத் தொழையுடைய இன்று மறப்பனோ? பிறருக்கும் உபதேசிக்கத் தக்க ஹேதுப்பெருமையை உடைய இன்று மறப்பனோ? (ஏழைகான்) மறக்கமுடியாத பெருஞ்செல்வத்தைவிட்டு, நினைக்கக்கூடாத ஹேதுவிடேன்ற விஷயங்களைப்பற்றித், தியவும் நித்யத்திலுள்ளே! பகவத்யவிஷயமாகப் பெருஞ்செல்வம் எப்படியிருக்கும் என்றுகூட அறிவாதவர்களே! (திருவாய்க்கமேயான் திசை மறப்பனோ) பரமபதவிதையோ கான் மறவாமல் இருப்பது? எல்லாவிலுத்திலே (அக்காலத்திலுத்திலே) மெய்யான மானிடமன்றோ கான் "அக்காலம் பெரிதும் வெண்பெயர்" என்ற பெய்ருடையது.

6

பதவுரை:— திசையும்— திசுதகுதமநுடன்குடியி 2. லெகுக
 ளும், திசை உறு தெய்வமும்—அக்க திசுவனதனிப்பிறகுதும்
 தேவதைகளும், தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்—அநதரத்
 தேவதைகளுக்கத் தக்கத் (ஈறுடிடி முதலிய) காரியங்க
 ளும், எல்லாம்—ஆகிய இவைமொல்லாம், அசைவு இல்
 லீ—அழிவற்ற கடவாணகுணங்களைப்படைப, கண்ணன்—
 கருஷணனுய், அவதரித்தவனும், நெடு மால் (அடியவாக
 விடம்) அளவற்ற கணப்பயனுடையவனும், கடல் கடைத்தி—
 (தேவர்கள் அபேஷிக்கத்த வேறுதுவாக உடம்புமொவக்)
 கடலகலாடந்தவனும், கார் ஓத வண்ணன்—மேகம்போன்
 றதும், கடலபோன்றதுமான திருத்ததைபுடையவனுமான
 எம்பெருமான, படைத்தி—உடைபுகின், மயக்கு—அறிவை
 மயக்கும் பதாராததுகள்.

அவ:—ஏழாம் பாட்டு. “அல்லாத தேவதைகள் ஸரீர
 தயா ஸேஷுதர். நிர்வாஹயர்: அவனே ஸேஷி, நிர்வாஹ
 கள் என்று சொல்லும்படி எவ்வனே. அவர்க்கும் ஓரோ
 தேவர்களுக்கு ஸரவரமுதல் அவர்களுக்கு ப்ரதான
 மான செயல்களுண்டாய்ச்செல்லாதிறக்?” என்ன,
 அதுக்கும் அடி அவனே, அது அவன் ஸ்வாதத்தர்பத்துக்கு
 வர்த்தகம் என்கிறார்.

அவ:—குபாடிவாகில, நாட்டங்க எம்பெருமானைவிட்டுக்
 கண்ட கண்ட தேவதைகள் காறகீழே தலைபெ(ம?)குததுத்
 திரினைக்கு அடியென? என்னில: உகலாதார் தன்கை
 வந்து கிட்டாமைக்கு அவன் பண்ணின மயக்குககள்
 என்கிறார்.

அவ:—இப்படி அவன் ஸுலபுதலில், உகலெம்மென்
 எம்பெருமானை விட்டு, கண்டகண்ட தெய்வங்களின் காலின்
 கீழே தலைசெத்துத் திரிவக் காணாடிமக்? என்ன, தன்விடம்
 அகப்பந்தவர்கள் தன்விடத்த அடைபயமகிருப்பதற்காக அவன்
 பண்ணியவத்த மயக்குக்களையாகும் என்கிறார்.

வ்யா:- (திகையம்) திக் கோடே வ்யா பூமியம். (திகையம் தெய்வம்) அத்திகிலே வ்யாப்தான தேவர்களும். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்களுளளாம்)

உரை:- சித்தபலகிதையான பூமியம். அவ்வவ திக்ருகளிலே வாததிகித தேவதைகளும், அததேவதை கருகருத் தேவதை கருஷ்டயாதியபாபரகசனும் யாவும்,

வ்யா:- (திகையம்) 'திகை' என்றும் சொல்லல் உப கஷணமுதையையே உணர்த்தப்பட்ட (நாற்றிகையிலும் பரத் துள்ள) பூமியம். (திகையம் தெய்வம்) அந்தந்த திகை களிலே வியாபித்த நிற்கும் தெய்வங்களும். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்கள்) அந்தந்த தெய்வங்களிடம் பொருந்தி நிற்கும் கிருஷ்டி. சம்பந்தங்கள் முதலான தெய்வங்களும். (மொழிமார் படைத்த மயக்கு) ஸர்வோவரன் தன்னிடம் அன் பிஷ்வதவர்கள் தன்னிடம் அகல்வதற்காகப் பண்ணினைத்த மயங்கப்பண்ணும் கொருங்கள். எவ்வரும் மொஷுமடைந்து விட்டாள் கிஷாபிபூமி ஆள் அற்றுப்போகும்; சாஸ்திரமரிபாதை குறித்துபோகும் தன்னிடம் அன்புடைபாசி தன்னை அடைய வும் வேணும்; அன்பற்றவர்கள் தன்னிடம் அகன்று தன் னினைக்கு விஷயமாபிப் போகவுமேனும். இவற்றையெல்லாம் கருவிப ஸர்வோவரன் பல மயக்குகளைப் படைத்துவைத்தான். (திகையம் மயக்கு) பூமியைப் படைத்த பரமன், அதைப் படைத்தவனான தன்னை மறைத்தான். இவனாலே சில பாபிகள், இதற்கு ஸர்வரன் இவ்வாள் என்றும், மற்றும் சிலர் கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரமன் என்றும் கூறிக்கொண்டு நாலும் மயங்கிப் பிறகாயும் மயக்குகிறார்கள். (திகையம் தெய்வம் மயக்கு) திக்குகள்தோறும் மறைத்துவாரும் பல தெய்வங்களை யும் படைத்துவைத்தான்; அந்த தெய்வங்களுக்கு ஸர்வோவர னன் கொடுத்தவைத்த சில பாகினைக்கண்டு, 'இவையே பாதெய்வம்' என்ற பணி மயங்குகிறார்கள். (தெய்வத்து திகையம் கருவங்கள் மயக்கு) அந்த தெய்வங்களைத்திடிலே பொருந்தி யிருக்கும் சில கவிவங்களையும் ஏற்படுத்தினான் ஸர்வோவரன்.

(காரோதவண்ணன்) தோக்காதே அழிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. (படைத்த மயக்கு) பரவாத்திறையும் பரவருத்தி நிற்குத்திறையும் கொடுத்துவைத்தால் தன்வழி வாராதவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி. அல்லாதாரறியா விடுவான். 19. 'உன் மன னுமளி' (கத, வி ஹயேஷா கு, ணமயீ).

(தெய்வத்திணைமரம்) கிருஷ்ட்யாதி, கர்மங்கள். (அனை வில சீர) நித்யமான கல்பாணகு, ணம். (கணவனை நெடு மால்) ஆபத்தரை விடாத பெரும்பித்தன். (சட்டக்கொடந்த) அபேகிப்பாரே வேண்டுவது. (காரோதவண்ணன்) கு, ண ஹீதனானும் விடவொண்ணாது. 7.

வாழ்த்த அழிவாசனையிழை விடவொண்ணாது. அருத்த கடலேபாலே இருண்டு குளிரந்த வடிவை உண்டயாற்ற வன். தனக்கில் வாராதார அகற்றாணக்கரு, உண்டாக கின பரவாமலவதுககளாயிருக்கும். மயக்கு -- மயங்குப பண்ணும் வந்துக்கன். 7.

விடப்பத்தை கிறையெற்றி. அதனாலும் தேவாதி, தேவன் தானே என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (காரோத வண்ணன்) இப்படி அருஞ்செய்க்கன் செய்த அனிக்காமம். அந்தத்தாலும் விடமுடியாத கிலக்கடப்போன்று கதத்துக் குளிரந்த வடிவாந்தாலும் தானே பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தான். (படைத்த மயக்கு) இவ்வளவு செய்தும், அறி மயக்க கொடுத்தும், தன்னிடம் ஈடுபடாமல் துயேஷத்தைவிட விடும்மலர்கள் அறிவுகெட்டு அகலும்படியாகப் படைத்த மயக்கப்பண்ணும் பொருள்ககத்தன் பூமியும், தேவர்களும், அவர்களுடைய தொழில்களும்.

“கத, வி ஹயேஷா கு, ணமயீ மம மாயா து, ரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத், பந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||”

[சு, ண, 7-14]

[தேவாதி] என்னால் கிருமிக்கப்பட்டதும், ஹயேஷாவினை உண்டாதுமான இந்த என்னுடைய மானா நான் அறிதானது.

8. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் தன்னை — முயங்கமருள்
தேரழி யால்மறைத்த தென்கீ. திருமாலே
போராழிக் கைபால் பொருது.

பதவுரை: — திருமாலே—ஸ்ரீவல்லாளனே! நீ—(ஸரீர
ஸங்கல்பமுள்ள) நீ, முயங்கு அமருள்—(ஸங்கல்பம்) நினைந்த
பிரீர்த் புதித்கூடாததால், போர் ஆழி கைபால்—புதுதன்மை
செய்யப் பாதுகாப்பான சகலத்துவையுடைய கைபால்,
பொருது—(புதுமதம்) புதிதும் செய்து, மயங்க—
(அழகல்லாசனும், பாசுல்லாசனும்) மோலுரிக்கும்படியாக,
வலம்புரி—ஸ்ரீ பாந்தரஜயதகை, வாய்வைத்து—திருப்பாவைத்
தலை வைத்து ஊது வானத்து இயங்கும்—ஆகாயத்தில்
ஸஞ்சரிக்விது. எறிகதிரோன் தன்னை—கூர்ணவதிகா வெளி
விழும் ஸகலமகி, தேரழியால்—சகலததால், மறைத்தது—
தேரமுதலால் செய்தது, என்—ஏதுகாரக?

அவை: — எட்டாம் பாட்டு. இம்மயக்குப் பொதுவோ? என்
னில், ஆழிதரைத் தன்னை அழியமாறியும் தோக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை: — சூப்படி ஆகாழிதரை மயங்கப்பண்ணு
கிற ஆளானவரிகே ஆழிதவீழ்வுமாதலில் ஸதயஸங்கல்ப
முள்ள தன் நிலை முடிவாகுமென்பதைத் துணிகளும் என்கிறார்.

என்னெய எவர்கள் பரணமடைகிறோர்களோ அவர்கள் இந்த
மடைபைத் தாண்டுக்கொள். [என்று தானே இதை தேவையில்
அருளிக்கொண்டான்கொரு. “காவலாச பங்குதய ப்ரபுவத்தி
பேரத்தம்” [ஸ்தோ-ர 15] [அனுரத்தன்மை பொருந்திய
வர்கள் உன்னை ஒருபோதும் அறியமாட்டார்கள்] என்றும்,
“தவ பரிப்ரக, ஸ்வயப்ரவம் மாயப, நேர ப்ரவதாரி நிக, ஸ்வ-
மாரம் ப்ரவந்தி கேசித, நிரம்” [ஸ்தோ-ர 16] [மயக்குகளின்
புனத்தாலே தேவராலேயே மறைக்கப்பட்டபோதிலும், உன்
பாந்துவத்தைச் சில மறைங்கள் எல்லாக் காலத்திலும் அறி
கொள்க] என்றும் ஆளவந்தவர் இப்பகரத்தை அடிபொற்றி
அருளினார்.

களை விடாதின்றுள்ளவனை. (முயற்சிதவாதி; 23. "सस-
सहस्र" (ஸத்பலங்கல்ப:) என்கிற ஸருதிக்குச் சேருமோ? 24. "न मे मोक्षं यतो मेव" (தமே மோகம் யதோ பவேத)
என்றருளிச்செய்த வார்த்தைக்குச் சேருமோ? ஈஸ்வரத்துத்
துக்குச் சேருமோ?

பெரும் பிரச்சனையென! அகப்பிராணிகளும் யுக்தி,
தித்துருஷியா உதது நெருங்கிக் கட்டகிற ஸயரத்யுமயினை
பொருளுகைகளைப் பரிசுரபாச திருவாழியோடு கூடியன த்ருக
கையாலே பீஷ்யபத்யுத தூததிப் பொருது னதய
ஸங்கஸ்பஞ்ஜன லீ -ததனாகருஷீததுதி திருவாழியாலே
மறைத்தருள நறு ஏதுக்காக?

தன் ஒளியாலே எக்வார கண்ணையும் கரிக்கும் ஈனங்களை
புடைப மறைக்கமுடியாத ரூப்பினயன்றோ மறைத்தது! பூர்ண
ஸூரியக், சூரணத்தில்போதும் ஈனங்களை மறைக்க முடிய
தெனையே! அவற்றையுமன்றோ மறைத்துவிட்டாய்! (முயற்சி
மருள்) ஒருவரிருருக்கு மறைத்துக் காண்பித்தாயோ? யுத்த, த்
தைக் காண்பதற்கு என்னைப் பிராணிகளும் பொர்வீரர்களும்
நெருங்கிவ்ற யுத்த, களத்திலுள்ள அணகர்க்குமன்றோ மறைத்
தாய்! (தேவாழியை மறைத்தது என் றீ) சங்கம்போலே
பெரும்பாலும் ஆபரணமாயிருப்பதொன்றோ? யுத்த, தம் சேய்வ
தையே தொழிலாகக்கோண்ட சகரத்தாலன்றோ மறைத்தாய்!
இதை எப்படி றீ செய்வனம்? "ஸத்பலங்கல்ப:" (சுரம் 8-7-1)
[உண்மையான ஸங்கல்பத்தை உடைபவன்] என்ற வேதத்
துக்குப் பொருத்தமோ றீ செய்த இக்காரியம்?

"ந், பென: பதேத் ப்ருதி, வீ ரீர்யேத்

ஐமிவாத் ஸகல்ப, வேத்!

ஸுஷ்வேத் தோயநிதி, : க்ருஷ்ணே!

தமே மோகம் யதோ ப, வேத்!" (முயற்சி, 270-48)

[க்ருஷ்ணமோ! ஆகாயம் மேல விழக்கூடும்; புவி கக்க
பாக்கியாய்; [திருவாய்மொ தூண்டக்கூடும், ஸ்ரோத்ரம்
வற்றக்கூடும், வம்ஸஸா ஏயகித்ததை பிழங்காது] னவறு
றீ அருளில் காசித்ததானத்தாய் நித்தவது நேருமோ இது?

(திருமாளே) ஸத்யஸங்கல்பத்தை அழிக்கும்வகைச் சொல்லுகிறது. (போராழி நிகராக) ஆயுத, மெடுக்க வெண்ணுதென்று சொன்ன பீஷ்மாதி, கள் முன்னே ஆயுதத்தை எடுத்துப் பொருது.

ஸத்யஸங்கல்பத்தை உதவுகிறா சொருமோ? ஸத்யஸங்கல்பத்தை உத்கிற திருமாளே? உன் பெருமைக்குப் 'பொருமோ' இவ்வ எல்லாவற்றையும்

"ஆயுதத்தைக் கையால் எடுக்கமாட்டேன்" என்றல்லவோ நான் பிரதத்தை செய்தது? இக்கு கையால் எடுத்ததென? ஸங்கல்பத்தாகன்றோ ஆழியின் குரியின் மறைத்தேன்? என்ற நிருவுள்ளமாக, சண்டை செய்வதற்காகவே கையால் எடுத்துப் போரிட்டதும் இக்கையோ? என்னை? மேலே, — (போராழிக் கையால் பொருது) போரிடபுவதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸாதாரணத்தைக் கையில் எந்தி பீஷ்மாரையும், அவரோடு கூட சித்பாரையும் தூத்திக் சண்டை செய்வதற்கையோ? (என்) இதை எப்படிச் செய்தாய்? துரியோதனனும், யோடு, பாண்டவரோடு வாகியில்லாமல் ஸ்வாமியாயிருக்கும் உன் உதவுக்குப் பொருந்தமோ? ஸத்யஸங்கல்பமான இதுப் புகுக்குப் பொருந்தமோ? உன்பெருமைக்குத்தான் பொருந்தமோ? இவை எல்லாவற்றையும் காலின் பீஷ் மிதித்துக்கொண்டு (அவ்விடம்செய்து) இப்படிச் செய்தது எதற்காக? (திருமாளே) திருமாளேகையானே செய்தாய் என்று கருத்து. திருவாழிற் பெரிப்பிராட்டியவாரிடம் பெரிய மால் (பித்து) கொண்டிருப்ப ஸாஸையாலே செய்தாய். அடிவாரிகளுக்குப் பக்கபாதம் காட்ட வேண்டிய விஷயத்தில் அவன் உனக்கும் உவாதாக (உபாத்தி பாபராக) இருப்பவன். அவனாடைய உபதேசத்தாலே செய்தாயித்தனை என்று கருத்து. இது இவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்துக்குச் சொருமோ? எனின்: சொரும். பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பம் எதுவும் வினாசுது என்பது பொதுவிதி, 'எது செய்தாகிலும், எப்பாடுபட்டாகிலும் என் அடியார்க்கு ரக்ஷிப் பேன்' என்றும் ஒரு வினாசுஸங்கல்பம் செய்துவைத்திருக்க

(மயங்க) எல்லார்க்கும் ஆபிதனியத்தில் அவர்கள்
உங்கலித்தபடியே நடத்தும் பழையாதி. (மயங்க) “ஆயுத,
மெடேன்” என்றுவைத்து அன்றுதன் அம்பாலே தனித்
தனியே கொல்லப்பற்றாமே ஒருகாலே முழுக்காயாக அமிய.
(வானத்து) தூததே நிற்கிறவனை. (தூததே) கருச்சிக்
கிறவனை. (தூததே) தனியிடத்திலல்ல; எல்லாரும்
காண. எத்திறம் அறிந்தேன். (தூததே) நாட்டார் பரிமாற்ற
மல்ல, அவை அதத:புரத்தில் பரிமாற்றம். போரிலே
பூபஞ்சஜந்பத்தாலே கொளருள்; ஆதி,தப்பனை மறைத்
தான். ஸ்ரீ,ஷ்மரைத் தொடர்த்தான். (மயங்க) நேருக்கி
புத்த,ம். (தோழி) ரத,ாய்த,ம்; திருவாழி. 8.

9. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த கன்றே விசிதோட்ட
சேவடியை தீட்டித் திசைதடுங்க விந்துளங்க
மாவடிவின் தீபனந்த மன்.

சாற்கங்கலக்கொண்ட இரகதே செவடியை நிறுத்திக்
ஆதிதவிஷயத்தல் ஒரகதே! என்று விந்துளங்க
தேரதழி — ரத,ாய்த,ம். 9.

இருள் பரம்புருஷன். இந்த விரோஷஸங்கப்பம் பழகாமைக்
காக, ஸமாய்ப்பணங்கப்பக்களை மாற்றிக் கொள்வதால், ஸத்ய
ஸங்கப்பணங்குக்கும் தன்மை நிறைவுபெறுமென்பாழியாக்
கூறையுடையது. ‘ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்’ என்றான்
கண்ணன்; ‘ஆயுதம் எடுக்கவைப்பேன்’ என்றார் அப்பரண
பிழ்மர் கூறையுடைய வார்த்தையை கவிப்பாத்ததாக வேறு
பாழியென்பாய்த் தன் வார்த்தையை மாற்றிக் கொண்ட இது.
ஆ/தரகாண ஸத்யமெனும் நோயடி பொறுவதிலேயே
புதுமறி தெருதுழி—தேசிக அளவையெனது சங்கரன்; அதே
பொருளாக் கூறும் தகையவா ‘மயங்க’தெனயுதம். ‘தூததேன்’
[தோழி அளவையா] என்று விந்துளங்கதூத, ‘தோழி’ பன்ன
தமிழ்தும் சான்ற கம்பபுறப்பது

பதவுரை:— **விரிதோட்டசே அடிபைய**—மலர்ந்த இதழ்
கிளையுடைய தாமரைமலையே போன்ற சிவந்த திருவடிகைய,
நீட்டி—வளர்ச்சிசெய்தது, **திசை நடுங்க**—எததினையி லுள்ள
வாகனமும் நடுங்கியபடியும், **வின் துளங்க**—மேலுலகத்தி
லுள்ளேயுமே படிப்பதொழுகவாகவும், **மா ஷடின்**—(திரி
விகிரதனை) பொரிப ஷடவுடன், **நீ அளந்த**—நீ அளந்து
கொண்ட, **மண்**—பூமிப்பானது, **பொரு கோட்டு**—பொ
செய்யும் சூந்தகவண்ணமுடைய, **ஓர் ஏனமாய்**—ஒப்பற்ற
வாரணமாய், **புக்கு இடந்தாய்க்கு**—(சிரமம் தவறாதவி
தாய்க்கு) வருத்த வளர்த்து, **அன்று**—ஆகவாஸ்தகில், **உன்**—
சமஸ்தவையா, **ஒரு கோட்டின் மேல்**—ஒரு தூதகத்தின் நுளி
யில், **கிடந்ததன்றே**—அங்கில கிடந்ததல்லவா?

அவ:— **ஒன்பதாம் பாட்டு**. ஆபதிதாரயொழிபயல்
ஜகத்துக்கு கத்தாததான் வரில் பரிஹரிக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இவ்வளவளவிகை, ஆபத்து முதிரகத
வளரவில் 'ஆபதிதர் அபாபிதர்' என்று தாம் பாசாதே,
இருந்ததே குடியாகத் தன்னை அழிப்பமாறி நோகும்
வைப்பானன் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இப்படி அடிபார்க்கிறதான் இவன்
நஷிப்பதே? மற்றவர்கள் அழிந்தே போகவேண்டியதானே?
எனல்: அப்படியன்று; அனைவர்க்கும் ஆபத்துவரும்போது
'அடியார், அல்லாதவர்' என்று பாகுபடுத்தாமல் எத்தையுள்ள
அனைவரையும் தன் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் செய்தும்
நஷிக்கும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். மஹாபலியாலும்,
ப்ரளயத்தாலும் இவ்வுலகம், மான ஆபத்துக்கள் வந்தபோது,
யாசகளுக்கும், மானியினைப்பற்றியவர்கடும் தன் பெருமைக்குத்
தகாதபடி வந்து நஷித்தவன் இவனே என்று காட்டுகிறார்.

வியா:— (**விரிதோட்டசேவடிபைய**) மலர்ந்த தோடாகிற
இதழையுடைய தாமரைபோலே சிவந்த அடிபைய. விரிதோட்டு-
மலர்ந்த தோட்டை உடைய தாமரை. இவ்வடிபையக்கொண்டு

ய்யா:— (பொருளோடே போனாய்) போராதின்ற
தோட்டையுடைத்தான் எனமாய். அத்விதீயமான எனமாய்.
ஜாதிச் செருக்காலே பூயிவை உழுதுகொடு திரியாதித்கும்.
(புகழ்தயாக்) ப்ரளயங்கொண்டு, உழுதைக்கு பூயியிலலாத
அன்று தன் திருவயிற்றிலே வைத்து தோக்கும். இதனால்
சொல்லிற்றுகிறாய்: - உதரரஞ்சிகுப்பாடுகொருவன் தாலு
பேருக்குச் சோதிட நினைத்தால் தாற்பது பேருக்கு இட்டு
மீரும்படி சோறுண்டாக்குமாபோலே, ரக்ஷபத்தினனவன்
நிறே ரக்ஷகன் பாரிப்பு. (வினாக்கள் கேட்க) (வினாக்கள் கேட்க)
விரியாதின்ற தோடுகளை உடைத்தான் தாமரைபோலே
இருந்துள்ள சேவடியை நீட்டி. "வினோட்ட" என்று, ஸம்
புத்தியாகவுமாம். திருமேனியிலே ஒளி விரியும் தோட்டை
உடையவனே! (தினசகடுங்க) திக்குகளெல்லாம் தடுங்க.
(வினாக்கள் கேட்க) விண்ணிலுள்ள தேவஜாதிபெல்லாம் தடுங்
கும்படியாக. (வினாக்கள் கேட்க) பெரிய வடிவைக்

உரை:— வினாத்தான் (குதந்திவந்தாதி) தாமரை
போலே சிவந்த திருவடினை வளர்த்து, துடிக்கலாகாத
வான பூயியிலுள்ளவா கடுங்கவும் உயிர்தரக்கொடுத்தவனா
ளா கடுங்கவும் (வினா) வடிவையுடைவதற்காகக்கொண்டு,
நீ அளவறு கருத்திடு இட்டுக்கொண்ட பூயியானது, உல
மரள முலைவல் குதந்திவந்தாதி, கிலத்தாடு வானிவற

காடுமேடைபெல்லாம் அளப்பதே! என்கை. (வினோட்ட) ஸம்
புத்தியும் தோடுகளை-குண்டுவக்களை-உடையவனே! என்றும்
(வினாக்கள் கேட்க) (சேவடியை நீட்டி) திருவடியை நீட்டிய இச்
போதில் செய்து; இதன்பயனாக, — (தினசகடுங்க) எத்தனை
கவிகளும் பரந்திருக்கும் பூயியிலுள்ளவர்களும் நடுங்கினார்கள்;
(வினாக்கள் கேட்க) வானத்திலுள்ள "நானே கடுங்க" என்று
அதிமகிழ்ந்துகொண்டும் தேவர்களும் நடுங்கினார்கள். திருவடி
பாடுவது, அடிப்பது என்னவாகக்கொண்ட? எனில்: (வினாக்கள் கேட்க)
அடிப்பதும் திருவடி அடிக்கல் போ? இப்பெரிய வடிவைக்கொண்டு
புறந்து வரும்படியாகும். (நீ அளந்த மண்) இப்படி அளந்து

கொண்டு தீ அளந்த மண். ஆதிதர் கார்யம் பெரிய வடிவைக்கொண்டு புக்குச்செய்யிலும் செய்யும்; சிறிய வடிவைக்கொண்டு பெரியனாய்ச்செய்யிலும் செய்யும்.

(பொரு) ஆபந்தராய் விலக்காதார்க்கும். தன்னைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவார்க்கும் செய்யும்படி. (விநிதோபா.) விநிதிற தோட்டை உடையவைபோலே இருந்துள்ள. (புறநாடு) அபிமானிகளான தேவர்கள்

எவரும் ஐயமுறாதவன் தெருகதலை பொருதுவாடு வகுநிறு செம்புமலையுடைகதாய், அபிதரநு அதுவதீயமான வாயுறு செய்கதா என வாயுறுகொண்டு, பாளைய

கவாதினப்படுதற்க்கண்ட மண்ணெடுகு இது! இதில் வேடுகுருவர் உரிமை கொண்டாடமுடியுமா? என்று கருத்து.

பெரிய வடிவைவெல்லாம்கொண்டு அளக்கவேண்டியிருந்த இந்த பூமி, வராதாவதாரத்தில் உன் பக்ஷின் துணுக்குக்கடக்காணவியலையே! என்று ஆளசரியப்படுகிறார் மெயே.—(பொரு) தோட்டு ஓர் ஏனையாய் பன்றியாய் அவதரிக்கையாலே, அந்த ஐயுக்குரிய செருக்கோடு கண்டவிடமென்னம் தந்தத்தாலே குத்தித் திரிந்தான்! சிவமகள் வாயகந்தையாலே, அவளுடைய ஸ்தனாருங்குமத்திலே உழுது திரிவதில் பொருத்தமுண்டு. அதோடுவிலாமல் அவளுடைய திரமெனியெல்லாம் குத்தித் திரிந்தான்! அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு இருந்தபடி! (ஓர் ஏனையாய்) மிகத்தாழ்ந்த பன்றியாய்ப் பிறங்கபோகிலும், அழகுக்கு ஓர்வீக்கே. (புக்கு இடத்தாய்க்கு) பிரளயனுலத்தில் முழுவி அண்டக்கவலியின்றும் குத்தி எடுத்துக்கொண்டே நின்ற உளக்கு. (ஏனையாய்ப்புக்கு இடத்தாய்க்கு) கீரலும் சேற்றிலும் அக்சாமக்கொன்று பூமியைப் பிரித்தெடுக்கவேண்டிய காரியமாகையாலே, அதற்க்கற்பப் பன்றியுதவைக்கொண்டான் என்று கருத்து (அன்று) அக்காலத்திலே. (உன் ஒருசேர்ப்பன் மேல் விடத்ததன்றே) உன்னுடைய தந்தத்தின் ஒரு துளியிலே ஒரு மறுப்போலே இருத்ததன்றே இந்த பூமி. “கவிற மருப்பின் ஈப்பின் புள்ளி சிலறும்” [பரிபாடல் 2-32, 33, 34]. [கவிற-

தடுங்க. பெரிய வடிவாலே அனத்த மன் / திருவெயிற்றுக்கு
ஒரு தலசத்தம் போவேயிருப்பதே! என்ன ஆச்சரியம்! 9.

ஐயத்திலே முடிவி, அன்புடைய தகையாய் நுபுட்ட மனெடுந்
துகுகொண்டே நின் உனக்கு. அன்புடையதில் உன்
வெயிற்றுன் வகதேவரத்திலே ஒரு மறுப்போலே கிடந்த
தேவனுளே.

ஆபத்து கொள்ள தலைவாலே சுமந்து நெகருதல,
தலைவிலே காலை எடுத்தது கோக்குதல செயபடிமனனளே
நீ? என்யாகக்கூததை கோக்குமனளில் உனக்கு ஒரு நியதி
உண்டோ? என்று உனக்கு அநுபூதக்கரு. விரித்தாட்ட
வென்று, வினத்தருடைய, பரகாமியாகத் திருத்தோடுகளை
உடையவனே! என்று எமபேரதுருவநயமா ம. 9.

வாராஹம்| எவறனர் சங்கத் தமிழரும். இப்படிப்புள்ளி போன்ற
புமியை எடுக்கப் பெரிவதான வாராஹவடிவைக் கொள்ள
வேண்டோ? எனின்: வன்மை மிக்கவன் ஒருவன் நாலு
பேருக்குச் சொந்த நிகைத்தவன், நார்பது பேருக்கும் கண்டு
மிகும்படியாகச் சொந்தைச் சமைத்து கைப்பதுபேரிலே,
சங்குபத்தை (காக்கப்பட்டவேண்டியதை) விஞ்சிவிற்கும் தன்
சகனமகோரத்தாலே மிகப் பெரிய வடிவுகொண்டவன்
என்பர் பரமசரிகரான பெரியவாக்கையினர்.

இவ்வளவாய், ஆபத்து வந்த காலத்தில், இவர்களுடைய
விபக்கவாணாவியை பற்றநின்று வாராஹவாதரத்திற்போலே
நிலையிலே காத்துந் சகிப்பவன்: திரிவிக்காமுவதாரத்திற
நிலையிலே நிலைநிலை காண்பவற்றும் சகிப்பவன் எனலும்,
சகிப்பவன்மேலே சகிப்பவன் வடிவைகின். நிதார வடிவாவியிலே,
உயிர்த்த வடிவைப்போ தாழ்ந்த வடிவைப்போ மனவளமுதலாய்
நகர்த்திலைமையி. எனினும் விரிவாக்கம் முகவாக்கம் ஆகிய
வகைகள் வாய் மிகவுட்கு தழுவியிருக்கவர்கள்.

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—என்னிடில்
அலகளவு கண்டதே சாழியாய்க்கு அன்றில்
வுலகளவு முண்டோவுன் வாய்.

பதவுரை:— மண்ணும்—பூமிமூலம், மலையும்—பர்வதங்கள்
ஊறும், மறிகடலும்—அவ்வெய்திழை மறுதலிங்கனும், மாருத
மும்—காற்றும், விண்ணும்—அகாசமும் ஆகிய இவற்றையும்
விழுங்கினாம், விழுங்கியது—அழுதி செய்தது, மெய் என்
பர்—உண்மையென நான் (நீங்கள்) சொல்லுவார்; என்னிடில்—
(இங்கு) ஆராயாதால், அலகு அளவுகண்ட தீர் ஆழி
வாய்க்கு—உண்மையாகாததை எவ்வகையால் (எண்ணிறகது)
கவியாண் சுணங்குகளையும், திருச்சுருத்ததைவும் உண்டாய்
உளகது, அன்று—அப்போது, உன் வாய்—உனனுடைய
தந்தையா, இவ்வுலகளவும் உண்டோ?—இவ்வுலகளவு
பரமபொருடையதாய் ஓங்குகதோ?

அவ:— பத்தாம் பாட்டு. (எண்ணுபிதாராதி) சேராதன
செய்தும் ஆசீதகர நோக்குமவன் என்விரும்.

அவ:— இப்படி பெரியவர்களைக்கொண்டு சிறிய
செய்கை செய்து கொள்ளுவனற்கே, சிறிய வடிவைக்
கொண்டு பெரிய செய்கை செய்து கொள்ளும் கொக்கும்
எனவிரும்.

அவ:— முன் பாகத்தில் சொன்னபடி பெரிய வரதம்
வடிவைக்கொண்டு, பின்னிலுக்கும் சேராத பூமியைத்
துக்கம் சிறிய செய்கை செய்து ரகிப்பது மாத்திரமல்லாமல்,
சிறியதோர் ஆலத்தினிற் சிறுதமர்தைவடிவோடு என்ன உல
கையும் விழுங்குவதென பெரிய செய்கை செய்து இவன்
ரகிப்பதும் உண்டு எனவிரும். ரகிக்கும்போது இன்ன
செய்கைச் செய்து ரகிப்பதெனும் கிவமயிங்கும், சேராத செயல்
களைச் செய்தும் ரகிப்பான் கிவமயோ எனவிரும்.

வ்யா:— (மண்ணுநிதமாதி.) அதாரமான மண்ணும், அதற்கு உறுதியான மலையும், வேலியான கடலும், தாரகமான காற்றும், அவகாஸபரதாதம் பண்ணும் ஆகாசமும். ஸாருவரிவது மொய்யனபா) இந்த ஆழவரிகர் செயல்போலே பொய்யன்று இது ஆப்தரான ஆழ்வார்கள் மெய்யென்பர்கள்.

உரை:— ஸாருவரிவது புரியும், அதுகூட தாரகமான ஸாஸபரவதாபரதம், அதைதச குந்திது கிடகது அலை யெறிசுர ஸமுதாபககலம், ததந்தாவா திதநநுந்தி உசச, வானாதி, ஸெருவான காற்றும், அதுகூட அவகாஸபரத, மான ஆகாஸமும், இவறறையடையத் திருவந்நிதில் ஒரு புடையிலே அ-வகுமபடி அமுதுசெய்தருள்ள இத்தை, மரமாதித்யென்று உன் ஸகதனாமாத்யுபததைத் தகிற காணவெல ஸைதி, கபுருஷர்கள் சொல்லவ சிவ ஸாகச.

வ்யா:— (மண்ணும்) உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்க ளுக்கும் ஆதாரமான பூமியும். (மலையும்) அதற்கும் உறுதியை அளிப்பவைபாசையாலே ஆதாரமாய் பூதாம் எனப்படும் மலையளும். (மறிகடலும்) அந்த பூமியைச் சூழ்ந்துநின்று அலைச்சிறு கடல்களும். (மாகுதமும்) அந்த பூமியிலிருக்கும் நீர்வாசிகளுக்கு மூக்ககிடுதல், உயிர்தரித்தல் முதலான வற்றுக்குக் காரணமான காற்றும். (விண்ணும்) முற்கூறிய மண்ணும், மலையும், மறிகடலும், மாகுதமூமான பொருள்கள் இருக்க இடமளிக்கும் ஆகாசமும். (மருங்கியது மெய்யென்பர்) இவையெல்லாவற்றையும் வெண்ணெய் விழுந்துவதுபோலே, திருவயிற்றில் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி அமுதுசெய்தருளின இச்செயல் உண்மைவானதே என்று உண்மையே உரைக்கும் விஷயமும் ஆழ்வார்களையும் உரைப்பவர்கள். (மெய்யெனாரா) உன் எந்திவையார், ஸாருவரிவதையும், கபிம் உணர்வனபாது மெய்யே ஸாருவரவான ஸாருவரவரே யம் மாகுதவான மருதாசகம், ததந்தாவாதி ஸாஸபரவதாபரதம் தகிற ஸைதி, கபுருஷர்கள் சொல்லவ சிவ ஸாகச. (மெய்யென்பர்) இவையெல்லாவற்றையும் வெண்ணெய் விழுந்துவதுபோலே, திருவயிற்றில் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி அமுதுசெய்தருளின இச்செயல் உண்மைவானதே என்று உண்மையே உரைக்கும் விஷயமும் ஆழ்வார்களையும் உரைப்பவர்கள். (மெய்யெனாரா) உன் எந்திவையார், ஸாருவரிவதையும், கபிம் உணர்வனபாது மெய்யே ஸாருவரவான ஸாருவரவரே யம் மாகுதவான மருதாசகம், ததந்தாவாதி ஸாஸபரவதாபரதம் தகிற ஸைதி, கபுருஷர்கள் சொல்லவ சிவ ஸாகச.

(எண்ணில்) ஆராயில். (அனுகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கித்) எண்ணிறந்த குணங்களையும் திருவாழியையுமுடையனான உனக்கு அலகாவது - பரிச்சே, தகமிதே. அதை அளவு கண்ட சீர் அபரிச்சே, த, யமான அலகைப் பரிச்சி, த்தமாக் கின சீர். (குணயுக்தவடிவமுண்டே உள வாய) இந்த ரகத ணத்தில் தவறாதாக் சிறிய வடிவிலே பெரிய ஐக, ததை வைத்தான்.

(மண்ணுலகயாதீ,) சோர்ச்சேர்த்தியானவை அடைய மெய்யென்பர். இத்த, ரஜாமென்னப்பெற்றதோ? ருஷிகள் கூப்பிடாதிற்றார்கள். (எண்ணில்களவுகண்ட) எண்ணி அளவுபடுத்தும் குணங்கள். 25. "ஸுபாஸாகர:" (கு, ண

உள படியையப் பரிச்சே, தி, தது அநுநாதி, த, தமனயில் அளவிடுகைககுப் பரிசுமான ஆயுத, வகையும் பரிசு சே, தி, தது எலில்கண்டிருக்கிற அளவுக்யாதமான கல யான, ருணங்களையும், திருவாழியையும் உடையையான உனக்கு இவற்றையெடுத்துத் திருவயிறுநிலே வைத் தருவான அன்று இவ்வுக்ததோபாதியும் பெருமை யுண்டததோ எனனுடைய திருப்பவனமானது?

(எண்ணில்) உன் தன்மையை அளவிட லிணத்தொழில், (அலகு) அளக்கும் ஆயுதம், (சருவி) 'அலகு' எனப்படும். அது வகை, கோடி, எங்கும், மஹாஎங்கும், பத், மம், குமுதம் என்று பலவகைப்படும். தமிழரும் பரிபாடலிலே "மெய்ததும், குவணியும், ஆம்பதும், சங்கமும், கமலிக் கமலமும் வெள் ளமும்" என்று இவ்வளவுகளைக் குறிப்பிட்டனர். (அலகு அளவுகண்ட சீர்) அவ்வளவுகளையே எங்கெங்கு எண்ணிக்கை யற்ற குணங்களையுடையவன் கீ. "பல அடுக்கல் ஆம்பல் இணத்தென என்வாய்பு அறியா" [பரிபாடல் 8-45] என்றனர் சங்கத்தமிழரும்.

த, ராஜாநாமிக லாலேத்த, ரோ கு, ணாநாமாகரோ மஹாத்.

[ர.க 15.21 தாராயாக்கியல்]

பதவுரை—வாய் (எனது உடய) வாயானது, அவன் அல்லது — ஏம்பெருமான் தவிர, வாழ்த்தாது — (மற்றோரை) வாழ்த்தாது; கைதாம்—கைகளை வெளியிட்டு, உலகம் தாயவன் அல்லது—உலகங்களை யெல்லாம் தாவி அளத்துகொண்ட திரிவிக்காமகேதஸ், தொழா—(வேறொருவனை) தொழமாட்டா; பெய் முலை நஞ்சு—பெயர் பூதகையின் முலையிலிருந்தும் ஸ்ஷத்தை, ஊனாக உண்டா—(தூரமாக) உணவாக நிகழாது அழுதுசெய்த பெருமானுடைய, உருவொடு பேரல்லாம்—திருவுருவத்தையுடைய, திருநாமத்தையுமல்லது (கேட்டுரைத்தல்), கண் காணு, செவி கேள்—கண்கள் மாரதகமாட்டா; காதுகள் கேட்கமாட்டா.

அவா—பதினேராம் பாட்டு. (வாய்) இவனுடைய ரகசத்வத்தில் த்வகைபக்கண்டு தம்முடைய இந்த, ரிபங்கள் வ்யாகுலமானபடி சொல்லுகிறது.

அவா—இப்படி, அவன் படிக்கை அதுபுவித்துக்கொண்டு போகின்ற ஸ்ரியாவே, தமக்கு அவன்பக்கதுண்டான அபிவிவேசத்தைப் பேசினான் கீழ்; இப்போது கரணியான தம்பிலுங்காட்டில் தமமுடைய கரணங்களுக்கு அவன்பக்கை உண்டான அபிவிவேசாதியைத்ததைப் பேசுகிறார்.

அவா—இவ்வண்ணமாகச் சொன்ற பத்துப் பாசங்களின் அவன் பெருமைகளை அதுபுவித்துக்கொண்டு போகும் வழியாவே, தமக்கு அவன் டமுள்ள பேரன்பைப் பேசினார். இப்போது கரணங்களை (இத்தீர்ப்புகளை) உடைவவனான தம்மைக் காட்டிலும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவன் டம் அன்பு விஞ்ஞியிருக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார். “முடியானே” [திருவாய் 8:8] என்னும் திருவாய்மொழியின் ஸம்மாழ்வாருக்கு உண்டான கீழ் இவருக்கும் உண்டானபடியைப் பேசுகிறது இப்பாசாய்.

வாயா—(வாய்) என்னைக் காட்டிலும் பேராவனொடு ‘அவன் எங்கேயிருக்கிறான்?’ என்று நேடும் என்னுடைய வாய்.

ல்யா:— (வாயிதயாதி) த் அனவிதாம்படி அமைபுங்
காண் என்னுழும் கேளாது (வாயிதயாதி) திருவுலகைந்
தருளினவனுடைய நீர்மைமையக்கண்டால், தான் வேண்டா
வென்னிலும் தொழுதல்லது நிற்பாது. (பேயிதயாதி)
பேய் நஞ்சாகக் கொடுத்தால், இவன் தாரகமாக உன்
டான், அவன் தன் நெஞ்சில் தன்மைமையலே முடிந்தா
ளத்தனை. (உடையிதயாதி) அவனுருவல்லது கண்கள் காணு
அவன் போல்லது செவிகள் கேளா, ஆபத்தினிஷயத்திலும்
ஸாமந்யவிஷயத்திலும் இருக்குமிருப்பிலே ஸர்வேந்த்,ரியங்க
ளும் அபஹ்ருதமானபடி.

(வாயிதயாதி) தான் புறம்பே வாழ்த்தப் பார்க்கிலும்
தாம் செய்யா. (உலகம் தாயவன்) தொழாதார் தலைவிலும்
இருந்து தொழுவித்துக்கொள்ளும் திருவுலகை உடையவன்
யல்லது. (தாம் தொழா) அவனும் ஏறவாங்கிலும் தானும்

உரை:— பகவதிருவுலகையுடைய "அவன்மே, ஏற்றுன"
என்று பாககிற என்னுழைய வாயித்யாதிபா என்பது அவனை
பொழியப் புகுமாது. கைகளைக்கொண்ட நிதமணிபுரமும்
பாராதே, இருந்ததே முடியாக கொடுத்ததாய்க்கொண்ட அனா
யாசைக அடைந்துகொண்ட சீலாதி, கண்ணென பொழியாத

(அவனையல்லது வாழ்த்தாது) அவனைத்தவிர வேறொருவனைப்
புகுமாது ஸான் வாழ்த்த இசைந்தாலும் என் வாய் அவனைத்
தவிர மற்றொருவனை வாழ்த்தாது வாய்மாதிராமே இப்படியோ?
எனின்: (கை உலகம் தாயவனையல்லது தாம் தொழா) உயர்க்தார்
தாழ்க்தார் எனையும் வித்தியாசம் பாராமல் உலகைவெல்லாம்
வினைவாட்டாகத் தாவிவளந்துகொண்ட நீர்மைமிக்க நிலிக்கிர
மனைத் தவிர மற்றொருவனை என் கை தொழாது (தாம்) ஸான்
தொழக்கொன்னதும் என் கைகள் மறந்தம் புறத்தொழா.
(தாயவனையல்லது தாம் தொழா) தொழாதவர் தலைவனிலும்
திருவுலகை வைத்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமகனை, ஸான்
வேண்டாசென்றுளும், அவனை வேண்டாவென்றாலும் தொழா
மயிருப்பதில்லை. (பேய் முலைஞ்ச ஊனாக உண்டான் உருவொடு

ஏறவாங்கிலும். 'கொண்டுகி' (கி. 1) கொடாவிடில் பிழையே
 சென்று கொடுக்க, உன்னாவிடில் பிழையே சென்று உன்
 டான். அத்தயாஹ்மாயிற்று. ஸ்ருஷீகாமனஸ்தே. 11.

12. செவிவாய்கள் மூக்குடலென் தைம்புலனும் செத்தீ
 புனிகாஸ்தீர் வின்பூத மைத்தும் அவிபாத
 ஞானமும் வேன்னியும் தல்வறமு மென்பரே
 எனமாய் தின்றார் க் கியல்வு.

பதவுரை:— செவி வாய் கள் மூக்கு உடல் என்று ஐம்
 புலனும்—காது, வாய், கண், மூக்கு, தலக் கண்ணுள் ஐந்து
 ஞானவத்சிங்கங்களும், செத்தீ புனிகாஸ்தீர் வின்பூதம் ஐத்
 தும்—தகூன், பூமி, காற்று, ஜலம், ஆகாசம் எனஐம்
 பஞ்சபூதங்களாலான கேவலபூம, அவிபாத ஞானமும்—
 நாசமற்றதான புகதிநோயமான ஞானமும், வேன்னியும்—
 (துந்த புகதிக்கூற ஸாத்யமான) தகூவஹ்மாயி மமுதலிய

தாய கொழுமாயிற்று. பூதன்மையுடைய பூதங்கள் விஷததைத்
 தூரிகாடாக ஸ்ருஷீ அபூதசெய்தவற்றுடைய வடிவை
 வெளிப்படுத்தவா ஸ்ருஷீ, பூதசேஷத்தங்களுக்கூற வாகை
 மான திருநாமங்களைப் பார்ப்பதே செவி கேளாது. 11.

பேசக்லால் காணு கன் கேளா செவி) போன பூதனை மூலம்
 விலை நன்றாகத் தடவிவந்து. அதைக் கொடாவிடில் தான்
 உயிர்தரீக்கமாட்டாதவன்போலே நன்றாகக் கொடுக்க, அதை
 உன்னாவிடில் உயிர்தரீக்கமாட்டாதவன்போலே அந்நன்றையும்
 அவனாவிடையும் உடன் உண்டவனுடைய வடிவழகைப் பார்ப்ப
 மற்றுநன்றாக் கன் காணாது; அவனுடைய துணங்கனையும்
 செய்க்கனையும் கொண்டும் திருநாமங்களைத் தவிர செவிகள்
 மற்றுநன்றாக் கேட்கமாட்டா. (தஞ்ச னானுக் உண்டான்...)
 அடிமாரீக்காகத் திருவுலகனத்தாளிப்பதத்தான் ஒத்திரியம் கடு
 பட்டதென்றும், அப்பற்ற பூதனைப் முடித்ததிலும் சில இத்திரி
 வங்கள் கடுபட்டன ஸ்ருஷீகோனுகையாலே—(ஸ்ருஷீகங்கள்
 எனப்படும் இத்திரியங்களுக்கு காலகையாலே)— இப்படி எவ்வா
 இத்திரியங்களும் அவனுக்கே உரிமைப்பட்டவைவாயின. 11.

கர்மங்களும், தல்ஸதும் - (புகழ்ச்சி வந்துதிப்பதால் செய
பு) விமோகம், விமோகம் முதலான ஆதமஞ்சுரங்களும்,
ஏனமாய் தின்றார்க்கு - (அபேஷையைய எதிராராமன்
தான் ரஷிபுதனாய்) வராஹோததியான எம்பெருமானை
அடைவதற்கு, இயல்வு என்பதே - ஸாத்யம் என்ற
சொல்லுக்குமாகவே! (என்ன அறிவுகேடு!)

அவ:- பங்கிரண்டாம் பாட்டு. (செவி) தம்முடைய
அதுபவமான பக்தியைச் சொல்லுகிறதென்னடியாம்;
பக்தியை விதிக்கிறதென்னடியாம்.

அவ:- கீழ் ஸபாஸ்யஸீயஞ்சுத சோஷனவகை ஆரார
விக்ரமிடத்தில் தத்துவமான ஸாத்யம் பக்திமென்கிருர்.

உரை:- ஸ்ரோதர ஜ்ஞான சைஷர் கரண தவகருக
ளாகிற ஐஞானேத்யரிவகளைந்தும், தேஜ, பருதிவி வாயு
ஜ்ஞானகாஸங்களைகிற பூதபஞ்சகமும், ததுபாவகதிதமான

அவ:- சீழ்ப்பாட்டில், அடைவத்தக்க ப்ராப்யமாகச்
சொல்லப்பட்டவன் அடையும்போது, அவன் அடைவிக்கத்
தகுந்த ஸாத்யம் பக்தி எங்கிருர் தம்முடைய ஸாத்ய
பக்தியைச் சொல்லுவதாகவுமாம்; தானே உபாயமாகவும்,
உபேயமாகவுமிருக்க, சிலர், பக்தியை இவ்வாறடையும் உபக
மாகக் கொண்டுவதே! என்ற உறுகிரூரகவுமாம். பக்திபரமான
முதல் நிரவதத்தை முதலிலும், ப்ரபத்தியமான பின் நி
வாறுக்களைப் பின்பும் காட்டுவோம்.

வ்யா:- (செவி வாய் கண் ஒக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்
இயல்வு) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்து
ஞானேந்திரியங்களும், ஞானவிபேஷமான (அறிவுருபமான)
பக்திக்கு உபகரணமாகிருப்பதன்மூலம் பரமபுருஷையடைய
உபாயமாகின்றன. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைச் சொன்னது
உருமேந்திரியங்களைத்துக்கும், மனமாவதே இந்திரிவத்திற்கும்
உபகருகனாம். (செத்த புவி கால் நீர் மின் புதம் ஐந்தும்
இயல்வு) தீ, கிளம், காற்று, நீர், ஆளவம் என்னும் ஐந்து
பூதங்களும், இவற்றாலேவான ஸரீரத்தை உபகருகனுமுத

த, ருநேத தபணரதநாமகேத ப், ராஹ்மண ஸிவிதி, ஷத்தி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (கலிங்கம்) விவேகாதி, கங், (பலபதே ஏவமாய கலங்குமகியங் வு எனமாய தின்ருமாப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்தி இவை என்பர். ஆபததே அடையாளமாகத் தானே சக்திக்குமென்கையாலே, 'அவன் உபாஹமாகத் தம்முடைய அநுப, வமான ப, க்தியைச் சொல்லுகிறது' என்றமாம்.

புலனைநகரத் திருத்தவதயாக, புலனைநகரப் பஞ்ச ஸ்தம்பமாக, புலனைநகரத்தின்
சாம்பலாகத் தா. காளதேவருடைய (புகத்தித) வளர்க்கப்பட வ
ளிக்க விரும்புகாதிகளும், ஆதரவாளர்களும் தா.நாதி, தரு
மராகிற் விலக்காத, தாமதம், ஸாம்பலாக, (புகத்தித), ஆபதஸ்க
ளைய நின்ற ஸாம்பலாக, (புகத்தித) தா.நாதி, தரும என
வேத, ஸாம்பலாக, (புகத்தித) கொல்லாவிடுவார்கள். "மக்கள்"
(புகத்தித) என்றும், "மக்கள் ஸாம்பலாக" (புகத்தித)
தவநத்யயா ஸக்ய) என்றும் சொல்லக்கூடாது.

[illegible]

அவை: - (செளி) கீழ் ப்ராப்யஸிகைஷ பன்னினிசுர், இனி ப்ராபகம் சொல்லுகிருள்.

வ்யா: - (செவ்விதயாதி,) ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (செந்தீய்தயாதி,) ஆக இருபத்துநாலுக்கும் உபலக்ஷணம். (அஸ்யேவாத இதயாதி,) கர்மயோக, தந்தர்க் க, தமான ஜ்ஞாதம். ப்ரக்ருதி ஹேதயா ஜ்ஞேயை, அந்மா உபாதேயதயா ஜ்ஞேயன்; ஸர்வரன் உபாதேயதமனாய்க்

அவாநனனநிகே, த ம க கு பேரகேபகா ன்மாந புகதினயா உபாஸகா உபாயமாக அநுஷ்டிக்கும் கட்டளை யைச் சொல்லி, புகதினயை நேஷிதது பரபதகினய அருளிச்

உலகில் எட்டுவோரையாவதும் கல்வ த, மங்களாக இசைப்பபட்ட இரக்கம், கொடை முதலானவற்றை 'கல்வறம்' என்கிறாராகவு மாம். (ஏனமாய் வினாருர்க்கு இயல்வென்பர்) அவ்வார்க்கும் எனிபவனாய், ப்ரளயாபத்தில் பூயிவை எகித்தவனான வரான மூர்த்தியை அடைய இவற்றையெல்லாம் உபாயமென்பர். இயல்வு என்பது ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுவதாய், இங்கு அவன் வடையும ப்ரகாரமான (வழிவன) உபபத்தைச் சொல்லுகிறது. (இயல்வு என்பர்) அவ்வையடைபதக்கவழி என்று வேதமும் வைதி, கரிகளும் சொல்லுகள். "தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ புவதி" [புனல] [அவன் இப்படி அதிபவன் இப்பிறப்பில் மோக்ஷமடைகிருன்] "புத்தவா தவந்யவா ரக்யா" [கதை 11-53] [அந்ய ப, கிதியிசுமேயே னான் அடைபதக்கவய்] "புத்திகீரே ஜார்த்ததா" [புத்தியிசுத் விவாக்கு வாய்ஃப படுபவன் ஜாதித்த, தன்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. "என்பரே" என்ற ஏகேசம் சொந்தரங்களில் பிரஸித்தி, தயக் கூட்டுகிறது.

ஆழ்வாரிகள் ப்ரபத்திரிஷ்ட, கணாகையாலே, இப்பாகாய் னாத, ப, கிதியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளாமல், ஆழ்வா ருடைய அநுபூதத்துக்கு உறுப்பான னாத, ப, கிதியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்வதும் உண்டு. முன் ப்ரகாரத்தித் கொள்ள செலி வாய் கன் முதலான ஸூது இத்திரியங்க்கும், மு. தி 11

கொண்டு ஐஞ்செயன். 13. "வளர் ஐ" (சஞ்சலம் ஓரி).
(செய்வாள்) தன்மயோகம். (மனம்) ஆத்மரூபம் என்பாதி,
தன்மங்கள். (வளர்) வேத, ஸாஸ்தாங்களிலே பரஸித்தி.
(வளர்வாள்) (மனம்) தளர்த்தபோது எடுக்குமவன். "என்பரே!"

செய்து விடுவாள் மனம் தளர்த்து வளர்வாள் என்பது உருவ
கருவியாகத் தோன்றுகிறது. எனினும், இதை அடுத்து வரு

புதி வன் தீர் முதலான ஐந்து உருவங்களான வளர்வதும், தன்
மங்களும், ஆத்மகுணங்களும், இவற்றைத் துணைகொண்ட
குணரூபமான புகழ்வும் "மலர்வத மந்திரமாளினை" [திருவாய் 1-1-1] என்றபடியே பிரபந்தித்தாரைக் குறித்து,
ஆபத்துக்காலத்தில் நினைவாகிய புகழ் உதவிப அவ
னுடைய தீர்வோதுபுகழ்காலமே உண்டாகின்றன இவை
மொத்தம் அவனைப்புகழ்வதற்கு உதவிபவற்றை என்று
கருத்து இவ்வ-என்றது அவனைப்புகழ்கும் பிரகாரம்
என்றது. என்பே என்றது இவ்வித்தமும் வேத, வைதிக
கோஷ்டியில் பரஸித்தி என்றது.

மூன்றாவதோடு விதமாகவும் இப்பகாரத்துக்குப் பெருங்
தொண்டாகும். ஆபத்துக்காலத்தில் அநினைவை எதிர்பாராமல்
தானே உதவும் உறவுடையவனே பெறுவதற்கு வேலை
செய்து கூடு கொடுக்காது போயே வந்த அவனைப்புகழ்க்க
உறுப்பான புகழ்ப்பை புகழின்புடிகளை உபயோகித்து வந்த
தப் புகழ்க்கு உயர் முறையைச் சொல்லி, ஸாதன புகழ்ப்பை
நித்தித்து, அத்தத்தப் புகழ்ப்பினை அருளிச் செய்கிறார் என்பது.

(எனமால் நின்றார்க்கு) ஆதி கவித்த ஆபத்துக் காலத்தில்
மாகடம்பில் தீராதா மாணிக்காப் பசுறுபுகழைபுகழ் எடுத்து
செய்தான்? எப்போதி வினோதியான புகழ்த்தியின்மையும்
நின்றுநின்று உதவியே கொண்டு உதவுகவென்பதே பிர
வாகத்திலே வைவைப்பதே! (செவி வாய் கண் மூக்குமென்
றறம்புலனும்.. புகழைமக்கும், அவிவாத ஞானமும் வேறன்றும்
நல்லறமும் நுலவடி என்பரே) அவனை அனுபவிக்க உறுப்பான
அவன் கொடுத்த இத்திரிவங்கள், ஸாதன முதலானவற்றை
அவனைப்புகழ்ந்ததற்கு ஸாதனம் என்று சொல்வது அவன்

என்று கேட்கமானபோது, பரவருத்திகொண்டு புகுவதைக் கைவாங்கினவன்று எடுக்கவிருக்க. “ஞானப்பிராணியல்லா வில்லை”. “அறிவாளும்” என்றற்போலே. (இயலவு) உபாயம். 12.

13. இயல்வாக விந்துவா யானடிக்கே செல்ல முயல்வா ரியலமர் முன்னம் - இயல்வாக தீயிவா லோதி நிபமங்க னால்பரவ ஆதியாய் நின்ற ரவர்.

பதவுரை:- முன்னம் - அநாதி, அநாத. இயல் அநாதர் - பொருத்தமையான அநாதராய் கையாளிகள், விந்துவாய் அடிக்கே செல்ல - அநாத திருத்தாராய் அநாதராய் அநாதராய் திருத்தாராய் திருத்தாராய் அநாதராய். இயல்வாக - தருகியாக, முயல்வார் - முயலாதி செயலாக்காய்; இயல்வாக - (முற்றவாகருத்தாய்) தருகியாக, தீயிவால் ஒதி - முறைப்படி திருகாமங்களைச் சொல்லி, நிபமங்களால் பரவ - மானதா யெவ்வகையிலே புகழிடப்படியாக, அவர் - அநாத எய்யெருமாய், ஆதி ஆப் தின் றார் - (கேதவாய் விஷயிக் பபகில) புதுமாதாராகிருந்தார்.

வினாத்தொடராகக் கட்டியவகையான பெருகைகரு இவற்றை விட, ருணனாதருமென்று சொல்லுகிறார்கள்; என்ன அறிவிக்கவேண்டும் என்று கேட்காமலாகக் கூறுது. “ஞானப்பிராணியல்லால் இவ்வை கானகண்ட கூறுது” என்றிறை தமமுடைய வித்துகாங்கம். 12.

நினைவைக்கிருக்கிறேன்! இது என்ன அறிவுகேடு! (எனமாய் விந்துக்கு இயல்வு என்பதே) ஆபத்துக்காலத்தில் அபேகை விடுபடுமாக்கத் தானே தவிர செயலிச் செய்தும் கவிப்ப வன்பிப்பற இவற்றை மானமேம்படுத்தே! “அநாத அறிவாளும்” [முதல்திருவ-4] என்ற தாமே அருணிபுறப்பாலும், “எனத் தருவாவிடத்த பிராணியல்லால் இவ்வை கானகண்ட கூறுதுவே” [திருவிருத்தம் 99] என்ற நமையுறவாரப்போதும் அருளுகிஞர். இவருடைய வித்துகாங்கம் இதுவேயன்றே. 12.

அவ:—பதின்மூன்றாம் பாட்டு. (இயல்வாக) “வாயவன் வல்வது வாழ்த்தாது” என்னும்படியாயிருத்தது உம்மது; அல்லாதார்க்கு அவன் ஆஸாதிக்கும்போது அவதாரம் வேணும்; எவ்வளவு கூடும்படி? என்னில், பரக்குதலா ஆஸாதித்திருப்பர்கள் நித்யஸூரிகள், அல்லாதாரும் ஆஸாதிக்கும்படி தானே பரத, மப, ராமியாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (இயல்வாக) ஸத், ரூபமாக. (சன் துழாயா னடிகளே செயல்) ஆகமுதலியாகத் தோன்மாலை இட்டிருக்கிறவனுக்குப் போகும்படியாக. (முதலாவதாயியலமார்

அவ:— அவன் கோக்காநு கோர கிடப்ப மரிமாது கைககு அதி, காரிகன் நித்யஸூரிகளே; இப்படியிருக்கச் செயதேயும், எழுலாசிகளான கழலாலலவாகளும் ஆஸாதிக்கலாமபடி தனன் ஸுலப, ரூபநித்யஸூரிகளாய் என்கிறார்.

உரை:— ஸுலபாஸாஸகமான அழகிய திருத்தழாயை உடையவனான ஸாஸேஸவரன் திருவடிவிலே கிடப்ப

அவ:— அவன் உள்ளபடி அறிந்து அறுபுவிப்பதற்கு அறிவாரிகள் நித்யஸூரிகளும், “வாயவன் வல்வது வாழ்த்தாது” என்னும்படியான நீதம் ஆகக்கூடும். ஸாமான்யரான ஸம்ஸாரிகள் மிகப்பெரியவனான அவன் எப்படி ஆஸாதிப்பது? எனில்: அவர்களும் தன்னை அடைபலப்படி தான் முற்படுவான் என்கிறார். அறுபுவிக்க உபகாணங்களையும் கொடுத்து, ருசியையும் உண்டாக்கி, உபாயமாகவுமாயி, பழனியும் தானே அளிப்பான் அவன் என்கிறார்.

வ்யா:— (சன் துழாயாஸடிகளே செயல்) கரவர்த்திகள் மலையிட்டிருப்பார்கள். உப, பவி, திக்கும் ஏகசகாரி, பதி தானே என்பதை உணர்ந்தும் இவிய திருத்தழாயைத் தோன் மாலைபல உடைய ஸாரிகேஸவரன் திருவடிகளை அடைய. (இயல்வாக) இப்பக்கையிலேயே அறிவையுடைய நித்யஸூரிகள். (முன்னம் இயல்வாக முயல்வார்) தாய்களே முற்பட்டு அவ துடைய கொருமைக்குத் தருதியாகப் பெருமுற்றிசெய்வார். குட்டு கன்மாலைகள் தூபனவேந்தி கன்மீர் ஆட்டி அந்தரம் தரவிற்பர்கள். (இயல்வாக) இதுவே வர்த்தையாயிருப்பர்

(முன்னம்) இவற்றியை உடையதான நித்யஸூரிகன் முன்னே மனோயத்தம் பண்ணுவர்கள். விஷயப்ரவணராய் அவனை அறிபாதவர்களும். (இயல்வாக) ஸத், சூரமாக. (நீதியா னோடு) முறைபாலே திருநாமங்களைச் சொல்லி. (நியமங்க ளால் பரவ) பரவுப்படிக்கிடாக. ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லு கிற நியமங்களாலே பரவாராய்ப் பரவுப்படிக்கிடாக. (அவா ஆதீயாய கலா) அவர் தாமே ப்ரதமஸூக்ருதமானார்.

ஸத், சூரமாக உத்யோகிப்பார முக்துற முன்னம் அதுங் கிடாவி யோக்யஸ்தத்யுபாஸன நித்யஸூரிகன்; அலியாத நமஸ்பாலவாகும் ஸ்வாவாஸ்தி, கருகருக குழுவுதல் வாராத படி அழகிதாகக் கொண்டு ஸாஸ்த்ரோகதமான ஸ்ரதங்க ளாக், கரணங்களுடே அத்யயகததைப்பண்ணி, அதீத மான மேதுத்தியை அத்தத்தித ஆதாரயன் பதவிக்லை கேட்டு மனகமபண்ணி அச்சகபரணு கோததகாதி, களோடே

என்றமாம். (முன்னம் இயலமார்) அந்நிகாலமாக இப்பகை வறிவைபுடைய நித்யஸூரிகள் என்றமாம்.

‘இயலமான அவர்களைப்படிபிடுக்கக் குறைவிக்கீ. ஸந் ஸாரிகள் அறப்பொய்களுள் அவன் அடைவதெப்படி?’ எனில்: அவர்கள் விஷயத்தில் இவன் மூற்படுவான் என்கிறார். (இயல் வாக) தங்கள் எக்திக்குத் தக்கபடி. ‘‘மந்த்ரோ ஹிந: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வர யஜமரணம் ஹிகந்தி’’ [பாணிசூரிகா] [ஸ்வரத்தி ஸாவது, எழுந்திலாவது ரமுனை மந்திரம் சொத்துபவனைக் கேடுக்கும்] என்கிறபடியே ஸ்வரம், வரிணம் முதலானவற்றில் கருவாதபடி அழகாகத் துதிக்க என்றமாம். (நீதியாக் ஒதி) சாஸ்திரத்தில் சொன்ன விரதம், நியமம் முதலான முறைகள் தப்பாதபடி அத்யயமம்செய்து. (நியமங்களால் பரவ) ஒதிய வேதத்தின் உட்பொருளை ஆசாரியனிடம் கேட்பது, அதை மனனம் செய்வது, அச்சிப்பது, வணங்குவது, நமஸ்கரித் தனம் செய்வது, புகுவத, புகுவத பாத, நேனைவசெய்வது முதலானவற்றோடு அவனை எப்போதும் நிபாஸிப்பதான நிய மங்களாலே புக்திபரவரண்களாகத் துதிக்கும்படியாக. (பரவ) துதிப்பதைச் சொன்னது மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும்

அவ:— உபகரணங்களையும் கொடுத்து, ருசியையும் இழிப் பித்து உபாயமுமாய், தானே பலப்ரத, சதம்பண்ணும் என்சினார்.

வயா:— (இயலவர) இயற்றியையுடைய அமர். (முன்னம்) முத்துற முன்னம். (இயலவர) இதுவே யாத்ரை யாக. (ரவகுபுரவர) பரிபூர்ணன். (கடிகை செவ்வ) திருவடிகளுக்கேசே. (முயலவர) யததம் பண்ணுவார். (இயலவர) ஸத், ருபமா. (நீதமாபெரத) மாரஸ்தேசக்த மாணபுபே. (இயலவர) மரவனாதி, கன். (மரவ) ஆமரவித்து. (ஆதியாப சினர) அவர்களுக்கு உபேயத்துக்கு அடியானுற போலே வேண்டினிடத்துக்கு இவர்களுக்கு உபாயத்துக்கு அடியாய் நின்றும் ஆமரயிக்கவொண்ணாதோ? அவனே இதுக்கும் வேண்டினின்பு அவனையே பற்ற அமையாதோ? என்னுமாம்.

13.

கூட அகமாதபுரவரே மரவனாதி, கன். (மரவ) ஆமரவித்து. (ஆதியாப சினர) அவர்களுக்கு உபேயத்துக்கு அடியானுற போலே வேண்டினிடத்துக்கு இவர்களுக்கு உபாயத்துக்கு அடியாய் நின்றும் ஆமரயிக்கவொண்ணாதோ? அவனே இதுக்கும் வேண்டினின்பு அவனையே பற்ற அமையாதோ? என்னுமாம்.

ஆமரயிப்பதற்கு உபவசைம. (மரவ ஆதியாய் நின்றார் அவர்) நித்பனாசிகளும் பெருமூலத்திசெய்து ஆமரயிக்கவேண்டிய பிகலிபெர்வர. மய்க்காத்தளான மய்க்காத்தளான ஆமர யிக்கவேண்டிய மூதட்டிநின்றார். "மூதேவர மோதே, மோதே, மோ தாத" [மூதே] [மோதே, மோதே, மோதே] மூதட்டி, பிறந் தானே "மூதேவர மூதே" [மூதே 1-1] [மூதேவர, மூதே! மூதட்டி பிறப்புவே!] என்கற. மூதே, தானே மூதட்டி உயிரிப்பான் என்சின்றமோனியுமாய் பிறந்து, மன்க்காரி படாதனபட்டு. இவர்களுக்குப் பாத, மன்க்காரி உண்டாக்கி, தன் விஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்கி, அதுபயிக்க உபகரணங் களையும் கொடுத்து, உபாயமாகவும் நின்று, பலத்தைக் கொடுக் கவும்ருக்கருன; ஆகையால் மன்க்காரி ஆமரயிக்க குறைவிக்கி னென்சினார்.

13.

வ்யா:— (அவரவர்) ரஜம்பகாரமும், தம்பகாரமும் (தாகதாமநிகதவாநிததி) கு, னுநுது, னமாக வெளிச் செறித்தபடி ஏத்தி. (ஆனார் விடா மகபருமா னென்று) ரஜம் தமஸ்ஸுக்கு விஷயமானதை என்னுடைய கவியாமிபென்று. (சுவாமிதயாதி) ஸர்வேசுவரரன்பக்கல் “எவ்வண்ணம் சித்தித்திமையாதிருப்பர்” என்கிற செயலில் பித்தியிலே எழுதியும் வைத்தும் தொழுவர்.

உரை:— ரஜம் தம்பகாரமாய், பிடுங்குதல்களான ஆவ்வவ் வதிகாரிகள், மராதா, புகுதகா னென்கிறதே கு, னுநுது, னமாக தாகதாம அநிகத பாகாரங்களாலே வாய்விட்டுப்

“ஸாத்விதம் கது விந்ஜேய” [புராதம்] என்மிறபடியே கருவிலே கிருவுடைய ஸாத்விதர்கள்தானே உண்மையான பரம்பொருளைப் பற்றமுடியும். (அவரவர்) “ஸேஷகோ பித்த குசி” [உலகினர் வெவ்வேறு குகுகளை உடையவர்கள்] என்மிற படியே கிலுக்குத் தாமஸாஹாரங்களிலும் தாமஸச் செயல் களிலுமே ருசியிருப்பதையும், சிலக்கு ராஜஸாஹாரங்களிலும் ராஜஸச் செயல்களிலுமே ருசியிருப்பதையும், ஒருகிலுக்குக் ஸாத்விதாஹாரத்திலும், ஸாத்விதச் செயல்களிலும் எடுபாடிருப் பதையும் காண்கிறோம். தேவதானியபத்திலும் இப்படித் தானேயிருக்கும். இதை உணராமல் சில மேதாவிடிகள் எந்த தெய்வத்தை உபாஸித்தாலும் ஒன்றதான் என்று உரைப்பது தான் ஆராய்ச்சி! (தாம் தாம் அறித்தவாறு ஏத்தி) மனிதரிக ளுடைய அறிவை எடுத்தக்கொண்டாலும், அது ஒரே தர மூடையதாயிருப்பதில்லை. (இதற்குக் காரணமும் ரஜஸ்தமோ கு, னுநுது.) ஆகையால் தம் தம் அறிவுக்குத் தக்கவாறு பற்பல தாழ்ந்த தேவதைகளைத் துதிப்பவர்களாகவே உள்ளனர் உலகினர். (தாம் தாம் அறித்தவாறு) ஸத்வரு, ணம் விஞ்சி யிருத்ததால் “ஸத்வரத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” [ஜ்ஞாத] என் மிறபடியே சாந்திரவிராயம்செய்து ஞானத்தெனிலை அடைந் திருப்பார்கள். அந்நிலைமையாலே ‘மனமே ராஜா மதியே யந்திரி’ என்று தம்முடைய புய்வறிவுக்குத் தக்கபடி ஒரு தெய்வத்தைப் பரம்பொருளாக கிரகயித்துக்கொண்டு அதைத் துதிக்கிறார்கள். “புகடப்பல தானறி தெய்வம் பேறுதல் தருது புய்வறிவு ஆன்மை பொருத்தக் காட்ட” [நிருகாசிரியம்-6] என்னுள் பாய் பொருளை நேரே கண்ட கம்மாழ்வாரும்.

(சுலகித்தவாதி.) இவர்களுடையவும் ஆஸ்ரயனியங்களுடையவும் தலையிலே அடியை வைத்தவனே ப்ரத,ரதம். (ஸ்ரூத்தியருவே முதல) அவ்வேஸ்வரனுடைய திருமேனியே ப்ரத,ரதம்.

அவா:— அவனை வேண்டாதார் படுகிற பாடு பாரீர் ! (அவரவா) பி.ந்தருசிகள். (தூநதாமறிந்தவாறு) ஸாஸ்தரத்தின் பின் செல்லார். (இவரிவா) ஸக,ரபுத்ரர்கள், கண்டாரை, "என் குதிரை பிடித்தாய்" என்று பிடிக்குமாபோலே தோற்றி

புகழ்கது தூநதவாதி குணவதனை யுடைய ஐயன. துர்க்கை, தொடக்கமாக ருக்ரன முடிவாக உண்டான இவர்கள் நமக்கு ஆஸ்ரயனீயரான ஸ்வாமிகள் என்று ஆதரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தேவதைகளை ஒரோர் பித்திகளிலே

(இவர் இவர் எப்பெருமான் என்று) தம்மைப்போலவே ரஜோ குணத்தையும், தமோகுணத்தையும் அதிகமாக உடைய தேவதைகளில் ஒருவரை 'எம் ஸ்வாமி' என்று அபிமானித்து. (இவரிவர்) "ஸக,ரபுத்ரர்கள் கண்டாரை 'என் குதிரை பிடித்தாய்' என்று பிடிக்குமாபோலே, தோற்றினாரா (பத்துகை)" என்று பெரிடவாக்காப்பிள்ளை. (இவரிவர்) ஒரு கணக்கில்லை; ஒருவன் பிரமன் உஷஸ்ஸிடம் கலந்துபெற்ற உருத்திரனை எம்பிரமன் என்றான். மற்றொருவன் 'அவன் மனைவியான பராசக்தியே பரம்போருள்' என்றான். பிறிதொருவன் அவன் மூத்தபிள்ளையான பிள்ளையாரைப் பாதத்துவம் என்றான். வேறொருவன் 'அவன் இளையபிள்ளையான முருகனை மெப்ப் போருள்' என்றான். இன்னமொருவன் அவனுடைய காம வேரத்தால் விரியம் விழுத்து உண்டான ஐயனாரை அறப்போருள் என்றான். இன்னம் கறுப்பு, கார்ப்பேரி, முதலானவற்றுக்கு எல்லையெயில்லை. என்னே அறிவுபெடு ! ஒருவனுவது தாக் சொல்லும் தேவதை தன்னைப்போலவே பிறப்பையுடையதே என்பதையும், பிரகிருதிஸம்பந்த,முன்னதே என்பதையும் சித்தித்துப் பார்க்கிறானவன். இதை அறிவாளிப்போருவன் எடுத்துச் சொன்னால் துவேஷியென்று அவனைத்தந்தாயும்,

ஞான. (உலகனாக்) ஸமஸ்சயிப்பாச் தலைமீதும், ஸமாஸா
யனீயச் தலைமீதும் ஒக்கத்துகைத்த ஸர்வேஸவான். (உருமுவ
முதல்) வடிவே முதல். 14.

சிதிரஞ்சபண மாகுதமு. கருநாடகத்தாடகமாண ஓசொரு
குடகசளிலே பாதிமாருகண பாதிஷ்டிதி ஸைத் தும
ஆஸ்ரயிபரிதிநாகன. இவா + ன திராடி செபதரணம்,
ஆஸ்ரயிகுதவாக போதி, ஆஸ்ரயணியரக இவாகள
விருமாசுத ஆததேயுதைசனொதி மாசிறை எல்லாரும துள
காநிதி துலகாண ஸாபாடி ஜகதகாணடா அயிந்து
கொண்ட ஸாவேஸ்சொதி தி திபொதிபே பரதூரம். 14.

அவக் வணங்கும் அருமறைமுதக்கவருள கருமாலைத் தாழ்த்திப்
பேசவும் தயக்குவதென "அறாயமகோ பதமுதா விஜா
யதே" [பு.கா] என்று வேதமுடி. "பிறப்பிக் பல் பிறப்பிப்
பெருமகன்" என்று ஆழ்வாராகும், "பிறவாப் பிறப்பிலே
பிறப்பித்தோர் இலவே" என்று மத்யஸ்ததிகளான பழநி
தமிழரும் திருமாலைக்குறித்தச் சொல்லிப்புகைத்த கண்பது
ம்கீன. (வயங்கிதைச் சார்த்தியும் வைத்துத் தொழுவர்) அந்த
தேவதைகளை அபிமானத்தாலே கைமீது கித்திரமாக எழுதி
வும், வீடு, ஆலயம், குன்று முகலானகிடங்கிலே கித்திர
மாக வைத்துத் தொழுகின்றோன் (உலகனந்த முர்த்தியுருவே
முதல்) இவர்கன் பக்பாதத்தாலே கண்டகண்ட தேவதை
களைத் தொழுகலும் உண்மை மாறிகிடவே ஆராயிக்
கின்ற இவர்களோடு, இவர்கன் ஆராயிக்க கிருப்புகின்ற
அந்த தேவதைகளோடு கித்திராயின்னதபடி என்னரும்
தன் கையின் மேல் மிப்படும்படி உலகனைத்தையும் அளந்து
கொண்ட ஸர்வேஸவாணுடைய திருமேனியே ஜகத்காரண
மானது. (உலகனந்த) இதை இன்று நான் சொல்லுகிறேன் ;
பக்பாதிகளான சில சேதனர் சொல்லுகிறேன். அபிமானருஷைய
மான வேதம் ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் சொல்லிப்புக
கின்றது என்று கருத்து. (உலகனந்த முர்த்தி உருவே முதல்)

"ஏக: ப்ராஸிஸாத் பாதம் ஏக: ப்ராஸிஸாத்முதா ;

அபரோஃபதாத் முர்த்தா கோ஽தி,கஸ்

தேஷு க,ன்யதாம் ||"

15. முதலாவர் மூவரோ(ர்). அம்மூவ ருள்ளும் முதலாவான் மூரிதீர் வண்ணன் -- முதலாய நல்லா னருளல்வால் நாமநீர் வைபகத்துப் பல்லா ரருளும் பழுது.

பதவுரை:-- மூவரோ—மூவரான, விஷ்ணு, சிவன என் னும் நம்மூவரோ, முதலாவர்—முதலியவர்களாகன; அம் மூவருள்ளும்—ஆக மூவராத சிவனாகனானும், மூரி தீர் வண்ணன்—புறநத கடம்போனற நிறத்தையும், எவ் பூவதலைகுடிநதமட யவருள சம்பெருமானோ, முதலாவான்— கிரணபூதமுடையான்; முதலாய—ளாகவகாரனானும், நல் லான்—உட்காரகமுடையான், அவருளவாய், அருள் அல்லால்— அருளைத்தவீர், நாம நீர் வைபகத்து—புறநதமுடையான் கடல் குழந்தை மகனல்லவனில், பல்லாள்—மற்ற பலருடைய, அரு ளும்—கிருணபயம், பழுது—விதவையு.

அவை:-- பதினாந்தாம் பாட்டு. (முதலாவார்) அவ்வோ தேவதைகளும் ஆஸ்ரயனியராய்க் கொல்லாதிற்கச்செய்தே.

அவை:-- நீர் அவனியே பரதூகனாகச் சொல்லாவினாரா, புறம்பே ஆஸ்ரயியபவர் சிலரும் ஆஸ்ரயிதகாராகரூப பூலங்

[ஒருவன் (விஷ்ணு) திருவடிவை நீட்டினான்; வேறொருவன் (பிரமன்) உடம்புடன் அதைக்கழுவினான்; மற்றொருவன் (உருத்திரன்) அங்கிரைத் தலையில் தரித்தான். இவர்களில் எவன் பெரியவன் என்பதை கீங்கனோ மடுகில மின்று எண்ணிப்பாருங்கள்.] எக்குற்போலெ சொல்லுகிறார். 14.

அவதாரிகை:-- நீர் உலகமந்த மூர்த்தியே முதல்வன் ' என்கிறீர். செல்வனாக, கருப்பன், காட்டேறி முதலான வேறு தெய்வங்களை முதல்காராகச் சொல்லுகின்றனர். செல்வமும்மூர்த்தி களில் பிரமன், உருத்திரன் ஆகிய மற்றிருவரையும் முதல்வ ராகச் சொல்லுகின்றனர். இத்தெய்வங்கள் தங்களுக்குப் பூவன் கொடுப்பதையும் சான்று காட்டுகின்றனர். வேறு செல்வ இயமூன்று மூர்த்திகளும் மேற்பட்டதொன்றுதான்

‘அவர்கள் அபரதநாதர், இவன் பரதநாதன்’ என்று சொல்லு
கிறது உம்முடைய பகைத்தாலையிறே என்ன. ‘அர்த்த,
ததவமிருந்தபடியைப் பார்க்கலாகாதோ’ என்கிறும்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) இருந்ததே குடியாக
ஆஸ்ரயணியானிறே. மூவரிறே பரதநாதர். (அம்முடி

கொடுப்பார் சிலருமாயனரே நாட்டில் நடந்துபோகுகிறதூர்
என்ன, ‘அலைபடங்கலும் வயாததும்’ என்கிறார்.

உரை:—‘இவா இவா’ என்று இருந்ததேகுடியாக ஆஸ்ர
யணியரேனறு பரமியாதே ஸ்குஷ்டயாதி, தாயங்கண் அதுக்

பரதேயம் என்கின்றனர். அங்கொன்று எது? என்று
கேட்டால், சிலர் பரமசயன்தான் என்கின்றனர்; சிலர்
பாசகத்தினான் என்கின்றனர். சிலர் மஹாகணபதி என்கின்றனர்.
சிலர் ஸூப்ரஹ்மன்யந்தாக் என்கின்றனர். ‘ஊர் இரண்டு
பட்டாக் கூத்தாடிக்கு எளிது’ என்கிற கணக்கிலே இவர்க
ளுக்குள்ளேயுள்ள இச்சண்டையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு,
வேறு சில மேதர்களின் ‘இவைபெக்லாமும், நீயும் அனுவ
கூடப் பரம்பொருள்தான்’ என்று வழக்குரைக்கின்றனர்.
‘இப்படியிருக்கும்போது ‘உரைகள்த மூர்த்தியுருவே முதல்’
என்று நீர் உரைப்பது எப்படி? எனில்: ‘இவைபெக்லாம்
வேத,விருத்,தமன பேச்சுக்கள், நானுரைப்பதே வேத,ராஸ்தி
செக்கொடு ஒட்டியது’ என்கிறார்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) வேத,ராஸ்திரங்களைக்
கொண்டு பார்ப்போமானால், ஸ்குஷ்டியைச் செய்பவனாய்
அறிப்பபடும் பிரமணம், சகைனத்தைச் செய்பவனாக அறிவப்
படும் விஷ்ணுவும், ஸம்ஹாரத்தைச் செய்பவனாக அறியப்
படும் ருத்ராணந்தான் முக்கியமானவர்கள் என்று எளிதில்
அறிந்து கொள்ளலாம். நீயும் ஸனும் பரம்பொருளாகிக்
இவ்வுலகில் ஓம் துன்பங்களை அனுபவிப்பதும், அதற்குக்
காரணமான ஈரீர் ஸம்பந்தமும் கூடாது. ஆகையால் நீயும்
நானும் பரம்பொருளாக முடியாது. கறுப்பும், காட்டேறியும்,

(சிவபாதி) ப்,ரஹ்ம ருத்,ராத்,கருக்கு ஜீவவ்யவத,ரதத்தாலே

கடைத்த விடிவெடுத்த நு-ததிகொண்ட பொருகிற பரஹ்ம
விஷ்ணுததாரகாபகிற ராவநமே ஜகத்திக்கு பரதாரகா

காரியம். முருகனும். கணபதியும். ஐயனும் வேதங்
களில் எக்குமே பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படவில்லை.
பரம்பொருளின் காரியமான ஸ்ருஷ்டி, சந்தி, ஸம்ஹாரங்க
ளான முதந்தொழில்களிலும் இவர்களுக்கு எவ்வித ஸம்பந்த
மும் வேகவேதங்களில் காணப்படவில்லை. ஆகையால்,
ஸ்ருஷ்டி, சந்தி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவரான பிரமவிஷ்ணு
ருத்,ராகளே தேவதைகளுள் முக்கியமானவராவர். முதலா
வார் மூவரே என்ற இதற்கு ஆகோபமாக துரிய (காண்ட
வது) ப்,ரஹ்மவாநிகன் சொல்லுவதாவது:— வேகவேதங்
களில் பிரமன் விஷ்ணுயின் உத்தித்தாமசராயின் பிறப்பதாகப்
பிரஸித்தியுள்ளது. உருத்திரனும், பிரமனுக்குப் பிறந்தவன்
என்று பல வேதவாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. “ப்,ரஹ்ம
விஷ்ணு ருத்,ரோத்த,ர: தே வர்வே ஸகிப்ரஹ்மபக்தே”
(அதர்வசுகை) என்று சில வேதவாக்கியங்கள் இவர்களை
கூட விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்பை ஒதுகின்றன. ஆகையால்
இம்முன்றிலும் மேற்பட்டதான ஒன்றுதான் பரம்பொருளாக
வேண்டும்—என்று துரிய ப்,ரஹ்மவாநிகன் உரைக்கின்றனர்.
அவ்வான்று எது? என்று கேட்டால், ஸிவஸிதம் பகை
பாதங்கொண்டவர்கள் அது பரமசிவன்தான் என்கின்றனர்.
ஸக்தியிதம் பகைபாதம் கொண்டவர்கள் பரானந்திகள்
என்கின்றனர். இப்படியே பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லு
கின்றனர். இவைபெல்லாம் வேதவிருத்தம். பரம்பொருளை
ஸிவரூபி, தத்தால் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு, கரீமபா
லான ருத்,ரனைக் காட்டிலும் மேலான ஒரு ஸிவனைக்
கற்பிக்கப் புகுந்தால், பரம்பொருளை இந்த,ரூபி, தத்தாலும்,
ஆகாரரூபி, தத்தாலும், வாயு ரூபி, தத்தாலும் சொல்லியிருப்
பதுகொண்டு பரமேத்திரன், பரமாத்மன், பரமவாயு என்னும்
தத்துவங்களையும் கற்பித்து அவையே பரம்பொருள் என்றும்
சொல்லவேண்டி வரும். வேதவாக்கியங்களெல்லாம் பரம்பா
விருத்தியை முடியும். முய்முத்திகளைக் காட்டிலும் மேலான

அந்தர்பாயியாயும் தன் பக்கலிலே க்வேத ரூபேன நின்றும்

ஆவா; ஆமரூபா தமஸிவ மஹிவாஸிநா, ப்ரஹ்மரூபா ஓஷ
தென்றும், ஏதாந் காலம் சுவாஸ்திகே ஓநவாந பரத்யகந

தொரு தேவதை முத்தாழிக்களைச் செய்வதாக வேதத்தில்
எங்குமே சொல்லப்படவில்லை. "தேவர்களுக்குள் விஷ்ணுவே
பிரதம மோகனாக; அக்ஷிபெ ஜோகனகம்" என்று ஒரு
வேதவாக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. "ஈசானஸே பரப்ரஹ்மம்"
"ஈசானஸாமிதமிருந்த பிரபம் உருத்தரன் முதலிய எல்லாம்
உண்டாகின்றன" "எல்லாவற்றிலுள்ளும் புறமும் விபாதித்
திருப்பவன் ஈசானஸன்" "பிறப்பற்றவனானவிலும் பண்படி
யாகப் பிறக்கினான்" [பு-ஸா] என்று பல வேதவாக்கியங்
கள் பறைசாற்றுகின்றன. இந்நிலைக்கு விஷ்ணுவுக்கு மேல்
ஒருவரே இப்பென்பதும், விஷ்ணுவின் பிறப்பு தன்னிச்சை,
வாலேயேயொழியக் கரிமஸம்பந்தத்தால்க் கன்பதும் ஏற்
படுகிறது. ஆகையால் துரீபப்ரஹ்மவாதம் வேதவிரத்த,
மாகும். மேலும், உலகத்திலும் கரிம பரவானது உருத்தி
ரன் வேற, பரமசிவன் வேற என்று வழக்கில்லை; ருத்ர
பத்னியான பாரிவதி வேற பராகதி வேற என்றும் வழக்
கில்லை. முக்கண்ணனாய், குலமீரந்தியவனாய், திரிபுளம்மா-
லாதி, காரியம் செய்தனான உருத்திரனைத்தான் ஈசானஸன் உழி
படுகிறார்கள். 'உருத்திரனுக்கு வேதங்களில் தாழ்வு சொல்லி
விரூக்கிறதே' என்று கேட்டாந்தான் 'ஈசான் வேற, எங்
கன் விவன் வேற' என்றும் வேதத்தில் மனஸ்ஸாஷி
விரூத்த, மாக இறங்குகிறார்கள். இப்படியே பராகதி பத்தர்
களும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் துரீப ப்ரஹ்மாத், ப்ரஹ்ம
வாதம் லோகவிருத்த, மும் ஆகும். ஆகையால் மும்மூர்த்தி
களே உலகெழுள்ள மற்ற அனைவரையும் விட முக்கியமான
வர்கள் என்று வித்தித்தது. 'மூலரே' என்று ஏகாதத்திருபெ
கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொத்துவா
னாயும், துரீப ப்ரஹ்மாத், ப்ரஹ்மவாத், களையும் தன்னிரா
யிற்று. மூலர் என்றும் பாடத்திலும் ஏகாம் அர்த்த, வித்த, தம்.

இனி, இம்மும்மூர்த்திகளும் ஒருகரே என்றும் இம்மும்,
மூர்த்திகளும் ஸமாஸமனைவரே என்றும் கூறும் திரிமூர்த்தி

காரணமாஸ்தன். (சாதிநீர் கான் னாள்) பொன்னுருவும் தீயருவு

மென்மை நம் பரமியாதே, அந்த மூலத்திலே வைத்துக் கொண்டு
பாதுகாப்பைப் பாராட்டி, கனம் குடும்பம் வருஷம் யாதிக்கை

ஐக்கிய ஸார்பவாதி,களைத் தன்மீது புகுவத் பர்த்தவத்தை நீக்க
பிக்கிறார் - (அம்முவருள்ளும் முதலாவது முறியீடு வண்ணம்)
இம்முறையும் ஒன்றென்னலும். எமமென்னலும் கூட்டிது.
வெணவில் வேதங்களில் "நாராயணத் ப்ரஹ்மா தூயதே
நாராயணத், குத்ரோ ஜாயதே" [நாராயணோபநிஷத்]
[நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிட
மிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்] என்று நாராயணனிட
மிருந்து மற்றிருவர்க்கும் பிறப்பும், "ஸோரோதீதீ" [நத
பதம்] [உருத்திரன் அழுதான்] "ஸோப்ரஸீத் அபஹத
பாப்மா வஹம்" [ஸதபதம்] [நான் பரமம் நீக்கப்பெறாத
வனுபிடுக்கிறேன் என உருத்திரனுரைத்தான்] "வரம் வகுண
அந்நீமவ பபநிசாமதிபதிரஸாதீதி" [யஜுர்வேதம்] [கானே
பகபந்உருக்கடவேனென்று வரம் வேண்டுகிறேன் என்ருன்
உருத்திரன்] என்றும், "ஸோமிபேதீ" [ஸுப்பரஸ] [மிருத்
யுனைக்கண்டு பிரமன் புகுந்தான்; "உஷஸி சேதோநிலிஞ்சத"
[நதபதம்] [பிரமன் உஷஸ்ஸென்னும் தன் தேவியிடம்
விபத்ததை விட்டான்] என்றும் பிரமருத்திரர்களுக்குப் பாப
புபணம்படுத்தும், பாக்கத நாராயணப்படுத்தும், அபூரிணத்வ
மும் வேதங்களில் ஒதுப்படுகையாலும், நாராயணனையும்
வித்துணுகை இவர்களைப் படைத்தவனாகவும், காமப்பவனாக
வும், எவ்விதத் தாழ்வுமற்றவனாகவும் ஒதுகையாலும் இம்
மூவரும் எமமாகவே ஒன்றாகவே முடிபாது "ஸ ப்ரஹ்மா
காரிவ:" [கத-௧:11] [அவனை பிரமனாகிறான்; அவனை
விவனுக்கிறான்] "ப்ரஹ்மா நாராயண; விவரஸ நாராயண:"
[பிரமனும் நாராயணன்; விவனும் நாராயணனே] என்று
வேதங்கள் ஒதுபிடுக்கிறபடியால் இம்மூவரும் ஒன்றெனத்
தோற்றுகிறதே? எனில்: இவர்களை மாத்திரம் வேதங்கள்
நாராயணனோடு ஒன்றாகப்படிக்கவில்லை; "ஸோதீதீ" [கத-௧:11]
[இத்திரனும் அவனே] "எவ்ரஸ நாராயண:" [இத்திரனும்
நாராயணனே] என்று மும்மூர்த்திகளிலும் தாழ்த்தவனும்

மானவர்களன்றும் பரப்பை உடைத்தான கடல்வண்ணன்.

கிர்வழித்துப் பேரகுமவயுயர், ஸுபுரகிரியாபிள நுளளி
கடலேபாலேயிருக்கிற வடிவவடிவமுடையவருளவன்.

“அழக்பரகய ஓர்” என்று வேதத்திலும், புராண
புராணிகளிலும் பாதாரகமனம் செய்தவனாக ஸுப்பரீத, க, னு
மான இந்திரனையும் ஸாரபணனென்றே படித்தது. “சுஷும்க
த, ரக்ஷவ்யஞ்ச ஸாரபண:” [ஸுப, ல] [கண்ணும் காண்
பனவும் ஸாரபணனே] “தி, ஸர்ச ஸாரபண: விதி, ஸர்ச
ஸாரபண: ஸர்வம் ஸாரபண:” [ஸாரபண] [தி, க்ருகனும்
ஸாரபணனே; விதி, க்ருகனும் ஸாரபணனே; எக்ஷம் ஸார
பணனே] “புருஷ ஏவேத, ம் ஸர்வம்” [பு, ஸு] [எக்ஷம்
புருஷனே] “விர்வமேவேத, ம் புருஷ:” [தை, ஸ] [இங்
வுலகெக்ஷம் பரம புருஷனே] “ஸர்வம் க, க்வித, ம் ப், ரஹ்”
[சு, ர். 8-14-1] [இது எக்ஷம் ப், ரஹ்மமே] என்று தன்
பத்தில் உழறும் எக்ஷக் சேதனனாயும், அறிவற்ற அசேத-
னத்தையுட்கட ஸாரபணன் என்றே வேதங்கள் படித்தன.
இப்படி எக்ஷவந்தையும் ஒன்றென ஒதுவதற்குக் காரணத்
தையும், “சுஷும்க ஸர்வதாரதாரதா தி, வ்யேத தே, வ ஏ
வ ஸாரபண:” [ஸுப, ல] [எக்ஷ பூதங்களிலும் அந்த
ராத்மாவாவிருக்கும் அப்பரக்குதனான தே, வன் ஸாரபணன்
ஒருவனே] “அக்தர்ப, ஹிர்ச ஸாரபண:” [ஸாரபண]
“அக்தர்ப, ஹிர்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸாரபண: க்வித:”
[தை, ஸ 11] [எக்ஷப் பொருள்களையும் உட்களும்புறமும் விள
பித்து விளங்குகிறான் ஸாரபணன்] “விர்வாத்மாவம் பரம
ணம்” [தை, ஸ 11] [ஸர்வாத்மாவாவிருப்பவன் ஸாரபணன்]
“ஸ பூயித் விர்வதோ வ்ருதவா” [பு, ஸு] [பரமபுருஷன்
பூயிதய முருகதயம் விளபித்தான்] “தத்ருவா” [சு, ர்.
8-14-1] [ப், ரஹ்மத்திடமே எக்ஷம் தோன்றி காழ்ந்து
மறைவதால் எக்ஷம் ப், ரஹ்மமென்றது] என்று அருளினேயே
அந்தந்த வேதவாக்கியங்கள் படித்து வைத்தன. “அக்யர்ச
ரஹ் ஸ பரா, தத, ரக்ஷ: பஞ்சவிம்ஸக: தத்ருதவாத, த
பர்வதத் த்விவக ஏவேதி ஸாத, வ:” [பு, ராதம்] [அரபண]
பரமாத்மாவேருளவன்; ஜீவனும் வேருளவனே. ஆயினும்,

(முதலாய) காரணமான. (மூலானருளல்லால்) அறவ
ருளவன் அருளல்லால். (காமமிதயாதி) அவனுடைய அரு
ளோழிய அல்லாதார் எல்லாருடைய அருளும் பழுது.

இதுதான் காரணத்தினாலே ஸர்வவிஷயமான வாதனையாத
னையுமுண்டாகிறது என்பதையே கருவியொழிய, பரமீத்யு,

பரமன் ஜீவன் அந்தரவாயியாய் நித்பதால் இருவகையும்
ஒருவகையே எல்லோர்க்குக் காண்பெனினார். "ஸர்வம் காமப்-
போதி ததேதாஸி ஸர்வம்" [இ.கத 11-40] [8 எல்லாவற்றையும்
விவாதித்திருப்பதால் எல்லாமுமாகியும்] "ஸர்வம் தவாதந்தம்
ஸ சுவாஹமயந்தித:" [வி-பு 1-19-85] [அந்தன் எங்கும்
பரவியிருக்கையில் நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.] என்று
இவ்வரித்தம் உபயோகம்மனங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டது.
ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்பது வேத, பரமந்தர
விருத்த, மெய்யாகும். "ஸ்ருஷ்டி சந்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும்
இம்மூவரும் ஒத்தவர்; மூவரும் சேர்த்தே பரம்பொருள்
என்னவாம்?" எனில்: "யதோ வர இமாரி" முதலான
வேதவாக்கியங்களில் முத்தொழில்களையும் செய்வன் ஒரு
வனே என்று ஒரேயிருப்பதும், "சகேவாத்விதீயம்" [சாந்-
6-2-1] "சக சவ காராயண:" [ஸு-பு, 8-1] "சக சவாத்ர
ஆனீத்" [ஐதரேயம் 1-1-1] "சாதே தேவ சக:" [ஸ்வே-
1-10] "சகம் ஸ்வதத்தரோ ஐதரோ பபூவ" "சக:
ஸாத்ர க த்விதீயேஸந்தி ஸாத்ர" [புரா - ஆஸ்வ 27-1]
"சக சவ ஐகார்த்தக:" [வி-பு] முதலான தூற்றுக்களைக்
காண ஸ்ருதிலும் ஸ்ருதிவாக்கியங்களில் ஐகாரணப்பொருள்
ஒன்றே என்று ஒரேயிருப்பதும், "காராயண பரம் ப்ரஹ்ம"
"காராயணத் ப்ரஹ்மா ஐசுவரே. காராயணத் குத்ரோ
ஐசுவரே" முதலான வாக்கியங்களில் காராயணைப் பரம்
பொருளாகவும், மற்ற இருவகையும் படைப்பவனாகவும்
ஒரேயிருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால் காராயணம் ஒருவனே
நெருேயும். பிரமருத்திரர்களுக்கு அந்தரவாயியாயிருந்தும்
ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறார் என்றும், விஷ்ணுவாய்
சு.த 13

அதி,காரிகளாகையாலே அவர்களை முற்படச்சொன்ன வித்தனை, பழுதாயிடத்தில் அவர்களை அல்லாதாரோடு வரசியில்லை. அவனுக்கு வரையக்கொண்டு புவம் தரிலோ? என்னில், இரண்டும் வயர்த்தம்.

மான நீரையுடையதான ஜகதத்தினான பலருடைய பரமாத,மும் வயாததும்.

அவதரித்த ஷக்ஷத்தைச் செய்யுள் என்றும் கொண்டு திரவேண்டும். வேறு வழியில்லை ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்றும் ஒத்தவரென்றும் சொல்லும் வாதங்கள் வேத, பாலந்தரங்கூத்த,மேயாரும். வேத,பாலந்தரங்களை அடுகிறபொழுது ஆராய்வார்க்கு காரணங்கள் ஒருவனே பரம்பரையுள் என்று தெற்றென விளங்கும் என்று கருத்து. (அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் முரீகீரவண்ணன்) ஸ்ரீஷ்டி ஸ்தி,திசுமஹாரங்களைச் செய்வதால் உலகிலுள்ள மற்றவர்களிலும் முக்கியமான அம்மூவருள்ளும் முதலாவையருப்பவன் அலைவழி வின்ற கடல்,பரந்த நிறத்தையும் தன்மைவாயுள்ள பரமாரபணனே. (முரீகீரவண்ணன் முதலாவான்) டேவன்ருவரும் சக்தியுருவமும் ஜகத்காரணமன்று. மாகடலுருவமே ஜகத்காரணம். "கேதேரயத,மத,யந்த,ர வித,யுல்லே கே,வ" [கேத,ர] என்று வேதம் புகழ்ந்த ஷடவே ஜகத்காரணம். (முரீகீர வண்ணன்) காரணது உலகெங்கும் விவாபித்திருப்பது போலே பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளையும் விவாபித்திருப்பவன். மேலே மற்ற தேவதைகளைப் பேசும் போதும் 'நாமகீர் வைவகத்தப் பல்லார்' என்று கீர் குழ்ந்த வைவகஸ்த,ரணத்திலே அவர்களை வைத்துப் பேசினார்களே.

பிரமன், உருத்திரன் முதலான மற்ற தேவதைகளும், தங்களை அடைவார்க்கு அருள்புரிந்த பலன் கொடுப்பதாக வேத,பாலந்தரங்களில் படிக்கின்றோமே? என்னில், அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களெல்லாம் பரித,கமனாகையாலும் அப்பா ள்நி,ரமனாகையாலும் விஞ்ஞானகை; கிறையானதும். பிசுந்திரத்தது மான மொஷபுலத்தைத் தர அவர்களால் இடவாது என்

மாத்தரான பல்லாரென்னுதல், ப்ரணித்,த,மாந தீர் வையக
மென்னுதல். (பல்லார) கிழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மருத்,ராதி,

அன்றிககே. 'கோ குபுரத் பூமி'யில் காமமாதுரம-ன் பல்லார
சென்னும பழுது' எனவன்றாம. தான் பூமிபுராதானவன்

னும் உண்மையில் அவனுடைய தூண்டுதலையே உண்டா
வது என்று உணர்த்துகிறது. (ப்ரணர் அருளும் பழுது) சந்நி
தமம் கலந்த அவர்களிடமிருந்து உண்டாதும் அருளாகை
யானே, அதனால் கிடைக்கும் பலன், அண்டினவர்களை
மேலும் மேலும் னம்மாநத்திலேயே கட்டிகவைப்பதாகவும்,
அப்பமாகவும் (தாழ்ந்ததாகவும்), அஸ்திரமாகவும் (கிண்பற்ற
தாகவும்) இருக்கும். ஆகையால் அவர்களுடைய அருள்
வினாவுதே. காராயனன் ஒருவனுடைய அருளை பயனுடை
வது என்கிறார்.

“யோ யோ பரம் பரம் ததும் புக்து ஸ்ரத்,த,யாச்ச்சிது
யிச்ச,தி।

தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஸ்ரத்,த,யம் தாமேவ வித்,த,யம்யதறம்
ஸ தயா ஸ்ரத்,த,யா யுக்தஸ்த் தஸ்யாஸாத,தயீஹதே।

ஸப,தே ச தது: காமாத் மயைவ விஹிதாத் ஸி தாத் ||

அந்தவத்து ப,லம் தேஷாம் தத்,ப,வத்பல்பமேத,ஸாம்।

தே,வாத் தே,வயஜோ பாத்தி மத்,புக்தா பாத்தி மாமி ||”

(சு,தே7.21, 22, 23)

[என்னுடைய ராஜமாயிருக்கும் எக்தெர்த தே,வதைகளிடம்
புக்திசெய்யும் அவனெவன் சித்ததைபுடன் அவர்களை அரிச்சிக்க
விரும்புகிறேனே. அவனவனுக்கு நான் அரித சித்ததைபையே
ஈழவாதபடி செப்கிறேன்; அந்த சித்ததைபொடு உடிய
அவன் அரிதத்த தேவதைபை ஆரதிக்கிறான். என்கிறேனேயே
கொடுக்கப் டும் (அப்பாஸ்திர) காமங்களை அரித தே,வதை
யிடமிருந்து பெறுகிறது. புகழறிவாளர்களான அவர்கள்
பெறும் பஷன் கிண்பற்றதாகிறது. மற்ற தே,வதைகளைத்
துதிப்பவர்கள் (கிண்பற்றவரும் தாழ்ந்தவருமான) அந்த
தே,வதைகளையே அடைகின்றனர். என்னிடம் புக்தி செப்ப
வர்கள் (கிண்பாணவதும், யிக்ந்தெர்த்தவனுமான) என்னை

கள் அகப்பட. தனித்தனியும் திரளவும். (பழுது) 15.
வந்ததும்.

16. பழுதே பலபலவும் பேசினவென்று அஞ்சி
அழுதே னரவரினமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண சூ.

நிச்சே புகுவத்ப்ரஸாதததைபும விலக்குகைபாலே 'பழுது' என்கிறார். 15.

அடைகின்றனர்.) என்று தேதையில் கண்ணனும் இதை பிகத்தெனியாக அருளிச்செய்தான். (நீர் கவயகத்து காமம் பல்லாராகும் பழுது) என்று கூட்டி, நீர் குழ்த்த பூமியிலே வெறும் பெயர் மாதிரிமான மற்ற தேவதைகளில் அருள் கள் வினாளைவ எக்கும் கொள்ளலாம். 'அருள்' என்று பெயரேபோழி, உண்மையில் இவை அருளல்ல என்று கருத்து. தான் அந்த ஸ்திரீபுலத்தைக் கொடுக்காததோடன்றி யில், அதைக் கொடுக்கக்கூடப் புகலாதுகூடப் புகலியும் தடைசெய்கையாலே 'பழுது' (வினாளைது) என்கிறார். நீர்க. "அருள் காரணம்" என்னும் பட்டு சுவசியுணு னாய்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்ற மனத்தனிக்த சொல்லும் மேதாவின இப்பாகத்திற்கு என்ன மெருக்கென்கிறார்கள் என்று தெரிபடுவண்டும். [தேதையிலும் தேவதாஸம்வம் சொல்லியிருக்கிறது என்னுயிரிகள் மேலே எடுத்த தேதா ஸ்லோகங்களுக்கும் மெருகூரைக்க வேண்டும்.]

"மூலருக்கும் முலாவான் மூரிக்கென்னம்" என்கை யானே, கடல் நீர் கைபகத்தை விபாபித்திருப்பதுபோலே பிரமருத்திரர்களை விபாபித்திருப்பவன் என்றும், கடல்கிரே மேகமாகவும், கதிகளாகவும் உருவெடுப்பதுபோலே, தான் விஷ்ணு முதலான அவதாரங்களைச் செய்து உகைவிப்பவன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. 15.

பதவுரை:— கடல் ஒதம் -- திருப்பாறையில் அலைகளானவை, கடல் அலைப்ப -- (தொ) திருவடிகளில் அடிக்க, கண்வளரும் -- (அதனுலே) தூய்மைவளம், செம் கண் -- சீவநத திருக்கண்களை உடையவனாய், அடல் ஒத வண்ணம் -- நெருங்கிய அலைகளையென்ற நிறத்தையுடையவனான வம்பெருமாளுடைய, அடி -- திருவடிகளை, அடி அலைமேல் கண்டு -- திருவடிகளிலுள்ள படுகையினமேலாகண்டு, தொழுதேன் -- (புற) வணங்கினேன் ; பல பகலும் -- (புற) (புற) அகநிலையம், பழுதே போயின என்று -- வீணாகக் கழிந்தன என்று, அஞ்சி அழுதேன் -- பயந்து அழுதேன்.

அவ:— பதினரும் பாட்டு. (புற) நல்லானருள் பெற்ற எனக்கு ஸோகமுண்டாயிற்று என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இதரதேவதைகளைப் பற்றி இவன்ஷயத்தை இழந்த நாட்டார் இவ்வளவு பாதவகிஷ்டகாஷ்டமுக்குள்ளே பரிஹரிதகவர், அநாதிகாலம் இதரதேவதைகளையும் இதரஸாதனங்களையும் பற்றி இவன்ஷயத்தை அகன்று தீராத தமமீடுவை நினைத்து மோகிக்கிறார்.

உரை:— செனகுமார்யா துன்பபாக்கக் கடலின் சிறுதிவலைகளானவை, துடைகுததுவாசைப்போலே அநுகூலமாகத்

அவதாரிகை:— மற்ற தேவதைகளைப் பற்றி பகவத்கிஷ்டத்தை இழந்த உலகினர் இழக்கப், சென்ற பகவத்கிஷ்ட பகவத்பாதவகிஷ்டமும் செய்த போகியவர், நாளும் அநாதிகாலமாக மற்ற தேவதைகளையும், மற்ற உபாயங்களையும் பற்றி பகவத்கிஷ்டத்தை விட்டு அகன்று திரிந்து தன் புற்றதை நினைத்து வருத்தமிகுதார்.

வ்யா:— (உடலோதம் காலகிப்ப) “புஷ்பஹாஸ:” [விண்ணுறாது] [மலரின் மென்மைவன்] என்கிற திருநாமத்திற்கு உதாரணப்பட்ட திருமேனியின் மென்மைக்குத் தக்கவாறு கட

கம்பா— (புறத்தே பணத்திலும் போயினவென்றவர்தான்) போனகாலம் அதாவது வருங்காலம் அந்தந்தம். இத்தோடொத்த காலமே போயிற்று என்று அழுதேன்.

திருவடி களை எப்பாழிசுக. அதற்கு லெ பவ னிகொண்டிருந்தமையால், வாதுவையாததாலும், நுரலாயாததாலும் குதறிச் சிவந்த திருவடி களை சமடையாற்றா. அநுபூதிக்கப்புகை வாகளை அநுபூதித்து எழ விககரு ளெளநதூர்யதாங்கநுநக போடு கடிசை மடிவையுடைய லுறமானவனுடைய திருவடி களை, வெவ்வேறு கிறதனாகவுடையான திருவணநாழ்வா

வின் சிதுநிலைகள், துடைகைப் பிடித்தவிடுவாரைப்போலே திருவடி களைப்பிடித்துவிடுவீரான. (கண்வளரும்) அதனுலே மெய்மறந்து கண்வளரிந்தருளுகின் னர்வேவரான். (செவ் கண்) கண்வளரிந்தருளுப்போதும் சேதனிடம் வாத்ஸல்யத் தால் ஐகத்தாகை சிந்தையிலே நடுபட்டிருக்கிறார் ஸர்வேஸ் வரன். உலகில் வாத்ஸல்யமும், நாரவகமும் மிக்கிருப்பவரி ளருக்குக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். எல்லாக் சேதனருக்கும் நாரவாகையும், எல்லாவிடமும் வாத்ஸல்ய முடையவனாகவுயிருக்கும் இவனுக்கு பேசுகிறதினை செய்வும் சமரத்திலும் கண்கள் சேத்தாமரைபோலே குதறிச் சிவந் திருப்பதில் விபப்பிசுயையன்றோ. (அடலோத வண்ணர்) நன்னை அநுபூதிக்கப்புகுந்தவர்களின் மீது மோதி அவர்களை முழுகவைத்து வெள்கினை இவனுடைய திருமேனியின் அழகில்கள். அடல் ஓத வண்ணர் - வெற்றி கொள்கின்ற அழகில்களோடு கூடிய வமவைவுடையவரி (அடலோதம் கண்வளரும் அடலோதவண்ணர்) பிற்கடல்மேலே ஓரி கருங் கடல் பள்ளிகொண்டாற்போலேயிருக்கை (அட) கைக் குழந்தைக்குத் தாய் முகம்போலே ரோஷடித்தக்த தராகமான திருவடிகளை. (அவரணமேல் கண்டு) பொந்தாட்டில் பதித்த மாணிக்கம்போலே. வெண்கிறத்தையுடைய ஆதி, ரோஷனுதி படுக்கையின் மேலே இருப்பதை, அவன் மயங்கிற் அருளிப் மதிவலத்தாலே கண்டு அநுபூதிக்கப்பெற்றதன். (கண்டு தொழுதேன்) கண்டால் தொழுதல்வது சிந்தவொண்

இழவுக்கு அழுதாராகில் அச்சமாவதென்? வரும்த்தைக் குறித்தன்றோ அஞ்சிற்று என்னில்! அதி,காரி நானாகில் போனகாலம்போலே ஆவிறதோ வருகிற காலமும் என்கிறார்.

ஐந்தித படுக்கையினமேலே ஜனானனாகாதகாரமுநேக கண்டு. அநுபவித்துத் ததூக்தாபு, பாயியான தொழுதையிலும் அகஸ்யிககப்பெற்றேன். இப்படி அநுபவத்தோடே அடிக அழங்குபெற்றுச் செல்லுகைகருதுப்பான் கீழ்க்கருநாத கால மெல்லாம ஓனருநியாதபடி வயர்த்துமே போயவிரிட்டதே! என்று கண்ணகி வெள்ளமிடவிருந்து சொல்கிறதென்.

ஐந்தே! "வத,சரிணம் கேடுவே கருத்திம் அவரை: பாரி பேதி,ரே" [பு,ர ஸப,ர 75] [தங்கனையும் கிறிக் கேவனிடத்தில் உசிதமான மரியாதைகளைச் செய்தனர்.] என்று துரியோதனன் முதலான எதிரிகளையும் கண்டவுடன் எடுபடுத்தும் வடிவமாக எங்கள் எடுபடுத்தச் சொல்வதுஐயுமோ?

(பலபகலும் பழுதே போலினவென்று அழுதேன்) பலபட் கன் விஞ்ஞலே போய்விட்டனவே என்று கண்ணகிட்டு அழுதேன். (பலபகலும்) ஒருநாளா? இரண்டுநாளா? அந்நி, வான காலமெக்ளாம் போலிற்றே என்று அழுதேன். (பழுதே) ஒரு பகுதி பழுதாவவும், ஒருபகுதி பலனுள்ளதாகவுமாகவே கழிந்தது? எல்லக்காலமும் விஞ்ஞகத் தொலந்தன்றோ போயிற்று! (போலின) அனைக்குக் கழக்குப்பட்ட கீரை மீட்க முடியாததுபோலே, போனான் போனதுதானே! மீட்க வொண்ணாதே! (அஞ்சி அழுதேன்) போனானாக்து அழுதது சிபாயமே; ப,யப்படுவது எதற்காக? எனில்: இந்தனை நானையும் இழக்கவிட்டவர் நான்; என் கீமமும் குறியழியாமல் கிடக் கிறத: வருகின்ற காலத்தையும் இழக்கவிட்டுவிடுவேனோ? என்று வருக்காவத்தைக் குறித்து அஞ்சுகிறார்.

"காலேஷ்வரி ச ஸர்வேஷ- தி,க- ஸர்வாஸ- சாச்சுத !

ஸரீரே ச க,தென சாமி வர்த்ததே மே மஹத்,ப,யம்!"

[ஜீதத்தே 1-3]

31. “यस्य रामं न पश्येत् वं व रामो न पश्यति। निम्नितस्त
पश्येत् के सायाप्येवं विगर्हे॥” (யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து
யம் ச ராமோ ந பஸ்யதி: திந்தி,தஸ்ஸ வஸேல்லோகே
ஸ்வாத்மாப்பேதம் விக,ர்ஹதே:) என்று சொல்லுகிறது
பெருமானுடைய ஒருநாளை இழவுக்கிறே. (கடலோதம
காமம்:பப) திருவடிகளை, கடலோதமானது துடைகுத்து
மாபோலே ஆலைப்ப. (கனவனருமிதயாதி,) (அரவணமேல்
கண்டு கொழுக்கன) தகட்டிலமுத்தின் மானிக்கம்போலே.

அவ:—பண்டு உபாயாத்நாக்களிலும் தே,வதாத்நாக்களி
லும் ப்ரவணானுமிழந்தேன் என்று சொல்லுகிறார்.

கீழ் இழவுக்கடியான நமமுடைய காமம் இப்போதும்
குறிப்பியாதே கிடகனையாலே, மேலுள்ள காலத்திலும்

[அடியவர்களை எழுவனிடாதவனே! (மேல்கொப்பாவங்களை)
எல்லாப் புன்மகாலங்களிலும், எல்லா நிகைகளிலுமுள்ள
புன்மகைநாக்களிலும், (த,மலாத,னபான) சீரத்திலும்,
சீராத்நாக்களிலும் அடியெறுக்கு மிகுந்த ப,யமிருக்கிறது.]
என்றபடியே காலத்தைக் குறித்தும் அஞ்சுவதுண்டன்றே.
(அழிதன்) அயோத்தியில் வசிக்கும் ஜனங்கள்

“யஸ்ச ராமம் ந பஸ்யேத்து யஸ்ச ராமோ ந பஸ்யதி |

திந்தி,தஸ்ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்பேதம்

விக,ர்ஹதே ||” [ரா அ 17-14]

[எவனெனாவன் ராமனைப் பார்க்கவில்லைபோ, அவன் ராமனும்
கடாக்கிக்கவில்லைபோ, அவன் உலகத்தில் கித்திக்கப்பட்ட
லுதப் பார்ப்பான். தன்னுடைய மனமும் இவனை கித்திக்கும்.]
என்றபடியே, பெருமானுடைய ஒருநாளைப் பிரிவுக்கு இப்
பாடுபட்டால், காமமேல்வாம் இழத்ததற்குக் கண்ண்கிடச
சொல்லவென்றுமோ ?

“யத்ருஹதீர்த்தம் கடினம் வாரி வாலுதே,யோ ந

சிந்தயதே |

ஸா ஹாநிஸ்தத் மஹச்சி,த்,ரம் ஸா ப்,ராத்தி: ஸா ச

விக்கிரமா ||”

வ்யா— (பாதி) பழுதும் பழுதல்லாததும் கூடப் பெற்றேனோ? (பாதி) இழந்த அதாதி, காலம் பலவாய் அதுக்கு அதந்தாய் அதந்தகாலமானபடி. (பாதி) போன தீர்க்கிக் கோலவோ? வரும் காலமும் பழைய காலமும் ஒன்று, பழைய தானே இன்னம் அப்படியாகில் செய்விதன்? என்கிறார். 32. “காலேஷ்வரி ச” (காலேஷ்வரி ச) (காலேஷ்வரி ச) (காலேஷ்வரி ச) பர்பங்கவித்யையித்பபயே பூர்ணமாகக் கண்டேன். (காலேஷ்வரி ச) கண்டால் செய்யும் தொழில். (காலேஷ்வரி ச) சிறு திவலை துடைடுத்த. (காலேஷ்வரி ச) வாத்ஸல்யம் தோற்றுக்க. (காலேஷ்வரி ச) தெருங்கின ஒதம். 16.

17. அடியும் புகடப்பத் தோன்திசைமேற் செல்ல
முடியும் விசம்பனத்த தென்பர் - வடியுமிரா
விர்த்தான் இரணியன தாகம் இருஞ்சிறைப்புள்
ஊர்த்தான் உலகனத்த தான்று.

பதவுரை: வடி உவிரால்—காலமாயான காலத்தால், இரணியனது ஆகம்—அவன் அதுவாய் மாறலாய், விர்த்தான் பனாதலாய், இரு சிறை புள்—பெரிய இரணியனாய் புகடப்பத் தாகம், ஊர்த்தான்—புது தோலாய் எனப்பெறுவான், உலகனத்த தான்று—நுருவகனத்ததாய் எனப்போது, அடியும்—தருவடையம், புகடப்ப—பூர்ணம் அளந்து சொன்ன, தோன்—திருத்தேள்கன, திசைமேல் செல்ல—திருத்தேள்கன மேல் செல்ல, முடியும்—விடையம் விசம்பு—ஆதாரம், அனத்தது—விவரத்தது, என்பர்—என்று (ஞானியன்) சொல்லுவார்கள்.

இவ்வருபவருக்குத் துறைநாதன் வரில் செய்வதென்ன? என்று பயப்பட்டு அழுதேன். 16.

[ஒரு முயற்சித்தமாய்த், கணமாவது காணாதே, வன் கீன்கவப் படாமன்ருத்தாகுதல் அதுவே பேர்ப்படி; அதுவே பெருந் துக்கம்; அதுவே பெருமடக்கம்; அதுவே மாணிகாரம்] என்று ரிஷிகள் இப்பாடுடும்போது ஆழ்வாரின் அருகத்தற்குக் கேட்கவேண்டியது? 16.

அவர் — பதினேழாம் பாட்டு. “ஊர்வரத்தில் தினைத்த பய்யெல்லாம் அறுபு, லிக்கப்போமோ? பரம்பதத்திலே போனா ஊன்றே அறுபு, லிக்கவாவது” என்ன. “இங்கே வெள்ள மிட்டவந்துதான் பெற்றேறேனோ!” என்கிறார்.

அவதாரிகை:— நித்யபாநகடலில் சென்று கிட்ட வேண்டிய பரம்பரைய காவிரிநதேனோ? அவனதானே என்னை நகையாடும் கிருவடிதனை வைத்து தூய்நித்யாகம பரணாநந்திகைசெய்தேக்கிடர் நான் இந்நதேன் என்கிறார்.

உரை:— கூர்வரத்தான நிருக்கத்தாலே ஹிரண்யாஸூர ஜாடகம் தெவர்களை வரபுத்ததாலே மிடியற வளர்ந்த முட்டாடலே ஊர்வரத்தே கிழித்தபுபெரகட்டவனா, பெரிய சிறக்காடையவனான பெரியநிருவடியை மேற் கொண்டு என்வரவாக நடத்தியதள்ளவன் ஆழிதனான

அவதாரிகை:— அடபாத வன்னரடிவைத் தொழாமல் பழநே பல பகலும் போலினவென்று அழுதேன் என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். “அத்திருப்பாற்கடவாவது வெகுதூரத்திலிருப்பதால் இழந்தாதுமழக்கலாம்; அங்கே எல்லா தலைமீதும் நிருவடிகளை வைத்து அடிப்பொடித்தானம் செய்தபோது மன்றோ நான் இழந்துவிட்டேன் பாலியேன்” என்கிறார் இப்பக்கத்தில்.

வ்யா:— (வடபுரீசர் இரணியனதாகம் ஈர்த்தான்) கூர்வரத்தான நிருக்கத்தாலே இரணியனுடைப மார்பைக் கிழித்தான். (வடபுரீசர் ஈர்த்தான்) ஓர் ஆபதம் தேவையாகியிருந்திலை. கைத்தைக்கொண்டு ஊரைக் கிழிப்பதுபோலே கிழித்தான். எதைக் கிழித்தான்? எனில்: (இரணியனது ஆகம்) தேவர்கனிடமிருந்து பெற்ற வரபுத்ததாலே குறைவில்லாமல் கொழுந்து உளர்ச்சிக்கும் இரணியனுடைப ஞாட்டு மார்பை. (ஈர்த்தான்) விளைபாட்டாகக் கிழித்தவன். (இதஞ்சிறைப் புள் ஈர்த்தான்) கடுகந்திராழ்வானைப் போன்ற அடியாளை எகிற்பதற்காகப் பலகால் பெரிய சிறக்கையுடைப வனான கருடனின் மேல் ஏறி வந்தவன். (உறவந்த வந்து)

வ்யாச— (அடியும் படி கடப்ப) “கோலமாமென் சென் னிக்கு” என்றும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அடப்ப. (தோள் திசைமேல் செல்ல) திருத்தோள்கள் திக்கு களிலே செல்ல. (முடியும்தயாதி) திருவபி, ஷேகமும் அண்ட, பித்தியளவும் நிமிர்ந்தது. (வடியாதயாதி) காரிய உயிராலே ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்தான். (இதும் சிந்த யிதயாதி) பெரியதிருவடி முதுகிலிருக்கப் பொருத ம்ருது, வரன திருவடிகளைக்கொண்டு உலகனத்த அன்று—அடியும் படி கடப்பத் தோள் திசைமேற்செல்ல முடியும் விகம் பளந்தது என்கிறார். நான் கேட்டார்வாய் கேட்டுப்போ மத்தனை என்கிறார்.

இத்தான் காரியம் செய்கைக்காகத் திருவுலகனாகருளின காலத்திலே “கோலமாம என்சென்னிக்கு” என்கிறபடியே, என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்பட்டிருக்கதம் திருவடிகள், காடும் ஓடையுமான பூமியை அளந்து கொள்ள, பிராட்டியான பரிஷ்வங்கி, உலகங் வ திருத் தோள்களானவை இடமடையுமபடி திருவுலகனிடேயே வளர்கதசெல்ல. திருவபி, ஷேகமும், அபரிச் சேத்யுள்ள ஆகாஸத்தை முசிவற நிகிர்ந்து அளவுபடுததிக் கொண்டது என்று ததவனித்துக்களான குஷிகள செல்லவாறியாகன.

இதிரன் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவுலகனந்தருளின போது. (அடியும் படி கடப்ப) “கோலமாம் என் சென்னைக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே” [திருவாய் 4.3.6] என்கிற படியே என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்படும் திருவடிகள் காடும் ஓடையுமான பூமியைப்பல்லாமன்றோ அளந்து கொண்டது! (தோள் திசைமேல் செல்ல) பெரிய பிராட்டியான அனைக்கும் தோள் திக்குகளின்மேலே வளர்த்து செல்ல. (முடியும் விகம்பளந்தது என்பர்) திருமுடி யும் அளவிட முடியாத ஆகாஸத்தைதவும் வந்ததயின்ல மம் நிகிர்ந்து அளந்து கொண்டது என்று உண்மையறிந்த லிஷிகன் உரைப்பார்கள். நானே வந்து அளவர் தலையினை

அவா— 'பழுதென்?' என்னும், 'இன்று கதை கேட்க விரும்புதேன்' என்பாரிறே.

வ்யா—(அடிபடி படி கடப்ப) சென்று காணவேண்டும் திருவடிகள் தானே வந்து பூமிபை அகப்படுத்திக்கொண்டது. தோன் திருக்கூடம் எல்லாம் கண்டது. முடியும் அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தை அளவுபடுத்திற்று. நின்று நின்றபடியே வெற்றிகொள்ளுமாபோலே. (வாயித்யபாதி,) ஒரிடத்திலே விரோதி, திராசநம் பண்ணி ஒரிடத்திலே சென்று முகம் காட்டுமளவன்றிறே ஜகத்துக்கெல்லாம் ஏககாலத்திலே உதவின இது. 17.

18. நான் முனித்தலை தஞ்சன்(டு) உறிவெண்ணெய்
தோன்றவுண் டான்வென்றி ஒழுகின்றதை—யூன்றிப்
பொருதுகடவு கண்டாலும் புள்ளின்வாய் கண்டாலும்
மருதிடைபோய் மண்ணைத்த மால்.

பதவுரை— நான் முனி தலை—தொல்லுநிற எதனத்தி
லிருக்கிற, தஞ்ச உண்டி—வாயுத்தை அருகதி, உறி—உறி
யில் வைத்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, தோன்ற

'தானேவந்து தலைமேலேயிருக்கவன்று இழந்து இன்று
கேட்டால் வாய் கேட்பதே காண' என்று வெறுக்கிறார். 17.

புழ இறந்தவகறு இழந்த பாவிபேஸ் என்று பெறப்போகிறேன்
(என்பர்) அன்ற கறுப,விக்கப்பெளமம் இன்று கதை
கேட்கவன்றோ இறந்தேன் என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்
கொள்ளுகிறார். (இரணியவதாரகம் ஈர்த்தான் புள் ஈர்த்தான்
உலகைத்த காற்று) ஒரிடத்திலே ஓரடிபடதுக்கு விரோதி,பை
பழித்து உதவின நரமம்மாவதாரத்தின்போது இழந்ததின் விபப்
பித்தை; கஜேந்திரனுக்குப் புல்லுரிது காட்சிபளித்தபோது
இழந்ததிலும் விபப்பித்தை. எல்லா தலைமேலும் திருவடிகளை
வைத்த திரிவிக்கிரமாவதாரத்தின்போதுமன்றோ இழந்து
கிட்டேன் என்கிறார். 17.

உண்டான்—(திருடி) என்வரும் அவிவாபடியாக அமுது செய்வனும், வென்றிசூழ்களிற்றை—அ. நன்றியை மருத்தியையுமுடைய யானைகாற் குணப்படுத்தித். **ஊன்றி பொருது**—தரித்து விண்டு சண்டைச்செய்து. **உடைவு கண்டாலும்**—அறித்தவழி. **புன்னின் வாய்**—தொகைய வந்த புகாணுனுடைய வாயை. **கீண்டாலும்**—கீழ்த்தவனும். **மருது இடை போய்**—இரட்டை மருதமாங்குளின் கீழே தவறுதலாய், **மண்ணைந்த**—உலகங்களை அளந்து கொண்ட, **மால்**—மாவாதி, குதான எம்பெருமானே பாவனை.

அவ:—பதினெட்டாம் பாட்டு. திருவுலகனத்திலேயோ இழந்தது. அத்தோடொக்க வரைபாதே தீண்டப் பரிமாறின் கருணாவதாரத்திலும் இழத்திலேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(கான்ற இதயாதி) இவன் தன்னுடைய வாயை முகையிலே வைக்க ஸ்வரூபபத்தியைப் பெற்றான் அவன்.

அவதாரிகை:—கடலிறகிடைக்கிலும் அங்குநின்றும் வந்து ஞாலத்துடே நடந்தவிடத்திலும் இழந்தவனமோ? இடக்கை வலக்கையறியாததும் வாய்ப்படி இடைக்கூலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனோ? என்று சொல்கிறார்.

உரை:—பேய் வடிவை மறைத்துத் தாயவடிவுகொண்டு வந்த பூதனையுடைய பாலின் கருததாலே சரிந்து நாலுகிற

அவதாரிகை:—கடலிற் கிடந்தபோதும், அங்கிருந்து வந்து ஞாலத்துடே கிடந்தபோதும் இழந்தது மாத்திரமோ? இடக்கை வலக்கை அறியாத இடையரும் வாய்ப்படி இடைக்குவத்திலே வாயைப்பாதை வந்து பிறந்தபோதும் இழந்தேனோ? என்று வருத்துகிறார்.

வ்யா:—(கான்ற முகத்தினை கஞ்சண்டு) பேய் வடிவை மறைத்துத் தாயவடிவைக் கொண்ட பூதனின் தொங்கும்

ஆரோஹமாக இவனை கீழ்ப்படுத்தார்க்கு ஸ்வரூபபத்தி தப்பாது; எல்லாருக்கும் வந்தேறி போம். 33. “**வின கருநாதி-
நியயந்**” (ஸ்வேத ரூபேண பி.நிஷ்பத்,பதே) என்கிறபடியே.
(சு.நி.வெண்கெய்ய) மீதான தவணை (கை) உறிநிலை சேமித்து
வைத்த வெண்ணெய்க்கண்டு எட்டி உண்டு. களவு
தோற்றம்படி உண்டான். (வெண்கிருது களிற்றை) வென்றி
மிக்க களிற்றை. வெற்றியை உடைத்தாய். இவனைக்குழக்க
நினைத்த களிற்றை என்றுமாம். (கை.கா) “**ஆனைப்பூசல்**”
என்றிராதே கிட்டி. “**மருப்பொசித்த பாகன்**” என்னும்படியே.

நாலைப்போலப் பான களவத் துள்ளி பிணையப் பிழம்படி
உறந்துசெய்து, உறிகளிலே செல்கதுவ வதகு வெண்
னெனைய மலையுபலாததுகள் சேராவிடியுள்ள பரவித்து
மரபாடி வறந்துசெய்துள்ளவைய, வெறுநியைமடிவத
தாய். எதிர்த்தவாசனைத் தபராமல் குடித்துக்கொள்ள
லல்ல நொய்பாபிடத்தை கழுதுகூத்துக்கு சேர்ப்பிசுரான

பூகோலுள்ள விஷத்தை அவளுடைய உயிரோடு உண்டு.
(நான்ற முகம்) பாவின மிதநிலை சகித்து நொங்குநிறபடி.
வஞ்சகர்பாலைக் கண்ணன் உறிந்துவெடன் பண்டை கெடிவு
பெற்ற பேர்ச்சிமுலை பைபோலே நொங்கிவடிவைப் சேர்ந்து
வகாக்கவமாம் (உறி வெண்ணெய் தோன்ற உண்டான்) உபரமான
உறிகளிலே ஆய்ச்சிவர கங்குரவித்தவைத்த வெண்ணெயை—
உடையாக்களாலே எட்டிப்பிடித்து உண்டாக்; அந்நிக்கு, பார்ப்
பவர்களுக்கெல்லாம் இவனை உள்கன் என்று தோற்றம்படியாக
உண்டான் என்றுமாம் களவு செய்து உண்டதுதான் உண்டான்,
களவு சேர்ப்படவதபடி ஒளித்துண்ணத் தெரியவில்லையே!
செபாணன் நடனானுமும் ஏதம்பல. அகிலக்கிதம் தெரியும்படி
யன்றோ வெண்ணெய் களவு செய்தண்டது! இவதென்ன சிறு
பிள்ளைத்தனம்! (தோன்ற உண்டான்) எதிர்களுக்கும் தோன்ற
உண்டபோதும் தோற்றவில்லையே பாசிபெனுக்கு! (வென்றி
குழக்களிற்றை) வெற்றியை உடையதாய். எடுத்தவர்களைத்
தவறுதபடி குழந்துகொள்ளவல்ல குவவாபிட, யானையை.
தன்னைச் குழந்துகொள்ள கினைத்த யானையை என்றுமாம்.
வெற்றியேன் வெற்றியாகப் பெற்றதாய், நொங்கியதிராத

(பொருதுடைவு கண்டாறும்) பசைக்கலம்போலே உடையுங்
படி கண்டவன். “இடைவுகண்டான்” என்றுமாம். (முள்ளின்
இதயாதி.) “மண்ணைத்த மால்” என்று—திருவுகைந்
தருளின நீர்மை பின்னாட்டுவிறது. கருங்குறுவதாரத்துக்கும்
திருவுகைநத்தருளினவிடத்துக்கும் அழகும் மெனக்க, த், பழம்
ஆஸரிதபலபாதமுமுள்ளிட்டவை இரண்டிடத்துக்கும் ஒத்தி
ருக்கும்.

வாக்ளைப்போலே ச னுதகை வின்று பொருது தலைமெடுக்க
மாட்டாமல் உருவழிகது உருக்காமபடி பண்ணினவனும்,
தன்கை விழுக வந்த புகாஸுரன் வாயைக் கிழித்துப்
பொகட்டவனும் யமளாஜானவகளின் கடுவே அவை
வோரபறித்து விழும்படி தவழுகதுபோய பூமி முதலான
ஸோகங்களை அளகதுகொண்ட எள்வாதிடிகள் கிடர்!

யானையை என்றுமாம். வெற்றிகையவும். குழ்ச்சியையும்
உடைய யானையை என்னவுமாம். (காந்திப் பொருது உடையு
கண்டாறும்) யானைப்போரில் வல்ல யானைப்பாக்கினைப்
போலே உடைபச்செய்தவனும். “மருப்பொசித்த பாகன்”
[திருச்சந்த 52] என்றான்றோ மழிகைப்பிரானும். (உடையு
கண்டாறும்) மதபடி தலைமெடுக்க முடியாதபடி உருவழிந்து,
உளுத்தப்போன மூங்கிப்போலே உடைந்து போகும்படி
செய்தவனும். “இடைவுகண்டான்” என்று பாட, மால்,
சிகைத்து உளுத்தப்போம்படி பண்ணினான் என்றுமாம்.
ஆயுதத்தை உருகிவடல் உறை கருங்கிப்போவதுபோலே,
கொம்பைப் பிடுங்கிவடல் இவ்வாறே கருங்கிப்போகும்படி
பண்ணினான் என்றுமாம். (முள்ளின் வாய் கண்டாறும்) தன்னை
விழங்கவந்த புகாஸுரன் [கொக்குருவோடு வந்தவன்] வாயைக்
கிழித்தப் போட்டவனும். (மருதிகைபோல்) இரட்டை மருத
மரங்களினிடையே, அவை வேர்பறித்து விழும்படித்
தவழ்ந்துபோய். (மண்ணைத்தமால்) திரிநிக்கிரமாவதாரத்தில்
பூமி முதலான உகைங்களை அளந்தகொண்ட ஸாரீவேஸ்
வரனன்றோ. (மண்ணைத்தமால்) “உகைகைத்த ஸாந்து” என்று
சென்ற பாகரத்தில் சொன்ன நீர்மை பின்னாட்டுவிற்படி.

நான் இதயத்தில் தன் கருத்தினைப் பால் போனவாதே அந்த முலை பையனாக. (தொழுவதுண்டான) சிக பாலாதி, கரும் எகம்படி. (மென் திரைதயாது) வெற்றியையும் குழ்ச்சியையும் உடைய. (மென் திரை) தருத்து நின்று. (உடைவு) கருவிப்போலே ஆக்கினபடி. (மென் திரை) மால் இன் குட்டினபடி. 18.

19. மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றும் வைவகமுன் டாலி னிடைத்துவின்ற லாழியான்—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படைபுள் என்றும் திருமேனி தீதண்டப் பெற்று.

பதவுரை— வைவகம் உண்டு—உலகத்தை உண்டு. ஆலினிடை—ஆலமாதத்தின் திரைகள், துவின்ற—சொல்லாந் தருளியவனார். ஆழியான்—ஹதிரசாயியா யிருப்பவனும், கோல கருமேனி—அழகிய கருத்த மெனியையும், செங் கண்—சிவந்த கிருகண்களையுடையவனும், மால்—

மாரையாதே தீயனாகவும், அழகும், ஆனததொழி லும் முதலான வைவகவனாதாமத்தாலே கருவகனா னோடே திரைகருமேனிச் செங்கண். இன்ன முக்கியப பற்று அழகுசெய்தவாதே பனழய பேய லாடிவோடே நான் முலையும் தானுமாய லாடிவோள் என்னவாமம். 'பொருதிடைவு கண்டாலும்' என்று பாட்டமாய, இடைநது ச னுக்காமபடி கண்டவன் எனறுமாம். 18.

கண்ணைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவர் "மண்ணைத் தால்" என்று திரைக்கருமேனிச் சொல்லானே? எனின் : உட்கித்தோர் தாழ்க்தோர் என்னும் பாகுபாடு பாராமல் அனை வரையும் அனைப்பது, அழகு, அமைததுஷ்செய்க்கினைச் சொப்பது, கிறுவின்தந்தனம், அடிபார் பக்கம் வாதலையத் தாலே தன்னை அழிப மாறுவது முதலான குணங்கள் திரைக்கரு மதுக்கும். கண்ணுக்கும் ஒத்திருக்கவாய்—இருவரையும் சேர்த்துப்பாடுகிறார். 18.

த-த 15

(ஆடிமாரர்களிடம்) அன்புடைமயவழமையான எம்பெருமானை, கண்பகடையுள் — பண்ணுகொள்ளுமென்பது, எள்ளும் — எக்கொலத்திலும். திருமேனி — (அவதூதனாய்) திருவரங்குகளுளிக் குற்றத்தை, தீண்டப்பெற்று-ஸபாஸிகாரப்பெற்றும், மாணும்- (அந்த ஆளந்தத்ததாலே) மயமாக்கிற், கருங்கடலே--கறுத்த ஸமுத்தரமே! நீ என் நோற்றாய்-- நீ என்ன நோண்பை அனுஷ்டித்தாய்?

அவ:— பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (மாணா) அவதார மொழியப் பெற்றுகும் உண்டு கிடர்! என்சிறு.

வ்யா:— (மாணா) மதுபாதபத்தகாரப்போலே பிச்சேருநின்ற. (கருங்கடலே) பெற்ற பேறு உன்னுடமே கோட்

அவதாரிகை:— காதுசத்தமொன் அநுபவமற சினை மாணாமால், உன் கண்ணீர் விழுபிடரென்ற, அவர்க்கு மடியிலே சாயாவிட்டு மடிக்கொடுத்திருக்கையா துடிவம் பண்ணி வரமுத்தர நீ என்ன புகழ்மற பண்ணினாய் எனவிறு.

உரை:— இகூதகையவையு பரணத்தின் அபராதபடி திருவயிற்றிலே விடுத்தால் யதது, ஓராவதகவியிலே கண்ணனாகத்தருள்கவைய, பரணம் வரிக் குதுண்டமாக

அவதாரிகை:— "நான் எக்கவந்திலும் தீண்டப்படாமல் கண்ணீர் விடுகிறேன். இப்படியி மண்ணைந்த ஒரு சாத்திலே தீண்டட்டுற்தது. சாத்திமடியிலே சாயவிட்டுக் கொண்டு எப்போதும் கண் தீண்டி சிந்தம் நீ என்ன தவம் செய்வாயோ" என்று காலை நோக்கித் கூறுஞ்ஞர்.

வ்யா:— (வைபவமண்டு) பிளபதகத்தில் அழியாதபடி உககதைதையும் சிற்ப திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து. (ஆவிவிதைதுவின்ற) அப்போதே தனிகிட்ட ஓரகலையில் கண்களிர்த்தருளியவன். உககலையில் இவன் திருவயிற்றில்; இவன் ஓரகலிதளில். இதைன்ன அடியதகடாணாமகிற்,யம்! (ஆழிவான்) பரணம் தகையும் முழுக்ககவந்தகல் அதை

சொல்லுகிறதில்லைபோ? இல்லையாகில் உடம்பு வெளுத்தி
சாதோ? (என சொற்றாய்) ஆகையை விட்டு நானும்
நோற்றும்படி சொல்லாய். (எல்லாவுகியாத்) சிறு வயிற்
றிலே பூமி எல்லாவற்றையும் அடக்கி. பவனான ஆவிரை
விலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேசுவரனுடைய திருமேனி
வைத் தீண்டப்பெற்று.

அவா— (எல்லாவுகியாத்) நான் தீண்டப்பெறுதே
மயங்காநின்றேன். நீ தீண்டப்பெற்றுப் பரவலுமாகாநின்றாய்.
பூமியைப்போலே ஒருகாலத்தியே நிதம்மைல்லேவும் பெறு
வதே கடல்! என்று கொண்டாடுகிறார்.

விடுகைகருப பரிசுமான் திருமேனியை உடையதனுமாய்,
அழகிய கறுகூத கிறததைப்படைய திருமேனியையும
அழகருப பரிசுத சதா உடையாமபடி வாத்தனையதாரை
அதற்கு சிவரீத கருககண்களையும உடையனாய், அனாத
வயாழுகூருகனவன் கணவனாந்தருகுகிறாரிடத்திலே, ஸாவ

ஆழிவான் இரண்டு தண்டாக்குவென் எனபவன்போலே திரு
வாழியிலே கைவைத்தத் துயிர்ருக. (கோலக் கருமேனி)
அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன். (செங்கண்) அந்
திருமேனக்கு வர்ணச்சேர்த்திடழகைக் கொடுக்கும் சிவந்த
கண்ணையுடையவன். வாத்தனையத்தாலும் ஐய்வரீலத்தாலும்
கூதறிச்சிவந்திருக்கை. (மால்) அடியாரிடம் மயக்கக்கொண்ட
வன். ஸரீரேவாவான் என்று பெருமைவைச் சொல்லுகிறதாகவு
மாய். (கண்பகையன்) "கிடந்ததோர் கிடக்கை" (திருமொழி
28) என்கிறபடியே அழகு முழுவதும் காணவாமான பன்னி
கொள்ளுமிடத்தினன்றோ கண்டு அதுபயித்தது. "பன்னி
கொள்ளுமிடத்து அடி கொட்டிட" [வா. திரு.4] என்ற
வாய்ச்சிவார் ஆகைப்பட்ட பெற்றையன்றோ பெற்றிருப்பது!
(என்றும்) அன்புடையார் ஒருவன் ஒருபோது பெற ஆகைப்
படும் பெற்றையன்றோ எப்போதும் பெற்றிருப்பது. (திரு
மேனி) பெரியபிரட்டியார் ஆகைப்படும் மேனியையன்றோ
பெற்றது. (தீண்டப்பெற்று) பரிப்பது மட்டுமல்லாமல்

வயசு: (மாறும்) மது, பாதமத்தரைப்போலே நிக்சேறு
கிற கடலே! (சுருங்கடலே) உடம்பு வெளுக்கவேண்டாவே.
(ஆழியான) ஏகாச்சுவத்திலும், திருப்பாற்கடலிலும் துயின்ற
தாதல். * ஆசிலே கையை வைத்து ப்ரணயத்தை இரு
துண்டமாக விடுவேன் என்றிருக்கும் என்றமாம். பிரசுட்டி
மாரோடு || ஊடினபோதும் உனக்குப் பிரியில்கை. கடலும்
எம்பெருமானும். பூப, சதாழ்வானும் பெருமானும்போலே
நிறம். / ப்ரஹ்மப்ரபந்தி ப, லமாய், கைங்கர்யம் ஆதுஷங்கி,
கம் ஆனாற்போலே. திருமேனி தீண்டுக்க ப்ரபம்பம், கைங்
கர்யம் // அவசு, ராதத்தில் ஸ்வேதம் போலே, உபாயத்திலும்
ஸ்வரூபஜ்ஞாதம் பிறந்தால் வயலவாயம் ஆதுஷங்கி, கம். 19.

சாலத்திலும் அவன் திருமேனியை நீ அதுபுலித ப்பெறா,
சுந்தி ஸபாஸஸுக், தத்தலே மயங்குபிறப்பதாய், அவன்
வெள்ளி கிழலிட்டாஸெ சுறுத்த ந்றுததையுடைய கடலே!
பூப்பெறு பெறுவதற்கு என்ன ஸாத்நாதுபுடாகம்
பண்ணியாய்? அதனாற் சொல்லமாட்டாயா நானும்
அதுபுலித்தபு சாகனாகத்? என்று கருத்து.

'மால்' என்று பெருமையாய் சொல்லுகிற
தென்னமாம். 10.

நீண்டவும் பெற்றாய். கண்ணோடு ஸ்பரிசுத்திரியமும் பரி
சுப் பெற்றாய். (மாறும் சுருங்கடலே) அனாதுடைய ஸ்பரிசு
சுக், தத்தலே மயங்கு ந்றும் கங்கடலே! எண்ணப்போலே
உடம்பு முகஞ்சுக்காமல்கருத்தே கிடுகுப்பற்றமை தேர்து
கிறதே! நகுப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் விண்ணாயிமே?
என்ற: அவன் வடிவில் கருமை நிறப்பட்டுக் கருத்தருக்கிய
படி. "நீலங்கடல் கடைக்கல்" [திருவாய் 10:10?] என்னு
ரளிசு துடிவாரும். அவற்றிலே, ப்ரணயதத்தைச் சொல்லு
வதாகவுமாம். (மாறும்) மது, பாதம் பண்ணினாரப்போலே
மயங்குகிறகை. (நீ என் கோற்றாய்) இப்பெறு பெறுவதற்கு நீ
என்ன தவம் பசுப்தரபோ? அதைச் சொல்லமாட்டாயோ என்று
அதுபுலித்தப் பண் பெறுவதற்கு? என்று கருத்து 10.

* ஆக - ஆசுத்தின் 17டி; || ஊடுதல் - ப்ரணய கருமம். / இது
உபாயகங்க விஷயம். / தென் குத்திலும் விஷயம் விஷய
போலே தக்காடைய வருவது.

20. பெற்றார் தன்கழல் பேர்த்தோர் குறஞ்ஞவாய்
செற்றார் புகடந்த செங்கண்மால்—தற்று
மறாமலர்ச் சேவகைய வானவர்கை கூப்பி
திறைமலர்கொண்டு தேத்துவரால் தின்று.

பதவுரை:—பெற்றார் தாய் தன்னைதயாகளாகிய தேவகி
வாழ்கிறவர்களுடைய தன்கழல்—கால விலக்கு கழிதல்
படியாக. பேர்த்து—சிறித்பாற கடலினின்று) கிணங்கி,
ஓர் ஓடியதொரு குறன் உருவாய்—வாமன வேஷத்தைமுண்டா
வனாய், செற்றார் புக—ஆழிக்குகை நுக்திரனுக்கு விசேஷி
யான மஹாலி தனது உட்காத அழகானிதிரிஞ்சுத்
தெய்க்கதை, கடந்த—அளிந்ததுமூலம், செங்கண் மால்—
சிறிந்த கண்கண்டமுடையவனான ஆழிக்குகையதிருமன
எய்திருப்பவனாகைய, நல் தாமரை மலர் சே அகைய—
அழகிய காமலை போலிருக்கிற சிவந்த திருவடியைய,
வானவர் தேவர்கள், கைகூப்பி தின்று—அஞ்ஞலி செயது
கொண்டிருக்கின்றவர்களாய், திறை மலர் கொண்டு—
தொடுத்த மலர்களைக்கொண்டு, எத்துவர்—புகழுவார்கள்;
ஆல் ஐயோ! (எவர்களு அபயப்படப் பெறு கிட
வல்லையே! என்றபடி)

அவ:— இருபதாம் பாட்டு. “பெற்றார் தன்கழல்”
என்கிற இத்தால் க்ருஷ்ணவதாரம் சொல்லவுமாம்; வாமதாவ
தாரத்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

அவதாரிகை:— உடல் அவதாரப்பெற்றதக் களித்த அன்
வேயோ? அப்பர் கண்கள் யாண்டு இவர்கை வந்து அவ
தரித்த விடத்திலுள்ள சைவபுகையா திகை கிட்டி அழகுபுகைப
பெற்றார்கள் கிடை! என்கிறார்.

அவதாரிகை:— உடல் அவதாரப் பீண்டப்பெற்றதக் களித்
ததமந்திரமோ? அப்படுக்கையைவிட்டு அநாதரித்தவிடத்தி
தும் சைவ கம்பளிகளுக்கும், தேவதாரத்தாங்களுக்கும் தன்னை
அனுப்பிக்கும் பாக்யத்தை அருவினோ! வான் ஓருவனே
இழந்துவிட்டேன்! என்கிறார்.

வ்யா:— (பெற்றார் தனை கழலடிக்கது) விறந்து என்று
மாம். ஆகோனாக ஸ்பர்ஸிக்கப் பெற்றார்க்குத் தனை கழல.
[பேர்ந்தோர் குறையுறையச் செற்றார் படி கடந்த. இத்தொ
றுக்கு அன்று அகாத மற்கு தனக்கு ஆகாதே. 34. "தொழிற்

உரை:— தன்களைய வளக்கையபெற்ற பூதவளத்தொடர
தெய்வகிரிமலையார் குறிஞ்சிநாதர் மூலமாக உரைப்பார். உரைப்பார்
[தொழிற் குறிஞ்சிநாதர்] மலையார் குறிஞ்சிநாதர் மூலமாக உரைப்பார்.
[தொழிற் குறிஞ்சிநாதர்] மலையார் குறிஞ்சிநாதர் மூலமாக உரைப்பார்.

வ்யா:— (பெற்றார் தனை கழல) -- தந்தை காலில் விவக்
கற வந்து -- [மேல்குறி 8.5-1] என்கிறபடியே தன்னைப்
பிள்ளையாகப்பெற்ற தெய்வங்களுக்கும் தெய்வங்களின் கால்கிலிருந்
திற்கும்படியாக. (பேர்ந்து) பாம்பு, தந்தினின்றும் பேர்ந்து
இங்கே எண்ணாய் அகத்திது. கிரிப்பாற்கடலினின்றும்
பேர்ந்து என்றமாம். (பெற்றார்) நிதி எடுக்கப்பெற்றார் என்று
மாப்போலே இவர்களுக்கும் மாண்பு பெற்றவர்கள் என்கிறார்
(பெற்றார்) 'என் பிள்ளை கண்ணன்; இவனைப் பெற்றோரும்
ஊம்' என்ற அபிமானத்தவர் தனை கழலடிக்க, "அடியோம்"
என்றும் ஊம் தனை கழலாடுகிறோம்" (பெற்றார் தனை கழலப்
பேர்ந்து) பிறந்ததினையோபோலே உமையையே சொல்லுவோம்.
தன்னை ஸ்பர்ஸிக்கப்பெற்றவர்களுடைய ஸ்பர்ஸாக்களாக
கழலும்படியாக அடியெடுத்ததைத் தன் பெற்றார். (ஞர்
குறையுறைய) அழகிய ஒப்பற்ற வாமன வடிவத்தைக் கொண்
டவனாய் பேசிய அடியைக்கொண்டிருந்த வாமனவடிவையே அடக்கி
வைத்திருக்கையோலே. என்னுமே முகத்து அதுபுலிக்கலா
பிடுக்கை. (ஞர் குறையுறைய) ஒப்பற்ற வாமனன். உலகில் வாமனன்
கனெல்லாம் இவனே ஒரு பிறருமேயாது திரிவிதவர்கள்
என்னவாய் படியான வாமனன். (பெற்றார் படி கடந்த) தன்
விரோதியான மறையி மூதனானார் 'எம்முடையது' என்ற
அபிமானத்திருந்த பூயை விரையாட்டாகத் தாவி அகத்து
கொண்ட. (பெற்றார்) அடியானது இந்நாளைத் துன்புறுத்து
கையோலே தனக்கு விரோதியாக வைத்திருந்தான் என்று
கருத்து.

மொழி" (ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம்). 35. "யஸா
தீரீ ச ம் தீரீ" (யஸ்த்வாம் த், வேஷ்ட ஸ மாம் த், வேஷ்ட)
(செவாருதிதயாதி, மஹாப, வி. "என்னது" என்று அறி,
மாறித்த பூ, யியை அனந்த ஸர்வேரவரன். (கலதாமரை
மலர்ச் செவ்வாறு) செவ்வி மாருதே இருந்துள்ள திருவடி

மலர், கண்ணாறு லை முக்கது அல்லது பூவிக் கல்லைய படியார் ன் மாமன்
வேஷ்டனைத் உண்டாக்கிய. ஆதிதருள் இருதரகை நெருக்கு
வகையால் தயக்கச், மருதுவான அஹாப, வி போலவன் என்ன
தென்று அடியாணிதக்கருகத் தயி-யை அகாயர் மேலாக அளந்தது

"ந், விஷத, த்நம் த பே, ரக்தவ்யம் த், விஷததம் தைவ
பே, ஜயேத் |
பரண்ட, வாந் த், விஷஸோ ராஜந்! மம ப்ராணா ஹி
பரண்ட, வா: ம்" [பு, ரா. 2 த், 91-27]

[ந், விஷததம் தைவ அன்னம் பு, ரி, ரக்தகக்தைவ: த், வேஷ்டிப்
பவஸி பூ, ரி, ரக்தகக்தைவ: உடாது. அரணோ: 4 பாண்ட, வர்களை
த், வேஷ்டகக்தைவ: பரண்ட, வர்களை என்னுள் பிராணான்கு.]

"யஸ்த்வாம் த், வேஷ்ட ஸ மாம் த், வேஷ்ட, யஸ்த்வாமது
ஸ மாமது |
அபே, தே, தாத்மதோ வேத், மி த்வாமஹம் பரண்டு, தந்த, த"
[விஷ்ணுத், கம் 27-2]

[பரண்டுபுத்திரனை! எவன் உன்னை தடுக்கக்கூடாது அவன்
என்னை தடுக்கக்கூடான்; எவன் உன்னைப் பின்பற்றி நிற்கக்கூடாது,
அவன் என்னைப் பின்பற்றி நிற்கக்கூடான்; என்னைக் கட்டியதும்
கேளு, உடனடியாக உன்னை நிறுத்திவைக்க] என்று சொல்லு
நெய்யடிய அடியாளர்களுடைய எதிரியைத் தன் எதிரியாகவே
கருதுபவனன்றோ இவன் (செவ்வாறுமாம்) கிருப்பிபது
பெற்ற உகர்பின் மிதுதியான கண்கள் மெக்கப் பெற்ற ஸர்
வேஷ்டவன். (தாம்) தேவர்கள் தலைமேலும் காலையத்த ஸர்
வேஷ்டவன், (மாம்) அடியாதி நிறத்தின் அன்புடையவனாக
பரவே தன் கருபுத்தை அழித்தக கொண்டு பாசகனாகத்
தொழில் புரித்தவன் என்றமாம். (கம் தாத்மதர கவச்ச சேவககவ)
கவப்பு அழகு, குளிர்ச்சி, மென்மை, மனம் முதலான

கனை. (வானவர் கைகூட்டி விளகு விரைபடை கொண்டு
தெத்துவா ஆவ) திரை நின்று பூவவக்கொண்டு ஏத்துவர்
என்னவுமாம், தொடுத்த மாஸ்கொண்டு ஏத்துவர்
என்னவுமாம்.

அவ:— படுக்கையாய்க் கிடத்த கடலுக்குத் தன்னைக்
கொடுக்கச் சொல்லவேணுமோ தே,வதாந்தரங்களுக்குத்
தன்னைக் கொடாநிற்க? என்கிறார்.

சொண்டவனாய், அதற்கு வந்த பரிதி பரகாஷததாலே
சிவந்த திருக்கண்களை உலையவனாய், ஆழித்வயாபுகு,
தென்னவனாய் அழகிய தாமரைபூப்போலிருந்த
சிவந்த திருவங்களை, இரீரீமை ஏறிமாயாத எவாககு,
தேவ வாதிக்கிற இச்சுராத்,தேவதைகள் இச்சுரபுகு
குத தேவனு அஞ்ஜலிபுகு,ததைப் பண்ணி, தொடை
வாயதத்ருதுள்ள செவ்வழகனைப் பணிமே திக
கொண்டுகைதா தரமபண்ணி, ஆஸ்ரத்குப பெறுவானளம,
பானியேன! காமே குரபமேன! என்று வெறுக்கிறார்.

வற்றுவே நல்ல தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவங்களை,
உலகிலுள்ள தாமரைகள் இக்குணங்களில் திருவடிபின் அருகும்
செல்லமாட்டாவாகையாக். வேகவிலகணமான கல் தாமரை
மலரைத்தெடி ஒட்டிடுகிறார் என்றும்கூர்னலாம். (வானவர்)
இரீரீமை ஏற்பாடித மேட்டு நிலமான கவரிக்கத்தில் வானும்
இரீரீரீதி தேவர்களைக்குப் பெற்றார்கள்! கீழ் நிலத்திலிருக்கும்
வான் பெறப்பெற்றதேனே! (கைகப்பி நின்று) அபிமானிக
ளாலும் அழகனைக் கண்டவுடன் கை தானே உப்புவிதது
“த,குஷ்டவா க்ருஷ்ணம் தத,ராயந்தம் ப்ரதபந்தயி

வெனதுவா :
யத,ரந்தம் கேஸவே வ்ருத்திமவஸா: ப்ரதிபேதி,ரே ||”

[ப,ர,க,ப,ர-75]

[தன் துடைய கிரீவத்தினும் (பிறரைக்) கொளுத்துபவன்போல்
அப்படி எழுந்தருளும் கண்ணிசப் பார்த்துப் பரவாமடைந்த
அவர்கள் வேகவான அகன் க்ருஷ்ணம் பவன்வாய் முதலிய
காசியங்களைத் தகுந்தபடி செய்தார்கள்] என்றுத்போனே.

வ்யா - (பெருஞ்) திதி, எடுக்கப்பெற்றார் என்னுமா
போலே. "என் பிள்ளை" என்று அபி.மாணித்தால் தனை
கழலாநின்றும். "அடியோம்" என்றார் தனை கழலச்
சொல்லவேறுமோ? (பெருஞ்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும்
என்னவுமாம் திருப்பாற்கடல் நின்றும் வந்தானாகவுமாம்.
(பெருஞ்) நாட்டில் வாமநர்கள் இவன் வளர்த்தருளின
இடத்தோடொக்கும். (பெருஞ்) தன்னைச் செற்றார்.
34. "எம மாநா ி" (மம ப்ராணா ஹி). (பெருஞ்) இக்காடு
மோகடையும் அளந்த. பிறாது பெற்றாற்போலே திருப்பதே!
(பெருஞ்) அபேகிதம் முடிக்கப்பெறுகை. (மமா) செய்
தது போராது என்று இருக்கை. (பெருஞ்) செவ்விக்
கும். அழகுக்கும். குளிர்ந்ததிக்கும் ஸத்.சுபாமான தாமரை
தேடுகிறார். (பெருஞ்) எட்டாதபடி பரணிட்டுக்கொண்ட
ருக்கிற. (பெருஞ்) 36. 'அவர: அந்நேரே' (அவர:
பாதிபேதி,ரே) (பெருஞ்) ஏற்கவே தொகையொத்த
தளபம் கொண்டிருந்தார்களோ? (எத்துவர:ல) இப்படி
பிறத்தார் பெருதொழிவதே! (பெருஞ்) / கின்னாகத்து
எதிர்த்து நின்று. 20.

21. நின்று நிலமங்கை நீரேற்று முவடியால்
சென்று திகையனந்த செங்கண்மாற்கு—என்றும்
படையாழி புன்ருர்தி பாம்பினையான் பாதம்
அடையாழி தெஞ்சே யறி.

(பெருஞ்) மலர்கொண்டு எத்துவர:ல) தொடுத்த மாலைபைக் கைக்
கொண்டு துதிப்பார்க்கன். 'கை வானகர்' என்று கூட்டினார்.
வர்க்கைகொண்டாக கிற்றும் தேவர்கூட்டங்கள் பூக்கொண்டு
துதிப்பார்கள் என்று பெருகப்படும். (பெருஞ்) நய்கைப்
போலே வகைபடுத்து கண்கழன்று தெஞ்சையாமல் அழகு
கொள்ளத்தை எதிர்த்து கித்கப்பெற்றார்களே! என்ன பாக்ஷியம்?
என்று கிபக்கினார். ஆக்சியப்பைக் காட்டுகிறது தான் பெரு
கின்னையெய்தும் வருத்தத்தைக் காட்டுகதாகவுமாம். 20.

பதவுரை:—**நின்று** (மாணவியினருகில்) நின்று, **நிலம்**—
புயிமைய, **அங்கை**—ஆழகிய கைவிரல், **நீர் ஏற்று**—புயிமைய
வாங்கி முதுகியால்—எடுத்து அடிசனாகவே, **சென்று திசை**
அகந்த—நடாதுபோகி சென்று திசைகளைப் பெருக்கிப் புயிமைய
கொண்ட, **செம் கண் மாற்கு**—சுவாந்த கண்களைப் புயிமைய
ளாவா தீர்த்து, **என்றும்**—எக்காலத்திலும், **படை**—ஆயு
தம், **அழி**—சகரம்: புன்—கருடாழ்வான, **ஊர்தி**—மாத்ரு
னம்: **ஆழி தெஞ்சே**—புயிமையான மனமே! **அழி**—(நினைதல்)
கேட்பாயாக: **பாம்பு அணையான்**—திருவந்தாழ்வானைப்
படுசனையாவடியடைய எம்பிரானுடைய, **பாதம்**—தருவடி
களை, **அடை**—அடைந்திருவாயாக.

வ்யா:—**இருபத்தோராம் பாட்டு**. (யின்று) ஸர்வேஸ்
வானுவன் அத்திதவம் தோற்றம்படுத்திடாக நின்று.
(நிலம்) அவனாக நின்றது) **கொடுத்த வளர்த்த ஆழிய**

அவ:—**அவன்** பெருமையைப் பார்த்துப் பிறகாலி
யாதே. **ஆழி** என்மல்லைஞ்சனையாவன என்றற்கு
அவன் திருவடி கிட்டப்படாக்கடைய நெஞ்சே! என்கிறார்.

உரை:—**மஹாபுலி** மஹாவாதத்தளவும் கடந்து
சென்று. **அவனமுன்னே** 'அபிமதம் பெற்றனநிப
போதென' என்று மலையாள வண்புப்பு-பாடல் ஆத

அவதாரிகை:—**அவனுடைய** பெருமையைப் பார்த்துப்
பிச்சாக்காமல், 'அடியாட்டாக கெடுபதையே இப்பவாக
கெடடவன்' என்றற்கு 'அவன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பாடாய்
என்னெஞ்சே!' என்கிறார்.

வ்யா:—(சென்று) மஹாபுலியின் பாக்காலைகளில் வடக்கு
சென்று; **அடியாட்டாக** தன்னை அழிமொழிச் செருகல்.
(யின்று) **அவன்** விரும்பியது கெடத்தானல்லது போகமாட்டோன்'
என்று அவன் முன்னே மலையாளி வண்புப்புபோலவும்,
கந்துளிமக்கல் போலவும் பற்கிடத்தான். (அங்கை நீசென்று)

கையிலே பூயியை நீரேற்று. (மூவடிவர்த்தியாதி.) திக்குகள்
தோறும் சென்று அகத்து. அத்தாலே அலப்பயாபும் பெற்றா
றுயிருக்கிறவனுக்கு. (என்றும் தயாக.) எல்லாவற்றையும்
உடையவன் சிவர இரந்தான். கையிலே திருவாழியைப்
போதே பிடிக்கவல்லவனும், திருவடி முதுகிலே தற்றரிக்க
இருக்க வல்லவனும், திருவநந்தாழ்வானுடைய படுக்கை
யிலே சாயவல்லவனும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய. (பாதுமட
யாதி நெஞ்செய்து) மஹாபலியைப்போலே ஆகாதே.

திக்குகள் தோறும் நின்ற, எல்லாருக்கும் குறைவறக்
கொடுத்துப்போகத் துணிய திருக்கையிலே பூயியை
நீரேற்று யாங்கிக் கொண்டு, ஓடிக்கு அவனைச் சிறை
யிட்டு வைப்பதாக நினைந்து தருவடிகளாலே திக்குக
ளோடே கூடிய எகலலோகங்களையும் அளந்துகொண்ட
வனும், அதனால் ஒரு ஹாஷபரகாஷத்தாலே சிவந்த
திருக்கைகளை உடையவனுமான ஸர்வாதிக்ஷணக்கு ஸர்வ
காலத்திலும் சகலன்பரிசுடைய திவ்யபாபுதம திருவாழி.
மேற்கொண்டு நடத்துகிற வாமும பெரிய திருவடி.

கொடுத்த வளர்த்த அழகிய கையிலே தானேநேற்குள் (கிண
தேற்று) தன் கைக்கைத் தானே தேற்றுப் பெற்குள்!
(மூவடிவர்த்தியை எடுத்த) உடைந்த இரண்டுகளை போது
மாயிருக்க. அனை மூன்றாமடியிலே பாதுகைத்தழுத்திக் கிறை
வைப்பதற்காக. மூவடி கேண்டிப்பெற்று என்னத்திசையையும்
அளந்தான் கிண! (சென்று திசையளத்த) என்றும் கட்ட
லாம். திக்குகள் தோறும் சென்றனத்தன திருவடிகள் என்ன.
(சென்னை யாத்ரு) தாய் சேவைத் தழுவிற்றுப்போக அகலக்
கண்டன உடப்பாலே கண்கள் சிவந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு.
(என்றும் படை ஆழி) அடியாளர் சகிக்கக்கருவியான ஆயுத
மாயிருப்பது மூதரசனம். அப்படியிருக்கும் சகரத்தால்
தன்கொன்னாதே வாசித்துப் பெற்குள் மலையிலிடம் ஏனே
னில்: அடியாளன் அவனையும் கைவிடக் கூடாதென்று.

/ நற்றிகை—(நல் + திகை) கன்றைத் தங்கும்படி.

(சென்று) நடத்தபடி சென்று அளத்தது என்னுதல். (சென்று
கண்ணம்மா) தந்தாமது பெற்றோரும் துன்பமாக வேணுமோ?
(என்றும்) பரிபூரணம் சிவம்! (பாசம் அடைவாழி அறந்தேச)
என்னை ஒதுவிக்கவல்ல நீ, என் செல்லாமை அறி. அம்
வாத வார்த்தை போவல்ல; துத்தை புத்தி, பண்ணு-
[சீரால் நெத்து] அன்று அறுபதினாறாம் ஸம்வதஸம்
தபம்ஸு பன்னினைவன் வயிற்றிலே. 37. "பிந் ரிசுவாஸ"
(பிதாஸ் போசயாமாஸ) என்று. ஆகாரப்பட வந்து நிறக்கை.
[சிறப்பால் வளர்த்து] வெண்ணெயையும் பெண்களையும்
கனவுகனகு மூலியாய்பே வளகுதை. [பேர்வாமனாகக்கால்]
நாராயணனானாகாதோ? [பேராள] ஐய்வயத்திலே
துன்பப்பாறியனுமோ? [மார்விதயாதி,] பகுத்திப்பட்ட
பன்னிரண்டும் பட்ட பூமி. 21.

22. அறிபு மூலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்
பொறிகொன் றிறையுவன மூர்த்தாய் வெறிகமலும்
காம்பேய்மன் தோனி கடைவென்னெ யுண்டாகயத்
தாம்பேகொன் டார்த்த தழம்பு.

பதவுரை - பொறி கொள் சிறை - பல வர்ணங்களை
புறப்பட சிறைகளைக் காட்ட உவனம் - அநுபழமான.
மூர்த்தாய் - அறி கடைவாயாய், வெறி கமலும் - மனம்
விசயமுற்ற அழகம், காம்பு ஏய் மென் தோனி மூலகிலே
ஒத்த மெகலிய கோளை உடைவாயநான யானேயுதப
புறப்பட யானே. கடை வென்னெய் - சபையப்பட்ட
வெண்ணெய், உண்டாகய - அழுது செயதவனான
யானே. தாம்பே கொண்டு - ஒரு சிறு கயிறுகறையே
கொண்டு, ஆர்த்த கடைவாயதுண்டான, தழம்பு -
தழுமசுப, யானேயும் அல்லேன் வான் ஒதுவனே அறிபு
வகையானே; உலகெல்லாம் அறியும் - உலகத்தினுள்ளவன்
கொண்டவரும் அறிவான்கள்.

வயா:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அறியும்) ஆழி தார்த்தமாக எனியவனான் என்னும்படி தீர் அறிந்தபடி எவ்வனே? என்னில்: (உககெல்லாம் அறியும் யாமனடி மலலேன்) சிசுபாலன் கூட அறியாதோ! (பொறும்த யாதி) பொறிகொண்டிருந்துள்ள சிறகையுடைத்தான திரு வடிவைய ஊர்த்த உன்னை. (வெறி காவும) பிள்ளைமுகம் வாடவொன்னுதென்று எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருக்கையாலே பரிமளம் கமழாநின்ற. (காம்பு ஏய மென தோளி) மூங்கிலோடொத்த மருதுவான தோளை உடைபவன்.

அவா:— நீர் மெளம் 'ஆழி தளமலலே'கஷகனவபுரவன்' என்று அறிந்தபடி எவ்வனே? எனன், 'கான் ஒரு வனுமேமேய? லோகமடைய அறியாதோ?' என்கிறார்.

உரை:— சீதரபடம்போலே காநாவாண்பான சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸைபுரவனாய், பிள்ளை அணுகாதபடி ஸுகூத்தராயவதகாலே அவை கசித்தகுகொள்ளிருகனையாலே பரிமளம் கமையெறியா நிறமாணாய், பசுமைக்கும் சுற்றடைமைக்கும் ஒழுகு

அவதாரிகை:— 'அடியாரோடு கலப்பகதயே இயல்வக உடைபவன்' என்று நீர் எவனை எப்படி அறிந்தீர்? என்று எப்பேருமாய் கேட்டே. "கான் ஒருவன்தானோ அறிந்தேன்? உவகமெல்லாம் அறிபுமே உன் தழுவகபக்கோண்டு!" என்கிறார்.

வயா:— (பொறிகொள் சிறக உவகை ஊர்த்தாய்) பல வரினதுக்ககாய் நெய்ப்பெற்ற வரினவன்மீர்ப்போமே பல வரினங்கனையுடைய சிறகை உடைப கருடாழ்வான வானை மாக ஊர்த்தவனே! உவகை-பருந்து: (இவ்வு) கருடன். ஊர்த்தவனாய், வெண்ணெயுண்டவனான உன்னை என்று மெளமோடு கூட்டவாய். (வெறி மெழும்) பிள்ளை முகம் வாடக்கூடாது என்பதற்காக எப்போதும் கரித,மாண்பாதி,க ளால் அலங்கரித்தபடியே இருக்கவாய், மணம் கமழாநிற்கிறாய் போகாத. (காம்பு ஏய தோளி) மூங்கிலோடொத்த பசுத்த

(கடை வெண்ணெயுண்டாயை) அவன் மார்த்தவம் பார்த்த கடைத்த வெண்ணெயுண்டாயை (தாமபிதயாதி) கைக்கெட்டிற்றொரு தாம்பரனை கட்டின தழுமடி. (அறிவு முலகெலாயம்) கயிற்றை தீட்டவொண்ணாது; உரலில் சிறுக்கவொண்ணாது இவனுடம்பிலே இடங்காணுமித்தனை யிறே.

அவ— ஆசிர்பசைபாதம்போலே ஆசிர்தப,வ்யகதபும்.

வ்யக— (உலகெலாயம்) சிகபாலனவிட்டுச் சொல்ல வேறுமோ? (பாரேயசயாதி) அநுக்,ரணமுடைய நானே யல்லேன். (பொருங்கலாத, திரபேசுனாய் அர்த்தி,க்கப்

நிச்சிக்கும் வெவப்பாலையாய, அதன் வயாவருதமான மாசுத்தவதனாடியுடைய தொடியுடையனான யமோ தைப பிரட்டி உடம்புநோவக் கடைத்து தரட்டி வைத்த வெண்ணெயை சுழது செய்கருவின் உன்கை, கைக கெட்டிற்றொரு அறுதல தாமபையெண்ணு உனதகக் கட்டினகயால வகை தழுமடி நான் ஒதுவதுபொலலேன், நாட்டவக் அறிபுகாண! 'உலகெலாயம்' என்ற மருகதூக்குப் பெர்.

22.

நின்ற உடம்புநின்ற தேனை உடைபவன். (மெந்தேனாதி) மூங்கலிப்போல மூடாயிராமல் மென்மைக்கே போன யடைபவன் பரோகதப்பிரட்டி. (கடை வெண்ணெயுண்டாயை) தன் மென்மைவையும் மராமல் அவன் உடம்பு நோவக் கடைத்தவைத்த வெண்ணெயை உண்ட உன்னை. (தாம்பே கொண்டார்த்த தழுமடி) கைக்கெட்டினதொரு அறந்த தாம்பேய்கொண்டு அறந்திக்கட்டியபாதுண்டான தழும்தைப. (பாரேயும்கெல் உலகெலாயமறியும்) நான் மாதநிரமோ அறிவேன்? உலகினத்தும் அறியும். அன்புடைய நான்மாதநிர ம்கலேன்; வேறாயுடைய கெபாணாதி,கனும் அறிவர் 'தாமோ தான்' என்று பெயர் சுமத்தும்படி பிரித்தமக்கொரு இது. ஆளகயால் நீ அடியாரோடு கனப்பகதியே இயல்வகை உடைய கனென்பது நாட்டிந்த வினயமென்று கருத்து.

22.

பிறத்த ஈ. (செறி) க்வாபுரவிகமென்னுதல் : பின்னா
முசியாகைக்கு என்னுதல். (காமபு, பகமைபும, திரட்சியும,
செல்வையும். (செனமுதலி கணபதி கணபதிசுயசு)
இருவர்க்கு த.சரகம் அபுநி கட்டியே எட்டுன்பதே!
(தாமபிபே சென்னு) குறுவகயிறுதக்கொண்டு. 22.

23. தலும்பிருந்த சார்வகநான் தோய்த்தவா மங்கை
தலும்பிருந்த தாச்சகடம் சாடி தலும்பிருந்த
பூங்கோதை யாவ்வுருவப் பொன்பெயரேன்
வீங்கோத வண்ணர் விரல. [மார்பிடந்த

பதவுரை— அம் கை— 4 மதிவ வாகுகளில் சார்வக
நான்— சார்வகனிலை நாயனி, தோய்த்த— படிக்கதிரு
வெறப்பட, தலும்பு— தலும்பு என்பது, இருந்த ஆம்— குருந
கிள வளவாய், தான்— தாக்கங்களில், கைடம் சாடி— சகடம்
வாரிசை உதைத்ததிருளுண்டான், தலும்பு இருந்த—
அடைவானை இருக்கின்றது; பூம் கோதையான்— கழலிய
மயிரமுடிமையகடைய பரிசுடடி, வெருவ [வெருவக] என்
வருமே என்று அங்குமபடியாக, பொன் பெயரேன்—
விராணயன் என்ற பொன்னுடைய அபுநிநுண்டாய்,
மார்பு இடந்த— மார்பைப் பிளந்த, வீங்கு ஓத வண்ணர்
மெருசம் அங்குளியுடைய கட்டுப்போன்ற திருநிறதகாத
யுடைய எம்பெருமானுடைய, விரல்— திருவிரல்களிலே,
தலும்பு இருந்த சாடியுள்ள இருக்கனரன்

அவா - "நாம சில நகர அஞ்சுகையாவதென? கட்டு
குணகையாவதென? அதனதையினை நாடறினையாவதென?"
என்று அதனத மறைகசெய்யுக்கான "ஒரு தலும்பாகினை ஒரு
மறைகசெய்யுது; உன் உடம்பு வகலும் அழிதக்காடம்
செய்யுடைய வகை தலும்பு என்ன?" எனக்குர,

அவதாரிகை— "கட்டுகெனவா ஒரு நகரத்திக்குப்
பயிப்படுவதாவது? அவனிடம் கட்டுப்படுவதாவது? அதை
உலகெல்லாம் அறிவதாவது?" என்று கூறிக்கொண்டு தலும்பைப்
வார்த்தையாலும், கண்ணத்தாலும் மறைக்கப் பார்த்தான்
என்பிருமான் "ஒரு தலும்பாயிருந்தால் மறைத்தவிடமாய்;
உன் உடம்பு உலகம் அடிவார்த்தையம் செய்த பட்ட தலும்பு
விகட்கிறை: பிறவோ! இதுவ் வதை மறைப்பாவி?" எனக்குர.

[சுருதிவசம் - துதிவசம்.

அவர்— இருபத்துமூன்றாம் பாக்டு. ஒரு செயலில் கொண்டு சொல்லும்படியென்? எனில், ஒரு செயலிலேயோ? ஒரு அவதாரத்திலேயோ தலும்பு கமத்தது? என்சிறு.

வர்— (தலும்புக்குத் துத்யாதி) பிராட்டியும்பட்டி கூட கிழங்குக்கேண்டும் அழகிய கை— சார்ங்கநான் தோய்த்த தலும்புக்குத்தலாம். / இப்படினாத்தாலே சர்க்கரை மாபிடுக்கும். தான் சகடம் சாடித்தலும்பிடுத்த (பூங்கோதை பாள வெளைய பொய்யெயரோன் மாசிலித்த) “அடலி யாய்ப்பெருகிறான்” என்சிறுபடியே. (எல்ல தலும்பிடுத்த)

உரை: அழகிய திருக்கையானது—ஸ்ரீராமாங்குத்தி இளைய நாண நெறவால் வந்த தலும்பைச் சுமத்தன. அதி ஸுருமாரமாய் திருவடிகளானவை—அஸுராவிலுடமான சகடத்தை முறித்து விழுமபடி உதைத்து, அதனாலெழுகத் தலும்பைச் சுமத்தன. கிளாகது அல்லெறிகிற கடல

வர்— அம் கை சர்க்கரைத் தோய்த்த தலும்பிடுத்த லாம்) பிராட்டியாரும் கொடக்கேவெண்டிய அழகிய கையிலே சர்க்கரையும் கிள்ளி வான் படித்தமையாலுண்டான தலும்புகளிருந்தன கை தலும்பைச் சுமத்தது என்றமாம். அடியார்க்காக அகாரக்கேனைக் கொள்ளும்போது, கையில் சர்க்கரையின் உரையதாலுண்டான தலும்பை மறைக்கமுடி யுமோ? என்னை (சகடம் சாடி தான் தலும்பிடுத்த) அறிவாய்ப்பெரு கத்திலே சகடமாய் ஓகரன் சிறக. தாய்ப்பாறுக்காகக் காலை உதைத்துக்கொண்ட கண்ணிக் கென்மையிக்கு காப்பட்டு அவகரன் அழிந்துவிழந்தான். இப்படி அடியார்க்குத் தன்னை கொடுக்ககொடுத்த தானிலேயும் சகடம் சாடிப்பிழை உண் டான தலும்பிடுத்தது. இதைத்தான் மறைக்கக்கொடுமோ? (சகடம் சாடி) குழந்தை பாறுக்காகக் காலை உதைத்துக் கொண்டுகித்தனை; அரிய செயலாக இவர் கருதகையலே ‘சகடம் சாடி’ என்சிறு. (பூங்கோதையார் வெளையப் போன் பெயரோன் மாசிலித்த விக்கோதையன்னர் விகி தலும்பிடுத்த)

கால் தழுமடி, கை தழுமடி, அவாந்தாலவலமான விரல் தழுமடி; ஒன்றேயோ தழுமடிகிறது? என்விரல்.

(பூங்கோதையாள் வெருவ) "அழிதருடைப கார்யம்" என்றால் உகக்கும் அவளும் பயம்படுமடி உடம்படையத் தழுமடி. (சாடி) அவன் லாரிதியிந்தான். துவர்க்குக் குவாலா பிருக்கிறபடி. (பூங்கோதையாள் வெருவ) பொருதென் றிருக்குமவன். வீரவாசி அறிபுமவன். குறிவேஷத்தோடே திரியவேணும் என்னுமவன். (வீங்கோதையாள் என்விரல்) வளர்த்தியும் குளிர்த்தியும். "மஹாவிஷ்ணு" (மஹாவிஷ்ணும) விக்ரஹ வ்யாப்திபாபிறறு. 23.

பொன்னிருந்ததுள் வடிவையுடையவருளடைய திருவிளக ளானவை— உழுகிய மயிர் மடிவையுடைய பிராடடி "என் னுகத தேடுகிறுத்தா?" என்று தெருகுமபடியாக, ஐநாணயான மாரணைப் பிளந்து கொட்டத்தால் வந்த தழுமடையத் தழுமடைய, விரல் தழுமடி, கால் தழுமடி, கைத்தழுமடி இவற்றையே எவ்வகை உவ்வகை மஹாகாவுமபடி? என்விரல், 23.

'அடிவாசிகாரியம்' என்றால் உகக்கும் அவளும் பயம்படுமடிபடி 'பொன்னை' (ஐநாணயம்) என்றால் அகலின் மாரணைப் பிளந்த பொங்குங்கடல்வண்ணின் விரல்களிலும் பிரஹ்மாத னுக்குக் காரியம் செய்ததைக் காட்டும் தழுமடிகந்தன, வலித்தில் தழுமடையத்தான் வந்திரத்தையிட்டு மறைத்து விடவாம் கையில் தழுமடையும், தாலில் தழுமடையும், காலில் தழுமடையும் எங்கே மறைப்பாய் பிராணை! என்விரல், (பூங்கோதையாள்) அழகிய மயிர்ப்படியையுடைய பெரிப்பிராட்டியவள் (வெருவ) "பிரளயகாலமே வந்ததோ?" என்று நடுக்குமபடியாக. "வெருவத் தழுமடிகந்த" என்றும், "வெருவ மாரவிடந்த" என்றும் உட்டிப் பொருக்கொண்டகார. (வீங்கோதையாள்) "அடலியாய்ப் பெருகிருக்க" [பெரியதிரு 2-5-8] எகிறபடியே தகைக கொக்கும் வளர்த்தாணுகையோடு பொங்கும் கடலை உவமிக்கிருர். "மஹாவிஷ்ணும" என்ற மஹாவிஷ்ணு அதுக்குப் மந்திரத்திலும் இவ்விக்ரஹவ்யாப்திபாபிறறு குறிக்கப்பட்டதென்கு. வளர்த்தி யிலும், குளிர்த்தியிலும், சிறத்திலும், ஆழங்காவொன்னு

24. விரலொடு வாய்தோய்த்த வெண்ணெய்கண்டு ஆய்ச்சி
உரலோ றெப்பினித்த நான்று - ருரலோவா
தேய்வி நினைத்தபலார் காண விசுந்தியே
ஒங்கோத வண்ணு வரை.

பதவுரை:— விரலொடு வாய் தோய்த்த—உண்ணுண்டய
விரலாவிடும் வாயிலும் படிந்திருந்த, வெண்ணெய்—
வெண்ணெயை, ஆய்ச்சி—யானைதழைப்பிராட்டி, கண்டு—
பார்த்து, உரலோடு—ரஜடன், உறப்பினித்த நான்று—
நன்றாகக் கட்டி வைத்ததேயது, ருரல் ஒவாறு—அழகுநால்
நீலகாமம், ஏய்ச்சி—ஏய்ச்சிக்கொண்டு, நினைந்து—(அப்
போதும்) வெண்ணெய் திருடுவதை நினைத்துக்கொண்டு,
அபலார்—மற்றவர்களைகளாகும், காண—வேடிக்கை
பார்க்கும்படி, திருத்தியே—திருக்கயிலாயம்? ஒங்கு
ஒத வண்ணு—கனகபெருந்த அங்கையுண்டய கடல
போன்ற திருமேனியை உண்டயவனே! உரை—கீயே
உண்ணமையைத் தொலை.

அவதாரிகை:—காம வெண்ணெய் களவு காணப்படுக
கட்டுண்டாமரகவேணுமோ? என்ன; களவுகண்டு
கட்டுண்டிருக்காமாடி அறிவாயோ? என்கிறார்.

காமவிதம். ஒவ்வொருவரும் அழகுதான் உடைய ஒத்திருக்க
வாலே 'விந்லோதகன்னம்' என்கிறார். 6 ஆழிதப்படிபாதி
வெப்பதற்கு உய்திருமேனியிலேயே இத்தனை அடையாளங்க
விருக்கும்போது, உன்னால் அதை எப்படி மறைக்கமுடியும்?
என்று கருத்து. 28.

அவதாரிகை:—என்பெருமைபைக் கட்டும் இத்தழும்பு
கனிவுக்கட்டும்; "கடைவெண்ணெயுண்டவைத் தாம்பே
கொண்டார்த்த தழும்பு-உககெல்லாம் அதியும்" (22) என்று,
கடை வெண்ணெயைத் திருடித்திலும்போது கட்டுண்டதாக
ஒன்று சொல்லிடு! என் என்கமையைக் கட்டும் இது
உண்மையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக,
"வெண்ணெய் திருடித் கட்டுண்டிருத்ததை கீயே அந்நாயே"
என்கிறார்.

ஃபா:— திருபத்தினுலாம் பாட்டு. (ஹீல இதயாதி.) ஹீல வாயிலே தோய்ந்தவனவிலே. “வெண்ணெய் கிருங்கி வெறுங்கைத்தை வெற்பிகடையிட்டு” என்றும் சொல்லா நின்றது. “ஹீலொடு வாய்தோய்ந்த” என்றும் சொல்லா நின்றது. இவை எங்கனே சேரும்படி! என்று பின்னை திருநாறையூரளரப் பட்டாரக் கேட்க: “இவனுக்கு என்றும் திருப்பணி இதுவன்றோ? ஒருநாள் அங்குறுமாகிறது. ஒரு நாள் இங்குறுமாகிறது.” என்று அருளிச்செய்தார். “வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்” என்கிற

உரை:— திருக்காவியாலே அளவித திருப்பவளதத்தே வைத்த வெண்ணெயை அழுதுசெயதகுளுவதுக்குமுன்பு வாயதுகையதாகக்கண்டு இடைசெயினவன் களவுக்குப்

ஃபா:— (ஹீலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு) திருக்காவியாலே அன்னை, திருவாயிலே வைத்ததித்தனை; அழுது செப்பவும் பெறவில்லை; அதற்குள் தடுத்துக்கிட்டானே தாய் விருத்தவன்! அழகுசெய்தபின்பு கட்டுப்பட்டாலும் ஆறியிருக்கலாமே! வாய்ப்படுப்போது வாயது கையதாக கட்டி கிட்டானே! “வெண்ணெய் கிருங்கி வெறுங்கைத்தை வெற்பிகடையிட்டு அதன் ஒசைகேட்கும் கண்ணிரான் கற்ற கை” [பெரிபாழ்நிறு 2.9.1] என்று வெண்ணெய் முழுவதையும் உண்டதாவையும் சொல்லுகிறது; ‘ஹீலொடு வாய்தோய்ந்த’ என்று வாயில் தோய்த்தவித்தனைபே பொழிய உண்ணவில்லை என்றும் சொல்லுகிறது; இவைபோன்றும் எப்படிப் பொருத்தம்?” என்று பின்னை திருநாறையூரளரப் பட்டாரக் கேட்க, “வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்” [நாறையூர் 1-8-5] என்றபடியே இவனுக்கு வெண்ணெய் சுவைசெய்த உண்பதானே திருப்பணி; ஒருநாள் உண்ட பின்பும் பிடிபடுவான்; ஒருநாள் வாயில்வைத்தவுடனும் பிடிபடுவான்” என்று பட்டார் அருளிச்செய்தாராம். இங்கை நிற்பம் பெரிபவாக்கான்பிள்ளை ஃபாக்யானத்திலுள்ளது. வெண்ணெயை உண்டா? என்றும், ‘திருமேனக்குச் செருமே’ என்று பதறுவதும், வாய்தோய்ந்தவுடன் பிடிபட்டானான்

படியே, (உரல் இதயத்தி,) உரலென்றும் அயலென்றும்
பிரித்துக்காணப் போகாதபடி கட்டின அன்று. (சூரோ
வா 255) அழப்புக்க தவநி மாரூதே; ஏவின் ஏக்கம்
கிழ் விழாதே. (நினைத்து இப்படி அழாதிக்கச் செய்ந்தையும்
பெரிய திருப்பணிகளையிற்று நினைப்பது. வெண்ணெய்
களவு காணும்படி நினைத்து. (அயலார் காண இருந்ததில்லை)
ஐந்துரைக்குடியில் பெண்களில் காணுதாருண்டோ? இவ
ளுலே தெஞ்சு புன்பட்டசெல்லாம் இவன் பட்டபாடு

பெருமிகளினற உரலெனினோயெடுத்து உரைக்கக்கட்டின
வன்று கூப்பிடுகிற கூப்பிடு உரசலிடுவிடாதபடி வாயவிட்டு
அழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய ஏவக்கொண்டு
அயலவளவிறும் 'வெண்ணெய் பெருகியிருக்கிறது? அது
களவு காணும்படி எவ்வளவு?' என்று இத்தையே உருவ
நினைத்துக்கொண்டு, உன்னலே புன்பட்ட இடைப்

பூ. 'உன்னவும் பெற்றுகிள்ளித்.' என்று வலிநெரிவதும்
ஆற்றல்களுக்குப் பண்புகளையென இரண்டுவிதமாகவும் அது
என்றித்தக் குறையிலும். (உரலோடு உறப்பினித்த கான்று)
இவன் வெண்ணெய் களவுகாண்பதைக்கண்டு உரல்பொரு
விருத்த குற்றத்திற்காக, இருவருக்கும் தண்டிப்பாக, இரு
வருக்கும் வாடுதென்பதபடி ஒன்றாகப் பினைத்துவைத்த
பொது. (சூரோவாது) அழம்போது தவநி மாறாட்டாமல்;
ஒரே ஸ்வரத்தடன். (ஒவாது ஏவின்) எத்தமாம். ஏவின்
ஏக்கம் கிழ்விழாதபடி என்னக. (ஏவின்) அழப்புக்கவுடன்
கோலை எடுத்துக்காட்டுவாளாகையாலே, அழவும்குடிபாமல்,
விம்மல் பொருமலாய ஏவ்கின்றபடி. (நினைத்து) இந்நிலையிலும்
பெரிய திருப்பணிகளையிற்று நினைத்திருப்பது. 'எங்கெங்கு
வெண்ணெயிருக்கிறது; அந்த எப்படி பெப்படிக்க களவுகாண
லாம்?' என்னுயிற்ற நினைத்திருப்பது. கையிலே தழும்பெறி
யவன் எனக்காட்டுப்படி. வயிற்றில் தழும்பேறக் களவுகாண்ட
தூமொதலானதே. (அயலார் காண இருத்திலையே?) ஆப்ப்
பாடியில் பஞ்சலையும் குடியிற் பெண்களில் காணுதார் ஒருவர்
உண்டோ? உன்னலே புன்பட்ட இடைப்பெண்கள் அத்தனை

காணவருவர்களிறே. 38. "அந்நகரம்: குணநிலை கருவம்"
(அத்யந்தகடை: புண்யபாகபரிமளவ ப, மமபாதுதே) பூம்தி-
(ஒரு கோதுமணவாழ்க்கை) இவ்வகை கட்டிவைத்தது ஒரு
கடலுத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும். (உரை) இவ்
வடிவு காணவேண்டும்; இவ்வடிவோடே கூட வார்த்தையும்
கேட்கவேண்டும். பொய்ப்பாகிம் உரலோடேகூட பூம்தித்
கொண்டு புறப்படுவதே?

(வினா இதரபாதி,) வயிறுவளர்த்து அகப்படப்பெற்
றேமோ? மிடற்றுக்குக் கீழிழிப்பெற்றேமோ? (உரையாது)
உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாமல், (இரண்டாவது)

பெண்கள் எல்லாரும் 'களவனுக்கு இதனையும் வேதனும்'
என்று சிந்தித்தகொண்டு வந்து காணும்படியாக, கீழ்
தாத்தையுடனொன்று இருந்தியேமோ? கட்டுண்ணப்
பெற்ற ஹவத்தையே ஒதுவதென்ற கடலபோன்ற வடி
வையுண்டாயின. நீ இதனை உண்ணப்பவாகச் சொல்லி
காண!

பெரும் 'என்னுக்கு இதவும் வேண்டும்; இவனும் வேண்டும்'
என்று சிந்தித்தகொண்டு காணும்படி இருக்கக்கூடுமோ? (இருந்தியே?) பெருப்பவன் பெற்றவன்போலே இருக்க
க்கூடுமோ? இவ்வகைவைக்கண்டு நான் உகப்பேடு?
என்ன, - (ஒங்கோதவண்ண) இதை நான் சொல்லுவதைக்
கேட்கும்போதே ஒங்கின்கூட கடல்போலே ஒளிக்கம் நீ,
அக்காரத்தில் எத்தனை உகந்திருப்பாய்? அடியார் கைவரக்
கட்டுண்ணகயாவே. அக்கைட்டிப ஆறப்போலே அகலக்கிற
படியைச் சொல்லுகிறது. (உரை) "அந்நகரம் கோத்தபூர்வம்"
மே 8 ச வக்யே 38, 39" [பா. 7-22] [நான் முன் பெரு
கொன்னதமிக்: ஒருபோதும் இதைக் கொல்லவும் மாட்டேன்.]

ந், பெரு: பதேத் ப்ருதி, வீ வீப்பேத் ஸ்ரீமவாத் ஸகலி, வேத்.
ஸுஷ்பேத் தோயநிதி, க்ருஷ்ணே! த மே மோக, ம் வசோ

ம, வேத் || [பா. 7-உத. 70-4b]

அழகுபுகவாதே. "இக்கோலுண்டு" பார்" என்ன, ஏங்கி நின்றாய். (கிளைந்த) வெண்ணெயை நினைத்திருக்கை. (அடியார்க்காள்) பஞ்சவகைப் குடியில் பெண்களையு; அவர்களைப் பத்தித்துத்தான் அகப்படாதிருக்கும்; அவர்கள் இவன் அகப்படவல்லவனே என்றிருப்பர்கள். (குருந்தியபே) சாமஸ்ததை சாவணன் மறக்கில் மறக்கலாம். (உவமையு) தெருக்குண்கையாலே வந்த பூர்த்தி. (உரை) 24. "ச சே ரீர" (த மே மோக,ம்) என்னும் தீ சொல்லிக் காண். அவர்ப்த வமஸ்தகாமன் குறையாய் அருவதே! ஸர்வரக்தி மிடுக்கின்றியொழிவதே! ஸர்வஜ்ஞன் புரையறுவதே! 24.

25. உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாதுரப் போதும் வரைமேல் மாதகமே போல - திரைமேல் விடத்தானாக் கிண்டானாக் கேழலாய்ப் பூமி விடத்தானே பேத்தி பெறும்.

இவ்வாறு இவன் வடிவ காண வேண்டுமென்றும், வாரததை கேட்க வேண்டுமென்றும் போலேசானும் ஆகை 24.

[கருவண்ணேயே! ஆகாயம் மேல் ஸுறக்கடும்; பூமி எக்க வகக்கடும்; ஸ்ரிமாசலாரிவதம் தூளாகக்கடும்; அமுத்தாய் உற்றக்கடும்; என்னுடைய வர்த்ததை வினாகது] என்னும் ஸத்பலாக்கபஞ்ச ரீபே உரைப்பாராக. (உரை) இது எப்படிப் பொருத்தம் என்பதை ரீபே உரைப் பாய் என்றமாம். அவாப்தமைஸ்தகாமஸ்ய (வேண்டுதல் கெண்டாமைவிலாதவஸ்ய) இருப்பவன் ஒன்றைப் பெறும் அழுவதே! ஸர்வரக்தியுடையவன் ஓரபுரிக்கையாலே கட்டுண்டபதே! எவ்வாமறிந்தவன் அகிழ்க் வழிவறிவாமற்போவதே! பிரானே! இவைபெய்க்காய் எங்ஙனே செரும்படி?—என்பதை ரீபே உரைப்பாராக. (ஒங்கோதவண்ணு உரை) அப்போது உன்மேலேபழகு எப்படியிருந்தது என்பதை ஒருபுடை கண்டேன்; அப்போது உன் சொல்லுத எவ்வண்ணியிருத்தது என்று காணவாய்ப்படி ஒருவர்த்ததை சொல்லுவாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 24

பதவுரை— வரைமேல் — மலையின் மேலே, மாதகமே போன — மாதகமணி பதித்திருப்பது போல, திரை மேல் — பாறகடலின் மேலே, கிடந்தாண் — பள்ளிகொண்டபடியா, கேழலாய்-வராதறுருவியாய், பூமி-உலகத்தை, கீண்டாண் — (அண்ட, பித்தியில் சினரும் ஒட்டு விடுவித்து, கிடந்தாண் — எடுத்தவனுடன் உயிராக, என் உன்னை — என மனமாணித்து, ஓவாது — திட்டமிட்டாமல், எப்போதும் — எல்லாக் காலத்திலும், உரைமேற்கொண்டு — உரைப்பதில் ஈடுபட்டு, ஏத்தி — (அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப்) புத்திந்து, எழும் — உயர்த்துபோகும்.

அவ— திருபத்தத்தாம் பாட்டு. இவனுடைய இந்த நிலை அநுபந்திதாம் வேருகலும் போதுபோக்க வெண்ணுது என்கிறார்.

அவதாரிகை — அவன் ஓவாதே அழுதபடியைக்கண்டு இவரும் ஓவாதே ஏதத்த தொடங்கினார்.

உரை— ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மாதககிரி படித்தாற மேலே வைக்கப்பட்டதாலே அகியெறிகிற திருப்பாற கடலிலே கணவனாகத்ருளினவனாய், சிறுக்கன ஆரத்தி தீர்க்கைக்காக வரலிபுறமாய்த தூணிலேவந்து நோற்றி விரிசனாகிப் பிளந்து பொசுட்டவனாய், மறாவாசுறமாய்

அவதாரிகை— அவன் கிடாமல் அழுதபடியைப் கண்டு ஈடுபட்டு, இவர் கிடாமல் துதித்தபடியைப் சொல்லுகிறார்.

வ்யா—(வரைமேல் மாதகமேபோன) ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மாதகமணி படித்திருப்பதுபோலே. (திரைமேல் கிடந்தாண்) தன் ஸ்பரிசுத்தாலே அகியெறியும் திருப்பாற கடலிலே கணவனாகத்ருளினவனாய். (கீண்டாண்) பிரஹ்மனான சிறுவனைப்பெற்ற தந்தைய துன்புறுத்த, அவருக்குத் தம் போகக்கூக வரலிபுறமாய்த தூணிலே நோற்றி, இரணியைப் பிளத்தவனாய். (பூமி கீண்டாண் கிடந்தாண்) என்று கட்டி வரணசெஷ்டதமாகவும் கெள்வனாய்

வயசு: - (உணர்மெய்கொண்டு) மேலான உரையைக் கொண்டு, அதாவது வாக்குக்கு விஷயமானத்தைக் கொண்டு, அன்றிகே, உரைக்கையிலே மேற்கொண்டு, அதாகிறது—சொல்லிச்சொல்லுகையிலே விளர்ந்து. (என் னுள்ளபேரவர்தெய்வோதம்) என்னுடைய ஸ்ருத, பரமனது உச்சிவிடுவிடக்கடவதற் றிக்கே. ஸ்வரூபம் ஒரு காலாக அழியுமோ? ஒருமையிலே ஒருமாதக கி, சிவானது பரம்புராறப் படிந்ததாற்போலேயாயிற்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த் தருளினபோது இருக்கும்படி. ஸர்வோஸ்வரூபம், ஸர்வஸக்தி பரமவருடைய ஸௌலப், ப சரிதங்களைச் சொல்லுகக்கு.

(என்னுள்ளம் இதுபாதி) த, ரஸவ்ருத்திகளுள் என்னு டைய மதஸ்மானது இடைவிடாது. (எப்போதும் ஐத் யாதி) ஒரு பர்வத சகி, ரத்திலே இந்த, ரீதமணி இருத்

மரணமாதிலே கலையது அண்ட, பி, ததியிலே ஓட்டின (புரியாய் துட்கெடுதற்கொண்டு ஏறினவகை வன்னு டைய) ஓடுதது, பமானது உரைக்கையிலே தத்பரமாயக கொண்டு & சரியிடுவிடாதே ஸைகாலத்திலும இவைய, துளவங்களைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து & ஜ்ஜீவிவாதிதும்.

(சேழலாய் பூமி இடத்தாண்) பஹாவரஹமாய், — பிசுன பத்திலே துன்புற்று அண்ட, சகவரிலே ஓட்டின பூமியைக் குத்தி எடுத்துக்கொண்டுவந்தவன். (சேழலாய்ச் சீண்டாண் பூமிவிடத்தாண்) என்று கூட்டி, வராஹமாய், பூமியை அண்ட, சகவரிலிருந்து பிசுந்து, பின்னரே குத்தி வெடுத்து ஸ்வந்த, ரனத்திலே வைத்தவன் என்றும் கொள்ள னாம். (விடத்தாண் சீண்டாண்) துன்புற்றவரைக் சீண்டல் படுக்கை அடிக்கொடுக்கும்படி. “சீண்டாண் பூமிவிடத்தாண்” என்னகயரே ஸரிமேஸ்வரன் என்றும், ஸரிவரத்தி பென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. “சேழலாய்” என்றதால் ஸௌலப், ப ஸௌசிக்யங்கள் காட்டப்படுகின்றன. (என் உச்சம்) இக் குணங்களிலே & ஓபட்டுள்ள என் நெஞ்சு; அடியானுள்

26. எழுவார் விடைகொள்வா நீந்துறா யான
வழுவா வகைநீனைத்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வாழோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை.

பதவுரை:— எழுவார்— அல்லவந்தாதப் பொற்று அகந்து
மலர்களால் பழமலர்வாய்ந்தோரும். விடைகொள்வார்— (அம்
பெயராகியவர்) நந்துவாராய் பந்துத்துப்பாரும் மலகல்
யவந்தோரும். என் துழாயான துறைய துறையினாலைய
யுகடைய எம்பெருமானை, வழுவா வகை நீனைத்து— பிரி
வாய்விடுக வேண்டுக என நீனைத்து, வைகல்-தினதிதோறும்,
தொழுவார்—வகை வாய்மலர்களான பதவுத் பார்ப்பகாமர்
கந்துபாசிய துறையுடைபா, வினைச் சுடரை— (அவ்வா
கையுடைபா பார்ப்புத்துக்கு விரோதமான) பாரத் தீயை,
நந்துவிக்கும்— அன்கம். வேங்கடமே— திருமலைமான்மேய,
வாழோர்— உத்தமனாகிய அன்கம், மனச்சுடரை— திருவுள்பா
ராய் உத்தமனாகிய, தூண்டும் மலை— தூண் தூண் தூண் மலையாகும்.

அவா:— இருபத்தாரும்பாட்டு. (எழுவார்) எல்லார்க்கும்
நீனைவும் செபலும் ஒக்கப் பரிமாறலாவது பரமபதந்திலே
யன்றோ? என்னில், நித்யஸூரிகளுக்கட அவனுடைய
ஸௌலப்பம் காண வருகிறது திருமலையிலேயன்றோ
என்கிறார்.

அவதாரிகை:— அவ்வவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடதானோ
இழாவைப் பரிஹரிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து
ஸந்திபுரிதனான என்கிறார்.

உரை:— “பேற்றிமென்று பற்றெழுவர்” என்கிற
படியே, “எங்களுக்கு—அபிமதமான திருவுடைய அன்கம்”

அவதாரிகை:— வாரண காசீம்நாத், பவதாரங்களுக்குப்
பிற்பட்டவர்களுடைய குறைவைப் போக்குவதற்காகத் திரு
மலையிலேவந்து, அனைவர்க்கும் அருகில் வந்திருள் என்கிறார்

வயா:— (எழுவார்) “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்வத்
தானில் பேற்றி என்று ஏற்றெழுவர்” [திருவாய் 9-1-5]

அவ:—இருபத்தேழாம் பாட்டு. (மலை இய்யாதி) திரு
வேங்கடமுடைபாறுமடைய திருக்களையம் பாத்ததார்போகே.

வயச:—(மலை பாறுகை கூறித்து) வந்ததுக்குக் குடை
அபேஷிதமிதே. இத்திரன் ஆகார்பாக்குதியல்லாம

அவதாரிகை:—ஆம். பாறுத்தாரத்திது திருக்களைய
முடைபாறுமடைய களையம் துடிக்கக் கண்டபொரு
அவதாரிகையில் விசேஷத்தாக்கத்தாதுப் பொடிபடுத்தின
விப்பாட்டத்தான் காணலாம் என்பதிறர்.

உரை:— இத்திரன் பாடித்திரித்தது களையத்தில்
தாறுபாட்டிதம் அபேஷிதம். பாடுகையிற்றுகளையம் பாடுகை.

அவதாரிகை:—திருமலையிலே எழுக்கருளினதற்கு ந வெங்
கடமுடை பாறுமடைய கோவிலை துடிக்கைக் காணும் போதே
அவதாரிகையில் எழுக்கிட்டவர்களைச் சொல்லுகாமல் விரி
செய்க்கள் எல்லாவற்றையும் காணாது பாயிந்ததும் எனவறர்.

வயச:—(மலைபால் குடை கூறித்து) ஆயிரகளை எழுத்து
விஷயத்தில் இத்திரன், தோல்களையம், ஒரு மலைபோடு களைய
விசேஷ என்று உணர்த்துவதற்காக. இத்திரனுக்கிட்ட சொந்த
மலைக்கிடும்படி. கண்ணை விப்பிக்க, அவன் கியமனப்படி
ஆயிரன் மலைக்குப் பூசையிட. பசிப்பிணிவாலே கோபங்
கொண்ட இத்திரன் பொழிந்த கம்மலையாலே கந்துகளும்.
பக்கங்களும், தேர்ப்பித்தும், துடைக்காமலே திருவாய்ப்பாடி
முழுக்கையிற் போகாது கைவ அழித்துப்போகாதுபடி தேரவர்த்
தனவழிமைக் கைவாய்ப் பிடித்து எழுத்ததைத் சொல்லு
கிறது. (மலைபால்) கைக்கெட்டினை அந்த தேரவர்த்தனை
மலைபொருகையால் கைக்கெட்டு எழுத்தான் (குடை
கூறித்து) குடைபிடிப்பவரைப்போல, மலைகைத் தகையோக்கிக்
குடைவரகப்பிடித்து. மலைபால் அல்லாதவழிதான் நவிலு
படாதபடி எழுத்து. மலைபால்குடி குடைதானே கொண்டுவது.
ஒருவர்களுக்காகப் பஞ்சுக்கை குடிவாக்கவாரை மலைபால்
குடைவாக்கப் பிடித்தான் “இத்திரன் அகரத்தன்மை கொண்ட

யானே பசிக், காணத்தானே செய்தானாயிற். மஹிமைய எடுத்து
தம்மை நோக்கிக்கொள்வோமென்று மஹிமையக் குடைவாகக்
கனித்து. (மாவாய் பிணத்து) பண்ணின் பராதிசுடையததின்
கனத்தானே கோரியைக் கொன்று. (சிலை நுதலாத்து)

குடைவாகப் பாவையின் பாவையே சிறுதமையதாக எடுத்துப் பாவைத்
தத் தன்னை விழுந்தவதாக வந்த கோரியாகிற குதந்தா
யினையுடைய வாயைய இருபாவாகக் கிழித்துப் போட்டு,
கைத்தியத்தவத்திக்கு வந்தவாகவெடுத்த தருவாயையே
ஒரூர் தினை விரலமென்பதிகைக்காக மராமரம் மன்னமுதும்
இழிபற் செய்து. எடுத்தகடர்களைக் கொன்று மறவாய்

வனகளை; பசிப்பணியாலே செய்தானே பாவைய்; அவன் புரதுகளு
குப்போது இப்படியும் கைமரக்கெடும் என்று இருக்கலுக்குக்
காட்டுவோம்" என்றும் திருவுள்ளத்தானே, இந்நாளை தண்டிக்
காமம், மஹிமைய்கொண்டு ஆபரினைக் காத்தான கண்ணை.
(மஹிமையக் குடைகனித்து) அகடிதகடநாணமீத்தருள இவன
கீழ்த்தால் மஹிமையக் குடைவாகவும் ஆக்குவான் என்று
கருத்து. (மாவாய் பிணத்து) சிங்காரணமாகக் கண்ணையே
விழங்கவேணும் என்று குதிரையுக்கொண்டு வக்க கோரியின்
வாயை வாயை நனைக் கெட்ப்பதுபோலே வினைபாட்டாக
இரு பிணவாகக் கிழித்து. இந்நாள் பசிப்பணியாலே நலிந்தா
னாகையாலே அவனை தண்டிக்காமல் தமனைத் தானே நோக்
கினான். கோரி காரணமில்லாமல் கொடுவதெத்தானையாலே.
அவனை கழித்தேறிட்டான். (சிலையாக் மராமரமேற் செத்து)
கைத்தியமும் அவதரித்த ராமாவதாரத்திலே, கைத்தியர்களுக்கு
கூடிய விக்கலாலே. எப்பவெண்ணுதபடி கட்டமாக நின்ற
எழு மராமரக்கனையும் ஓம்பலையே. ஸூக்தியனுக்குத் தன்
புலத்திலே நம்பிக்கை பிறப்பதற்காகத் துணித்து கழிச்செய்து.
இதுவும் அகடிதகடநாணமீத்ப்பதைக் காட்டுவதே.
(மஹிமைய்...செத்து) இடைவிடச் செய்யும் பாங்கறப்பது, தயிரி
கடைவது முதலான செய்களெல்லாம் மூன்றை உரத்தாலே
யாபிடுக்கும்; அந்த ஸூதிரிலே பிறந்தமைக்கேற்பக் கண்ணை
தன் மூன்றைபுரத்ததைக் காட்டும்படியாக மஹிமையக் குடைவாகப்
பிடிப்பது. மாவாய்பிணப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்தான்;

அவதாரத்துக்கடுத்த அபுதத்தாலே மராமமேதையும் செற்று. (அவதாரத்துக்கடுத்த) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின குலவரபீடத்தினுடைய பொராநின்ற கோட்டை அநாவர லேந முறித்தனவும். (புத்தரத்தின் சாமித்தனவன்) பூப் பறித்தனவும். (அவதாரத்துக்கடுத்த) மராமமேதையும் முழக் கத்தை உடைத்தாமிருக்கும் என்கை. அன்றிக்கே. திருக் கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் திருந்தபோது மேகத்தைப்பற்றி

சுவாஸாஸியிற் பூச்சுக்கொன்று விரைந்தவர்க்குப் பரீதமாய் கொள்
வதாய் நினைப்பார் கொளவாட்டனவன். கண்டாநிச்சுது ஆகர்வது
பாம்புடை நுட்டாக்கிடல் பூச்சுக்கொன்று நுட்டாக்கித் தவிர்த்து விடல்

கைத்தீயர் செய்கும் அருஞ்செயல்களினான்மை விவரமெவ்வா
யிருக்கிறீர்; அந்த ஜாதிபிலே பிறந்தவை கோற்ற இராமன்
விவரமெவ்வா வழி மராமங்கலையும் கீழ்த்திருந் என்றும்
அவதாரத்தில் மெய்யானவன் னைக் காட்டுகிறது. அந்த அருடநா
ஸாமந்த, எத்தோடு அவதாரத்தைய மெய்யானவன் கலந்திருக்கை.
மூன்றாவதுதோடு அன்பான செய்க மற்றும் சில காரியங்
களையும் காட்டுகிறார். (கொலையாண் போச்ச்கோடு ஒளித்
தனவும்) எதிரிகளைக் கொல்லுதையே தொழிலாகக்கொண்ட
சுவையாபிடும் என்றும் எதிரையுடைய தந்தக்கைக் கைவரிலே
பிடுங்குனவையும், (கொலையாண்) கண்ணைக் கொல்லுதற்காகக்
கர்னை சிறுத்தினை பாண் என்றமாம். (போச்ச்கோடு) யத்த, தம்
செய்வதற்குக் கருன்பான தந்தம். (ஒளித்தனவும்) வானுத்
தன்னை ஒடிப்பதுபோலே ஒடித்தபடி. (பூங்குருந்தம் சாயத்
தனவும்) கண்டவர்களை மயக்கும்படி மரம் கிறையப் பூத்துக்
குறுங்கிய குருந்தமாதையப் பிடுங்கப்போட்ட செயலைச்செய்த
வையடி. (பூங்குருந்தம்) புப்பறிந்ததற்போலே விளையாட்டாகக்
செய்தபடி. துயற்றை வல்லாம் செய்தது எது? எனின்;
(காச்ச்கோடு பற்றியானை) குளிர்ந்தி. தாபத்தை ஆற்றும்
தன்மை. பெருமை, மூழ்க்கை மூழ்கை குணங்களால் மேகத்தை
முத்திருக்கும் மங்குத்தன் பற்றியிருப்பவனுடைய கைகளே
இவ்வருஞ்செயல்களைச் செய்தன. (காச்ச்கோடு) மேகத்தை
முத்தி 19

விருந்த சங்குபோலே இதுந்ததென்கை. இடையர் செய்வ தெல்லாம் முன்கை உததாலே, சுதநிவர் எள்ளும் வில் லாலே என்னுமிடம் தோற்றுவிற்று. ஸ்ரீபாஞ்சஜதயம் பிடிக்க வும் பொருத ம்ருது, வான கையைக்கொண்டு விடர் துதெல் லாம் செய்தது.

அவ: - சேஷதங்கனிலே உருகுகிறார். ஸுருமாசமான கையைக் கொண்டே இப்பெரிய செயல்களைச் செய்வதே! செய்வாதின்றால் அதாவாலேந் செய்வதே!

வ்யா: - (பரிபரிதாபத்.) மலையாக விதிபோகங் கொண்டானே? (மாவாய் பிளந்து தாரதாதி, கன் கூப் பிடும்படி வதத கேசியை தெட்டிக்கோரை கிண்டாற்போலே கிண்டு. (விமோத்தகாது) எய்வலொண்ணுதபடி திரைநின்ற மராமரங்களை. (கரணபர்த்தமா) கெடுவியிலே உற்ற ஆண். (புஞ்சுமத்தம்) தலைததுப் பூதது தின்ற. (காக்கிபோய்) குளிர்ந்தது ஸ்ரமஹாமாயப பெருத்து முழங்குகை. ஸ்ரீபாஞ்ச ஜதயம் தொடப்பொருத கைவிடர்! 27.

28. கைய வலம்புரியும் தேமியும் கார்வண்ணத்
தைய மலர்மகள்தின் குகததான் - செய்ய
மறைவான் நின்றுந்நிபான் மாமதன் முன்றெய்த
இறைவான் நின்னுகத் திறை.

பதியுள்ளடி ஒள்ளி வந்துட்டவலம். குவித்து முடிவருகிற வயிர்வந்தாலே மோத்திரைந் ஒத்து ந்துள்ள பதிபாசை ஸ்தம்பத்தாத துடித்தானி லாண்டாடய திருக்கைகள் தமர். 28.

ஓத்திகத்தும் எங்கும், காரமேகவண்ணனின் தருமேனியைப் பற்றிவிருக்கதநாகையாலே. மோத்திரையுள்ள சங்கு எங்குந் தாகவுமாம். (பறதியான்கை) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தைப் பிடித்ததுய கந்திப்பொரும கையைக்கொண்டு விடர் துவ்வதஞ்செயல்களைச் செய்தது! 27.

பதவுரை:— **கார்**—மேலார் போன்ற, **வண்ணத்து** திருவிடத்தையும்கூட வண்ணமுள்ளதொழுகையுடைய, **ஐய**—வர போகலா **வலம்புரிவும்**—முதல்முதலுத்தயும், **தேயிவும்**—திருமயநிலையாகவானும், **கைய**—கையங்கிருக்கின்றது; **மலர் மகள்**—பூவல்ல அவதாரித்த பெரியபொட்டியாதி, **தின்**—உண்ணுண்டைய, **ஆகத்தான்**—திருமயத்தில் இருக்கருங்க; **செய்ய மறைபான்**—சங்கைக் காட்டுகையாகிற செம்மை மையமுண்டைய வெகுகூடுகூட ஒதும் நாவழகன், **தின்**—உண்ணுண்டைய, **உத்தியான்**—தருமயத்தில் பிறத்தவன்; **மாமதின்**—பெரிய மகள்சுலை உண்டைய, **மூன்று**—மூன்றுபுகளை யுள், **எப்த**—உம்பெய்து அழித்தவனும், **இறைபான்**—தங்கை மலர்வாழுக அடியான்தாயுக்கும் (முதலாம், **தின்** **ஆகத்து**—உண்ணுண்டைய திருமயமில். **இறை**—மூன்று புகலை யைப் பற்றிக் கிடக்கிறவன்.

அவா:— இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (கையங்கியாதி) ஐய வரயம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். தீர்மை சொல்லுகிற தென்னவுமாம்.

அவதாரிகை:— திருமயமேயுள்ள அழகந்தருளிகற்ற திரு வேங்கடாழகையான் திருமேனியில் அழகுத் தூணவையுமற் றீரையதிருணங்கனும் கருவியுத் தோற்றுகின்றது கிடை எங்கிருக்கிற.

அவதாரிகை:— திருமேனியில் அழகந்தருளிகற்ற திரு வேங்கடாழகையான் திருமேனியில் அழகுத் தூணவையுமற் றீரைய முதலான குணங்களும் ஒளிகிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்கிறார்.

வயா:— (என் வண்ணத்தைய) மேகம்போலே நாடங்களை ஆற்றம் வடிவையுடைய ஸ்வாமியே! (கார் வண்ணம்) கைம் மாறு வேண்டாத வன்மை முதலான குணக்களையும் மேகத்தை ஒத்திருப்பவன். வடிவிலேயே குணங்கள் பிரகாசிக்கிறபடி. (ஐய) கைம்மாறு கருதாமல் உதவுமவனா விரும்பத்திருந்தே நீ இயற்கையிலேயே அன்னவக்கும் ஸ்வாமி

தான்) அலர்மேல் மங்கையுறையார்வன். (பா.க.சி.பா.தி.ப. 13-14) ஊரைக்கட்டுப் பேரைப்படைத்தான். கோட்சொல்லி பரவித்த, சாமாபோலே. ஆகத்தில் ஏகதேயத்தைப் பற்றினுனென்னுதல். ஆகத்தைப்பற்றி இறையானுனென்னுதல். 28.

29. இறையும் திறனு மிருவிசம்பும் காற்றும்
அறையுளும் செந்தீயு மாவான்—இறைமருப்பில்
கைக்கண்மால் பாளை படுதுயரம் காததளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

பேரணையப் பற்றி எய்து, ஊத்துக்காய்மகன்முன். பெரிய மதினையுடைய தீயுத்தகை தீய், தாயும்படி எய்து, ஊத்துக்காய்மகன்முன். (பா.க.சி.பா.தி.ப. 13-14) ஊரைக்கட்டுப் பேரைப்படைத்தான். கோட்சொல்லி பரவித்த, சாமாபோலே. ஆகத்தில் ஏகதேயத்தைப் பற்றினுனென்னுதல். ஆகத்தைப்பற்றி இறையானுனென்னுதல். 28.

கருணை தனது பன்மை (திருவாய் 4-8-1) 'எனனைப் புவனைப் புவகன் தனனை வேறின்றி வினை தெழுத் தன்னுள் வைத்து' (திருவாய் 2-2-3) என்று நம்மாழ்வாரைப்போலே அன்புபாசன பரமருத்திரர்களுக்கும், அன்புபாசன மெய்யுபிராட்டியர்களுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த எல்லாருளத்தை நினைத்து விக்கிஞ்சி. "பெற்றமாதிகள் எப்போதும் திருமேனியைப் பற்றியுப்பார்களை" என்று நஞ்சியப் பட்டரைக் கேட்க. "ஒரோ ஆபத்தக்களையே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்க ஆழ்வார்கள் அந்தையே காய்ப்புற்றுநிஞ்சுகளித்தனை யிறே" என்ற பட்டர் அணிக்செய்தாராம். திருவாய்மொழி மீட்டிக் (2-2-3) எடுக்கப்பட்டது இவ்வையிறும். (இறைமரன் கிள் ஆகத்து இறை) காலானென்ற பெயர்பெற்ற மரன் கிள் திருமேனியை உபாதித்து காலானுள் என்றும் கொள்ளலாம். பெற்றமருத்திரர்களும் தன்னிடப்பற்றி நின்று ஊத்தை பெறுவார்கள் என்றதாலே இவனுடைய ஐயுக்கிலும். "தான் தாயாராயன், உனதுநினைவு வரன்கொள் நீன் மழுவானியன் ஆகத்தான் கனும் எங்குதற்கு உன சேமே!" (திருவாய் 9-3-10) எவ்விதபடியே என்னுளமும் உணர்த்தப் படுகின்றன. 28.

பதவுரை: - இறையும் - பாம்பதந்தத்தினாலும், நிலமும் - பூமியும், இற விசம்பும் - பறந்த ஆசனமும், காற்றும் - காற்றும், அதையுள்ளும் - மறி, தியாநிற்சம் துறையும், செந்தீயும் - மறிந்த மக்துறையுமாகவும், ஆவான் - ஆவொறவன், பிறை மருப்பில் - நள்ளாட்கின் போன்ற தூத்தத்தாகவும், கைம் கண் - கைகளை கண்ணையுடையதான், மால் பாண் - பெருந்த மாலையாகவும், படு துயாம் - பெரும் துயரத்தாகவும், கரத்து போகி, அளித்த - அளித்த, செம் கண் மால் கண்டாய் - செம்மணம் கண்ணாலும் பரிமாறுகின்ற கிடாய்; தெளி (மலர்) இதை நன்றாக அறி

அவை: - இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (இறையும்) ஐஸ்வர்யம் கண்டு அஞ்சுவண்டா; ஆதிபாரதந்தர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறார்.

வ்யா: (இறையும்) பாம்பதந்திவிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (பெருந்ததுயம்) இகத,காரணம் விளக்கி, தி

அவதாரினை: - "கண்ணம்மா" - பாம்பதந்தத்தினாலும் நின்ற ஆவன் பெருமைய கண்ணம்மா நித்காலியாதே; அவன் ஆதித பாத்தான் மால் தூத்த நன்றாக புத்தி, கண்ணம்மா" என்கிறார்.

உரை: - பாம்பதந்ததிலே அவன் பாம்பதம் தோற்ற, பெருந்ததுளியிருக்கிற பரிவையன், கரத்தும், பூமியும்,

அவதாரினை: - முந்தட்டில் ஐவர்பத்தை அனுஸந்தித்தவன் பெரும பிங்கவக, "கந்தே" உபயுக்தி, மிளத்த, துறையும் அவன் பெருமையை நினைத்துப் பிங்கவக காதை: அவன் அடியாரிக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பவனாக இரு; இதை நன்றாக அறிவாராக" என்கிறார்.

வ்யா: - (இறையும்) பாம்பதத்திலே அவைருக்கும் ஸ்வாமியை எழுந்தருளியிருக்கும் ஆகையுடைய, காற்றும், இத்தால் நித்பயிபு, தியோகம் செவ்விறு. (நிலமும் இற விசம்பும் கரத்தும் அதை புளவும் செத்தும் ஆவான்) பஞ்ச

அவா:— ஐஸ்வர்யம் கண்டு வெருவாதே பரிசுத்தை அதுவந்தி, என்சிறு.

வ்யா:— (திகைப்பும்) நியாமகனாய்க்கொண்டு பரம பதத்திலிருக்கும். (கிணறுதலாதி) இந்த விழுதியை உடையனாமிருக்கிற இருப்பு. (மாய்வானை) உடம்பில் பெருமை பாடாற்ற ஒண்ணுமை. (அனித்து) புண்பட்டத்தை

பிரபுபோய்வாய்க்கிற கொம்பையும், ஜாத்புரிதமாவா பசுவையெனவாய்வாய் கண்ணாடிமுடையனும், அடிமை சென்னைகளை பெரும்பிச்சுமாயிருக்கிற பூங்குஜேந்திரராய் வாய்வுடைய. முதலையினையென அனாய்வுப் பட்ட துக்கத்தையப் பரிசுறுத்து, கையில பறித்த பூச்சென்னை யறிவாகுந்த முவினை துருவகனிலை பணிமாறுவித்துக் கொண்டு ரகசிக்காதவின வாத்தையனாசகமான சிவந்த திருக்கண் பிழைப்பு வாய்வுரத்தான் கிடைய! இத்த

[மதுருதனவே! இத்த பரிசுத்தை ரகசிக்கக்கொண்டவதற்காக மல கையங்கிறைமேன்; சம ஆராதனத்துக்காக எடுக்கப் பெற்று என் கையிலிருக்கும் தாமசானை உன் நிருவடிவிலை ஸமர்ப்பிக்கவே ஒலம்பிட்டுடன்.] என்முடியே அடிமைவிலை பெருங்காண் பூண்ட யானையன்றி. பெருந்த யானை என்று மாம். உடம்பில் பெருமைவாலே பாடாற்ற முடியாது என்று கருத்து. (படுதுயரம்) விவாதித்த தருந்த யிக்கம் என்பது போலே பெருந்த யானைக்குத் தகுந்தநாயிருக்குமன்றி துயரம். (படுதுயரம் காத்து) முதலே வாய்வே அகப்பட்டுப் பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி. (அனித்து) அதுவிரும்பியதை அனித்து ரகசித்த. அதாவது:—யானை கையால் பறித்த பூவானது வாய்வுவதற்குக் கைநத் நிருவடிவிலை ஸமர்ப்பிக்கச் செய்து ரகசித்தான் என்று கருத்து. புண்பட்ட இடத்தைத் தடவிக் கொடுத்து ரகசித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம். ஸர்வேஸ்வரன் ஓர் விவநிலை காண்பியுப்பேது! என்னை. இப்படிச் செய்கக் காரணமென்ன? எனில்: (செய்கண்மாய் கண்டாய்) வாத்தையத் தாலே சிவந்த கண்ணையுடைய பெரும் பித்தன் கிடைய! கு-தீ 20

அவ: - மூப்பதாம் பாட்டு. (உள்ளதாக) ஸம்ஸாரத்திலே ஸமஸ்கரணியர் பலர் உண்டென்று ப்ரமிக்கவேண்டா; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டாகவே நெஞ்சதானே அவனை ஆராய்ந்து பற்றும்.

வ்யா: - (உள்ளதாக - செவிதாக) விஷயப்ராவண்பத் தாலே கலுஷமான ஸ்ருத்யபத்தினுடைய காலுஷ்யம்போக. (செவிதாக) செவ்விதாக திறுத்தி. (ஞானத்தீர்மானி)

அவதாரிகை: - வ்யாதிக்கடங்கலில் போகாதபடி மனப்பாசை விடாத்தவத் திருநடையின் உறவைய அறித்திருப்பாக்கள் ஆம்பகன்ஸுதாபன ஸர பிராப்தி பற்றுகபடி பற்றிக்கொண்ட ஆத்யாத்மிகவீட்டமாம் அவனைக்கட்டும் என்கிறார்.

உரை: - விஷயபாகுப்தனாதமுள்ள காலுஷ்யம் போய், தெளிவையுடைய தீர்ப்பாடிக்கிடக்க, ப்ரத்யயத்தை ப்ரத்யயப்ராவணபாசையால் கொள்ளிப் பற்றி, தீர்வுண்டாயத்திருபாபத்தீர்ப்பாசையால், உறவையுடைய செவியுடன் என்கிற

அவதாரிகை: - தீர்ப்பாட்டில் பாத்வத்தை நினைத்துப் பிச்சாங்கிய மனத்தை உபதேயத்தத் திருத்தினார். இப்பாட்டிலே, மற்ற விஷயங்களில் காடுபாவாதபடி மனத்தைத் திருத்தித் திருவடிகளின் உறவை அறித்திருப்பவர்களுடைய மனப்பாசை, எம்பெருமான்தானே வஞலான் என்று பார்த்திராமல், தானே மெய்விழுந்து பெருங்காதலோடு அவனைக் கிட்டும் என்கிறார்.

வ்யா: - (தெவிதாக உள்ளத்தைச் செவிதீது) கவங்கி நீற்கும் மனம் முதலுடையதாகக்கூக, அதை நல்வழிப் படுத்தி: ஸவுபங்கலிலே மண்டிக் கருங்குகிடக்கும் உள்ளம் தென்வதற்காக, புகுவத், விஷயத்தினிலே அதை ஈடுபடுத்தி: சென்ற பாகாத்தித்தேசலே, பாத்வத்தை நினைத்துக் கவங்கி விருக்கும் மனத்தை, அவனுடைய சௌகர்யத்தைக் காட்டித் திருத்தி என்விறதாசுமாம். (செவிதீது) நின்றவா நின்று

ஞானத்தாலே எளிதாம்படி. "அவன் ஸ்வாமி, தாம் சேஷப் பதர்" என்று அவனை உணர்வாருடைய சிந்தை. அதேகம் பசுக்கள் நின்றும் தானைத் தேடும் கன்றுபோலே தன்முறையானடியே புரிததுபோய் தாடிக்கொள்ளும். (செந்தமிழ்) இந்த வியங்களைத் தான் வெல்லப்பாராதே எம்பெருமான் பக்கலிலே மூட்டி விஷயங்களை ஜூரிக்கப்பார்க்கை.

தெளிவுண்ட சர்ப்படியாக ஸாக்ஷாத்காரப் பந்தம் கன்றாக உண்டித்திருக்க உணர்வாருடைய மாண்பானது வகுத்தாயி, கூடாநிற்கிற பசுக்களையும் கணிகியாதே தன் தானைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் கன்றுபோலே, ஸா-மஷா-மான திரும்புதுடையாலே தவங்க்குதருவாயாமே வகுத்த சேஷிப்பு

செஞ்சுரை இராமகேசரிடத்திலே நிகழிவற்றி. (செக்கிதிதி) மனக்கரைத்தான் அடக்கி வெல்லுகின்றாமல், எம்பெருமானிடம் செலுத்தி ஐயக்கிப்படுத்திக். (ஞானத்துத் தெளிதரக உன்னத நதர் செக்கிதிதி) ஞானத்தாலே மதனீந்த பத்தியாலே மனத்தை நேர்வழிப்படுத்தி எழையாம். (ஞானத்து எளிதரக நனகுணர்வார்) என்றுமாம் அவன் விஷயத்தின் அன்பாங்கற அறிவாலே, ஸா-மபு-மாக அங்க அவன் ஸ்வாமிப்பாங்கறப்பதை யும், நாம் தரவாரியுட்பதையும் அறிவார். (எளிதரக) அபாதி, காலமரக மற்ற விஷயங்கன்றிப்பாலே, தானே மூன்றும் படியிருக்கை. (ஞானத்தெளிதரக நனகுணர்வார்) ஞானம்-தெளிதரக என்றும் கொணனலாம். அவன் விஷயத்தில் 'புகழ்' என்று சொல்லப்படும் அறவாலே, 'அவன் மோஷ், நாம் மோஷம்' எனலும் தெளிவுள் சர்ப்படியாக, நேரே கண்பது வகையில் அங்கு அறிந்திருக்கமுய்கள் என்கை. (உணர்வார் சிங்கத) தீப்பபடி அடிபடுத்திஞானமுடையகூடுகளுடைய மனம். (ஞானத்து எளிதரக நனகுணர்வார் சிங்கத) அவன் வித்த அறவாலே, பத்துடைபடிவரைக்கெளியவன் என்று அவனுடைய நீதிமறை உணருமவர்களுடைய மனம் என்றுமாம். (எளிதரகத் தாய் காடு கனதே போக) ஒரு சிரமயிங் வரமல் பகிகுட்டத்திலே மற்ற பசுக்களை அபாதித்துத் தன் தானைக்கண்டு அடைபுய் கன்றுபோலே, (தன்னுழையாணத்கே

(தெளிதாசு) ஜ்ஞாநத்தாலே வி ரதமான பக்தியாலே.
(வெளிதாசு) விஷயங்களில் பழக்கம்போலே தானே மூலம்
படியாயிருக்கை. தாயாயிருக்கிறபடி. (அடிப்ப) அல்லாத
வதிலங்களைக்கடந்து. (புரிந்து எந்நம்). 30.

31. புரிபெருகை பற்றியோர் பொன்னுழி யேந்தி

அரிபுருவு மாளுருவு மாகி எரிபுருவு

வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலையைய பல்லாங்கம்

தெண்ணத்தா னுமே விலை.

பதவுரை - புரி - மனம்புரீச் சங்கததை, ஒரு கை
பற்றி - ஒரு கையாலே பிடித்து, ஓர் பொன் ஆழி ஏந்தி -
(மற்றொரு திருக்கையிலே) பிடித்துத், அழகியதுமான
சங்கரத்தாகக் கொண்டு, அரி உருவும் ஆள் உருவும் ஆகி -

பாய், மிதிலாவிடே புகழாமலான எம்பொருமாறுடைய திரு
வடிகளையே வந்தபுகழ்க்களைக் களையாக்கித் தானே
அரிபுகழாமல் காண்பது போல் தெயுக்கொன்றாந்நீரும்.
இது சிவசபை. 30.

போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து குளிர்ந்து சிவ்ற அடிபார்
களைப்ப ஆற்றும் தழைப்பாலைபை உடைபவனுடைய திரு
வடிகளை, ஆதர்த்துடன சென்ற தெயுப்பற்றிக்கொள்ளும்.
(தன்னுழாயான்) வகையகத்திற்கும் தாயாயிருப்பவன்.
(அடிக்கே) மற்ற பக்களைக் காணாத என்றுபோலே இதவும்
மற்ற தெய்வங்களைக் காணாது. மற்ற அவைவங்களைக்கா
மிருக்க, தானின் மூலையையே பற்றும் கண்ணப்போலே,
மனமும் எவ்வா உவையங்களுமிருக்கத் திருவடிகளையே
பற்றும். (போய் நாடிக்கொள்ளும்) உருத்தாராழ்வானுக்கு
அவன் வந்தாற்போலே வாய் பார்த்திருக்காது தானே சென்று
தெயுக்கொள்ளும். (புரிந்து) தாயைக்கண்டு காடுவதுபோலே
பெருங்கடலோடு அடையும், தடுத்தாலும் சிவ்வாது. (நாடிக்கொள்ளும்) தானே சென்றடையும் என்னுமிது சிவசபை.
இதின் ஐயமில்லை. 30.

வெய்யத்தின் 8 தருவந்தையும், மகந்த 2 தருவையும் கொண்டு
வருவியெழுபதுபாதி, எனிடருவ வண்ணத்தான்—மொழிப்பான்
உருவம் போன்ற 2 தவவடிவைய துணைமனவருவைய,
மகப்பு இடந்த—மனத்தைக் கட்டி, மால்—அழகுபுகழ்
பாதிபுகழை, அடியை அல்லால்—திருவடிவெழுந்த விர,
மற்று—வேறு ஒரு பொருளை, இமை—கவலப்பெய்யுதேனும்
எண்ணத்தான் ஆமோ—கவலக்கத்தான் முடியுமா?

அவா—மூப்பத்தோராய் பாட்டு. (புரியின்பாதி) அவ
னுடைய ஆழித பாரதந்தர்பத்தை அதுவந்தித்தால் வேறே
ஒன்றை ஒரு சற்றுப்போது அதுவந்திக்கலாமோ? என்கிறார்.

வயா—(புரியின்பாதி) வலம்புரியில், “வலம்” என்கிற
இடத்தைக் குறைத்துக் கிடக்கிறது. (அரியின்பாதி) ஆயு

அவதாரிகை—ஆழிதவியுத்தின் அனறுக்குண்டான
பாரதந்தரிய வாத்நலம்பங்கி அதுவந்தித்தான் வேறு
மொரு வடியுதவதை அனறுகாலமும் கவலக்கப்போமோ
என்கிறார்.

உரை—ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்தித 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

அவதாரிகை—‘அடிக்கே’ என்ற வார்த்தையே, மனம்
மற்றவற்றை நினைப்பதென்றே சென்ற பாட்டில். அடியாதி
திறத்தில் அவதாரிகை பாரதந்தரிய வாத்நலம்பங்கி
நினைத்தான். மற்றொரு விஷயத்தைக் கண்ணோமையும் நினைக்க
முடியுமோ? என்ற அதை விவரிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

வயா—(புரி ஒரு கை பற்றி) ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்தித ஒரு
கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, “ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்திதான் மகம்
விடந்த” என்று மேலே ஹரன்வணஹரம் சொல்லப்படுகிற
தானகையே ஹரன்வண மேலே விழுந்து அவனைத் தாளை
வைத்துக்கொண்டு தடிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜயந்திதான். ‘ஆயுசுத்
தாலே வாய்க்கே’ என்ற வார்த்தைக்கு கிரேதம் வாரணமக்கை.

தங்கையொழியவும் இரண்டு வடிவாலும் சாகேசென்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே தரத்வசரீமற்றத்வங்களை ஒரு வடிவாகக்கொண்டான். (எரிந்தயாதி.) அதிப,வத்யான ஹிரண்யனுடைய மார்க்கைப்பினத்த. (மார்க்கயாதி.) இதை கொட்டி விழிக்கும் போது வேறென்றை என்னால் ஆமோ? அன்றிக்கே. தெஞ்சை அத,பாஹிரித்து. "வேறென்றை என்னப்போமோ? இதை - பார்" என்றுமாம்.

ஹிரண்யன் திருவாதித்யா பூர்த்தி. இவற்றுக்கு ஹ்யாக்யானம் உருவாகி வந்தவற்றை உபயோகிப்பதற்கும் ஆஸ்யா மாண வடிவவடிவமான பாக்ஷத்திப்பினத்த. அக்யாதித்யாடைய வடிவப்போலே எரிந்தயா பரிக்கவாண்குத வடிவ வடிவையான ஹிரண்யனுடைய மார்க்கைப் பினத்து

ஹிரண்யன் மேலே விராயல் அழத்தப்பிடித்தத் தடுத்தக் கண்டிருக்கையை உணர்த்திறது பதறி என்னும் பதம். (ஹிரண்யாதித்யா எரிந்த) மற்ற கருக்கையிலே ஒப்பற்றதாய், மாண்போல் ஆசைப்படத் தக்கதான ஸந்திரானத்தை ஏற்றி, இரணியன் திருக்கத்துக்கே இரணியாதிக் கியானகாரன், திருவாதித்யாது அந்நகரம் பிடிக்கப்பட்டதென்பதாய், அபுத,மாசுப் பவன்பட வகில என்ற கட்டுகிறது 'எரிந்த' என்னும் பதம். (அரியருவும் ஆனருவுமாகி) கங்கசக்கரங்க ளான்ற அபுத,க்கருக்கு ஒரு வேகியாதிக்கையாக மனிதனும், சிங்கமும் கவந்த வடிவவடிவையானபக்கெண்டு. இவனு டைய அக்யாதித்யா ஹிரண்யமரித்தயாதித்யா. 'மனிதனும் சாவிக்கை; மிகுத்ததாலும் சாவிக்கை' என்ற வடிவக்கொண்டா னாகையாலே கைசரின் கடைபாடத்தான நரபிங்கலருவை பெரித்தான். சடியாதித்யா ஆபத்தி வந்த காலத்தில் ஆராய்ந்துக்கொண்டு இராமன் கைசரின் கை அரியாவும் ஆனருவும் ஆனான். (அரியருவவண்ணத்தான் மார்க்கைத்) கருக்கைப்போன்று பரிக்கவாண்குத திறத்தையும்த. எவகையாதித்யம் தன்மை முதலான குணங்களைப் பூதவடிவவடிவக் கருக்கையின் மார்க்கைக் கிழித்த (மார்க்) அபுத,பவன். இவ்வகையையும் செப்தது பிரம்மசுத்தானிடம்

அவ:— இவ்விஷயத்தை ஒருசுண்ணகாலம் விட்டிருக்கை
ஸாஸ்திரமும் என்கிறார்.

வ்யா— (புரியத்தயாகி) ஹிரண்யன்மேலே விழுசிறவனை
விடக்கிறாற்போலே. (பொன்னுமேந்தி) ஹிரண்யன் திரு
வுகிருக்கு இரையாய்ப்போனான். திருவாழி அழகுக்குப்
பிடித்தவித்தான். (அரியத்தயாகி) விசாயாதிர்கப் பறையுமே
இரண்டு வடிவையும் கொண்டு தோற்றினபடி. (பொருவ
வண்ணத்தான்) அணுகவொண்ணாதபடி அநிபிவநீயனா
யிருத்தபடி. (மால்) கர்யப்பாட்டாலன்றியே பிள்ளை பக்கல்
வ்யாமோஹத்தால் கிண்டான். இமை-பாசென்னவுமாம். 31.

32. இமைபாத கண்ணு விருளகல தோக்கி
அமைபாப் பொறியுலங்க னீந்தும் நமைபாமல்
ஆகத் தனைப்பாசனைவரே ஆயிரவாப்
நாகத் தனைபான் நகர்.

கொகட்ட ஆண்காத்தத்தாலே ப்ரஹ்மாத்மபங்களி வ்யா
முத்தூறானவனுமேய் திருவடிக்கீன கொயொழிய ஹி கண்ண
காலாழம் வேறு விஷயத்தை நனைக்கத்தான் கொயொ
அன்றிக்கே, கொயொச அப்பாஹித்த. வெயொன்னா
எண்ணப்போயோ? இதை அதுறந்தித்தப்பா
என்றுமாம். 32.

வாத்ஸல்யத்தாலே என்று கருத்து. (மாஸ்விடத்த மால்) அடி
பாதுடைய ஆபத்தைப்போக்கின ஆர்த்தத்தைபுண்டயவன்
(மால்) இவ்வருஞ்செயலிச்செய்த ஆவனே ஸரீவாழிகன்
என்றுமாம். (மாஷஸையல்வான் மற்று எண்ணத்தானுமோ
இமை) ஆனிட்டு அந்தித்தாழாதே, அடியார் ஆபத்தைத்
தானே தவித்த பெருமாதுடைய திருவடி கையல்வான்
வேறொரு விஷயத்தைக் கணப்பொழுதும் எண்ணமுடிபுமோ?
இமை-கண் இமைக்கும் நோம். இப்படிக்கொள்ளாமல்.
'கெஞ்சே' எனனும் பதத்தை கருவித்துக்கொண்டு, 'கெஞ்சே'
இப்படி அடியாரித்தப் பரதந்திரிய வாத்ஸல்யங்களை
புண்டயவனை அதுவந்தித்தால், வேறொன்றை எண்ணமுடி
புமோ? இதை எண்ணிப்பார் என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
இமை-பார். 33.

பதவுரை— இமையாத கண்ணால் — ஞானஸங்கோச மற்ற உட்கண்ணாகிய நெஞ்சால், இருள் அகல—(அறி யாமையாக்)ரு இருட்டு நீங்கும்படியாக, நோக்கி—(எவ ஸ்வரூபப் பரங்கருடங்களைக்) கண்டு, அமையா — அடக்க வொண்டதாத். பொறி புலன்கள் ஐத்தும்—(கண் முதலிய) ஐத்து இத்தீரியக்கொடும், (மரபுதும் முதலிய) ஐத்து விஷயங்களையும். நமையாமல் — அடக்காமலிருந்தாலும், ஆகத்து அணைப்பார்—(அவன் மீர் நேறதுக க்ருணபயாலே மேல்விழும்பொது) அவரை நெஞ்சிலே கிளைப்பவர்கள், ஆயிர வாய் நாகத்து அணையான்—ஆயிரம் வாய் படைத்த ஆகியேஷங்களைப் படுக்கையாகக்கொண்ட ஏம்பெருமா னுடைய, நகர்—நகரமாகிய பூநீவைதண்டித்ததை, அணை வரே — அடைவார்கள்.

அவா— மும்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (இமையாத இத் யாதீ) அவன் மேல்விழ விலக்காதார்க்கு இந்திரியஜயம் பன்ன ஈகந்தாங்குதிலும் கிட்டலாம் என்கிறார்.

அவதாரிகை— சாளதாங்களித் சொல்லுகிற ஸாத் நானுஷ்டானங்களில் ஆத்மவயமில்லைபெயரிலும், மேஷ மேஷித்வரூபமான உறவை அறிந்தவர்களுக்கும் பரம பதத்தைப் பாரிச்சகலாகுங்கிவர் என்கிறார்.

அவதாரிகை—சாளதாங்களித் சொல்லுகிற கம்மஜ்ஞாந பத்திகளாகிற ஸாத்நானுஷ்டானங்களில் தொடர்பிக்கு யாதிலும், மேஷமேஷி பரமமாகிற உறவைமாதிரும் அறிந்த வர்களுக்கும் பரமபதத்தை அடைவலாம் என்கிறார்.

வ்யா— (இமையாத கண்ணால்) கண்களில் இரண்டுண்டு, மனிதவுடலின் வெளியே காணும் கண் இமைக்கும் கண், நெஞ்செள்ளும் உட்கண் இமையாத கண். அந்த உள்ள மாகிற இமைக்காத கண்ணாவே. “க சௌஹ க்ருத்யதே” [மூண்ட, 3-1-8] [புறக்கண்ணுள் கணப்படைதவன் பா ஞ். 21]

வ்யா— (இளமையாக கண்ணன்) “கண்” என்றும், “உட்கண்” என்றும் சொல்லக்கூடவது. அதில் உட்கண்ணாலே. 40. “மனசா து விருதெ” (மனசா து விருதெ, தே,த) என்றும்படி. (திருளாகவ நோக்கி) அதுகுநோந்தி, காரம் போம்படியாக நோக்கி. (அளமையா இடம்பா 29) அமைக்கப்போகாத இத்த,சிவங்கள் ஐதும். (கணமயாமல்)

உரை— ஈழநாட்டில் கோசாஸ்திரமுடைய கொஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே அஞ்ஞாணப்படுகிற வல்லநுள் விட்டு நீங்கும் படியாக, ஸ்வஸ்வரூபரஸ்வரூபங்கள் உள்ளபடி துன்பித்தும் பெற்ற விஷயங்களால் மயமாப்தி பிறக்கக் கூடாது என்றுக்கேயிருக்கிற யந்தாகம்பாளை ஸ்ரோத்ராக்கூதன் ஐந்தையும், தத்வஞ்சாமாளை ஸந்தூரக்கூதன் ஐந்தையும்

மாத்தமா “மனசா து விருதெ,தெ” [விஷ்-த, 275-2] [பரிசுத்த,மன மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்] “என்றேனும் உட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை கொஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் காணும் உணர்ந்து” [பெரியதிருவ 28] என்றபடியே உட்கண்ணால் காணப்படாதவனாகவும், உட்கண்ணாலேயே காணவுரியவனாகவுயிருப்பவனாகவே இவன். (திருளாகவ நோக்கி) அஞ்ஞானமாகிற காரிதன் போதும்படியாக நான விளக்காலே தன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்ரீவிசர்வரூபை ஸ்வரூபத்தையும் கண்டு. (அமையாப் பொறி புலன்சன் ஐத்தம் கணமயாமல்) எத்தனை விசிட்டாதும், மேன்மேலும் கேட்கும் அளவத்தைப்போலே, எத்தனை விஷயங்களை அனுபவித்தாலும் மேலும்மேலும் விஷயாநுபவத்தையே விடும்பும் மேல், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளையுற ஐந்து இந்திரியங்களையும், அவற்றுக்கு இரையான ச்பந்த, ஸ்பந்த ரூப சுவசுத்த,ய்களாகிற விஷயங்கள் ஐந்தையும் அடக்காமலேயே. (பொறி) எப்போதே போலே கம்பம்ச் சிறைப்படுத்தும் வந்திரமாயிருப்பது. (அமையாப்பொறி)

“த ஐந்து காம: காமாதாநுபயே,நகே,த ஸம்யதி |

ஹயிஸா க்ருஷ்ணவர்தமேவ பூ,ய ஏவாதி,வர்த்த,தே||”

ஜயிபாதிருக்கச்செய்தே. (ஆகத்தனைப்பார்) அவன் மேல் விழ விலக்காதவர்கள் அனைவரும். (அனைவரே ஆயிரவாய் நாகத்தனைப்பார் நவர்) என்கிற இத்தாமி. ஒருவனே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்னுமிடமும் ஒரு தே, ஸனியேஷனுண்டென்னுமிடமும். அத்தே, ஸமே பரப்ப மென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

அவா - ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரமபதம் ஆஸ்ரயிபா தர்க்குக் கிடைக்குமோ? ஆஸ்ரயித்தார் பேர விரகுண்டோ? ருசிமாத்ரமுடையார் அவனாலே பெறுமித்தனை என்றும். அவனல்லது இல்லை என்றும்.

வியமவாபன். எம்பூத்தூற்றாந மாத்தரயுத்தராய்க்கொண்டு, நந்ததூபத்திலே அவனை வைத்து அநுஸந்தித்தும்வரிகள் அவனைப் புக்கடைக்கத் ஆயிரம் வரையையுடைய திருப்பனத் தாழ்வாரினைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய கண்களால் பெருங்கொரச் சென்று கிட்டப்பெறுவர்.

[காழகரிகளின் காமம் விஷயத்தை அனுபவிப்பதால் ஒரு பேரதம் அடக்கவந்தினை; ஆனந்தியினால் நெருப்பு மேன் மேலும் கொழுந்துவிட்டெரிவதுபோலே, மேன்மேலே அபி, விருத்தியடைந்தது.] என்று கூறப்பட்டதன்மேல். 'அமைபா' என்றதை 'பொதி' 'புலக்' என்னும் இரண்டுக்கும் கிரேஷண மாக்கி, அடக்கமுடியாத விஷயங்களைவும், இத்திரியங்களைவும் என்றும் சொன்னவாம். (புலன்களைத்தும் அமைவாமல்) "காவல் இங் புனை வைத்து" [திருமொழி-1] என்றார் தெண்டாடிப் பொடியுக்கும். (ஆகத்தனைப்பார் அனைவரே ஆயிரவாய் நாகத் தனைப்பார் நவர்) இத்திரியங்களை ஜயிக்காமலிருந்தபோதிலும், 'அவன் ஸ்வாமி, நாம் அடிமை' என்று அவனுக்கும் மனக்கு லாண்ட உறவைமாத்திரம் அநுஸந்தித்துத் தம் உள்ளத்தினே அவனை அனைப்பவரின் ஆயிரவாயுடைய திருக்கனத்தாழ்வாரினைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய கண்களால் பெரு ககரை அடைப்ப்பெறுவர். (ஆகத்து) ஆகம் - கொஞ்சம். (அனைப்பார்) ஸர்வேஸ்வரன் மேல்விழும்பொது விக்ககாமமே

வ்யா:— (இமையாத கல்) தெஞ்சென்றும் உட்கண்.
திருவாசலை நீக்கி அலகையும் தன்மையும் உன்னபடி அழிகை.
(அனையா) திரிய விடுவிக்கவொண்ணாத பொறிபைததும்,
புலகின்றும். (நகைபாடி) நிபயிபாமல். (ஆகத்தென்பார்)
மூலபடி என்னுதல், அவன் மேல்நிறாநின்றால் இரு
பாமலென்னுதல். (நாகத்தனை) பரவங்கனிதலை, 32.

33. நகர மருள்புரிந்து நகர்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன் - பெயரிடையே
புத்தியால் சித்தியை தோதி யுருவெண்ணும்
அத்தியா லாம்பயனக் கென் ?

பதவுரை:— பூமேல் - உத்திக் தாமரைமீன் மேல். நகர்
முகற்கு பிராணஞக்கு, நகரம் அருள் புரிந்து - வாழ்வுதர
னதவடிக் கொடுத்ததனி, பகர - (புறங்கு) ஓதுவிக் கும்படி,

அத்த னாத நகரமுடையும் பண்ணுதரக்கூடப் பரம
பதத்தைப் பிராணஞ் சொல்லோ? என்றுமாம். 'அனையார்
பொறிபுன்கள்' என்று, நியமிக்க அறிதான் விஷயத்தார்
பங்கம் என்றுமாம். 32.

வேண்டுது. (அணாவரே) உறுதியாக அணாவரின். தெற்றே
காரம். (ஆவிரவாய் ஈகத்தனியான்) தன்மீப் புழுவாதற்கு
ஆவிரம் வாய்க்கையுடைய திருவனந்தாழ்வாரின் எல்ல அடிமை
களும் கொள்ளுமவன். (ஈசர்) இத்தால் மேலாகும் என்பது
ஒரு தேவனியேஷத்தில் அடைப்படுவதென்றும், கைக்கிப்பமே
பரமபுருஷரித்தமென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

'ஆகம்' என்றது உருவத்தையும் குறிக்கும்வகையாலே,
"தெரிக்கவாரி உருவமே மருவி" (பெரியதிரு 1-1-3) என்கிற
படியே கையினிகளின் உருவத்தை அணப்பவரின் பரம
பதத்தை அடையமுடியுமோ? என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
இப்படிக்க கொள்ளுமேபாது பிரிவினையேகாமாதிறது. இத்திரி
பங்களை ஐயிக்காமல் மூலபடியே திரியுமவர்கன் பரமபதத்தை
அடையமாட்டார்கள் என்று கருத்து. 32.

மறை மயந்த—வேதத்தை * பரிதாபித்த, பண்பன்—கீர்
மைமையுடைய எம் பிரானின், பெயரினியே—திருநாமம்
கணியே, புத்தியால் சித்தியானு—மசைத்தால் எண்ணுது,
ஒதி உரு என்னும்—அபத்தத்தனைக்கெண்ணும், அந்தி
யால்—ஐத்தியாவத்தூதத்தால், அங்கு ஆம் பயன் என்—
உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம் என்ன ?

அவ:— முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. (நகரம்) ஸர்வேஸ்
வரன் தெஞ்சாலே ஆதரியாதே பன்னுகிற கர்த்தவ்ய
தந்தரத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு ? என்கிறார்.

வ்யா:— (காங்குமகத்தப் பூமேல் நகரமருள்புரிந்து
பகரவித்யாதி,) பிறர்க்கு ஒதுவிக்கும்படி ப்ரஜாமாவை ஒது
வித்த நீர்மையை உடையவனுடைய. செல்வப்பின்னையைத்
தேவைக்கு ஒதுவிக்குமாபோலே. (பெயரினியே புத்தியால்
(புத்தியாத) அவனுடைய திருநாமங்கணியே தெஞ்சால்

அவதாரிகை:— எம்மெருமாக உன்விடாகக் கொள்
ளானீத பன்னும் ஐத்தியாவத்தூதத்தால், கர்மாநுபுட்யநம்
நிஷ்ப்ரயோஜனம் என்கிறார்.

உரை:— அத்தரங்கத்திக்குக் கீட்ட மரளிகை கட்டுமா
போலே ஐதம்பூயியான த்ருகாபிகமலத்தலே சதர்முக,
னுக்கு இருப்பிடத்தைக் கருவாபுரஸ்வரமாகப் பன்னின்

அவதாரிகை:— எம்மப்பருமான இருந்தும் ஆரங்கிக்குப்
படுமயகை அனுளந்தியாமம் செல்வப்படும் ஐத்தியாவத்தனம்
முதலான கரிம்கள் பயனற்றவை என்கிறார்.

வ்யா:— (நகரமருள் புரிந்து நகர்முகத்தப் பூமேல்) நெருல்
பெயர்களுக்கு அருங்கிலையே விடுகட்டிக் கொடுப்பதுபோலே,
மகனான கர்மமகனுக்குப் பிறப்பிடமான திருநாபிகமலத்
திலேயே இருப்பிடத்தைக் கொண்போடு அருகினான்.
(பூமேல் மறைமயந்த பண்பன்) செல்வப் பின்னகளுக்குப்
பாடம் சொன்னிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயிகள் அவர்களைப்

நினைவாது. (ஒதிவித்தயாதி) அல்லாதவற்றை ஒதிச்சென்று அவ்வுருவை என்னும் ஸத்த,பாவத்த,நாதி,கனம் என்ன பரபோஜதமுண்டு? எம்பெருமானுக்கு உடலல்லாத சேவல ஸத்த,வை வ்யத்தம்.

(ககரநித்தயாதி) திருநாதி,கமலத்தைக் கலவிருக்கைபாக ப்ராஸாதி,த்தான். ப்ராஸ்மாவுக்கு ஜத்மதே,மத்தைபே கொடுத்தான். அந்தாய்க,ர்க்குக் கிட்ட மானிகை சமைக்கு மாபோலே. (படவதித்தயாதி) அந்த வேண்டப்பாட்டுக்கு மேலே நாட்டரை ஒதுவிக்கைக்கு வேத,த்தைக் கொடுத்தான். (பான்பன்) அததீமை மறக்கவொண்ணாம. (பெய ரித்தயாதி) ஸ்வாப,ரானிக ஸம்ப,ந்த,த்தை அதுவந்தி,த்து அவனை உகப்பியாதே. (ஆம் படவங்கென்) எம்பெருமானை அகலுகையே புலித்துவிடுவது.

கொடுத்து, சுவ்வருசள்ளார்க்குப் பூதுவித்தத்தந்தாதி, தத்வாங்குபகனமாள் வேத,ந்தை உபகரித்த வெள்ளிப்பாதி, கு,ணங்களை உடைமயலுள்ளவனுடைய அந்த கு,ணங்க ளுக்கு வாகசகமான் தீருமங்களை மகன்னான். அதுவந்தி, யாதே வ.சம்பாந்தத்தா மே ஜாந்து. இக் கமலபந்திக்

பஞ்சணையிலே உட்காவவைத்துத் தாம் காழின்று பாடம் சொல்லுவார்கள். அதுபோல தன் சொல்ப்பிள்ளையான பிரமணத் தாமரைப் பூயிலே இருந்திக் தான் அளதுக்கு வேத,த்தை உபதேசித்த கு,ணசிலன். (பான்பன்) செளரீச்யம், ஸந்தஸ்யம் முதலான கு,ணங்களைபுகுடாவான். (பகர மறை பயந்த) தான் ஒதிபதோடல்னமன், பிறருக்கும் ஒதுவிக்க ணாப்படி நான்முகனுக்கு வேத,த்தை ஒதுவித்தான். (பெய ரினையே புத்தியாக் கித்தியாது ஒதி உருவெண்ணும் அத்தியாக் ஆம்பயன் அங்கென்) அவனுடைய கு,ணங்களுக்கு வாகச மான சேவன் முதலான திருமங்களை மனத்தால் நினை பமம், சுயபத்திரி முதலான மக்திரங்களை வாயலே ஒதி, கையாயே உருவெண்ணி அதங்குக்கிற ஸத்த,பாவத்த,னம் முதலான கரிமங்களாக் மதுமையில் உண்டாகும் பயன்

(கொங்கையே) அவன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமம். (ஒதியெதிராதி) அஹ்ருத, பமாகப் பன்னும் ஆயாஸரூபமான கர்மத்தைப் பற்றுவதே! 33.

34. என்னொருவர் மெய்பென்ப ரேழுருண்டு ஆலிலயில் முன்னொருவ னாய முகில்வன்னு! - நின்னருகிப் பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலனால் பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

பதவுரை: - ஏழுருது உண்டு எய்த உலகங்களை யும் திருவாயிற்றிலே வைத்து, ஆல் இலையில் - ஓர் ஆஸத்தனிசிலே, முன் - முன்னொரு காலத்தில், ஒருவனாய் தலைவயற்றவ னாய்த் தாய்க்கிய, முகில் வன்னு - மோகவண்ணி, முலை தந்தாள் - முலைகொடுத்த, பேய் தாய் - தாயாய் வந்த வேயாகிய பூக்கை, பேர்ந்திலனால் - அமை பழடியாமல் இயற்றித் திடீர்களால்; பேர் அமர் கண் - ஒன்றோடொன்று யுத்தம் செய்வன போன்றதாகும் பெரிய கண்களையுடைய, ஆய்த்தாய் - இடைத்தாயாகிய யசோதை, நின் உருகி - உயர்ந்தும் பேரன்புகொண்ட, முலை தந்த ஆறு - முலை கொடுத்த விருக்கை, ஒருவர் - ஒப்பற்ற மூலங்களான சிவிகள், மெய் என்பர் - உண்மை என்று உரைப்பர்; என் - (இது) எங்கனே கூறும்?

அவை: - முப்பத்துநாலாம் பாட்டு. (என்னொருவர்) ப்ரளயத்தில் மோகத்தையெல்லாம் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பலனான ஆலிலயிலே தனியே கண்வளரா நின்ற கர்மவானுக்கு அருககிற யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்தேஹம் ஒரு ஸ்தேஹமே! என்கிறார்.

கொண்டு அதுவழியாகிய எந்தியாவதற்காதி, கர்மநூல் டூரணங்களால் அவிடத்திலுண்டான ப்ரயோஜனமேது? 33.

என்ன? ஒன்றுமில்லையென்கை. இத்தான் பதவுதராதன மாக சிவபாமல் அதுவழிக் கப்படும் கர்மநூலுடனும் விணுனது என்றதேறது. 33.

வயா:—(என்னொருவர் மெய்யென்பது) இத்தை ஒருவர் மெய்யென்பும்படி எங்ஙனே? என்னவுமாம். "என்?" என்று. "எத்திறம்?" என்னும்படியே சொல்லவுமாம். (ஒருவர் மெய்யென்பது) அறிந்த ருஷிகளிலே சிலர் "அரித்த,வாத,மங்கை இல்லை. இது மெய்" என்பர்.

அவதாரிகை:— இவ்வடிவத்தில் தன்வான புக்தியைப் புடைபளாக்கிகொண்டு அவனை அநுளத்தி,க்கப்பெற்றவன் பரோதைப் பிராட்டி யொருத்தியுமெயன்றோ என்கிறார்.

உரை:— ப்ரளயத்திவழிவாதபடி ஸப்தஸோகங்களையும் அமுதுசெய்து முகிழ்விப்பா ததோராலத்தனிலே ஒரு பரிவருமின்றாத ப்ரளயமடிவத்தில் கண்ணாடியைக் கொண்டு

அவதாரிகை:—பாம்புகளைத் தக்கல் இயற்கையான தலை நிறத்த பத்தியைபுடைபளாக்கிகொண்டு அதுபுளிக்கப்பெற்றவன் பரோதைப் பிராட்டி ஒருத்தியவன்றோ என்கிறார்.

வயா:— (ஏழுலகுண்டு) பிரளயகாலத்திலே பூர்த்திவன் னுக்கெழுந்தாண்டபண்ணதெனப்படும ஏழு காலங்களையும் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட எவ்வாறுகங்களையும் ப்ரளயத்தினாற்பாத படி வலிற்றிலே வைத்து எகித்த. ஒரு சில காலத்தக்களையோ உண்டது? (ஆவிலையில்) அப்போதேயுண்டானதானையாலே முகிழ்விப்பாததோர் ஆலத்தனிலே. ஏழுலகங்கையுமுண்ட தன்னை நடுத்த ரின்ற ஆகாரத்தான் உறுதியானதொரு பொருளோ? (முன்) பிரளயகாலத்திலே. இக்கிளைக்குப் பரிவ நற்கும் ஓர் ஆனின்வாத காலமன்றோ (ஒருவனுய) குழந்தையின் இத்த னாஹைச்செயலித் தடுக்கத் தாய்தந்தையர் கூட இக் கிளையே! "ஏகோ னை வை காராயன ஆனீத் த ப்ரஹ்மா கோகா" [மதுராபலிஷத்] [பாராயண ஒருவனையிருந்தான்; பிரமனுயிர்க்கை; சிவனுயிர்க்கை] எனப்படும தத்துவமன்றோ. (ஒருவனுய டுகின்வன்னு) "படிபாதயில் குழைப்படி எந்தை" [திருவாய் 8-7-10] என்றாகன்றோ கம்மாவாகும். (முதலில் வன்னு) காரமேகவன்னு! எக்கெடும் கெட்டும் என்று இருக்க கிடுகிறதோ வடிவமரு? அன்று நெகித்த னாஹைத் திற்கு இன்றிருத்த வலிவறியவன்றோ செய்கிறது.

[illegible][illegible][illegible]

அவா— ஸோபாதி, கமகவன்றியே ஸ்வபாவத எவ ஸ்நேஹிக்குமவன் திணக்கிறார்.

ஸயா— (என்) எத்திறம்? (ஒருவர் மெய்யென்பார்) விலகணர் மெய்யென்பார். இத்தை ஒருவர் மெய்யென்பதே! "என்?" என்றபோது இடத்தில் தடையாடுவதொரு ஸ்நேஹ மாகிலன்றோ மெய்யென்னலாவது? (எதிர்த்தாயி,) நீ செய்யும் செயலுக்கு அடைவுண்டாகிவிதே உன்னை ஆவார் பிததார் செயலுக்கு அடைவுண்டாவது. (ஒருவனுய்) பரி ஹரிக்கத் தாயும் தம்பனும் ஒருவருமிக்க. (முன் லுள்ளு) பரிவர் வேண்டுகிறபடி. (கண் டுதல்) உன் குணங்களுக்கு உருவி. (பேரித்தலாள்) அப்பினம் கிடக்கசெய்தே. அப்பேலின் கையில் அகப்பட்ட தடையப் படுதறிக் கால்தடைதத்து. தஞ்சுக்குப் பரிஹா மாக அம்ருதமான முனையக் கொடுத்தபடி. 34.

புறவந்த அந்தரங்க பன் ஸயாதி சாமராதிகளா ன ரிஷிகள் பரமார்த்தம் என்ற சொல்கின்ற சிவன். எங்ஙனே? நார்டில் கண்டதென்கொண்டு ஸ்நேஹமாகிவன். மெய்யென்னலாவது. அதுபடிதக பரமார்த்தகூறலுக்கு அந்தக் கிற யசோவதம் பிறப்பி ஸ்நேஹமும் ஒருவர்களுமே! என்று விதி, உதாசிரி.

34.

முன்கொடுக்காளெனவும் அப்பரிவை வாரித்தகணவல் அளக்கமுடியுமே? (போமர்க்கண் ஆவத்தாய்) பரிவாலே ஒன்றே உடன்று பெரும்பொருளும் இருக்கக்கூடியுடைய விலகைதப்பிரட்டி. என்றும் வென்னலாம் (ஒருவர் மெய் என்பர்) இதைப் பொய்யென்னவெண்ணுதபடி அறிவிலே ஒப்பற்றவர்களான விபலபராராதி, களான சிஷ்டன் இதை உண்மையென்பார்கள். (என்னொருவா மெய்யென்பார்) இதை ஒருவர் உண்மையென்பது எப்படி? என்றமாம். உடைதற்கு அடையாடுவதொரு அன்பாகில் உண்மையென்னலாம்; பொய் யன்பே சிறந்த இவ்வுகிறுள்ள பொய்யர்களான கமக்கு இவ்வன்பு மெய்யாகத் தோற்றலின்று என்று கருத்து. எழு

35. ஆறிய வன்பி ஸுபயார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாகக் கொள்ளல்—தேறி
தெடியோய்! அடியடைதற கவ்வே நகரத்து
முடியான் படைத்த முான்.

பதவுரை:—ஆறிய அன்பு இல்—பொய்ந்த சண்டிந்த புக்தி இல்லாத, அடியார்—குடியவர்கள், தம் ஆர்வத்தால்—தங்களுடைய ஸங்கேஹத்தால், கூறிய—சொன்னசொற்களை, குற்றமாகக்கொள்ளல்—நீ தவறாகக் கொள்ளலாகாது; நீ ஐந்து முடியான்—புக்தித் தலைகளை உடையவற்றை நாவளவர், படைத்த—பாடிய, முான்—வைரம், தேறி—(கீழ்ப்பாடு) நெய்வித்து, தெடியோய் அடி—நெடுமாலான உண்மையுடைய நிழலடிப்பை, அடைதற்கு அன்றே—அடைவதற்குக் காரணமாகித்திறல்லவோ?

அவை— முப்பத்தைத்தாம் பாட்டு. பசோதைப் பிராட்டி போபாதி ஸ்நேஹயின்க்கே. அவளுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடைத்தாகப் பாவிக்கிறவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத் தருளவேணும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—இவளுடைய ஸங்கேஹத்தைக் காண்ட வாறே அல்லாத தம்போலவார் ஸங்கேஹம் பிராதிக்கப் பணமாவத்தோற்றி அதனைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவளை சுருமை கொள்கிறார்.

ஐவாண்டு ஆறியியல் தவின்று. குழந்தையாயிருக்கும்போதே பேசுபக்கொன்ற அடியதகடா (எடக்கடியுபாதலற்றையம் எடத்தவன்) ஸாமந்தியமுடைய உனக்கு என்வருமிறதே? என்று அஞ்சி முகைந்த பசோதைப் பிராட்டியின் அன்பும் ஓர் அன்பே என்று எடுபடுகிறார். 85.

அவதாரிகை:—பசோதைவினுடைய அன்பை அதுளத்தித் தவுடன் தம்மைப்போல்காருடைய அன்பு விரோதத்தோடு ஓக்கத் தொற்றுகையான, இப்பொய்யன்மைப் பொறுத்தருள வேணும் என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கிறார்.

அது கூறியதாய்ப் பளித்தால், அது கூறியதாயினும் அது கூறியதாகத் தட்டுகிறோ? "தேறி" என்றது, செய்த நெறமாகக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேண்டும் என்றவுமாம். அது தித்திக, "தேறி" என்றது, சிகப்பான கையுள் தித்தவாழியுமா? தித்தவா? என்? என்று தித்தித்துக் கிடக்க, அது அதுதான் நதியாளுற்போலேயாகவுமாம்.

அது கூறியதாய்ப் பளித்தால், அது கூறியதாயினும் அது கூறியதாகத் தட்டுகிறோ? "தேறி" என்றது, செய்த நெறமாகக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேண்டும் என்றவுமாம். அது தித்திக, "தேறி" என்றது, சிகப்பான கையுள் தித்தவாழியுமா? தித்தவா? என்? என்று தித்தித்துக் கிடக்க, அது அதுதான் நதியாளுற்போலேயாகவுமாம்.

தேறி நெறமாகக் கொள்ளவே, "தேறி" என்றது, செய்த நெறமாகக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேண்டும் என்றவுமாம். அது தித்திக, "தேறி" என்றது, சிகப்பான கையுள் தித்தவாழியுமா? தித்தவா? என்? என்று தித்தித்துக் கிடக்க, அது அதுதான் நதியாளுற்போலேயாகவுமாம்.

(ஆதிபாஷிபு) ஏறியறிந்து தன்னைப்போனதே அத் தலைக்குப் பரிகை. யசோகைதப்பிராட்டி பரிவு தமமுடைய ப்ராத்தகூலப்பத்தோடு ஒக்குமென்கை. அவதுடைப ப்ராதி கூலியம் தேறி அடைகைக்கு உடலாசிறிற்றியியோ? "செய்த குற்றம் தற்றமாகவே கொள்". பொறுக்கவே அடைப நன்றும் என்றிருக்கிறார். (கேட்போம்) ஆதுகூலிய லேமமுடையார் திறத்து நீ இருக்கும் இருப்பு எலலை காணப்போமோ? 35.

36. முரண வலிதொலைதற் காணென்றே முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே - இரணியனைப்
புண்ணிரத்த வள்ளுவிராற் பொன்னுழிக் கையால் நீ
மண்ணிரத்து கொண்ட வகை.

அன்றிக் கே. 6 தேறி ப்ராத்தாறும், செய்த ஆதிபந்தைக் குற்றமாகக் கொள்வாரென்பதையுடைய வள்ளுவராய், ப்ராத்தகூலியம் ஆதுகூலியமாய் ப்ராத்தாறம் ஆதுகூலியப் ப்ராணம் ஆதுகூலியமாகத் சட்டியும் போ? என்றபடி. 35.

நிருவாயியமாய் நிற்கும் நிலைபைக்கண்டு, 'இதிலொரு நிலையிருந்த படியென்!' என்று கடுபட. அதுவே அந்நிமன்மியுதிபாசிக் கண்ணதுடைப கடிவை அடைவதற்குக் காரணமாகிவிட்ட தல்லவா. (கேட்போம் அது) செத்து அன்புடைபாற் திறத்திலும் வைக்கும் அன்புக்கும் பகைபாதத்திற்கும் எக்காகானகொண் ணுதபடி வாத்தண்பத்தானெ றெடியமாளயிருப்பவன் நிருவடி. 'நெடியோய்' என்று ஸர்ப்பேததனம் (வினி) ஆதவமாம். (முரண் தேறி அதுவடைதற்கென்றே-ஆர்வத்தால் கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்) கையினை நிருவடியைக் கிட்டக் காரணமானபோது பொய்யன்பை மெய்பன்பாகக் கொள்ளத்தடைபென்ன? என்று கருத்து. (தேறி குற்றமாக் கொள்ளல்) என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம். நீ எங்களுடைய தன்மையையும், உன் பெருமையையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து எங்களுடைய புன்மொழிகளைக் குற்றமாக் கொள்ளாததாய்வேனும் என்று கருத்து. 36.

பதவுரை:— முன்னம்—முன்ன நேரமே, தரணி தனது
 ஆக தானே—புறமுதல் துள்ளி, உடையதாகவே அபிமானம்
 தீர்ந்தது. இரணியனை—வெள்ளையனாகியதை, புன் நிரத்த—
 அழியாதபடி தீர்ந்தது, வன் உகிரசம்—உடையதான கடிய்க
 ளாகல் பொன்—கடிகளாக விளங்குவதும், ஆழி
 கையால் சத்தாந்தர உடையதுமான திருக்கையால்,
 நீ—நீ, மன் இரத்தகொண்ட வகை—பூமியை யாசரித்துப்
 கொண்டு வந்ததானது, முரணை வலி தொலைத்தது ஆம்
 என்றே (புன்நிரத்திரத்த அம்மைகளின்) அறுங்கார
 மடவாங்கின்னப் பேச்சுப்பற்றுகவேயல்லவா?

அவ:—முற்பத்தாரும் பாட்டு. (முரணை) யசோதைப்
 பிராட்டி ஸ்நேஹயின்றியிலேயிருக்கச்செய்தே அவளுடைய
 ஸ்நேஹம் உண்டாக பரவித்துச் சொன்னவற்றைக்
 குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேண்டுமென்று நீர் இரக்க
 வேணுமே. தன்னுடைமையை வேறொருதன்தாகிவிடந்து
 இரக்குமவனுக்கு?

அவதாரிகை:—பூமிக் 'கூறிய குற்றமாக்கொள்ளல்'
 என்று பொருளாக உள்ள வேண்டாதபடி, நீதானே உன்னை
 பாடிய மாறிகூறிது காரியம் செய்தது கம்மதாரிகளின் கொண
 ணைப் போக்கி உனக்காகிக் கொள்வதாக என்று பாடித்தே?
 என்கிறாள்.

அவதாரிகை:—'கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று
 பிராந்திக்கவும் வேணுமே? நீயே உன் பெருமைக்குத்
 தகாதபடி இரப்பானனுபுக்த காரியம் செய்தது எங்க
 ளுடைய கவரத்தைப்போக்கி உனக்கு ஆளக்கிக் கொள்ள
 நினைத்தார்களே? என்கிறாள்

வ்யா:—(முன்னம்) வாமநைவதாரத்துக்கும் முற்பட்டதான
 நாரிப்பனாவதார காளத்திலேயே. (தரணிதனதாகத் தானே
 இரணியனை) உன்னதாயிருக்கும் பூமி முழுலகையும் தன்
 னுடையதாகிய அபிமானத்திருந்த இரணியனை. (புன் நிரத்த

(முன்னறித்யாதி) பசோகதப் பிராட்டிகயப்போகே
எங்களை உருக்கலாமென்றே. (முன்னறித்யாதி) தன்னதாக
உகக்குமாயிற். நாம் இன்று பெற்றோமாக அமையாதோ?
என்று இரத்தகொண்ட வகை. 36.

37. வகையறு நுன்கேன்வி வாய்வார்கன் தாளும்
புகையினக்கும் பூம்புளறு மேத்தி - திகைதிகையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே வெள்ளசங்கம்
வாழியவாய் மாலுக்கத்த லூர்.

இரப்புத் தோற்றுகின்ற னெளலய்யத்தையும் வடி
மழுனையுங்கொட்டி 'கான் எனக்கு' என்நிறுக்கும் மிறுதுதலை
மீட்டு உனக்கெய்வளம்படி சேர்த்துக் கொள்ளுதகக்காக
வன்றோ என்நிறுபடி. 38.

புகைத்தாரை மறையுதைய வெந்திகொண்டிருக்கதால் உனக்கு
இவ்வகையால் எந்திடுக்காதென்பதாவேயெயன்றோ உன்னை
அழியமாறி இக்கேயஸைச் செய்தாய். (முன்னம் தானி தனதாக-
பொன்னுழிக்கையால் தானே மாவலியை மண்ணிரந்து கொண்ட
வகை) என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். முதலாவத்
நிலையே மாவலியானவன் பூமியைத் தன்னுடையதாக அபி-
மானிக்க. ஆறுகல்பமொன்றும் அவனிடமிருக்கையாலே, இரணி
பிணப்போலே அனை அழிக்காமல் உன்னை அழியமாறிக் காரியம்
செய்தாயன்றோ என்று கருத்து. (தானிதனதாகத் தானே—
இரணியனைப் புண்ணிரத்த பொன்னுழிக்கையால் மண்ணிரந்து
கொண்ட) பூமியைத் தன்னுடையதாக அபிமானித்ததையினாலே
இரணியனுக்கும், மாவலிக்கும் வசியிற்றே. ஆயினும் மாவலி
வானவன் இரணிபிணப்போலே துவேஷம் இல்லாதவனாகை
பாறும், புகைவதாபசாரமின்னதவனாகைபாறும். வன்மை முத
லான குணமுடையவனாகைபாறும் அவனைப்பின்க் கையாலே
இவனிடம் வசித்தான்; இதோரு குணபகைபாதமிருத்தபடி
மென்! என்று கடுபடுகிறார். 39.

பதவுரை— வகை அறு - பற்ற தெய்வம்மனும், பற்ற புலன் ஒருமாகிற வகைகளை அறுத்தும்படியான, இன் கேள்வி வாய்வார்கள் - மருகடிமமான கேள்வி ஞானத்தை உடையவர்களான, வேதியர்கள்—விபரங்கள், நானும்—தனத்தோறும், புதை வினக்கும்—துடித்தும்படியும், பூம் புனலும்—பூவுன் கடிய ஜலத்தையும், எந்தி துரித்துக் கொண்டு, திகை திகையில் - சிலா தத்தாளிலிருந்தும், சென்று -- (திருவருக்கி) வந்து இறைஞ்சும்—தொழும் படியான, வேங்கடமே -- தருமெங்கடமேயோ, வெண சங்கம் ஊதிய வாய் -- உலர்ந்த சங்கத்தை ஊதிய திருப் பள்ளத்தைபுடைய, மால்—மம்மோன், உகந்த—எழும்பு எழுந்தருளியிருக்கும், ஊர்—தேசமாகும்

அவர்— முப்பத்தேழாம் பாட்டு. (வகைவிதமாக) 'நாம் அந்த அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டோமினோ அது தீர்த்தம் பாலாதித்துப் போயிற்றினோ' என்ன, அவன்தான் மம்மோரத்திலே திருபுகைப உகந்து வந்து நிற்கவும் அதுக்கு வெறுக்கவேண்டுமோ? என்கிறது.

அவதாரிகை— உங்களை சன் உத்தத்தாம் தெற்ற வந்து - என்னவென்றிக் கெட்டும் தன்னை உத்ததயங்கில் கொண்டு வந்ததும் அவ்வகைத்தனும் ஆய்மே - எவ்வாறு திருமகனிலே வந்து நித்பனத்தெந்தவாறு என்பார்.

அவதாரிகை— மகனிடம் பாசகரும் உத்தமனைபக் கூற்றி சென்ற பாகாத்தம்; அப்படியே தன்னிடமும், தன்னை உலகம் எல்லாக்காலத்திலுமுள்ள எல்லாக்கால ரிடமும் 'என்னைக் கொள்ளவானோ?' என்றும் இப்படி தெற்றவந்து அனைத்து தன்னை அடைத்து விடுவாகும் கொள்ளும்படி அருகமேயே திருமகனிலே உந்து நிற்குண் என்குறி இப்பாகாத்தம்.

வயா— (வகையறு) உகைப் பாலோறுநதாக்கினையும், தேவதாந்தாக்கினையும் பற்றி நிற்கும் அறிவு உலகனைப்பட்டிருக்கும், அத்தவகைகளை அறுத்தவர்கள் என்பார்.

வ்யாச:—(வஸத்யநம்) 41. 'வ்யாஸா ஸம்ஸார' (பு.ஹு
ஸாக்ய ஸ்ரீபதந்தாஸ்ச) என்னும்படி பாயோஜநாதந்தாபர
மான தேவதாந்தாஸ்யஸ்யபாஸ வகைபறுகை. (ஹன்
கேஸ்ஸி ஸம்ஸாராஸ்ச) ஸ்தூலமாகவன்றிக்கே ஸ்ரீவண
வேணியிலே ஸுசிஷ்மமான கேஸ்ஸி வாய்த்தவர்களான.

உரை:—ஆயி புதி க்ஷுபா க்ஷேத்ர வித்த பஸ்வநா
ஸ்யாக்ஷுப த்ஷுபேண பலவகைப்பட்டிருக்கிற க்ஷுபத்ர
புருஷாரித்யுபகிஸ்யம், பரமபுருஷாரித்யுபகிஸ்ய மோக்ஷத்
தையும் அலகலகாக வாக்யபுருஷாகக்ரு உறுப்பாயி,
ஸாக்ஷுபாரித்யுபகிஸ்ய பரம ஸ்ரீவணம் வாய்த்திருக்கிறம்

“வ்யவஸாயாதிகா புத்,தி,ரோகேஷ குருதந்த,த |

பு.ஹுஸாக்ய ஸ்ரீபதந்தாஸ்ச புத்,த,யோதவ்யவஸாவிதாம் ||”
(கீதை 2-41)

[குருகுலத்தும்பந்தவனே ! (ஆத்மஸ்வரூபத்தில் உண்மையைப்
பற்றிய) நிச்சயத்துடனாகிய புத்,தி, (மோக்ஷ,வும் ஒன்றையே
குறிக்கொண்டிருப்பதாக) ஒன்றாயிருக்கும்: அந்த நிச்சய
மற்றவர்களுடைய புத்,தி,கை (பல பலன்களைக்குறிக்கொண்டிருப்பதாக) பல விளைகளுடன் கூடியதாகவும், களைக்கற்றவை
வாகியிருக்கும்.] என்ற இவை பலவகைப்பட்டிருப்பவை
என்னுமேதும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. அப்படியல்லாமல்.
ஆயுள், மக்கள், மனை, நிலம், பணம், மாடு, உணவு, கலாக்கம்
முதலான பலவகைப்பட்ட நாழ்த்த பயன்களையும், மேலான
புலனான மோக்ஷத்தையும் வகைகையாக அறித்து ஆராய்ந்து
பார்த்தவர்கள் என்றுமாம். இப்படி ஆராய்வதற்கும், பாயோஜ
னாந்தாதேவதாந்தாங்களைத் தன்னுடையதற்கும் ஸாமரீப ஐனல்
களைக் முடிபுமோ? என்னல்: (ஹன்சேஸ்ஸி வாய்வாசன்)
இப்படிச் செய்வதற்குக் கருவியான ஸுசிஷ்மமான கேஸ்ஸி
ஞானத்தை உடைபவர்கள்; எதிலும் ஸ்தூல,ஸூத்,தி,புடைபவர்களைக்
இவ்வளவுச் செயலில் செய்வமுடியாத; ஸுசிஷ்மபுத்,தி,
புடைபவர்களை பாயோஜனாந்தாதேவதாந்தாங்களை வகையறுத்
துத் தன்னமுடியும் என்று கருத்து. “உணர்ந்துணர்ந்து
உணர்ந்துணர்ந்து இறைஞ்சுக மின் மனப்பட்டதொன்றே”

ஸ்ரீபாஞ்சஜாதந்தை வாயிலே வைத்து ஊதின க்ருஷ்ணன் உகந்த ஊர்.

(வெண்கயிறும்) முழுதுவரைக் கண்டவாதே முழுவி, ஜிப்பாகைக் கண்டவாதே ஜிப்பா. (அவ்வெனினி) ஸுஷிஷ் மார்த்தம் கேட்டுக் கையுருந்தார். 13. 'அஷ்டம் ஐ மன: குண' (சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண). (தயாபதயைசயில்) ஸர்வதோ தி, க்ருஷாக. (செவியர்கர்) வேத, தாற்பர்யம் கைப்பட்டார். (வெண்கயிறும்) ஆஸ்திபகஷபாதி வத்திக்கிற ஊர். 37.

38. ஊரும் வரிபரவ மொன்றாவர் மால்பாசின
போ வெறித்த பெருமணியை - காருடைய
யின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேகரை
எம்மென்று மால திடம்.

பதவுரை - ஊரும் - ஊர்ந்து செல்கின்றதும், வரி
அரவம் - (சுடமில்) கொடுக்கை சடைபாதுவான பால்பா
ளது, ஒன் குறவர் - மெல்லான குற, சீகர், மால் பாசின

படியாக வெளித்த நிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜாதந்தை
எழுந்தாதன் திருப்பவனத்தையுடைய வாலும், ஆஸ்திவ்யா
முத்துநுண க்ருஷ்ணன். ஆஸ்திபகஷபாதிக்கு ஏகாந்த
மனை தீதுவென்று உகந்தமே வத்திக்கிற ஊர். 37.

வந்தத்திலே எதிரிகன் அழிப்படியாக வெளூத்த சிறத்தை
யுடைய ஸ்ரீபஞ்சஜாதந்தைத் திருப்பவனத்திலே மடுத்து
ஊதின நிறமால் உகப்புடன் வாலும் திவ்யதேவம். (வெண்
கயிலும் ஊதிய வால் மால்) "ஊ கொடுக்கை தார்த்ததாஷ்ட
சாஸூம் நிருதயாவி வ்யத, சாயத்" [கேத 1-19] [அப்பாஞ்ச
நர்படுகையும் திருகாடியுரபுத்திரிகளின் அஞ்சைப்பினத்தது]
என்கிறபடியே அரிஜுனனின் அப்புகும் எட்டாதவர்களை
வின்றிவிடிக்ந்தே அழித்த ஸ்ரீபாஞ்சஜாதந்தை ஊதிய நிறப்
பவனத்தை உடைய கண்ணன். (மால்) அடிபடுபக்கல்
அப்புகுடையவன். (உகந்த ஊர்) அடியாரைக் காக்க உரிய
ஸ்தலம் என்று உகப்புடன் வாலும் ஊர்.

பேர—(பட்டி மேய்ச்சி) பெரிய யானைகள் (புள்தரைத ஈட்டு) வெளிக்கொள்ளும்படியாக, எறிந்த -- (அந்த யானைகளின் மீது) வீசி எறிந்த, பெருமணிகை—பெரிய மாணக்கத்தை, கார் உடைய யின் என்று — மேகத்தின் குருத்தும் பின்புறம் என்று லிங்கத்து, புற்று அடையும் வேங்கடம்--(துருத்த பாயத்து) புற்றினுள் நுழையும்மாத தந்தையின் உடம்போ, மேலகார்—மேலான தேவர்களால் கட்டபவரென்ப, எம் என்றும்—எங்களுடையது என்று உட்பொனிக், மாலது இடம்—எம்பெருமானுடைய துன்பம், உபபாநம்.

அவா— மூப்பத்தெட்டாய் பாட்டு. (ஊரும்) பரம பதத்திலுள்ளாடைய உத்தேசவரானவோபாதி திருமலையில் வந்ததிக்கும் ஸர்ப்பம். குறவர். பட்டிதின்னும் அண்மைய இவர்க்கு உத்தேசமாயிருக்கிறபடி. "எம் பெருமான் பொன்மலே மேல் ஏதேனுமாவேனே".

அவதாரிகை: இப்படி அவன் தருமபெயரை உத்தேசித்தவரானம் என்னுமாகையாலே, இவராம் வதனம் புகுத்துதலே அங்குண்டான ஸர்ப்பம். குறவர், ஆதி, அதனை யெறினாகத்தக் கருவிரான மண், புற்று புத்தகான பதார்த்த தங்குண்டெல்லாம் அவர்களுபாதி பாரப்பாளக விளைத்து மண்டி அதுபுகிக்கிறார்

அவதாரிகை—இப்படிப் பரமபத,ரிவகுனவன் திருமலையிலே உகத்து என்றும் வரங்கையாலே, இவரும் அவருக்கு தொடர்புபெற்ற அந்த மலையிலிருக்கும் பரம்பு, குறவர். பட்டி மேயும் பரீசை. அனைத் தரத்தம் கருவிரான மணி, பரம்பு புகும் புற்று முதலான பொருள்களையெல்லாம் அவனைப் போதும், பரமபதத்திலுள்ளாரைப்போதும் உத்தேசமாய்க் கினைத்து எடுபட்டு அதுபுகிக்கிறார் இப்பகார்த்திக்.

வவா—(ஊரும் வரிபரவம்-புற்றகடயும்) ஒரு காரிய-மில்லாவிடினும் ஊரவகையே இப்பகையாகக்கொண்ட பரம்பு புற்றையகடகிறது. (ஊரும்) "புத்ர ப்ரதரி கர்சுதி

வ்யா. — (மரணம்) ஒரு கார்பம்பாடறத் திருமலையிலே ஊர்ந்து திரிகையே உத், தே, ஸ்யமாபிருக்கிறபடி. (வரிவசவம்) பாம்பிலுடைய உடம்பில் வரி திருவேங்கடமுதையானதுடைய திருமேனியில் ஓர் அவயவத்தோபாதி உத், தே, ஸ்யமாபிருக்கிறபடி. (குணசூறவம்) திருவேங்கடருக்கு ஒன்றை யாலது - "இவர்கள் பாட்டன் பாட்டனிலே ஒருத்தன் பூ, யி யிலே இறங்கினான்" என்னும் பழியின்றிக்கேவிருக்கை. (மரணபாதிவரித்தபதி) மலையோலே இருந்துள்ள ஆனை, தன்னை. ஒரு மலை சலித்தாற்போலே இருக்கப்போம்படித்

உரை:— ஒரு கார்பம் பாடற கண்ணவரையொன்றும் ஊர்ந்து வந்தாய், துர்வரையொன்றே வரையொன்றத்தான ஊர்வரையானது, திருமலையில் விரும்பும் கீழ் நோந்து நுழைப்பதற்காக விரிந்திருக்கும் வலக்கண்ணையான குறவர் புறத்தில் வந்து வந்திருப்பவர்களுடைய விரித்தபடியான ஆகையானது மலையினின் ஒன்றாகக் காண்பது உத்தமம். (மலை சலித்தாற்போலே) போர்த்து

யிராமதம் மரகாசுரீ: [14-245] (மறந்தாய்! மரம் வந்து செல்லுகையில் (அந்த மலையழகில்) உருபட்டு—அவ்விர சலிப் பதில்) கவனமிக்காமல் துடிக்கையிடுதே! என்று இளைப் பிபருமாத் பெருமானின் மலையழகில் உருபடுகிறார். ஒரு மலையையும் எதிர்பாராமல் திருமலையில் ஊர்வதே ஒரு நிர்வக் குத்தப் பயனுலதே! என்று இவர் உருபடுகிறார். (வரிவசவம்) வரிகளையுடைய பாம்பு. திருவேங்கடமுதையானின் நிர்வர வயலுக்கிடையேயே பாம்பின் வரிகளும் இவர்க்கு உத், தே, ஸ்யமாபிருக்கிறபடி. ஊரும் வரிவசவம் புற்றடைவதற்குக் காரணத்தைத் தாழ்த்துறது மேலே—(குணசூறவம்) நெந்த குறவர் இவர்களுக்காக ஏற்பாலது - "இவர்களுடைய பாட்டன் முன்பாட்டக்கனிலே ஒருவன் திருமலையிலிட்டுக் கீழேயிறங்கினான்" என்னும் பழியின்றிக்கேவிருக்கை. (மரம் யானை போல எறிந்த பெருமனையை) குறவர்களுடைய புறங் களில் வந்து பட்டியிலுமிரு மலையோன்ற யானையானது போர்த்து போம்படியாகக் குறவர் எறிந்த பெரிய மனையை. (மரம் யானை) மலையோலக் பெரிய யானை, (போல எறிந்த) மலை

கடாக. (எறிந்த பெருமணியை) மறையர்க்கு, மான மணியை. ஆகையே, மெய்யோலே இருக்கையாலும். அதிலே பட்ட மணி யின்போலே இருக்கையாலும். பாம்பா என்பது. இடிக்கு அஞ்சுகையாலே யின்னினவதந்தாம் இஃ உண்டாமென்று கொண்டு அதுக்கு முன்னே புற்றடைபாதிற்றும் திருமலை. (மேலகர் எம்மென்று மாலத்தம் ஆக்கரான தேவர்க ளன்றியே. மேலான கார் - நித்யஸூரிகள். எம்மென்று மாலத்தம் - அஹமஹமிகபா விரும்புமிடம்.

பொம்படியாக எறிந்த, ஒரு மலையிலே ஒரு மலை தாக்கிவற் போலேயிருக்கும் பெருமையையுடைய மாணிக்கத்தையது. பாம்பியின் கறுப்பும், பணியின் புகரும் தன்மையில் வாசி தோற்றுலகையாலே, மெய்தத்தோடே கூடியனதொன்றின் அருக் கருதி, தத்புத்தாபுரையான இடிக்க, படியப்பட்டு, கிங்கு, உல்தூகபாலை புற்றிலே சென்று பரமேயலிக்கும் சிறுமையையுடைய திருமலையே. ஆக்கரான தேவர்களன்றியே னர்வோத்தருள்படரான நித்யஸூரிகள் எவ்வளவு தென்று மேல் விழுந்து அம்பாபுகிஷ்டரால் தநுபுலக்கும் கத்யம்.

பேரிந்தாற்போலே பேரித்துபோம்படி எறிந்த. (பெருமணியை) கருமலையேல் வெள்ளிமலையை எறிந்தாற்போலே பெருந்திருக் கும் மணியை எறிந்தபடி. (பெருமணியை) பெருமலையான மணியை என்றுமாம். குறவர்கள் பாம்பையை விரட்டக் கற்களைவிட (விடையுலர்ந்த) மணியே எளிதில் அகப்படும் என்று தோற்றுகையாலே. திருமலையின் செல்வச்சிறப்பு உணர்ந்தப் படுகிறது. (காருகடம் யின்னென்று புற்றடையுள்) பாம்பியின் கறப்பையும், மணியின் ஒளியையும் கண்டு மெய்தத்தோடு கூடிய யின்னென விளக்கிறது பாம்பு யின்னல் தோன்றி னும் செ ணைக்களிக் இடியிடிக்கும் இடித்த பபப்படுவது பாம்பு. ஆகையாலே 'இடி இடிக்கப்படுவதெனது' என்று பபத்து தன்மையையையாலே பபமற்றவிடமான புற்றை அடைகிறது னரும் காரியாகும். (மேலகடமே மேலகர் எம்மென்று மால திடம்) இப்படிப்பட்ட கறப்பையுடைய திருமலையே மிகச்சிறந்த நித்யஸூரிகள் 'எங்களுடையது' என அபிமானிக்கும் இடம்.

அவ: - தங்கே புக்காலோவென்னில், உஞ்சுப்புக் கொட்டாற்றித்தோ?

வ்யா: - (அ. 42) 42. "ஊரீரீ ராஜரி" (பு, ராஜரி க, ச் ச, றி) போலே. (பா) அதுவும் ஸ்பந்தாநஸீயம். (பா) உபாசா மலை நடத்தாற்போலே. (பா) ஆயிராத்த, மாக வத்து மகிபேர்ததாற்போலே பேர. (பெருமணிசாய) மலை போல இருக்கை. (அதும் வரிமரவும்) இவை ஸ்வர னஞ்சாரததாலே ஸைப, சக், பம் கொண்டாடப் புறப்பட்டு. (புற்றாடையு) இடக்கு முன்னுள் மின்னுகையாலே. 38.

"என்னென்ற மாலதடம்" என்று 'எங்களுது, எங்களுது' என்று அங்குதிலைசரிக்காக்கு விவையமான விதமுடன் விருப்பது. 'என்' என்கிற துத்தை மாலைபாடே காட்டி எங்களுது புரப்பயனென்னப்பாட்ட எங்கேவான துனை பர் என்னமாம். முற்றிட்ட போஜனைக்கு 'மால்' என்று உத்தமபாத்திரம் சொன்னுக்கறது. 39.

(மேல கரர்) பெண்ண கரர்; அழிக்கடியு இத்திராதி, கேட்கரைப் போவன்றியே. அழிவகரைப், "மதர பூர்வே ஸாத்தவர, ஸந்தி தேவசா" [பு. 1-1] [பசுதெரு பரமபத, திங் ஸாரதன தான [பரமபரப்பரவானையோ) ஸந்த, பரமபத, திங் தேவரிகன் உக்தனையோ] எந்து கரநி, எந்த, தரவுள்ள அர்த்தகருட, ரதி, க லான சித்தவஸூகிகைக் கொத்துங்குது. (என்னென்ற மாலதடம்) சித்தவஸூகிகை 'எங்களுதைய இடம், எங்களுதைய இடம்' என்ற மோலிபுக்கு அபிமானத்தை வைக்கமிடம். மான் அன்பு; அபிமானம். "என்னுளான் என்றும் மன்னுளார் விண்ணோர்க்கு - வெங்கட விண்ணோர்வெற்பனை" [விருவாய் 1-8-8] "வாடவெங்கடமாமலை வானவரிகள் சந்தி செய்கின்றன" [அமலனாதி-2] என்று மந்தையாழ்வாரேனும் சித்தவஸூகிகள் திருமலைமேலே மண்டிபிரப்பதைச் சொன்னுக்களப்படு. (மேல கரர் என்னென்ற மாலது இடம்) சித்தவஸூகிகைகள் 'எங்களுக்கு பரப்பயன்' எனப்பட்ட திருமாலுக்கு பரப்பயமா டு-தி 24

வ்யாச— (இடந்தது பூமி) பிரளயப்பற்றிலே பூமியை எடுத்த அழகு காணலாவது. (பெரித்தது குன்றம்) கேடவர்த்தனோத்தரணத்திலே அவ்வழகு காணலாவது. (மடத்தார்த்தம்) கம்ஸன் அஞ்சம்படி அவனை அழித்த அன்று வெற்றிபழகு காணலாவது. (வித்ததுவும் நீராவது) மகாபலி கன்னவர்த்த அழகு காணலாவது அழித்த கட

உதைய பெரிய தண்டனினர்த் திணையுடைய கடல் கெட்டான் பெரியவனாடையார். (பிரவரணமென்கொண்டு) பிரவரணத்திலே பிரவரி இடந்தெடுத்ததொன்றே நிறிந்து பூமி. (கருங்குடி மெய்க்கொண்டு) கருங்குடித்தொன்றே ஹரிக் கைக்காதி எடுத்தது துரித்தம்கொண்ட கன்ருது கேடவர்த்தன பரிணதம்; உடைய அழகு துரலியகிணத்த வுத்தகலத்திலே

ஒருதட்டு எக்தும் படி அவை கிரும்பிய திவ்யநேமையோடு இது எங்கிருந்.

வ்யாச—(மேசோதவண்ணம்) பெரிய அணிகள் எறிபவர்தம் கடல்பெயிலே காண்பார் கண்ணிக் குளிரகைத்தம் திரு நிறத்தையுடையவரி. (இடந்தது பூமி) பிரளயத்தாயே உலகம் மறைத்தபொழுது வரஹமேஷக் கண்ணி பிரளயத்திலே முழுகி. குத்தியெடுத்தக்கொண்டு எறிந்து பூமியையாகும். (எடுத்தது குன்றம்) இத்தியாலே கம்மழையாவது ஆபத்து வந்தபோது, கண்ணகுவிற உருவத்தோடு கம்மழையின்குறு ஆய்க்பாடியைக் காப்பதற்காக எடுத்துத் தாங்கிநின்றது கேடவர்த்தனாதிபைய. (அஞ்சமுன் கடந்தது எஞ்சின) அவ்வயதாரத்திலேயே, மாமன் எக்தும் உறவைக் கொக்கியழைத்து அழக்ககிணத்த முற் காவத்தினே. “எஞ்சன் வளிற்றிக் கெருப்பெண்ண கின்ற” (திருப்பாவைய-25) எங்கிறபடியே கண்ட கடல்கிலே நடுங்கும் படியாக, மேனேறி அழித்தது கண்ணியாகும். (கிடந்ததுவும்) ரிசோத மசாடலே) இவ்வயதாரங்களுக்கெல்லாம் மூலமாகக் கண்ணகிர்த்தருளியதும். மிகுத்த கிரையுடையதாய், அது கோறிக்ற பெரிய திருப்பாற்கடலிலையாகும். இவ்வகொண்ணி ஒவ்வொரு சமயத்திலே பாக்கியசாலிகளான ஒரு சிலரே

யட்டினி விடுவுதோம், ஸ்தர்க்கை உகந்தோமென்று சது
ரங்கம் பொருதல். உறங்குதல் செய்வுதோம். ஒன்றிலும்
ஸ்தேஹயில்லை. 39.

40. பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் சொத்தி

வெருவிப் புனந்துறந்த வேறம்—இருவிகம்பில்
யின்னீழக் கண்டஞ்சம் வேங்கடமே மேல்கர்
கோல்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று.

பதவுரை: பெருவில்—மேலேயும், பகழி—அம்,
நோயும் உடைய குறவர்—மடர் அஃதெனைய, கை—கையிலே,
மிகுந்த, செம் தீ—செந்த கைப்பிடித்த, வெருவி—அஃதறி,
புனம் துறந்த—கையால் மடர், வீங்கின வேறம்—யாணி, இரு
விகம்பில்—பாத்த ஆகாயத்திலுள்ள, யின்னீழ—நகரத்திலும்
விட, கண்டு—அறப்பார்த்து, அஞ்சம்—(குறவர்கள் வீர
சார்த்து கொள்ளிக் கண்டியன் நடப்பதற்கு) கான, வேங்
கடமே—கடமையே, மேல்—புற்காமத்தால், அகர் கோல்
வீழ—அகர் கைக்கு அகலாது தூர் மையால் மடந்து
விட, கண்டு—(அகலாது) பார்த்து, உகந்தான்—மறிந்தவ
னாகையால், குன்று—திருமலைமேலும்.

பொருள்: அங்கு மேல் என் றவர்க்கு அகம் கன்றுகுன்றி
திருமலையிலே கிடர். 39.

அவதாரிகை:—ஆதிகை நோக்கி நாளும், ஸ்ரீராம கக்க
மாதேய கிடர் அவன் துந்தததை கையலாளத்தற்குப் பர
யோஜனமாக கைத்தாங்கிவது என்கிறார்.

உறங்குவுதோம், எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு உண்மையான
அபயமில்லை. இதுவே மகத்தும் ஸ்ரீராமனது கருமம் என வரலி”
என்றும் இப்பகர, சிவ ஸாராதத்ததைப் பெரியவர்க்கால்
விந்நிவிச் பாம்பெய்க்கையான கயங்கியான ஸ்ரீராமத்திகள்
தெரிவித்திருந்தன. 39.

அவதாரிகை:—அப்பாரூடைய விநோதிகளை அழித்து
உகக்கும் இதுவேயன்றே இத்திருமலையில் கிதவாசத்தற்கு
அவன் பயனாக நின்றதுதற்பது என்கிறார்.

தாலும் இந்த வாரிசென்று அப்பயிததுப்போனது. (அதற்குப் பிற்பாடு) வெளிநாயுடைய பாய்க்காட்டைத்தான் ஆகாந்ததிரிவிட்டும் மீன்விழக்கண்டு ஐயி ஓரிடத்திலும் போக்கிவிட்டபொழுது திரிவிட்டிலும் நின்று அங்கிற திருவேங்கடம். மேல் - பன்னு. (பிற்பாடு) "அருங்க ளுடைய விரோதி, போயிற்று" என்று உகந்து இன்னமும் அபரிதவினோதி, எதிரும் வரிலும் பரிஹரிக்கவேண்டும் என்று அவன் பற்றித்திரும் திருமலை.

[illegible][illegible]

(பொருளியிதழாதி) இதில் உத்தரார்த்தம் மின்னீழக் கண்டருகம் துலத்திலே நெருப்பை விழவிட்டார்களென்று குறவர் எறிந்த கொள்விக்கு வெருவினதாகையாலே. (வேங்கடம்) தீர்ப்பு, உமான தே, எம். அஸ்தராதே ப, ப ஸங்கை பண்ணுமித்தனை. 43.

ராஜனென்று விருதுகூத்தித்த ஹரிண்டன் நினைமாய் விழுந்து போகக்கண்டு, 'சிபுக்கம் வினோதி, பிரதர் பெற்றீரும்' என்று உசத்த சரீஸெய்வான், பின்புள்ள ஆழிதனிவோதி, களையும் தீர்க்கவேண்டும் என்று வந்தக்கிற மலை. 40

வந்தைப் போக்கடிக்கமிடம் வேங்கடம், ஆனையேது அஸ்தராதே ப, ப ஸங்கைபண்ணி அஞ்சிற்றே பொழிப, உண்மை யில் வாளைக்கு ஒருப, ஸமயிம்லை. 'பரம் ப, உகாயபதாரினி ஸ்தி, தே' (வி.பு 1-17-86) என்கிறபடி, ப, பத்தத உகாயம போக்கும் பரமபுராணம் சிந்தாமிடமன்றோ இது. அஸ்தராதே ப, உகாயகைபண்ணிப் பரமபுராணத்து மந்த, ஸாரணம் செய்வாரி சிறந்த இடமாகையாலே, இதுவும் அஸ்தராதே ப, ப ஸங்கை நிறைந்ததாயுள்ளதுபோலும்!

இது ப, உகாயகைபந்தரகே இடமில்லை. அவனுடைய தன் மையை லோக்கினுள் எக்கரூரி மேலே. (மேல் அகாசகோன் னீழக் கண்டுக்கொள் குன்று) குறவர்கட்கில் அகாரிதலைவன் என்ற விருது ஊதித்திரிந்த ப, உகாயதாபசாசிகளில் தலைவனுள் இரணியன் செத்துவிழக்கண்டு. 'பரமப, உகாயதனா சிறுவன் பிரகாசதனின் வினோதி, போகப்பற்றும்' என்று உகந்த ஸரீஸெய்வானுடைய மலைவாரும் இத்திருவேங்கடம் (உகந்தான் குன்று) ஆர்த்தவினோதி, அழித்தகைக்கண்டு உகந்தவன் பின்புள்ள ஆர்த்தவினோதி, களையும் அழிக்கவேண்டுமென்று சிந்தையானப் செப்பிற மலை ஆகையால் அஸ்தராதே ப, ப ஸங்கை பொழிய வாளைக்கு ப, பமொன்றும் வர இடமில்லை என்று கருத்து. 40.

41. குன்றியை குற்றஞ் செயினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வெள்ளெஞ்சே - என்றும்
புறனுரையே பாயினும் பொன்னுழிக் கையான்
திறனுரையே சிந்தித் திரு.

பதவுரை: - என் - என்னுடைய, தெஞ்சே - மனமே
இன்று முதலாக - தற்பொழுது தொடங்கி, என்றும் - எப்
பொழுதும், புறன் உரையே ஆயினும் - வெளிக் கடல் செல்லும்
வார்த்தையாய் நின்றாலும், பொன் ஆழி கையான் திறன்
உரையே - ஆழி உ. சக்கரத்தைக் கையி லெகேசனிட எம்பெரு
மான் விஷயமான பேச்சுபோல, சிந்தித்து இரு-கினைத்திருப்
பாயாக: (இப்படியிருந்தால்) குன்று அரிய மலையைப்
போல் பெருக்க, குற்றம் செய்(ய்)யினும் - பாயங்களைச் செய்தா
லும், குணம் கொள்ளும் - (அவைகளைக் கண்ணால் எம்பெரு
மான்) கணங்களைப்போ திருவள்ளம் பற்றுவான்

அவதாரிகை: - இப்படி அவன் ஆழிதவிராத் திருவரை
வரையிலும் தேடிவந்தே வேஷமான நமக்கு அவனைச்
சென்று அணுகப்போமோ? என்று திருவுள்ளம் பாயப்பட,
"உனக்கு ஆழிமுடியமாத் தருண்டாகவே, அவன் நம்
குற்றத்தையடைய குற்றமாகக்கொள்ளும்; அஞ்சவேண்டா"
என்கிறார்.

அவதாரிகை: - 'இப்படி அவன் அடிமீனின் கிராதி,
களை அழிப்பதையே இவற்கையாகக் கொண்டவனானும்,
தோஷத்தைவே வேஷமாகக் கொண்ட நமக்கு அவனைச்
சென்று அணுகமுடியுமோ?' என்று ஆழ்வாருடைய திரு
வுள்ளம் பாயப்பட, "உனக்கு அவனிடம் கடுமையான மாத் திரமே
உண்டானாலும் அவன் நம் குற்றங்களைவெல்லாம் நன்மை
யாகக் கொள்ளுவன்; அஞ்சவேண்டியதில்லை" என்கிறார்.

வ்யாச: - (என் தெஞ்சே) என் ஒன்றுசொன்னால் தீயொன்று
சொல்லாமல், எனக்கு புகழ்பமாயிருக்கும் தெஞ்சே (என்றாக்
மு. 25

செய்யாதொழிவானென்? என்னில், (இன்று முதலாக) இவனுக்கே ஸம்பராவமென்று அறிந்த இன்று தொடக்கமாக. (என் சொகுசை) எனக்கு ஓரிதம் பார்க்கும் தெஞ்சே! ஸஹ்ருத, யமாக அவன் குணங்களைப் பேசப்போமோ? என்னில், (முன்னா காண்பாராயினும்) அஹ்ருத, யமான பேச்சேயாகிலும், பாயோதறமின்றிக்கே அநர்த்த, மாயிற்றுகிலும் என்னுமாம். (மொன் ஸுதா தி) ஸர்வேஸ்வரன் திறத்தில் எப்ப, த, க்ளைபே அறித்து. (சத்தத்தாகு) க்ருதார்த்த, மாய் இரு.

அவனோடே ஸம்பந்த, முண்டாகிலும் முன்பு அவன் செய்தருளையினென்? என்னில், "குற்றம் - குணம்" என்று திணையமை. (பொன்சுழி) தானே ஸஹ்ருத, யமாகும். 41.

ஐம்படி விப்பரணங்கொண்டு இரு. இவ்வாறு கூறிய லேஷ டிரண்டாள் (இன்று முதலாக, மகிபோலே ஸம்பந்தத் தால் சம்பார்க்கவொணாணாசபடி பொத்து உலாத்திற்குக்கிற குற்றங்ளைப் பத்தம் பத்தாள் செய்தாலும், அதிமாந்ர வக்ளவகாணவன், "செய்தாடுவெ னன்று செய்தாள்" என் னும்படி குணமாகக் கொள்ளும். 41.

நித்பாயாக. (இன்று முதலாக) இப்படி அவனிடத்திலே உனக்குச் செறிது ஈடுபாடு உண்டான இன்றுமுதலாக அவன் "மித்யபாவை" என்னும் ஸ்லோகத்தின்படியே உன்னிடத் திலே நடக்குகொள்ளும். அதாவது ஏதென்னில்: (குற்றங்ளை குற்றம் செலிலும் குணங்கொள்ளும்) தன் முயற்சியாலே அரைக்கருடியபததானையால் மகிபோலேயிருக்கும் பெரிய குற்றங்களைச் செய்தாலும், அவற்றைக் குணமாகக் கொள்ளு வான். "நேஷும் இருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; கல்லைக்கொக்கு இது இகழத்தக்கதன்று" என்றவனாகையாலே. (குற்றம் செலி லும்) அதியாமல் அரைகுறையிற் செய்ததன்று; மனப் பூர்வமாகப் பிழிவினமாகக் குற்றம்புரிந்தாலும். (குணங் கொள்ளும்) "செய்தாடுவெ னன்று செய்தாள்" [பெரிபாழ்நிறு 4-9-2] என்று உறும் மதரவாத்ஸ்யத்தை உடையவனாகை

42. திருமகளும் மன்மகனும் மாய்மகளும் சேர்ந்தால்
 திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்— திருமகன்மேல்
 பாறோதம் சித்தப் படநா கனைக்கிடத்த
 மாறோத வண்ணர் மனம்.

பதவுரை: பால்ஒதம் சித்த—பாற்கடலில் சிறு தூசிகள்
 சிதறி வந்துள்ளதாக, படம் நாகனை கிடத்த—படத்துடன்
 கூடிய திருவருந்தாடி நாகத்தின் பதிகத்தையிலே பள்ளி
 கொண்ட, மால் ஒதம் வண்ணர்—பெரிய கடல் போன்ற
 திருவிளையாடலை எம்மைதமர்னுமடா, திரு மகன்
 மேல் மனம்—பெரிய பிராட்டியார் மேல் (பெரியவர்) (பெரியவர்)
 திருவுள்ளம், திருமகளும் மன் மகளும் மாய்மகளும் சேர்ந்
 தால்—ஸ்ரீசேவையும், பூசேவையும், நீளாத்தேவையும் (பெ
 டெருபவர்களு) கூந்தல் பரிமாறும்போது, திருமகட்கே
 தீர்ந்த ஆறு என்கொல்—பெரியபிராட்டியார் கிடத்தல்வையே
 அத்தத் தீர்க்கும்படி என்பது ஆச்சரியம்!

அவ:— (திருமகன்) பாறாதே பொறுக்கக்கடி
 பிராட்டியார் அருகே இருக்கை என்கிறார்.

அவதாரிகை:— தூய்மை நிறந்தவா ல்வசத்தா என
 னன் அனாமகக சொல்லக்கூடுமோ? என்னன் "சுகலிளா
 ராபாதி" (ந கஸ்சிந்தாபாரத்யதி) என்னும் பிராட்டியார்
 மூலத்தே அங்கே கூடிவருக்கையாலே கடும் என்கிறார்.

பாறே செய்துத்தக்கை நற்றமாகவே கொள்வான் (குற்றம்
 செவிலும் குணம்போன்றும்) துன்புபோன்ற நற்றும் செய்தா
 லும், அதைக் கனிவுமனம் கடுகையுள்ள குணத்தையே
 திருவுள்ளம் பற்றுகான் என்றும் கொள்ளலாம். 43.

அவதாரிகை:— கையதந்திரஞ் சாந்தோரகன் இப்படி
 போக குற்றத்தை குணமாகக் கொள்கக்கூடுமோ? என்கின்:
 "பாபாகம் வர ம்பாபாகம் வர வதாந்தாரணம் பவவந்தம்!
 காயம் கருணமாய்வென க கஸ்சிந்தாபாரத்யதி" [88-யு] [8.44]
 [வண்ணம்! பாயினால்தும், புண்ணியவாகனால்தும்,

விவரம்— (திருச்சிவபிரகாசம்) அந்தாழ்வான். “திருமகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல். மண்மகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல். ஆய்மகட்டுே தீர்த்தவாறென்கொல்” என்று பணிக்கும். (பாடியோசம் சிந்த) “திருப்பாறகடலின் குறுச்

உரை.— பாடியோசம் சிந்திப்பதில் சிறு தீயில் தள்ளப்பட்ட மரபுண்டு. மரபு துண்டித்துவா னாய்ந்தோரே

தெய்வத்தக்கவையினும் அவர்கள் திறத்து கல்வோகந்திருப்பவனாகக் கண்ணு காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமிக்கியை] எனது கடும் பிராட்டிமார் மூலமும் அயிரோடு கடிவிறக்கையாலே அவன் குற்றத்தை குணமாக்கி மெய்யது கடும் என்ருர்.

விவரம்— இப்பாசாத்தக்கு எப்பெருமானுநுடைய சிஷ்யரான சநாமிக் அந்தாழ்வான் ஒதுகிதமாகவு, காதந்தாழ்வான் திருக்கமாரான பட்டர் மற்ருரு கிதமாகவும் சொன்ன உரைக்கரை அந்தாழ்வான் அருளிய பொருளாவது— “சநாமிக் தீர்த்தவாற என்கொல்! மண்மகட்டுே தீர்த்தவாற என்கொல்! ஆய்மகட்டுே தீர்த்தவாற என்கொல்” என்று மூன்று பிராட்டிமாரிடத்திலு் “தீர்த்தவாற என்கொல்” என்பதைத் கூட்டி, ஒய்வொரு பிராட்டியிடத்திலு் எம் பெருமான் எப்ப்ளேஷிக்கப்போத, “இப்பிராட்டியிடமே எப்பெருமான் தன் குருபனத்தோடு கருட்டிருக்கிறான்” என்று காண்பார் சிவக்குப்படியிறப்பது என்ன ஆச்சரியம் என்று கருத்த என்ருர் ஸ்ஷாசியான ஸௌபுரிபென்னும் முனிவன் பல கன்னியை பணம் புரிந்துபாண்டு, பல சரிமெடுத்து ஒய்வொருவரையும் உட்பித்து, ஒரு மனைவியோடு அவன் இரபுறவதைக் கண்ணாக்கு. “இவன் இவ்வியபந்ரி வேறொருதந்தைய அறிவான்” என்று கடும்படியிறத்தான் என்று இதிஹாஸக்களியே கேணகிக்கும். பரமபுருஷனுக்கு இது கூடாஹமிக்கியை. இனி பட்டர் சிவதீர்த்த பாராநிக் காண்போம்.

(பாடியோசம் சிந்த) திருப்பாறகடலில் சிறு தீயிலே உள்ளவை துடைபிடித்து விடுவாறுப்போமே எப்பெருமா

திலகை திருமுகத்திலே படுப்படிக்கீடாகத் திருவநந்தாழ்வான்
மேலே கிடத்த மாபோதவுண்ணருடைய திருமகன்மேல்
வைத்த திருவுள்ளம். திருமகளும் மன்மகளும் ஆய்மகளும்
சேர்ந்தால் திருமகன்கே தீர்ந்தவாடுவன்கொல்!" என்று

நாடுநாடும் சிந்தனாடி. அன்புப்படுத்தி நெல் லாபமுதலான
புணங்கண்மையுடைய தருவனத்தாடிவாடுகிறது படிக்காக்கினை
பள்ளிகொண்டருளுகிற பரிசுடாக் கிழைவேல் மீட்டவனுடைய
வடிவையுடையவைகள் எலர்க்கொண்டருளுடைய பரிசுடாடி
காப்பிமேலே ஆர்ப்பிடிக்கப்பட்டாயிற் செல்லுகிற திருவுள்ளம்
மாணது— குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பரிசுடாடிவாடும்.
பொன்ற னினை மீட்டுகிறவன பூட்டி, பரிசுடாடிவாடும்.

துடைய திருமேனிலே வாத்தாழ்வான் கிதறிநிழ் அந்தாழ்வான்
நிரவறத்திலே "திருமகன்மேல் பாபோதம் கித்த" என்று
கூட்டி, "திருவடிவைப் பிடிக்கும் திருமகன்மேல் திராப்பாந்
கடல் திலகைக் கிதற" என்று கொளுக்காக்கினவற்றும்.
பட்டரி நிரவறத்திலே "திருமகன்மேல் மனம்" என்று
மேலேகூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். (புட
நாகணிகைகித்த) எம்பெருமனுடைய திருமேனின் கிழைத்
தாயே கிதற படத்தையுடைய திருவந்தாழ்வானுடைய
படுக்கையிலே பக்கி கொண்டருளும். (மாபோதவண்ணர்)
பெரிய கடல்போலே கறுத்துக்கிழைந்த வடிவையுடைய பாம
புருஷனுடைய. (திருமகன்மேல் மனம்) பெரியபிராட்டியவள்
மேலே பெருங்காதல்கொண்ட திருவுள்ளம் (திருமகளும்)
"குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமிருப்பே" என்று கூறிக்
குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியும். (மன்மகளும்)
'குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டுப் பொறுக்கவேண்டுமோ?' என்று
குற்றத்தையே கண்ணால் பொறுமைபே வடிவெடுத்த பூமிப்
பிராட்டியும். (ஆய்மகளும்) கண்ணிருப்பதோடன்றிவிட.
குற்றத்தையே கற்றமாகக் கொள்ளுமவளாய், குற்றம் பாம
புருஷனின் கெஞ்சில் படாதபடி அவனுடைய திருவுள்ளத்
துக்குத் தன் இடைப்பெருக்கித திரையிலும் ஆய்க்குலத்தி
வைத்தித் தப்பிக்கிழைப் பிராட்டியும். (சேர்த்தாக் திருமகன்மேல்)

அருளிச்செய்வர் பட்டர். பிராட்டியோடு கலந்தீர்பாது.

முற்பம் சிவராசிய விநாயகநாகக் திருமுகத்தினதும்
கே. ப. சிவராசியதிருமுகம் உபயுக்தம் பிராட்டியம் ஸாது

தீர்த்தவாறு என்னென) இப்படி முன்னிராட்டியும்கூட எம்
பெருமானோடு ஸம்பந்தமுண்டாகாது. அதிலும், எம்பெருமா
ண்டைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியவாறுதே அதற்குநீதி
நிகழ்கிறது என்று சொல்லப்பெயிப்பது என்ன ஆச்சரியம்!
மூலம் தவிலும் கலந்தாலும், ஒத்திடுகே அற்றுக் தீர்க்க
வன் என்பது எப்படி? எனில்: முதலில் இங்கு கலக்கலன்பது
தாழ்ந்தவர்களுக்கான உபோக்ஷையுடைய சிற்றின்பமாகிய ஆன்
டென் உதவன்று. பரமபுருஷனை பரமாத்மா எந்திரப்பவான
தீவர்களுடன் அணைத்து மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் பேசும்படு
வாகுள். அதிலே பரமபுருஷன் பரமபிரகாசப் பெரியபிராட்டி
யோடு அணைத்து இன்புறப்போது பூமிரிளாதேயிகள்
புஷ்பம், சந்தனம் முதலானவற்றையெல்லாம் அளிக்குமடைய
பேரகத்திக்கு உபகரணமாகி நிற்கின்ற அகத்திக்குடைய
பிரணவாஸம் (காதற்பெருகு) கட்டுக்கடங்காமற் செல்லும்
பேரது கருத்ததீர்த்தனம் (கடந்ததைப் பேசுவது) முதலான
வற்றைச் செய்கத்கமுகம் அதற்கு வடிவாகையிருப்பாரிகன்-
பூமிரிளக்கிளாடு பரமபுருஷன் அணைத்து இன்புறப்போது
பெரியபிராட்டியவர் தம் இடைவிதும் முடிவிலும் அவன்
அணைத்ததுபோலே உகந்துந் பி. ஆக இப்படி தேயிலிலே
யாரிடத்தில் கலந்தாலும். அது பெரியபிராட்டியவரிடத்திலே
கலந்ததாகமேயாகும். இக்காலத்தாலேயே இங்கு ஸரபத்
ரம் (சக்களத்தி பேரவாட்டம்) இல்லை. பாக்ருஷர்கள் பல
மனைவியோடு இன்புறப்போது அவர்கள் அது புவிக்கும்
இன்பம் இருவரிட்கே மோராமையானே. ஒருவரோடொருவர்
பொராதவெண்டியிருக்கிறது இங்கு பேசும்பவர்களுடைய
மனதைடக்கங்களிலே குடைக்தாடுவாணப்போலே பகர்கடி-
அதுபுவித்தாலும் இன்பம் விஞ்சியிருக்கையிலே பொட்டியும்
பொருகையுமின்றி என்றதாவற்று. இப்பாகரத்தின் ஸாரதித்
தத்தை பூப்போரப்பட்டே-

43. மனமாக தீரு மருவினாயுஞ் சாரா
தனமாய தானே கைகடும் புனமேய
புத்துழா வானடிக்கே போதொடு நீரேந்தி
தூந்தொழா நிற்பார் தமர்.

பதவுரை — புனம் மேய பூம் துழாயான்—தன் நினைத்து
விருப்பம் பூமியை புத்து ளளங்கும் திருத்துழாயை
அலாந்திரக்கம் எம்பெருமானுடைய, அடிக்கே—திருவடி
களுக்கே, போதொடு நீர் ஏத்தி—புஷ்பத்துடன் தீர்த்துத்
தையும் எடுத்துக்கொண்டு, தமர்—அடியார்கள், தாம்—
தாங்களாகவே, தொழாநிற்பார்—தொழுவுார்கள்; (தொழுத
வுடன்) மனம் மாக தீரும் — மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம்
முதலிய அடிக்குகள் விலகும்; அரு வினையும் சாரா—தீராத
பாமங்கலம் விட்டாயிட்டா; தனமாய—சென்வமாகிய புகுத்தி
யும், தானே கைகடும்—தானாகவே வந்துசேரும்.

அவா— தாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு. (மனாபித்யாதி)
பிராட்டிமாசுயாக அவனைப் பற்றினார்க்கு பேராகத்தில்
பிரதிபந்தகங்கள் போகவேண்டுமென்றும் பக்தப்பாதி,என்
உண்டாகவேண்டுமென்றும் இவர்களுக்குக் கரையவேண்டா
என்கிறது.

அவதாரிகை:— பிராட்டிமாசு ஸ்த்யஸ்தலித்திகராயிதக்
கையாலே தங்களை குற்றத்தை நினைத்துப் பிரிக்காலிக்க
வேண்டுமென்கலை. இனி, எவருபா நுருபமான ஸ்ருத்தியிலே
அந்வரிகாவே விசோதிவாக்கம் தன்னையே விட்டு
நீங்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—*சென்னாழிக்கையாக திறதுரையே சிந்தித்
திருக்கும்படி விடுமோ எம்மளர் பிறுமடய அந்ஞானம்,
எம்மம், குசி, வாணன் முதலானவை? என்றும் கேள்வியெழு,
சென்ற பரட்டிப்படியே பிராட்டிமாசு பேருமாயொடு சேர்க்
திருக்கையாலே இவன் அக்குற்றங்களை நினைத்துத் தயங்க
வேண்டியதில்லை. தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு இவன்
மு.கீ 26

ய்யா— (பாபமாதேயம்) மனஸ்குக்கு மாசாசிறது-
ருசி வாஸனைகள். (அருங்கிரகம் 344) அவித்யுபாதி,

உரை: திருமேனியின் மனஸ்குக்கு மாசாசிறது-
நின்றபேர்தான் (அவித்யுபாதி) மனஸ்குக்கு மாசாசிறது-
அவங்குதுது என வையாஸனாடிய திருவெழுந்தருளில்
அடிமைக்குக் கைகொடுப்பான் பாபமாதேயன். (அருங்கிரகம்
344) மீராட்டுவதற்கு உபகரணமான கங்கையையும்
ஸாதாரணத் துரித்துக்களாற்றிவந்து, தங்கையிடுமேலாறு
ஸாதாரண ஆளிதான துங்கன், அடிமைகளுக்காகத் தீர்த்தம்,

புகழத் கைவலியத்தில அவலித்தானாகும். அக்குற்றங்கள்
இவனைத் தடை செய்யமாட்டாததேதான், தமே
இவனைவிட்டு நீங்கும் என்கிறார்.

ய்யா— (புனல் மெய் பூத்துழாபாக்) திருமேனியின் மனஸ்குக்கு
மனஸ்குக்கு தன் கைதிறல் நற்பதேயாவே பூத்துக்குதுங்கும்
திருத்துழாப உடையவன். பாபமாதேயன் மருந்தாமாட்டுமேலே
யிருக்கை "மருந்தெய்யு" பூத்துழாபாக் என்கிற பெரிய
காக்கையிடுகிற. (அருங்கிரகம்) இவனைத் தங்க வேண்டுமென
என்னுமதுமிடுகிற; இவனுடைய திருமேனியிலும் மற்ற
அவ்வவர்களைக் காண்பதுமிடுகிற (மேலொடு) மாலைட்டிச்
சாத்துதன், அரிக்கை செய்தல் முதலான பலவிதங்களில்
அடிமைசெய்வதற்குக் கருவியாயிருக்கும் பூத்துழாபாக்
(சீர் எத்தி) மீராட்டுவதற்குக் கருவியான கருமணயிடுக்க
கிரையும் அன்போடு தடுத்ததென்று. இவனுடைய, தீயம் முத
லானவற்றுக்கும் உபகரணம் "மீராட்டுவான் மாலைகள் தூண்ட
கொடு விண்ணோர்களை அன்னாட்டி அத்துப் தாக்கிக்கொ"
[திருவிருத்தம்-20] என்னதபடியே நற்பதேயாவிகள் செய்யும்
உபகரணங்களைச் செய்கை. (தமர தாக்க தொழாவிற்பாக்) "தே
வையே தொழுவாரி விண்ணோர்தலும் சீரியே" [திருவிருத்தம் 79]
என்னதபடியே நற்பதேயாவிகளிலும் இவனுக்கென அடியார்கள்
தங்கள் அன்புக்குத் தக்கவாறு அடிமைசெய்து கிற்பார்கள்.
(தொழாவிற்பாக்) இவரின் இதை ஒரு பரிசைக் கருதிச் செய்வ
தென்று. அவரப்படியேனானவர்கள் செய்வார்கள்.

கர்மங்கள் அநீனயா. (தஸாஃப்யாக்.) இப்படியான அதி, காரிக்கு த.னமான கைங்கர்ப்யூர்ஸ்யாவிபான ப.க்த யாதிகள் தானே உண்டாம். (புனாஃத்யாத்.) தமரான வர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே தாங்களே தொழாநிற்பார்கள். இவர்களுக்கு அவனுடைய திருவடிகளிலே புஷ்பாத், புபகாணங்களைக் கொண்டு தொழுவது அவர்களுக்கு அநுப,விக்கையிலே அந்வயம்.

திறனுராயே சித்தித்திருக்கவொட்டுமோ இவனுடைய அவித்,யாதிகள்? என்னில், (தனமாய) அவித்,யாதிகள் போனார்க்கு வரும் த.தம். 45. "आनिरुपगतः क्षीमाश्च"

இவர்களிடமிருந்து வந்த அடிமைசெய்யவே அதுவந்த,நா பரிசுமான பகன்னைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஞ்ஞானம் விஷயமாகும் முதலான தொஷங்களுடையதனும் தன்னையே விட்டுக் கழலும், அகற்றுக்கடியாய், ஸ்வயத்தநத் தான் போகவாய்வு துஷ்கரமானதனும் கிடபடவாறாது. எனக்

இப்படி ஒரு பயனைக் கருதாமல் தங்களுக்கு வருத்த அடிமையை இவர்கள் செய்தபோதிலும், இவர்களுக்கு ஏற் படுப் பலன்களைச் சொல்லுகின்ற முன்னடிகள் — (மனமாத தீரும்) இவர்கள் அவனுடைய திறனுராயே சித்தித்திருப்ப தற்குக் கருவியான மனத்திலுள்ள அறிவானம், ஸப்,தாதி, விஷயங்களில் பற்று முதலான குற்றங்களெல்லாம் தானே அகலும். (அரு விஷயம் சார) மூர்கதிர அஞ்ஞானம் முத லானவற்றைக்குக் காரணமாகவும், காரியமாகவும் கழன்று வரு பவைபயம், தன் முயற்சிபாக் அறுக்கமுடியாதவைபான புண்ய பாபகுபமான சரிமங்களும் அருகில் வாமாட்டா. (தனமாய தானே கைகடும்) இப்படிப்பட்ட அதி,காரிக்குப் பெருஞ் செவ்வமாயிருப்பதாய், கைக்கர்பத்துக்கு முன் ஏற்படுவதான ப.க்தி முதலானவை தானேவந்து கைகடும். (தனம்) ஸ்வ ரூபத்திக்குத் தகாததான இவ்வுலகச் செவ்வமத்து; ஸ்வ ரூபத்திற்குத் தகுத்ததான பாப,க்தி, பாஜ்ஞானம், பாம்ப,க்தி முதலானவையே 'தனம்' எனப்படுகின்றன. "அந்தரிஷாத்,த"

(அத்தரிசுநகரம் மூலமாத்) (புத்தராயாணத்திற் குடிக்கிற
வேப்பங்குடித். (தாமிரபாதி) இவன் வருத்தது செய்ய
அவன் வருத்தது செய்யாதொழியுமோ? 43.

44. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் - தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சித்தித் திமையா திருப்பரே
அவ்வண்ண மாழியா னும்.

பதவுரை ஆழிவான் சகரபாணிபாண மயமெருவான்.
தமர்—புத்தரிகள், உகந்தது எவ்வுருவம்—வந்த உருவத்தை
விரும்புகிறார்களே. அவ்வுருவம் தானே ஆம்—அந்த உரு
வத்தைத்தான் தானே அடைவன் மற்ற—மேலும் தமர் உகந்தது
எப்பேர்—அடியார்கள் எங்கும்போது எந்தப்பயனோ, அப்
பேர் ஆம்—அப்பெயரை அடைவான், தமர்—அடியவர்கள்,
உகந்து—வரும்பு. எவ்வண்ணம் சித்தித்து—எவ்விதமாக
கிடைத்து, திமையாது திருப்பரே—அடைவிடாமல் தீவரமாம்
செய்து மகாநாடாநாயகரே, அவ்வண்ணம் ஆம்—அவ்வித
மாகவே ஆவான்.

அவா—நாற்பத்து நாலாம் பாட்டு. (தாமிரபாதி)
“தமர்” என்று சிலவரும் அவர்களுக்குப் பரிதிபத்தகம்
போக்கவேண்டா. போகத்திலே அநவயம் சொல்லுகிறபடி

கச்சியபகரணமாய் வந்தது மறுபடியும் அருங்கிற
பாடத்தொடிகளும் தனக்குத்தானே உத்தமாதபாடம். 43.

மூலமாத் [ரா-பு 16-17] [ஆதாயத்திற் கிளப்புகளாய், செல்வம்
சிரப்பிலுள்ள விபிஷணன்] “எது காகவர மூலமாத்” [செல்
வம் சிரப்பிலுள்ள கருந்திராய்வான்] “வகந்தென வகந்திஸம்பந்தம்”
[ரா-பா 18-20] [செல்வம் சிரப்பிலுள்ள கருந்திராய்வான்] என்று அவர்களு
ள் பத்தையம், தன் முயற்சியின்றி செல்வத்தைதயம். அப்போத
திக் செல்வத்தைதயம் கடைபிட்டு பத்தி முதலானவற்றைக்
கடைக்கொண்டவர்களைச் செல்வர்களைக் கொன்றவர்களைக்
கொன்றும்.

எவ்வளவு? என்னில் அவனுடைய மலமும் ஆம்ரித பாதத்தாமாகையாலே சொல்லுகிறது.

வியா.— (தமிழகத்தித்யாதி) 48. “ये यथा नं प्रपश्ये सांनिध्यं यथायथा” (யே யதா நாம் ப்ரபத், பத்தே தாம்ஸி கஸத, வ ப, ஜாம்யதம்) தமக்கு நல்லவர்கள் இன்னுரென்று மில்லை. இன்னபடி ப, ஜிப்பாசொன்றுமில்லை. அவர்கள் நின்ற நிலையிலே அவர்கள் ப, ஜித்தபடியே அவர்களைப் பற்றுவேன் என்கிறது. தமரானவர்கள் ப்ராக்ருத த், ரஸ்யங்களிலே

அவதாரிகை: தமிழ் உயிர் + அடையாமிசெய்யுள்ளனம். இவர்கள் உகந்த ரூபகாம பூகளை உடையவருங்கொண்டு தன்மையானாத்து அச்சுரவக ராநிபெண துக்கை அடியைய கொள்ளும் என்கிறார்.

உரை:— தன் உகந்தறிந்து எடுத்தக் கைமீட்டித் திருவாய் முதலான துய்யமாரிகள்களை உடையவனு ளர்மேல்வரன், அவர்களைக் காற்கடைக்கொண்டு சூன்று னம்ஸாத்திலே தன்கொப்பறையாகவும், உபரிதானவாகவும்.

அவதாரிகை:— “தாம் கெழுகிறபாடு” என்றது கீழ்ப் பட்டியல் இவர்களைக் பின்பக்கே தொழுகது; எங்கே காண்பது? என்னும் கேள்வியுழ. அடியாரி இப்படி அடிமை செய்ய கிளைத்தால் இவர்கள் உகந்த கருவங்களையும் பெயர்களையும் உடையவருங்கொண்டு தக்கை கணமத்துக் கொண்டு அச்சுவதாரபுத்தொடு துய்யவகிலேயே அடிமை கொள்ளுவாக் என்கிறார்.

வியா.— (ஆதிபாஸ்) ஸாந்திரானத்தை உடையவன். இங்கே ஸாந்திரானத்தை வேண்டது வித்யாநாரிகன் அகை வரிக்குப் உபசங்குணம். “கருதமிடம் பொருது கைக்கின்ற சக்கரத்தன்” [இருவாய் 10-6-8] என்கிறபடியே தன் கருத் கறித்து கைக்கரியம் செய்யும் திருவாய்மூழ்வரன் முதலான திய்ய ஸாரிகளைக் கிங்காரினைக உடைய ஸாரிகேரவரன் கைக்கரையும் பொருட்படுத்தாமல் செய்யும் எரிவத்தை யேனென்கொள்வது

ஒன்றை "உனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ளவேண்டும்" என்றும் அதைத் திருமேனியாகக் கொள்ளும். 47. "ஸுஷ்-
-ரணாவிசி:" (சு-வர்ணாஜதாதி, பி. :). எம்பெருமானார் மூல

ஸ்வர்ணாஜதாதிகளின் தீரவ்யவகாரபேர உகந்தது ஏற்
யருளப்பண்ணினது மாதொரு விக்ரஹம், அந்த விக்ர
ஹத்தை அணாத, அணவிக்ரஹத்தோபாதி தானே ஆத
ரித்துப் பரிக்கரவியாசிடும். இப்படி அவர்களுடைய திரு
மொது. (தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே ஆம்)
சித்பளய்ணரியாபிரக்த இன்றே கண்டப்பற்றிய அடிபார்.

ஸுருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ ப்ரஸத்தவத, தேசுணாம் ।
க்ருத்வா ஸ்ரீமத: ப்ரீதிகரீம் ஸு-வர்ணாஜதாதி, பி. : ।
தாமர்க்கரபேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசித்தபேத் ।
விசுத்யபாஸ்ததே, ஈஷஸ்து தாமேவ ப், ஈஷ்மருபினீம் ॥

(விஷ்ணுத, ரீமம் 103:16)

[அழகிய உருவமுள்ளதும், மலரிந்த திருமேனியுடையதையும்
திருக்கண்ணையும் உடைபதும், தனக்குப் பிரியத்தைத் தருவது
மான விஷ்ணுவின் ஒரு பிம்பத்தை, தங்கம், வெள்ளி முதலிய
திரவியங்களான சேய்து அதைப் பூசிக்கக்கடவன்; அதை
வணங்கக்கடவன்; அதை ஆராதிக்கக்கடவன்; அதை
தீபாவிக்கக்கடவன். (இதைச் செய்தானானால்) தேவர்கள்
சிங்கப்பெற்றவராய், பரபுத்தடன் கடிய அந்த எம்பெருமா
னையே அடைகருள்.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே தங்கம்
வெள்ளி முதலான தீரவ்யங்களான உகந்த செய்த விக்ரஹம்
பாதொன்றுண்டோ அதை, தன்னுடைய அப்ராக்குத தீவ்ய
மங்குளவிக்ரஹத்தைப்போலே தானே ஆதரித்து, திருமேனி
யாக ஏற்றுக்கொள்ளுக. 'தமர் உகந்தது' என்று ஸாமான்ய
மாகச் சொல்லுகையானே, இன்னும் இனிப்பார் என்றும் நிபந்த
யிடும்; இன்னுடைய அனைத்துக்கொண்டமென்றும் சியபிய
யிடும்; அகரகன் சிற்றந்நெய்யே அவர்கள் படுத்தபடியே
அவர்களை உடைவான் என்று காட்டுகிறார். இவ்வரித்தத்தை.

/ மாதொரு - உருவ இருத்தி.

சாத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலே
கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி" என்று
காட்ட, பாத்தரத்தை வைத்து தண்டனிட்டருவினார். இவ்
வாந்த,த்திலே, "கேயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடு
கிறவர்கள் திருவிதிலிலேயிருந்து பெருமானும் தாய்ச்சிமாரும்
பெரியதிரும்ண்டபறும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவாடை
யும் அழுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்பும்'
என்று மணங்கக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தற்காலத்திலே
மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே
அது கேட்டருவி தண்டனிட்டு அவர்களெடுத்த பாலாத,த்

மேனியை விரும்புகிறவளவன்றிக்கே, ஆமீதர் உத்த
சாத்தின திருநாமம் பாடுகொன்று, அத்தத் தாநகாமத்தை
நாடியவனாதிருநா க்களோபாத் தனக்கு நாமிமாக விரும்பா

யேயத,ர மாய் ப்ரபத்,யந்தே தாய்ஸ்ததை,வ ப,ஜாய்ப்பறும் ।

[தி,தை 4.11]

[எந்த புக்தர்கள் எவ்விதமாக சினைத்துக்கொண்டு என்னை
ஆராரிக்கிரகனோ, அவ்விதமாயே ஆளவாய் (அச்சா
குடியான) நான் அவர்களை அடைகிறேன்.] என்று திருதயில்
என்னனோ அருளிஞானக்ரு, "கெஞ்சினால் சினைப்பான்
உகம் அவனாகும் சினைடக் உன்னனே" என்றார் ஆழ்வாரும்.
இக்கிடத்தில் பெரியவாக்காகிவினை பின்வரும் ஐயிழம்பயக்கனைக்
காட்டியருவினார்:—

"எம்பெருமானார் மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில
பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான்
திருமேனி" என்று காட்ட, பாத்தரத்தைவைத்து தண்டனிட்ட
ருவினார். இக்கத்த,த்திலே, "கேயிலிலே சில பிள்ளைகள்
விளையாடுகிறவர்கள் திருவிதிலிலேயிருந்து பெருமானும் தாய்ச்சி
மாரும் பெரியதிரும்ண்டபறும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவா
டையும் அழுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்பும்'
என்று மணங்கக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தற்காலத்திலே
மாதாகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே

தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். (தமிழகத்தெம்பிர் பதற்பெர்) தல்லவர். "சைங்கை யழகியார்" என்று திருநாமம் சாத்திரஞாகிய, நாராயணாதி, நாமங்களைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும். (தமிழ்தொகு) தல்லவர் உகத்து. 46. 'ஏ யா' (யே யத,ர) என்னும்படி யாதொரு ப்ரகாரத்திலே உகந்து ஸாவத,ரந்நாவிருப்பர்கள், அந்த ப்ரகாரத்தாலே அத்தை உடையதும். (அழகியான்) அப்ரகருதமாயிருந்துள்ள ஸகல பரிசுரத்துக்கும் உப லக்ஷணம். அவை எல்லாம் கிடக்க இவர்கள் நினைத்தபடி யாகத் தன்னை அமைத்துக்கொடுக்கும்.

(தமிழ்தொகு) இவன் கண்டு தொழவேண்டாலோ? எங்கே காண்பது? என்னில், (அன்புருவத்தாலை) 48. "யாமாள் மாநுர் மந்" (ஆத்மாதம் மாநுஷம் மதயே) 46. "ஏ யா" (யே யத,ர) (எம்பெர் பதற்பெர்) எங்கனாழ்வார் பாடே ஆய்ந்தேவு சென்று நாவற்பழம்வேண்ட. "நீ யார்"

கிற்பனம். ஆழிதாராளர்கள் உகந்துகொண்டி நூலா செம்படி தாக்குகளான யாதொரு ப்ரகாரத்தாலே அமைத்து, அகவரதபுராவதை பண்ணியிருப்பார்கள் அந்த ப்ரகாரத்தாலே உடையதாகாவிதும்.

அதுகேட்டருளி தண்ட விட்டு அகரிகொடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்."

(என்று) இப்படி அவர்கள் உகந்த திருமேனியை விரும்பு கிறவனவொடக்காமல். (தமர் உகத்து எப்பெர் அப்பெர் ஆம்) அவ்வுகடார் உகப்புடல் எகத்திருநாமத்தைச் சாத்தகிரி கடுளா அத்தப்பெயரையே உடைபுகளும். "சைங்கையழகியார்" என்று அடியார்கள் திருநாமஞ்சாத்திரனும் நாராயணாதியுமங்க ளைக்காட்டிலும் அத்திருநாமத்தை விரும்பும் என்பர் பெரிய வாக்ஷாண்டிகர். எதுபெயரைய திருவாராதபப் பெருமா னுக்குப் பெயர் 'ஆய்ந்தேவு' என்பது இப்பெயரைத்தான் மிகவுகந்திருப்பதைக்காட்ட. அப்பெருமான் ஓர் ஆய்சரிய மான செங்கிச் செய்தாலும். விஷ்ணுபுராணவாரிக்,பாத்ராவை விஷ்ணு சித்தரெண்டும் எக்களாழ்வானுடைய ஸ்வபந்திரிலே இப்பெருமான் தோன்றி நாவற்பழம்வேண்டினானும். "நீ யார்"

என்று அவர் கேட்ட, "ஜீயர் மகனான ஆயர் தேவு" என்ன, ஜீயனாக்கண்டு "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வெட்டுகிறீர்கள்" என்றார். (ஆதிபாகனம்) கிரஷ்டாவாய் நியாமகனாயிருக்கிறவன் கிருஷ்ணனுமாய் நியாம்பனுமாய். 44.

இப்படி தன் பெருமைபாராதே ஆழிதருகத்த ரூபகாம குணசேஷ்டிதா தியானித தாதுடையனாய்க்கொண்டு ஆழி தனர அடிமைகொண்டதும் அச்சராவதாரத்தின் நீர்மையின் ஏற்றத்தையே அறுவத்தி, கீது வித்திராகியார். 44.

என்று அவர்கேட்ட, "ஜீயர் மகனான ஆயர் தேவு" என்று அருளிச்செய்தானும். அவருகத்த பெயரைத் தான் உகத்த தேடல் நியில் அப்பெயருக்கற்ப லாவற்பழமும் இரந்தசென்ற நீர்மைபைக்கண்ட எங்களைழ்வான் லஞ்சேயனாக் கண்டபோது, "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க விடமாட்டே னென்புறம்; லாவற்பழத்தை கொடு; வெண்ணைபைக்கொடு; அதைக்கொடு; இதைக்கொடு என்று துன்புறுத்திக்கொண்டே யிருக்கிறது" என்று கூறி விபந்தாரம். இவ்வையிழம்பும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைபெடுத்தது. (தமருகத்து எவ்வண்ணம் சித்தித்து இமையாது திருப்பரே அவ்வண்ணம் ஆதிபாகனம்) அடியார்கள் உகப்புடன் தன்னுடைய குணம் செயல்கள் முதலானவற்றில் எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அதுவந்தி, கீது இடைவிடாமல் த், பாணித்திருப்பார்களோ, அந்த குணசேஷ்டி தங்களைபுடைபவனாகவே அவர்களுக்குக் காட்சிபணிப்பான் னர்வேவ்வான்; அனிக் காத்தனக் கண்ணாகச் சித்தித்துத் திருமேனியை அமைத்தால் அப்படியே ஆவான்; பட்டாபிஷேக ராமனாகச் சித்தித்து அமைத்தால் அப்படியேயாவான். (ஆதி பாகன் ஆம்) ஜகத்தை கிருஷ்டிப்பவனும், அனைவனையும் நியமிப்பவனாயிருப்பவன். ஒருவனும் கிருஷ்டிக்கப்படுபவனும், நியமிக்கப்படுபவனாக ஆவான்.

இப்படித் தன் பெருமைபாராதே அடியார் உகத்த உருகம் பெயர், குணம், செயல்கள் முதலானவற்றைத் தான் உடைய வனுக்கொண்டு அடியரை அடிமைகொள்ளும் அச்சராவ த-த 27

45. ஆமே பமரர்க் கறிப வதுநிற்க
நாமே பறிவிற்போம் நன்னெஞ்சே!—பூமேய
மாதவத்தோன் தான்பணித்த வானாக்கன் நீன்முடியை
பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்டி.

பதவுரை:—நல் நெஞ்சே - உல்ல மனமே!, பூமேய மாத
வத்தோன்—திரு காப், கமலத்தல் வளரிக்கும் பெருந்தவத்
தொனுகிய பிரபலுடைய தான் பணித்த—பாடித்திலை
வந்து வளையசின், வான் அரக்கன்—நீய ராஜாஸனான
இராவணனுடைய, நீன் முடியை—நீண்ட (டத்து) தலைகளை
பும், பாதம் அத்தால் எண்ணினான்—அந்தத் திருவடிகளால்
எண்ணிக் கட்டிய டெருமானுடைய, பண்டி—குணங்கள்,
அமரர்க்கு அறிய ஆமே—தேவர்களுக்கு அறியத்தக்க
வையோ? அது நிற்க—அது கட்டக்கூடும்; நாமே அறி
விற்போம்—(அவனுடைய கிழைந்துக் கருமைக்கு இலக்
காகிய) நாமே அறிவோம்.

அவ—நாற்பத்தைத்தாம் பாட்டு. (-ஆமே) இது
அவன் காட்டக் கண்டவருக்கொழிய அல்லாதார்க்கு
அறியப்போகாது என்கிறார்.

அவதாரிகை—இப்படியருகற்ற அவன் ரீரமை பிரதர்
மாதிகளுக்கும் நிலைமல்கும்! என்கிறார்.

தாத்தின் கீதமையின் ஏற்றத்தை அதுஎன்றித்த
எடுபடுகிறார். 44.

அவதாரிகை:—கர்வேல்லான் இப்படியும் ஒரு கீமை
புகடபவனுலாதே? என்னில்: இப்படி இருக்கிற அகலுடைய
கீமை அவந்தானே காட்டக்கண்ட எமக்கல்லது பிரமன்
முதலான தேவர்களுக்கும் அறிய அரிதானத என்கிறார்.

யயா:—(நன்னெஞ்சே) என் கீமைகிப்படி கூடக்கும் உல்ல
நெஞ்சே! (பூமேய மாதவத்தோன் தான்பணித்த வானாக்கன்
நீன்முடியை பாதம் அத்தால் எண்ணினான் பண்டி) இங்கு

வ்யா: — (ஆமேயமஸ்சக்தரிய) எத்தனையேனும் அநி
ஸயிதஜ்ஞாநான தேவர்களுக்கும் அறியப்போகாது என்
கிறது. (அது விற்க காமே அறிகிறீர்கள்) அவ்விடை
பாட்டம் நிற்க, தமக்கு அறியத்தட்டென்? (உன்னெஞ்சே)
அவன் காட்டக்கண்ட நெஞ்சே! (பூமேயவித்யாதி) “ப்ரஹ்

உரை: — வய் நிக்ஷயிலே கடக்கும் கல்ல நெஞ்சே !
திருகாபீ, கமலத்தைத் தனக்கு வானஸ்ப்தூகமான உடைய
னும், இக்திஸ்நஷ்டிக்கு உபகரணமான தபஸ்ஸி, த்வாச்ய
மான த்ஞாநத்தையுடையான ப்ரஹ்மாவின்னுடைய காற்

சொல்லப்படும் விருத்தாந்தமாவது: சாவனன் பிரமனிடம்
சாக்ஷரம் வேண்டினபோது அப்பிரமன் வாதனைக் கொடுக்க
முற்பட்டவுடன், அப்பிரமனுடைய மடியில் ஒரு குழந்தை
பாக பாவான் தோன்றி அக்ஷிராவணனுடைய பத்துத்
தலைகளையும் தன் திருவடிபலே தீர்க்காட்டி இவை அறுப்
புள்ளும் தலைகள் என்று பிரமனுக்கு உணர்த்தி, அவனை
அப்படி வரம் கொடுக்காமல் தடுத்தான் என்பது. மூன்றாம்
திருவந்தாறியில் “ஆபந்த வரமதையேவன்” [77] என்றும்
பாட்டிலும், நான்காம் திருவந்தாறியில் “கொண்டு ருடந்
காக்மேன்” [84] என்றும் பாட்டிலும் இவ்விருத்தாந்தம்
அறுசுரந்திக்கப்பட்டது. (பூமேய மாதவத்தோன்) திருகாபீ,
கமலத்தைத் தன் இருப்பிடமாக உடையவனாய், உலகத்தைப்
படைப்பதற்குறப்பான பெரிய ஞானத்தையுடைய பிரமன்,
“தப ஆஸோரே” என்று தாதுகைகயாலும், “யஸ்ய
த்ஞாநமயம் தப:” [மூண்ட, 1-1-10] [எவனுடைய ‘தபஸ்ஸு’
ணங்கப்பருமமான ஞ்ஞாநமயமாயிருக்கிறதோ] என்று ர்ருதி
யில் சொல்லுகையாலும், இங்கும் “தவம்” என்று அறிவைக்
குறிக்கிறது. (தான் பணித்த வானஸ்சன்) பிரமனுடைய காற்
கீழே தலைவை வைத்து, ‘எனக்குச் சாவனவரம் தாலேனும்’
என்று வேண்டியவனாய், சிவன் கொடுத்த வானையுடைய
ராக்ஷாணான சாவணனுடைய, (கீள் முகவை எண்ணினான்)
கீண்டுபயர்ந்திருக்கும் பத்துத்தலைகளையும் தீர எண்ணிக்காட்டு
வதன்மூலம், ‘இவை என்னால் ஒரு சமயத்தில் தீர எறியப்பட

மாவின் மடியிலே ஒரு சிறுவின்மையாய்க் கண்வளருவாரைப் போலே கிடத்து 'இவனுக்கு வரம் கொடுக்கவேண்டா, இது அநர்த்தமாய்' என்று சாவணன் தலையைத் தன் திருவடிகளாலே எண்ணினவனுடைய நீர்மையை அமரர்க்கு அறியவாமே" என்கிறது. இத்தால் ப்,ரஹ்மாவினுடைய அறிவுகேடு சொல்லுகிறது.

கீழே தலைமடுத்து 'எவக்த வரம் து'வேதனும்' என்று ஆராய்ந்த மாயகுணன ராவணனுடைய ஒக்கத்தை யுடைத்தான் தலைகீழ், புதுக்கம்பீரிகண்டு துறுமாந்தது. மேல் விளைவதறியாமல் அந்த ப்,ரஹ்மா அவனுக்கு வேண்டிய வாங்களைக் கொடுத்ததாக ஒர்ப்பநித்திரவளவிலே, ஒரு பூரணவர்க்கொண்டு அவன் மடியிலே வந்து ஆயிச் படித்தது. அவன்கள் அறியுண்ணும் தலைகள் என்னுமிடத்தை எவக்து நிதிரையப்போகியமான அந்தத் திருவடிகளாலே கீறி எண்ணக்காட்டி, அந்த ப்,ரஹ்மாவின் அகர்த்தத்தையப் பரிஹரித்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய சூனங்களை, தங்கள் ஹிதமறியாமல் அகர்த்தத்தையச் சூழ்த்துக் கொள்ளக்கடவ ப்,ரஹ்மா துதேவர்களுக்கு அறிவப் போமோ? அது கிடக்கிடாவி அவனருளாலே தெளியக் காணவல்ல நாமே அந்நெகத்த மக்தராகாரின்கேம்.

பெண்டியவை' என்று உணர்த்தினான். "குடகூரல் மேல் வைத்த குழலியாய்" [நான்-திருவ-43] 'மஞ்ஞறங்கி வளர்த்த குழலியாய்' [மூன்-திருவ-77] என்று மந்தைமயர்வாரிகள் அருளுகையாலே பிரமனின் மடியில் ஒரு குழந்தையாய்த் தோன்றி இச்சோடகச் செப்தான் ஸர்வேஸ்வரன் என்று விளங்குகிறது (பாதம் அத்தால் எண்ணினான்) "அடிச்செய்யும் தலையிசை பேணியாய் ஆழிபக்கண்ணா! உன் கோலப் பாதம்" [திருவாய் 10-3-8] என்று எக்சிப்பெயர் அடியார் ஆகாட்டும் அமுதிதழிவிய அத்திருவடிகை ஓரடக்கள் தலையிலே வைப்பதே! என்று விபகங்கூர். (எண்ணினான் பண்டி) தன்னால் படைக்கப்பட்ட பிரயோஜனந்தரபாதக பிரமனின் மடியிலே அவனுடைய பிள்ளையைப்

(ஆமே) அபிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எளியனும். (தான் பணித்த வாளாகக் கூன்) புதுத்தண்டன் கண்டு இறுமாத்து வினாவது அறிவாதே வரம் கொடுத்தபடி. 45.

46. பன்முரித்த தான்மறையோன் சென்னிப் பவிஏற்ற வென்முரிதூல் மாப்பன் வினைதீர—புன்முரித்த வாகத்தான் தான்பணிவார் கண்டர் அமரர்தம் போகத்தால் பூமிவான் வார்.

பதவுரை:— பன் முரித்த தான்மறையோன் — ஸ்வரங்க னோடு கூடிய நானு வெதுங்கலையும் ஒதுவிக்கப்பட்டவனான ப்ரபஞ்ஜடைய, சென்னி—தனியில், பவி ஏற்ற—பாசனையை வளங்கினவனும், வென்முரிதூல் மாப்பன்—வெறுத்த மாஜ் நோபவித்ததை மாப்பிலே துரித்தவனாய்க் குத்தானுடைய, வினை தீர—ப்ரஹ்மஹந்தபாபம் அகதுன்பியாகாக, புன் முரித்தஆகத்தான்—துருவுள் ளத்ததைப் பன் படுத்திக்கொண்ட ளம்பொதுமானுடைய, தான் — திருவாகுகள், பணிவார் கண்டர்—வளங்கிறவர்களை சார், அமரர்தம் போகத்தால்— வித்யைஞ்சிவநுடைய பேராகத்தோடு கூட, பூமி ஆன்வார்— இயிவுவசத்தையதும் ஆர்சி வசவர்கள்.

பேரளவுடைய ப்ரபஞ்ஜாதிகள் மதுகெட்டு நிலம் துழுவா நித்தி, நாமே அவர்களை அறிவப் புகாநின்றோம்? என்றுமாம். 46.

பொருள் தொன்றி அவனுடைய அர்த்தத்தைப்போக்கிய குணரஸியானவன் தன்னடியாருக்கு வசப்பட்டிருப்பான் என்பது விவப்போ? என்று கருத்து. (ஆமோ அமரர்க்கு அறிவ) தங்களுக்கு எது நன்மை, எது தீமை? உயற்றியாமல் புதுக்கும்பிடு கண்டு வரங்கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடும் பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கு இவனுடைய கீர்மையை அறிவமுடியுமோ? (அதறிந்) அத் கிடக்கட்டும். (நாமே அறிவிற்போம்) அவன் அருளாலே தெலியக்கொண்டவன் நாமே அறிவவர்கோம். (அதறிந் நாமே அறிவிற்போம்?) மாதனத் தோளான பிரமன் முதலான தேவர்களும் அறிவமுடியாமலிருக்க அப்பந்ஞானத்தைபுதுடைய ஹமோ அவனை அறியப்போகின்றோம்? என்று கைப்பிடி நுஸந்தானம் செய்வதாகவும் கொள்ளலாம். 45.

அவா:— தாற்பத்தாலும் பாட்டு. (பண்டாரித்தபாதி) குத், ரஜுகடைய வஜ்ஜைக்கேடு சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (பண்புரித்த கான்மகறயோன்) ஸ்வரபுத்தமாக ஸர்வேஸ்வரனுமே ஒதுவிக்கப்பட்ட ப், ரஜ்ஜாமான்.

அவதாரிகை:— ப், ரஜ்ஜாமான் அந்த அகர்த்துத்தைப் பரிஹரித்து ரஷித்தவளவன்றிக்கே, வேலாகுத்தவளவன், பிதாவுமான அந்த ப், ரஜ்ஜாமான் தலைய அறுத்து, ஸாபோபஹதனாக் கையுள் கபாலமாய் இரத்து உண்டா திரிந்த குத்ரன் அகர்த்துத்தைப் பரிஹரித்து ரஷித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— ஸ்வரத்திலே கோககாய், குகாதி, பே, குத் தாலே காலுவகைப்பட்டிருக்கற வேதந்தை துரித்திருத் தள்ள ப், ரஜ்ஜாமான்னுடைய தலையை, "இன் ஸா விரி மயா"

அவதாரிகை:— பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி ரஷித்தது மாத்திரமல்ல. உலகைப் படைத்தவனும், தனக்குத் தந்தையான அந்தப் பிரமனின் தலையை அறுத்து, அவனிட்ட ஸாபத்தாலே பிடிக்கப்பட்டு, கையில் ப், ரஜ்ஜாம கபாலத்தைபுடைபவனும் பாசித்து உண்டுதிர்த்த உருத்திரனின் துன்பத்தையும்போக்கி ரஷித்தவன் இவனே என்கிறார். ["அன் ஸாணன்" முதலான சில பாட்டுக்களிலே ஹரிஹர ஸாயம்பத்தைக் கூறுவதாகச் சொல்லும் மேதவிகள் இப்பாக ரத்திற்கு என்ன பொருளுரைக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வேண்டும்.]

வ்யா:—(பண்புரித்த கான்மகறயோன் சென்னிப்பளி ஏற்ற) "யே கவ வேத, ரக்ஷ ப், ரஜ்ஜோதி தக்கம்" (என்குப் பிரமனுக்கு வேதம் ஒதுவிக்கிறது) என்கிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனுமே ஒதுவிக்கப்பட்ட ஸுது வேதங்கடையும் ஸ்வரத்தோடு ஒதாரிற்கும் பிரமனின் தலையகின்னி, பிரமனின் ஸாபத்தாலே தலை கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அந்த பிஷாபத்திரமாகக்கொண்டு உலகெங்கும் திரிந்து பிச்சை ஏற்று, கபாலி பெற்றும், பிஷாபனன் என்றுத் தன்னைப்பார்த்துக் கொண்டு உருத்தரத்தத்தைக் கூறுகிறார்.

(சென்னிப்பலி வேற்ற) 49. “வாழ்வுநவநவம் இன் தவ யிடு
மயா” (வாழ்வுக்கு, ஸ்ட, நவ, கக், ரோண சி, த்தம் தவ்ய விரோ
மயா) என்கிறபடியே ப், ரஜ்மாவின் தலைப அறுக்க,
அவன், “கபாலி ஆவாய்” என்று ஸபிக்க, அவனுடைய
தலைபோட்டிகே பி, கைபேற்ற. (வெண்புரி நூல் மாசிபன்
விசேஷ) வித்தவேஷனும் ப், ரவஸ்சித்தியானபடி. இவனோடு
ஸம்ப, த்தி, த்தவர்க்கெல்லாம் அதுவேயிறே பணி. அக
முடையவரும் தவப்பனாகக் கொள்ளுள். இவனை ஆஸ்ச
யித்தவனும் தவப்பினக் கொள்ளுள். “விசேஷ” என்கிற
இத்தவ இவனுடைய கர்மவஸ்யதவமும், தான் பன்னிள
கர்மம் தன்னால் பரிஹரிக்கப் போகாமையும் சொல்லுகிறது.

(சி, த்தம் தவ்ய விரோ மயா) என்கிறபடியே அறுக்க, அவன்
“கபாலி ஆவாயி” (கபாலி த்வம் ப, விஷயாமி) என்று
அகந்தரம் ஸபிக்க, தசசுரபோபஹகவ்யங்ககொண்டு அவன்
தலைபோட்டிகே கெடுங்காவம் தூத்து தபத்தவனும்,
ப், ரவஸ்சித்தியென்புரி ம், தோற்ற வலுத்த புஷ்டியையும்
மாசிபியோட்டி வித்த வேஷனுமாய் நக்கிது மத்தானுடைய

“தே, கிம் ப், ரஜ் குத, ரா—தத: கரோத, ப், ரிதேவ ஸம்பரகதவயனே ச |
வாழ்வுக்கு, ஸ்ட, நவ, கக், ரோண சி, த்தம் தவ்ய விரோ மயா ||
ப், ரஜ்மாவ—யக், மாத, வபராத, வ்ய விரி, கி, த்தம் தவயா மம் |
தவமாச்சு, ரவஸ்யாவிகுட: கபாலி த்வம் ப, விஷயாமி ||
குத, ரா—ப், ரஜ்மாவாஸ்தேவிதே பூ, த்வா ரர திரத்தாசி பூ, தவே |
ததோஸ்தம ஆதவரத் தே, வி! த்விமவதம் ரிவோச்சயம் |
ததர வராவணபி ஸ்விமர் மயா பி, கைம் ப், ரவாதிதா |
ததஸ்தேவ ஸவஸம் ப், ரவ்யம் கபால, ரோண விதாவிதம் ||
மதாதி வரவதி ததராத தவ்ய தக்தவஸ ரிஸ்குதா ||
விஷ்ணுபரவாதாத ஸா, ரோணி! கபாலம் ததஸவஸரதா ||
ஸபு, ததம் ப், ரஜ்மாவாத வரவஸவபூ, த், த, வஸ வதா ||

[மாத்தவ்யபுராணம்-182]

[தே, கிவபக் குறித்த குத், ரன்:— ‘பிறத கோபத்தையுடைய
வனும், விலந்த கண்டனை உடைவதுமான என்னும், அப்
பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டையிற் ககத்தின் துவி
பாக் கெட்டப்பட்டது’. பிரமன்:— ‘கபாலத, மற்ற என்னுடைய
தலை உள்ளும் அறுக்கப்பட்டபடியாக, க், ரவபத்தை அடைந்து

இந்தால் ஈஸ்வரத்வ ஸங்கை இல்லை என்றபடி. (புண் புரித்த குத்யாக்ஷி) ஈஸ்வராகி, மாதிரியாய் ஒருத்தனாய்த் திரிந்தவன் வாகஸ்தோறும் இடத்திலிரிவதே! என்று திருவுன் எத்திலே புண்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுடைய தாள் பணிவார் கிடார். (அமரர் குத்யாக்ஷி) பூ, மியும் ஆண்டு பரமபத,த்தில் பேரக,ளும் அடிய,விப்பார்கள். அன்றியே, பேரக,பூ,மி யிறே இருக்கச்செய்தே பரமபத,த்தில் பேரக,மெல்லாம் அடிய,விப்பார்கள் என்றுமாம்.

பூர்த்தியடைந்தபாருபமான பரமம் விட்டு நீங்கும்படியாக 'நனாண் ஸிவாரி' (நக,ரக்,சேன வித,ரரிதம்) என்கிறபடியே திருவுகிராலே கீறி, மாம்ஸனமான ரத்தஜலத்தை, உப கரித்த திருமேனியை உடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவுகிரை ஆஸ்ரயக்குமவர்கள் கிடார் கித்யஸூசி போக,மான பரம பதைஸ்வரயத்தோடே கூட பூம்புலகஸ்திதையான லீலா விபூதிஸையும் ஸ்வாதீனமாக கீழ்வதரிக்குமவர்கள்.

கபாலிபக (கபாலத்துடன் கூடியவனாக) ஆவாய். ருத்,ரன்!— 'தே,வி! ப்ரஹ்மஹக்தி சொத்தவனாயும் கைங்கினவனாகவும் பூ,மியில் நித்த,ரகனைத் தெறிக்கொண்டிருந்த நான் அதற்குப் பின் ஹிமாசலமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமக்ஷாசாயனன் என்னும் பிச்சைக்காக பாசிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனாக தன்(தே,ஹத்திக்)ஒரு பரக,ம் நக,த்தில் துனியாய் கிறப்பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் எத்தரகார பெருகிற்று.அழகிற் செந்தவனே! விஷ்ணுவனுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆபிரக்கைக்கான பல தண்டனாக வெடித்து, கனகின் கிடைத்த பணம்போல் சென்றது.) என்று மாத்தல்ய புராணத்தில் கூறப்பட்டதற்கே. ஒரு மனிதனைத் தலையறுப்பதே மஹாபாபம்; அதிலும் அந்தணனைத் தலையறுப்பது ப்ரஹ்மஹக்திபேறும் பெரும்பாபம். அதிலும் வேத,மோதில அந்தணனைத் தலையறுப்பது ஒப்பற்ற பாபம். அப்படிப்பட்ட மறையயனும், ஈதுமுக,ங்களாலும் ஈதுவேத,கனையும் ஒழிக் கொண்டேயிருப்பவரும், என்னவற்றுக்கும்மேலே தனக்குத் தந்தையான பிரமனின் தலையைக் கிள்ளினான் என்று பாபத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறார். உருத்திரன் தமோரு,காய் கிணந்தவன் எனபவத இவ்வொரு செயலே காட்டும்.

அவா— நார்பத்தேழாம் பாட்டு. (வாராகருக்கியித்தாதி.) இத்த, சிவங்களுடைய பேரக, தந்தைச் செறுத்து. விஷயத்தி னுடைய னாந்திதி, யில் தில்லாமல் பரிஹரித்து. மெய்வான ப, க்த்தியை உடையவர்கள் அவனைக் காண்பர் என்கிறார்.

அவதாரிகை— துத்தியிடுக்களை ஜயத்து மையக்யுத்யுத நந்தித த மக மகரிதவாய், அவனை ஆய்ந்துய்ப்பார்க்கவெனது, அவனை மந்தியுத்கைக் கட்ட வெவையினுது என்கிறார்.

உரை— பேராக, உய்களான மரபு, தாதிகளான ஜலத் தாதிக் களாடு கருகமாற்றுகள். நெடுகயிடுதல் செய்யாதே மந்திரமாவை கீரமத்தலை வங்கேசமீர்த்து, கனித்துக் கயிட சண்ட விஷயங்களிலை உதய மார்த்து தரிகிற மாரீசத்தாதி, களான மத்தக்யுதங்கள் தந்தக்யுத விஷயங்க ளாகிது சம மந்திரபுதங்கள் மண்டிமாயில் கயிறுருவிவிட்டு

47. அவதாரிகை— இத்திரியங்களை ஐயித்து. கல்லறி உடையவர்களைய அவனை அடையமுயலுமவர்களே அவனை அடையமுடியும், மந்தையோர் அவன் நிருவடினை அடைய முடியாத என்கிறார்.

வபா— (வாரிகருக்கி) மத, உய்களான பானகளை அடக்குவதற்கு அவை குடிக்கும் தண்ணீரைக் கருக்க வேண்டும். தண்ணீரை அங்கமாக நெடுவான் கொடுத்தால் மதம் அதிகரிக்கும்; ஒரேபடியாக கிறத்திகட்டாலும் மாண்டுபோகி. ஆகையால் நீரைச் சிறுக்கச்சிறுக்க கருக்குவது தான் அவற்றின் மதத்தை அடக்கும்வழி. அதுபோலவே இத்திரியங்களாகிற பானகையுள், அவற்றின் பேரக, மாகிற நீரைச் சிந்துசிந்துக்க கருக்கவேண்டும் (மதக் கனிது துத்தியையும்) இவன் அடக்கவேண்டிய மத, வானகன் ஒன்றாக; இரண்டாக; மெய்வாய்களமுக்குச்செலிகளாகிற ஐந்து மத, பானகையுள் ஒன்றாக அடக்கவேண்டியுள்ளது. சிந்து சொம்பினால் அவை இவனை அழித்துவிடும். (சேரி திரியமம்) பானகைகள் மத, உய்களானமேயு. நுள்போல் அவற்றைக் கயிறுருவி அகிழ்த்துவிட்டுவிட்டால் மனிதர்

சொல்லுகிற புக்தியாலே காண்பார்கள். (மேலதிரியாத்,) பண்டொருதான் ஸ்ரீக. நேத்த, ரமோஷம் பண்ணினவனுடைய திருவடிகளை. இத்தால் விசேஷி, யான முதலையைப் போக்கித் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே இவர்களுடைய ப்ரதி ப,ந்த,கங்களைப் போக்கித் தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கும் என்கிறது.

(மேலதிரியாத்) ஆன் தடைபாடாதவிடத்தே கொண்டு போய், (காண்கியாத்,) ஸம்ப,ரணபரமாகவும். நாத, னாகவும், உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் அதுலத்திக்கை. (கைத்தகவும்) 52. “ராமாயமாயா” (பரமபத,மாபந்த்) 47.

யாலே புக்தத் துக்கைக பதத்தும்படி ரதவ்யாலே துட் பட்ட ஸ்ரீக. நேத்த, ரமோஷம் பண்ணினவனுடைய அடிமை கொண்டு ரகத்த சர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிக் காண்டு அது ஸிங்கப்பெறுவர்கள். 47.

மாநிலிவிருக்கிறேனா, அப்படிப்பட்ட என்னை புக்தியினால் உன்னபடி அறிவினான். என்னை உன்னபடி அறிந்து, அதன் பிறகு, அந்த புக்தியினாலேயே என்னை அடைகிறான்.] என்னு டே,ததலில் சொல்லப்பட்டதையே, அதைக் காண்பார்கள் எனில்: (மேலொருதான் கைக்கைக் காத்தான் கழல்) பண்டு ஒருநாளிலே ‘பாமபுருஷதுக்கை கைக்கையம் செய்யவேணும்’ என்னும் ஆசையாலே பூப்பறிக்க ஒரு பொங்கையிலேயுக்கு, துக்கையையும் முழுமுடிபடி முதலையாலே இழுக்கப்பட்டுத் துப்புந்த ஸ்ரீக. நேத்திராழ்வானின் விசேஷி,யான முதலையை அழித்து, அவனை அடிமைகொண்டு ரகத்த சர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்பெறுவர்கள்.

“பரமபத,மாபந்தோ மதஸாதித்தயத் ஹரிம் |

ஸ து நாக,வச ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண ||”

[விஷ்ணுத,சம் 19-47]

[மேலான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைக்கையமுதலையும், உடைவவனும், நாராயணனிலே மேலான க,றிபாகக்கொண்ட

42. கழலொன் நெடுந்தொருக்க கறற்போர் கைமேல்
கழலும் கரகரக்க எஞ்ச—அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்ந்து.

பதவுரை:—ஆழி நெஞ்சே!—கடல் போன்று ஆழந்த
மனமே! கழல் ஒன்று—(கழல்—கடல்) ஒரு காலை,
எடுத்து—பிடித்து, ஒருக்க கரகரக்கனையானே, கறறி—
கறறி, கழலும் கடல் தீர்ந்த சேவிடுவோ என்று)
கைமேல் கரகரக்கன்—தேவரானார் ஆரக்கனும்,
அஞ்ச—கடல் தீர்ந்த கைமேல், ஒர் கைமேல்—மற்றே, ஒரு கையின்
மேல் அழலும்—கடல், செரு ஆழி ஏந்தினான்—செல்ல
செல்வாதுடன் துருக்கக்கரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பெருவா
ழியை, சே அடிக்கே செல்ல—செல்கதிருவடியின் தலை,
மருவாழி, மகிழ்ந்து மருவு—கதிர் அழகுபெற்றவாயாக.

அவ:—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (சுடிர்) 'இப்படி
இத்தரியையும் பன்னி நாம் பெறுகையாவதென்?' என்று
தம்முடைய திருவுள்ளம் பாயப்பட. 'எளிதாகப் பற்றணம்
தீ பாயப்படவேண்டா' என்கிறார்.

அவதானிகை:—சுடிர். இவ்வந்தெழுப்துகளில் இழிய
பெண்டா; தானே வந்து தனக்காகும் வாய்ப்புகளையெல்
லாண்டு, பன்னி ஐயை அதுவந்தித்த, கைமேல்
அவனை பித்திடுக்கமாக அதுபுகக்கப்பார் என்கிறார்.

வறுமான அந்த கடுங்குதிராழ்வானை மகத்தினுடைய ஹரிவை
பினைத்தான், என்னற்படியே மனத்தாலே நினைத்த அவ
னுடைய கிரோதுறையினைத்தே கடித்ததுபோலே, மெய்கு
ஞானத்தாழ்வுணர்ந்த இவர்களுடைய கிரோதுகளை இந்நி
தியம் முதலானவற்றை அழைத்த இவர்களுக்கும் கடிக்கும்
என்று கருத்து. 47.

48 அவதானிகை:—'கைக்குக்கி மதக்கனிறந்தினையும்
செரிதிரியைப் பிறத்தவது முதலான அருக்தொழில்களை அவ

(தூதிசெஞ்செய்தாதி) ஒரு திருக்கை மலரிலே அதுகை
பாதிக்கலரோடு காசியற அழலாதின்ற செருவுடைதநாள்
திருவாழிகைய ஏத்தினவதுடைய (செவடிக்கே செல்ல)
ஆழிசெஞ்செய்தாதி (அதித்து 1.1.1.1) உகந்துகந்து அதுபயி.

(கருவிப்பாடி) அனந்தமடி. (ஆழிசெஞ்செ) உனக்கு
உபதேய்க்க வேண்டாவிதே. செவடிதானே இருந்த
இடத்தே வந்தால், இருபாணமயே வேண்டுவது. 48.

உடைய (அதித்து 1.1.1.1) அனந்தமடி. (ஆழிசெஞ்செ) உனக்கு
உபதேய்க்க வேண்டாவிதே. செவடிதானே இருந்த
இடத்தே வந்தால், இருபாணமயே வேண்டுவது. 48.

(செவடிக்கே செல்ல) அடியார் தன்னைத் தேடிவர ஆரம்பித்
தானே அவர்களிருக்குமிடம் சென்று திருவடிகளைக் கிட்ட.
செவடி-செல்லும் அடி. இருக்குமிடம் தேடிச்செல்லும்
அடிக்குச் செல்லுகதாவது என்? என்னில் அகவடிவான
விவக்காசமயே செவடிக்குச் செல்லுகவன்றது. செவடி-
செவடி அடியென்றமாம். மகரினும் (மெல்லியநாகையாலே,
சாடுமெடெல்லாமனக்கு கனநிச் சென்றுநின்றபடி. (ஆழி
செஞ்செ) உடம்போலே போனவுடைய செஞ்செ! உனக்கு
உபதேய்க்க வேண்டாவிதே. (மருவு) அச்செவடியானது
உன்னைத்தேடிவரும்போது அதை விலக்காமல், அதோடு
இடை விடாமல் அணையப்பாடி. (மகிழ்) வருந்தத்தோடு
இதைச் செய்வாமல் மகிழ்க்கும் செய்வாயாக. அப்போடு
புகுவதினியைத்திவி பழந்த என்றபடி. (மகிழ்த்து மருவு)
என்றும் பரட்டும். உகந்துகந்து அதுபுயிப்பாயாக
என்றபடி. 49.

49. மகிழ்ச்சி கொன்றேபோல் மாறும் பல் யாக்கை
தெயிழ முயல்விற்பார்க்க கல்லால் முகிழ்ச்சிவித்த
சோதிபோல் தோன்றும் கடல்பொன் தெடுமுடிஎம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மகிழ்.

பதவுரை:— மகிழ் ஆயகு ஒன்றே போல்—மகிழ்ச்சி விடத்
விதை ஒன்றே காண். கந்திரத்துலும், தெயிழ விடும்போதும்
திலும் வைக்கப்படுவது போல், மாறும் பல் யாக்கை—
மாறு மாறி வரும் பல வகையினால், தெயிழ கிளவியோடும்
படியாக, முயல்விற்பார்க்கல்லால்—ஆயத்த செய்கின்றவர்
களுக்குத் தவிர. காண்பார்க்கும் காண்போனும் மானும்
விரும்பத்தையுடைய மாற்றவர்க்காகும், முகிழ் விசித்த சோதி
போல் தோன்றும்—மகிழ்தல் தோன்றாமை போல் காண்பது
வரும், கடல் பொன் தெடு முடி—விளிரும், அழகியும்,
மொழிபாடின கிடம்பாடின மனமும், எம் ஆதி—எவர்க்கு
காண்பது, தவிர்த்தல் உடையவர் காண்போரவர், ஆதி—
கிடத்தற்கரியவர்.

அவ:— தாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. மகிழ்ச்சி தோன்று
இப்படி இராதார்க்கு அவனைக் கிடைப்பதென்று மின்னையும்
அதிசூடைய அருமை சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— எவ்வாய் செய்தலும் விடகு வீராக்
ருதர்களில் வீரக்கி பிறந்து அவனை ஆராயியபார்க்கவல்லது
அவனைக் காண முடியாதது என்பது.

49. அவதாரிகை:— எவ்வாறு தாதைக்கண் அது
பிறக்கலும். இராதைக்கண் அவரைப் பிறந்து அவனை
ஆராயியபார்க்கவல்லது, அவனைக் காண முடியாதது என்பது.

வயா:— (மகிழ்ச்சிகொன்றேபோல் மாறும் பல் யாக்கை)
பலவகை, மகிழ்ச்சிவிதை முயல்விற்பார்க்கென்று கணிதம்
பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு, அகற்றிக், கணிதத்தில்
உள்ளவருபுபுடவன் ஒரு மகிழ் விதையை ஒருமயத்தில்

வயா. — (மச்சு, தயாசி.) அனகானது கோடி
ஸ்த, நதநிலம் தின்று கணலிஸ்த, நதநிலம் திந்துமா
போலே, துல்லாழமாவானது தேவாரீரத்திலே புருவது,
திர்வக் கோரத்திலே புருவதாய் மாநிமாநி வருகிற பல
யாகக்கையை தெசிந்தது போம்படியாகப் பண்ணுவார்க்
கல்லால். (மச்சு, தயாசி.) அனகானது கோடிஸ்த, நதநிலம்
போலே தேவாரீரத்தாய். அதி ராஜ்யஸ்கைமான திரு
வயி, வேகதமாயடைகருய், எனக்குக் காரணமாயருக்கிற
வண்ணக் காரணமவர்களுக்கது அரிது.

உரை. — (மச்சு, தயாசி.) அனகானது கோடிஸ்த, நதநிலம்
போலே, துல்லாழமாவானது தேவாரீரத்திலே புருவது,
திர்வக் கோரத்திலே புருவதாய் மாநிமாநி வருகிற பல
யாகக்கையை தெசிந்தது போம்படியாகப் பண்ணுவார்க்
கல்லால். (மச்சு, தயாசி.) அனகானது கோடிஸ்த, நதநிலம்
போலே தேவாரீரத்தாய். அதி ராஜ்யஸ்கைமான திரு
வயி, வேகதமாயடைகருய், எனக்குக் காரணமாயருக்கிற
வண்ணக் காரணமவர்களுக்கது அரிது.

கணலிஸ்த, நதநிலம் எனப்படும் மிகத்தாழ்ந்த ஸ்த, நதநிலத்தும்
வைத்துக் கணக்குப் பார்ப்பான் மற்றொரு சமயத்தில் அதைப்
கோடிஸ்த, நதநிலம் எனப்படு மிகவுயர்ந்த ஸ்த, நதநிலம் வைத்துக்
கணக்குப் பார்ப்பான். (வனித மேனாட்டு) உணர்நிபுணர்க்கு
அத்திப்பா எனும் கணலிதழையின் X என்றும் எழுத்துக்கு
ஒரு கணக்கில் மிகக்குறைக்க மதிப்பு. மற்றொரு கணக்கில்
மிகவுயர்ந்த மதிப்பும் கொடுத்துக் கணக்கிடுவது போன்றது
திது வயா. (வான்க.) இது போலவே புகுவதுடைய
ஸக்கப்பத்தானே இந்த வடிவங்களை உடைய வரீசரும்
கரிமாறுது. உமக ஒரு சமயத்தில் மிகப்பெரிய எழும்புருவா
யிருக்கவழி. மற்றொரு சமயம் மிகவுயர்ந்த பிரமஞ்சலடி
ஆகிறது இவ்விதையே தேவா, மதுப்பா, திர்வக், ஸ்த, நதநிலம்
வந்து வந்தனபோல வந்தந்த"புவுகனையா அடைகிறது.
இந்த விவகாரத்தைக் குறிக்கிற 'மகிழ்விகா' என்றபொருள்
மாதிரி பக் யாகக்கை' என்ற. (மகிழ்விகா என்ற பொருள் மாதிரி)
இந்தொரு அடி கொற்றியே பட்டரும் ஸ்ரீவிகாரஸ்தவம்

அவ:— பரக்குதிப் பரக்குதங்களில் அருகியும், எம் பெருமானைக் காண்கையில் ருசியுமுடைபார்க்கு எளிதாகக் காணலாமென்கிறது. ௨ “பொய்த்நின்ற” இதுபாதி.

வ்யா:— (மதித்தபாதி) கம்மாறுகுணமாக வரீரங்கம் தோறும் துழைக்க. ௨ “யாதானுமோசாக்கை” (முதிர்ச்சிபற்றி கொதி) ௨ “செய்யிப்படிக்கோலம்” (எம்.பாதி பராபகனை. (காண்பார்த்தம்) கேட்பார்க்குமரிது. இப்படி ஆய்விப்பார்க்

என்பாது. (முதிர்ச்சிபற்றி) கம்மாறுகுணமாக வரீரங்கம் தோறும் துழைக்க. ௨ “யாதானுமோசாக்கை” (முதிர்ச்சிபற்றி கொதி) ௨ “செய்யிப்படிக்கோலம்” (எம்.பாதி பராபகனை. (காண்பார்த்தம்) கேட்பார்க்குமரிது. இப்படி ஆய்விப்பார்க்

தல் “பெருமைவராகவேய் கருத்தா லுதவராக் காண்கா னாவர்ன கோட்பேசர்” [புத்த 2-88] [அமர்த்தனது ஒரு அரங்கம் ஒரு அபகாரை உதவனத்தது. ஒரு அபகார லுதவனத்ததும் கல்பிக்கப்பட்ட ஒரு பககதை (பக) என்று அருள்கர். (பககை தெவிற முயல்வித்தபார்க்கென்கல்) தீப்படிப் பட்ட இத்த வரீரம் தானென்கிட்டு நீங்குபெயராக் குணம். பத்தி அவரக்பம் முதலான கந்தனங்களைப் பெற முயற்சி செய்பவர்களுக்கல்லது (முதிர் விசிற்த கோதுபோல் தோன்றும் கடர் பெயர் தெடுதது எம்.பாதி) மலர்க்கெயற்ற மதறாடுவது கனப்போலே தோன்றும் ஒலையுமுடையதாய். பெயர் போலே கிருப்பத்தக்கதாய். “ஆதிதாஜ்வமதி, கம் புலகாராய் கல தை மிரகாயக் கில மென்கி” [புத்த-புத்த 25] [கார்போகாரே! உவ விசிடமே 4 என்வாவுகருக்கும் கக்கவர்த்திபென்பதக் கோட் சொல்லித்தருகிறது] என்றபடியே தனதுமுடைய ஸரிவதி, பத்தத்தைக் கோட் சொல்லித்தருவதனை நீண்ட முடிபையுமுடையவனும், என்வாச் சொன்கருக்கும் என்னுமுடையவன்’ என்று உதவசொல்லிப் பற்றலாம்படி அகவரீக்கும் காரணது பின்போலுமனை னாரே வராக். (ஆதிதாஜ்வமதிக்கும் அரிது) னாரேவராக் இவன், தருக்த யோக, உதவாடு பெருமன்

சு. தருக்தத்தம். 1. த. கரு 25. c இர தரு 32.

கல்மது ப்ரக்ருதீயை உகம்பார்க்கு முகங்கொடுக்கும் இதர புருஷனல்லன். 49.

50. அரியபுல னைத்துடக்கி யாய்மலர்கொண்டு ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புல்லில்—பெரியரூய் மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலிபால் வண்ணகநீர் ஏற்றுண்க காண்ப தெளிது.

பதவுரை : அரிய — அடக்க முடிவாததான, புலன் னுத்து—ஐத்து. இத்தகையவன் எனவும், அடக்கி—வழப்படுத்தி, ஆய் மலர் கொண்டு—ஆராய்ந்து எடுத்த புஷ்பங்களைக் கையில்கொண்டு, ஆர்வம் புரிய பரிசினால்—அன்பு மிகுந ளாயினே, புல்லில்—தொய்தால், பெரியரூய்—(சால்வத்தி) னும், கொளையாட்டி எடுத்தவனாய் மாற்றாது வீற்றிருந்த— (சொடுப்பதன்) மாடுமாய்மருத்த, மாவலிபால்—மதுநா ப்யவியிடம், வண்ணக—தூயமான நுதற்கையினே, நீர் ஏற்றுண்க—தூயவனாகக் கந்த வாங்களை எம்மாராக, காண்ப து—வேண்ப்பது எனினு—வையுமாறுநக்கும்.

புருஷன் ஸர்வேஸ்வரன். தேவனும் காணவேண்டுமென்றி னுப்பார்க்கும் அரியனாகருக்கும். 49.

தன்னைக் காணவேண்டும் என்றும் நிகழ்வமாதலாம் உடைய வர்க்கு அரியனாகவேயிருப்பன். 'கண்ணார்க்கும்' என்ற உம் மையாலே செட்டார்க்குமறிது என்ற உணர்த்தப்படுகிறது. ப்ரக்ருதவிஷயங்களை விருப்பிக்கொண்டே அவனைக் காண வேண்டும், செட்டானேனுக் என்றும் விருப்பத்தை மாத்திர முடையவர்களுக்கு முகங்காட்டமாட்டாளெனவ் என்றுகருத்து. 'ஆதி கண்ணு ஆர்க்கும் அரிது' என்ற பிரத்தம் பொருள் கொள்ளலாம். 49.

50. அவதாரிகள் :— மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்ற அன்போடுகூட அவனை அடைபவர்களுக்கு அவனைக்காண்பத யிக எனினு என்கிறார்.

(புன்கிலி) புன்குப்பெறில். (பொருளும்) துள்ளுவதும்
 ஓடிதாள்வதும். (கண்ணன்) கொடுத்தது வளர்த்த கை.
 (கொற்றனைக் காயன் கொடுத்த) அப்படியேத்தமிழைபார்க்கு
 அர்த்தியாய் வரும் எனறவாறு. 50.

51. எனிய லிரண்டாயுங் கான்பதற்கு என்ருந்நம்
 தெனியத் தெளித்தொழியும் செவ்வே - கனியில்
 பொருந்தா தவண்ப் பொரலுற்று அரியா
 யிருந்தான் திருநாம மென்.

பதவுரை—என் உன்னம்—என்னுண்டாய் பொருளோ எனிய
 தில்—என்பபொருள். இரண்டு அடியும்—(கான்பதற்கு) திருவடிகளையும்
 கான்பதற்கு—காண்பதற்குத் துன்பப்படி, தெனிய—(1)
 தெனிய தென்தா, செவ்வே தெளித்தொழியும் (பொருளும்)
 கான்பதற்கு உகந்து வந்தவான்; கனியில்—“புன்குப்பெறில், பொருத்
 தாதவணை—துணைக் கைகையாடல், பொரல் உற்று—கடல்
 கையாடல், துரப்பல்—அரியாய்—எனத்தவாய், திருந்
 தான்—தவசித்தவனுண்டாய், திருநாமம்—அழகம் மெய்க்கை,
 என்—என்றது உயர்த்து.

கிற அருகிய திருக்கையால் தான் அர்த்தியாய்க் கொண்டு
 நிரையேற்று மன்கொண்டவனாக வந்தி அது புன்கிலி
 கால என தாயிருக்கும். 51.

கைபாலே தவசிக்கின்ற மன்கொண்டவனக்கண்டு அது
 புன்கிலி என்து (புன்கிலி என்து) அருகையாடுபொருளாகத்
 திரவணைக களர்காற்பொருள் ஆராய்நாருண்டவனாயும்
 அகிலவருவான் தவன். அப்பொரு அவன் கைகையால்
 அப்பொரு அகிலப்பொருளாகத் திக என்னுமிருப்பவனாய்.
 (மாவலியாக... என்து) அத்தகையோரு நோக்கங்களிற்றும்
 கைகையாடுபொருள் அப்பொருளாகக் கொண்டு மறப்பாடுபிட்ட
 பாசகனாய் கந்தான் அப்பொருளிட்டவன் அரிய புன்கு
 தடக்கி ஆய்மலர்க்கொண்டு ஆரயம் புறப் புகிணல் புன்கு
 எனியனருவான் என்பது கொள்கையுமேனும்? 52.

அவ:— ஐம்பத்தேதராம் பாட்டு. (எளிதும்) தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஸம்பேததித்து. 'நீ விஷயகாலுழிப்பத்தைத் தவிர், அவன் ப்ரஸத்தமும்' என்கிறார்.

வ்யா:— (எளிதின்கீழ்) எளிதின்றிக்வே இருந்துள்ள இரண்டு திருவடிகளும் காண்பதற்கு. எளிதாக என்னவு

அவதாரிகை:— புனிதமான திருவடிகளைக் காண்பதில் சொன்னவை ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, பொருத்தம், மட்டு, அங்கு, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமும் என்கிறார்.

உரை:— ப்ரஸத்தம், விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, பொருத்தம், மட்டு, அங்கு, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமும் என்கிறார்.

நி: அவதாரிகை:— இனிய பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் திருமரபோலே இனிமேல் கருவாயத்தை கரவானே சொல்லவே, ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமும் என்கிறார்.

வ்யா:— (என் உள்சம்) உள்சம்! என்றது விளி என்கிற கைப்பட்டிருக்கும் கெஞ்சமே! என்றபடி. (எளிதில் இரண்டையும் காண்பதற்கு) காண்பதையும் என்றும் உறதிபுள்ளவர் களால், சொன்ற ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமாய், ஐக்க, விசேஷம், பையர், போக்கித் தவிர்ப்பு, காண்பதில் ப்ரஸத்தமும் என்கிறார்.

மாம். (பாஸ்தூர்ஷம்) என் தெஞ்சே! என்றபடி. (பாஸ்தூர்ஷம்)
விஷயகாலுஷயததைத் தவிர. (பாஸ்தூர்ஷம்) (பாஸ்தூர்ஷம்)
அவன் தேரே பரஸந்ததும். (பாஸ்தூர்ஷம்) செருக்காவே
பெருந்தேன் எனதிருந்த திரிசம்பனை. (பாஸ்தூர்ஷம்)

[illegible]

(தரணபதற்குத் தெனிய) அத்தாறுபடியினக்கண்டு அதுபயனக்க
லாப்படி நீ தெனியு பற்றாதுயாங்கு, விசுவநகரிலே நடுபட்டுக்
கலங்கிநிற்கும் நீ அளற்றிலே பற்றைதாண்டி குதகாகத் தெனியு
பெற்றாபுறமின். (செவ்வே தெனியதொழியும்) அவனும்
மேல்வழித்தவாசியாகலக்கலாமம் மனட்டிவயமாக நனகு
தெனீர்துங்குலகன். அதாவது நான் முன்செய்த துஷ்டம
சுபுணங்கனாலே கலங்கியிருந்தவன் என மனமாயிற் நீ
தெனீர்தவுடன் தானும் மனட்டிவயமாக மீதத்தெனீர்து
விடுவான். இவ்விஷயத்தில் பரமணமென்னவென்று: குறவ
னுள் பிரஜைதான் தெனீர்துக்கிக். அவன் விஷயத்தில்
தெனீர்துக்கிற் குரையும் செந்தபடி கண்டியையோ? என்பது
மேலே (கனியிக் பெரகுத்தாதவன்) வரபலம். அத்தான் வந்த
தேறபலம் முதலானவற்றுலே கரீவன்செகண்டு "எனருக்கும்
வனங்கமாரட்டேன்" என்று தாகணியப்போலே கூறிக்கொண்டு
தன்னிடம் பெரகுத்தாமலிருந்த இரணியன். (பெரகுத்தா)
சண்டைசெய்த அழிக்கமுற் றீடு. (அசியாய்) அவன் வரத்
தக்கான் அடங்காத வசிக்கவேண்டியது என வ.க.ய. (இருத்
தான்) அடியவருள் பிரதங்கதனின் விசேதினைப்போக்கிய
உகப்பாலே நீதியாக இருக்கான். "சீர்தத்துக்கு இறை
பொராமம் செய்ப்பிரகூர்தான்" என்பர் பெரியலாக்கால் பிள்ளை.

அதிவாசிரியராகத் தான் இருக்கவேண்டும்) சிறுபிள்ளைக்காக உதவி
ஒழிவுண்டாயின் முடிந்தவனுடைய திருநாமத்தை என்னும்.

(என். ஸ்ரீராமன்) உன்னமே! நீ தெனியில் அவன் செவ்வே
தம் திறத்துத் தெளிந்தொழியும். ப்ரமான்மென்? ப்ரஹ்மாதன்
தெனிய அவன் விஷயத்துத் தெளித்து நின்று காரியம்
பார்த்தபடி கண்டாயிபோ? (பொன்னுற்று) பெருகு. (இங்
கான்) சீற்றமுடிக்ரு துகற போராமல் சேஷியிருத்தான்.
(பொன்னுற்று) வக்காலே. (என்) என்னவொட்டாதவன்
பட்டபாடு அறிவுறுங்கு. 51.

52. என்மம் பதினொருவ ரீதறுவ ரோடுருவர்
வண்ண மலரேததி வைகலும்—நண்ணி
ஒருமான் பால்பாவி யோவாது எப்போதும்
திருமலைக் கைதெழுவுவ் சென்று.

ஸாப்தாப்தம் தவிராமல் என் மலர்வாறுவைய உருதி
வாற்றவாகத்தொழுவான் புகல். வாசகமான திருமலையின்
ரண்மலையுமாய் பெருகக் கை வந்திருக்கும்படி அருளுவதற்கு
நீங்கள் கம் கையிலும் வாசகையிலும் விட்டுக்கொடுக்க
என்று வருத்து.

எளிதில்—எளிதில்வாக—ஸாப்தாப்தம் தவிராமல்
வாறுவன் என்னுதல். என்னுள்வன்—என் உன்னமே! என்று
வாழ்த்து. 52.

(திருகாமமென்) அந்த ஸாப்தாப்தம் தவிராமல்
வாறுவன் மூலமாய் குணங்களைக் கொண்டும் திருமலையின்
இவ்வாய்மலையே பெருகியே வளம் திறிசுக்கும்படி என்னுமாய்வாக.
அப்படி என்னுள்ளம் கம்மம் கமே ரகித்ததுக்களைஞும்படி
வாகவன். பிறர் ரகித்ததுக்களைஞன் கைவிட்டிட மாட்டான்.
பிரஹ்மாதன் தானே ரகித்ததுக்களை ரகிப்பான்
என்பவர் (திருகாமமென்) திருகாமமென் வண்ணங்கொண்டு
எண்ணி கைவிட்டதன் செய் என்றமாம் திருகாமமென்
பாத இரணியன் பட்டபாடு அறிவையங்கொ என்னுபடி. 53.

பதவுரை— என்மர் (என்மர்) என்பது, பதினெருவர்—ஏகாத்மரூபத்திலும், ஈரதுவர் பத்வாசுபதரூபத்திலும், ஓர் திருவர் இரட்டையராக இருப்பதிலும், வன்னம் மலர் ஏந்தி பல அருவியிலுண்டாய் புகுவன ஏத்திக்கொண்டு, வைகலும் தண்ணி—தண்ணீரையும் அறுநீரி, ஒரு மாலையால்—ஒன்றைப் பருவதற்குரிய மருசெய்யுங்கையாலே, ஓலாது எப்போதும்—நூலடவெனவென்றவீலே எல்லாக்காலமும், பாலி துத்தி, திருமாலை—லக்ஷ்மீநரசிங்கை, சென்று கைதொழுவர்—அணுகி வணங்குவார்கள்.

அவை— ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (என்பதிற்பாதி.) கிழ்தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. பீழ்ஹ்லாதாழ்வானுக்கு உதவினவனுடைய திருநாமத்தை என்னது. அவன் பாலததனும் என்றது. மற்றும் துர்வாதிக்கான தேவாதி, கனம் அவனை ஆரவரிக் கந்தக்க கண்ணகனும் அதிகாரம் பெற்றது எக்சிஞர்.

அவதாரிகை— நாகக் க அவன் தோர் செல்லாவிடிகளிலேக்கொண்டேதா? என்பன, துர்வாதிக்கான துர்வாதி பருவர்களாகவனும் அவனை ஆரவரத்தின்மேல் தங்கள் அங்காங்கினால் புண்கொடுக்கெனவென்றது. நாகச்சுப்பின்கைச் செல்லவென்றுமேல் என்பதற்கு.

52 **அவதாரிகை—** “திருவாமல் என்” என்ற திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாரி தீர்ப்பாகாததில். “நமக்கு அவனுடைய சொல்லையிடு உயிரவாழமுடியாதா?” என்ற திருவுள்ளத்தோடே “துர்வாதிக்கானவனாய் அதிகாரப்படுவானான தெவராகவும் அவனைத் தம்முடே தங்களுடைய அதிகாரங்களை உறநிசெய்துகொள்ளும்போது, நாம் அவனுடைய திருவாமத்தையே உயிரவாழமுன்னும் என்பதைச் சொல்லவேனுமோ?” எக்சிஞர்.

அவயா— (என்மர்) அஷ்டவஸூகிலும், (பதினெருவர்) பதினெரு உருத்திரர்களும். (ஈரதுவர்) பன்னித ஆதிநயர்

பதவுரை:— திருமாற்கு—மராட்டியர்கள் வடமேற்குப் பக்கம் செல்லுமாறு, அரவு—திருவந்தூரத்தை, சென்றால் குடை ஆம்—(எம்பெருமான்) உலாவப்படுகால் குடையாகுப்பன்; இருந்தால் சிவகாசனமாம்—வழுத்தருளியிருந்தால் எம்மூலம் பாய்ந்துப் பன்; நின்றால்—கின்ற கெசண்டிருந்தால், மரவடியாம்—தருப்பரதுகையாகுப்பன்; நீள் கடலும்—பரந்த கடலும், என்னும்—கண்களாற்றத்தாலும் மொழிகளும், புகையாம்—செப்பமாயிருப்பன்; மணிவிளக்காம்—வங்கு, தீயமாயிருப்பன்; பூம்பட்டாம்—அழகிய தருப்பரிமடமாயிருப்பன்; பூக்கும் அணியாம்—குழலிக் கெள்ளும் சிலையெனவாயிருப்பன்.

அவை:— ஐம்பதனுள்ளும் பாட்டு. (சென்றால்) கழே எல்லா நேரத்திலும் நேர்த்து தங்களுக்குறுப்பாக ஆராயித் தருவார்களாம் செல்லிறந். இதில் தங்களை எல்லாமறிய அங்குதததக்குறுப்பாமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— எவ்வோரோடுகத்துக்கு மடியெற்றும் துரிமாவன்கள் ஆயிராய்க் குடும்பமாய் அருளித்தருந்த உள்ளமெதுப். அடங்கும்படி அருள்வோனுளாய் அடிமாத ஆத்தாநலிதரால், சந்தருவென்றே சிதம்பரம் வாவெடுத்துக் கொண்டு அடிமை அளவக்கடவ சிதம்பரரிசனங்குத் தலைவனுள திருவந்தூரம் வரவி அங்குதததக்கு அடிமை செய்யும்படி அருளினவாகி.

53. அவதாரிகை:— கவனத்தை விரும்பி பாசுக்கும் துரிமாவன்களான தேயன்கள் அவனை உடையும்படிவைச் சென்ற பாகராவில் பெருந்தேவலை உண்டான மனவருத்தம் சீக்கும்படியாக. ஒரு பானையும் கருதாதவராய், துரிமாவனத் தின் லாற்றமும் அற்றவர்களாய், பரமபுருஷனுடைய அந்தத்த சிறைகளுக்குரிய வடிவைவெடுத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யலான சிதம்பரவரிகளுக்குத் தலைவனுள திருவந்தூரவரன் பரமபுருஷனுக்கு அடிமைசெய்யும்படியை அருளினவாகி.

வியா:- (அங்குசம் எடுத்தல்) கைத்தர்ப்பம் ஸ்ல
4, தி, தி, வதி, நமஸ்ஸ வன்ஹிது. "நான் குடையாய் நின்றுள்
நீ இங்கே யா" என்கையன்றிக்கே, அவன் உணர்வுப்பக்கம்
குடை அபேஷிதமானபோது குடையாகக். (ஜூந்தால்
கீழ்அங்குசம்) முருக்கை திருடன்மொளியோடு தி, வ்ய
ஸிம்ஹாஸனம். தற்கை திருடன்மொளியோடு மாவடி
யாம். கண்டனா அபேஷிதமானபோது கடலிலே எல்லாக்

[illegible][illegible]

மங்க, ளதீ, பம். (புறப்பாட்டு) புழித்தவாஹமான பரிவட்டம், (புறமும் அகம்) பிராட்டிமார் ஸ்ரீமூல் வ்யஸநம் மறப்பிக்க வற்றுகை, னடலுக்கு ஹேதுவாகவுமாம். (தருமார்து) இனியபெருமானுக்கு அந்தரங்க, ஸேவை. (அடவு) தான் ஒரு சேதநென்று கூசவேண்டாதபடி தன்னை அமைத்தபடி, ராஜதிலேஸநங்களில் கூளர் குறளரைப்போலே. 53.

54. அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புன்லாய்
குரவை குடமுலைற் குன்றம்—காவின்றி
விட்டறுத்து மேய்ததொகததுக் கீண்டுக்கோத் தாடிஉன்
டட்டெடுத்த செவக னாவன்.

பதவுரை:—செம் கண் அவன்—மேய்த்துமகரிக் கண்ண
னுவிய எம் பெருமான், கரவு இன்றி—மனதுவன் னாமல்,
அரவம் விட்டு—காளியகரத்தை விட்டபுண்டிம், அடல்
வேழம் இறுத்தது—சண்டை பசும்படி வந்த குளவார்பிட,
மென்ற யாக்கையான் செம்மை மூறித்தம், ஆன் மேய்த்தது—
பசுக்களை மேய்த்தம், குருந்தம் ஓசித்தது—(அவ்வாறாய்மை
பண்டய) னருக்கமரத்தை ஓடித்தம், புன் லாய் கீண்டு—

மேய்த்தவாஹன் திருப்பரட்டம் ஸ்ரீமூலி ராஜா னாமரத்தீசர், புழித்தவாஹமான அரவ திருப்பரட்டாம், சாய்த்தகுளிளபோனகத்துப் பிராட்டிமார் 'பிறுபாறு' என்றும்படி தழுவினையாம். 55.

ஆவான். (புறப்பட்டாம்) ஸ்ரீமூலரவன் சேதுக்காள்ளத் திருப்பிராம்பரம் வேண்டியிருக்கும்போது இவ்வந்தரே பசும புருஷனைக் காட்டித்தரும் திருப்பிராம்பரமாவான் (புறமும் அகையாம்) சேர்ந்தருளுப்போது, பிராட்டிமாரும் பெருமை கொள்ளும்படி பாமபுருஷன் அழைக்கவந்து, அகையாக ஆவான் திருவந்தாடியான் பிராட்டிமாரோடு ஊடல் ஊட முடிந்தபோது அத்தகைய தீர்த்தஸூயிக்கவானும் அகையா யிருப்பான் னக்தமாம். "நிலைமாய்மா" [ஸ்ரீதா-ர 40] என்னுப் பரோகத்திலே ஆளவந்தாதி இடாகரத்தை மொழி பெயர்த்தருளினார். 56.

கொச்சுருவங்கொண்ட வந்த அமைப்பு உடைய வாய்வாக்
கிரித்தும், குாவை கோத்து — (ஆவந்திகருடன்) ராவை
கொட்டிச் செய்தும், குடம் ஆடி—ஆடக்கத்து ஆடியும்,
குடை உண்டு—(புதுணைவர்) புடைப்பாடல் (உயிருடன்)
செறிஞ்சியும், மல் அட்டு—(சுட்டி) புழுகுக்களென்றும்)
மன்றங்களைக் கொள்ளும், குன்றம் எடுத்தது—கோலத்தினுள்
கிரியை எடுத்தும் (செந்த செவகன் குந்தபடி யென் !)

அவ:— ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டு. (அரவம்) ஆவந்திக்குச்
சில விரோதம் வந்து போக்கவேண்டிய படுக்கையும்
பொருந்தாமல் வந்து திற்குமென்கிறது. இப்பாட்டு நிரணிரை.

வ்யா:— (அரவம் இப்பாதி, காளியினிட்டு, குவையா
பிட்டுத்தின் கொம்பை முறித்து, ஆடு மெய்த்து, குருத்த
மொசித்து, புன்வாய் கிண்டு புகாஸாஸினைக் கொண்டு,

அவதாரிகை: இப்படி நான் விடாவிட்டால் நடிமை
செய்யும் கருவந்தாரை வானுக்குப் படுக்கையென்று, இங்கே
வந்து அவதரித்துக் கிடைத்துத் தன் விபூதியை கொட்
கும்படியை அதுபுலிக்கிறார்.

உரை:— புண்டரீகாக்களுள் அந்த எர்வேவ்வான்,
மறைக்கையென்றிக் கே எர்வெவ்வான் வித்துமாய்படி காள்
இருக்க எர்ப்பாத்தை விட்டு வந்து, பதிக்கோந்தாமகமான குவ

54. அவதாரிகை:—இப்படி நான் கிரும்பிப்படியெல்லாம்
அடிமைசெய்யும் திருவனந்தாமனானுநிற படுக்கையைவிட்டு
இங்கே வந்து கண்ணாய் அவதரித்துத் தன் விபூதிக்குக்
கிணையிருக்கும் அஸுரர்க்கதரினை அறித்துத் தன் விவா
விபூதியை எடுக்கும்படியை அதுபுலிக்கிறார்.

வ்யா:— (செவ்வன் அவன்) அடியாக்கக்கர் வாத்ஸல்யத்
தைக் கொட்டுகொளித்தாரும் தாமரைக்கண்ணான அந்த
வெவ்வான். (கரணினி) மறைவில்லாமல் எல்லாவுக்கும்
அறிவுப்படி செய்தசெவவ்களை அதுபுலிக்கிறார். முதலிரண்டடி

ஞானை கோத்து, குடமாயி, பேய்முலை உண்டு, மல்லரை
அட்டு, குன்றமெடுத்த ஸர்வேஸ்வரன். எடுத்த இச்

சுடையிட்டித்தை அழித்து விழவில்லை, பசுக்களைக் குறைவான
மேய்த்து, கருத்தத்தை குறைக்கப் போவது, புலாணை
ஒளைய வானைக்கூறித்து, இடைப்பெண்களைவிடே திருக்
ஞானைகோத்து, ஐஸ்வர்யச் செருக்கத்திற் போக்குமிட்டுக்
குடமெடுத்தாடி, நமசிவயத்த பூக்களை முடிவாகப் பாராண
ளழிந்ததாக உண்டி, அம்மன் ஏற்றற்றுச் செயல்வானென்று
எதிர்த்து வந்த மலைமலை அழித்து, வரீஷரபத்தைப் பரி
ஹரிக்கொக்காக நேரவரித்தவரீஷத்தை எடுத்தது முத
லான இசைமடல்களானவை இரந்ததுயிமென் | என்று

களிலுள்ள 'அரவம்' முதலான பத்துப்பதங்களையும் கடை
பிரண்டுகளிலுள்ள 'விட்டு' முதலான பத்துப்பதங்களோடு
முறைமை சேர்த்துப் பொருள்பொள்ளிவளரன். இதை
'சிரஸிதாயணி' என்பர். (அரவம் விட்டு) காளிவளரந்த
பாய்ப்பை, அவன் மனைவியர் சாணம் புதுசையாகவே உயிரை
வளர்க்காமல் பொருளையெடுத்து விரட்டிவிட்டு (அடல் வேழம்
இறுத்து) தன்னைக் கொல்லவந்த குறையைட்டையினைவைக்
கொய்ப்பைமுடித்து அழித்து. (ஆனமயத்து) தன் மேல்சைய
பாடியால் இடையளாய் அவகரித்தபோது பசுக்களை ஒரு
நன்றையுமின்னமல் மேய்த்து. (குருத்தம் ஒசித்து) அனாஹேத
முடைய குருத்தமரத்தை ஒடித்து. (புள்வாய் கீண்டு) கொக்
குருவங்கொண்டுவந்த ப,வனாஹேதமுடைய வாயைப்பிழித்து.
(ஞானை கோத்து) ஆப்பிரிசுளுடன் எணக்கீடை, மனப்பனும்
ஞானைக்கூத்த ஆடி (குடம் ஆடி) நன்றசந்தியில் அனைவரும்
காணும்படி எர்வாணுநீருக்கையால் உண்டான மறப்புக்குப்
போக்குவிடாகக் குடமெடுத்து ஆடி. (முலை உண்டு) கொல்ல
வந்த பேயான பூதனைவிட மூகிப்பாலை உயிட்டு உண்டு.
(அல் அட்டு) கபிலன் ஏனென்படியை தன்னைக் கொல்லவந்த
சாணாஹேதமுடிக்கரிசென்றும் மலைகளை அழித்து. (குத்தம்
எடுத்து) இரந்தான் கம்மமுறை மொழிந்தபோது ஆரீகனையும்
பசுக்களையும் எக்க நேரவரித்த,மலைமலை எடுத்து ஆடி

செய்க்கள் எம்பெருமான் கோவுளியுயரத்தில் குறைத்து
பரிமாறுமபடி அவன் கவருபம்.

“செங்கணவன் - விட்டிற்று மேல்தொசித்துக் கீண்டு
கோத்தடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை—அரவமித்பாதி,” 54.

55. அவன்தம் செவ்வியை வாலியும் எங்கோ
வனத்தமரே வென்றெழுதிவ தல்லால்—நமன் தமரா
லாராயப் பட்டறிபார் கண்டார் அரவனைமேல்
பேரவர்க் காட்டப்பட்டார் பேர்.

பதவுரை— அவன் தம் - அந்தப் பரிபுரமுடிவிலேயே
புத்திரர்கள், எவ்வியைப் ஆயிலும்—எப்படிப்பட்ட கசிந்தனை
உடைவராய்வுத் தோன்றும், “எம் கோன் அவன் தமரே”
என்று—எமக்கு எவ்வாயுடைய வர் வென்று நல்லாய புத்தி
களையினர் என்று புர்த்து, ஒழிவதல்லால் வெளிப்பெயர்
வாதத் தலை, அரவனை மேல் பேர் ஆயர்க்கு ஆட்டப்பட்டார்
பேர்—திகைப்பதாய்வுடைய அருடையான் கை ஆகுத்து
பெருமையாகப் பார்ப்பதற்கு ஆய்வாய்வுக்கு வரத்தரித்த
எம்பெருமான்நாக்கு, அடிமைச்செய்வகேள்வியைப் பெருமைய
தூரித் தவர்களுக்கும், நமன் தமரால்—யாழ்வாடைய நுழைநரால்,
ஆராயப்பட்டு அறிபார் கண்டார்—கேடப்பட்ட நபர்க்குள்
கிடார்.

வினாக்களம் அருபுயக்கோர். இது ரேவாரையன்று
தமிழர் சொல்லும் லகடனாம். 54.

இப்படிக்கொண்ட செய்க்கள் என்ன ஆதரவையினவை என்று
அருபுயக்கோர். எடுத்த—எடுத்தன. “செங்கண அவன்
விட்டிற்று மேல்தொசித்துக் கீண்டு கோத்து ஆடி உண்டு
அட்டு எடுத்தவை அரவம் முதலானவை” என்று கூட்டிப்
பொருள்கொள்வது. இவ்வுயிற்றுள்ளவையுள் நிரூபணத்தரம்
வாண்ப்போலே அடிமைக்கொள்வதற்காக அவன் கண்ணனுப்
அவதரித்து இப்படி செய்க்கும் தாமதிகுத பரிமாறியுள் என்று
கருத்து. 54.

அவா— ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு. (அவன் தம்) இப்படி அவன் ஆழிதலினோடு, நிரவன ஸ்வரூபமான இன்பு அவ ஐந்தைய துமகர பம்புடன் ஆராய்வது எங்ஙனோ? எங்கிலார்.

அவதாரிகை:--அவன் இப்படி ஆழிதலைக் கண்ணினால் வெண்ணெயிட்டு கோக்கி தத்யுவிதோத்யுத்யும் போக்கும் ஸ்வரூபமானிருக்க. ஆர்தான் இவர்களைக் கண்கொண்டு சிவக்கப்பார்க்கவல்லார்? எங்கிலார்.

நி. அவதாரிகை:--அவன் இப்படி கண்ணினால் வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டு தன் அடிபார்க்கிற கோக்கி, அவர்க ளுடைய விபரதி,கனையும் சிக்கெருளுகையில் அவதான் இவர்களைக் கண்ணினால் கோக்கமுடியும்? எங்கிலார்.

ஸ்வபுருஷபரி, விஷய பாஸாஹந்தம்

வத, தி பம்: கிண தஸ்ய கர்ணமுலே:

பரிஹர மது, அசூத, நம்பந்தாத்

ப்ரபு, ஏதமத்யந்த்ருணம் த கவஞ்ணவாதாம் ||

(வி.பு 3.7-14)

[பார்த்தைக் கையில் கொண்ட தன்னுடைய கிங்கரிகைக் கண்ணினால்கொக்கி, அவனுடைய காதினுள் பம்பு (பின் வருமாறு) சொத்துகருள்:--“மது, அசூத, அசூத ஏதமத்யந்த வர்களை அணுகாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கே ப்ரபு, கவஞ்ணவர்களுக்கு ப்ரபு, கவன்”.]

“அததமரவரார்த்திதேத த, ரத்ர

ஸம் திதி லோகஹிதாஹிதே தியுத்தா:)

ஹரிரு, ரூபஸகே, ரதஸ்மி த ஸ்வதந்தர:

ப்ரபு, வதி எம்பமதே மமாரி விஷ்ணு: ||”

(வி.பு. 3.7-16)

[நே, வர்களுக் கிறத்தவர்களுக்கும் பூஜிக்கப்படும் ஸர்கேஸஸ னுக் (எல்லாவிடமும்) ஸமமாரிபுப்பவன்' என்னும் வார்த்தை திருந் உவகத்திற்கு ஹிதத்தைக் கொடுப்பதிலும், அஹிதத் தைப் பேசுக்குவதிலும் நிவமிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; (நான்) ஸ்வதந்திரஸம்பவன்; விஷ்ணு என்னையும் நிவமிப்பதில் எந்தி யுள்ளவன்.]

வ்யா— (அவனித்யாதி) அவனுக்கு அநுகூலமான
வர்கள் எத்தொழிலாளராகிலென்? விஜிதத்தைச் செய்யி
லென்? நிஷித், தத்தைச் செய்யிலென்? (அங்கோனித்யாதி.)
55. 'ஈசவரி ஈயஸே கமாரி விஸு:' (பாபவதி வம்பமதே
மமாமி விஷ்ணு:) என்னும்படியே. (கமந்தயரித்யாதி.)

உரை— அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநுகூலராய்ப்
போரும் ஆபிரதரானவர்கள், அக்ருத்யகரணக்குத்யாகரண
ரூபமான எந்தத் தொழிலையுடையரானார்களாலும், 'என்க.
னுக்கு ஸ்வாமியான அந்த ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்த

—கமலநபத! வஸுதேவ! விஷ்ணே!

தரணித, ராசபுத! ஸங்க, சக்கரயானே!

ப, வ ஸரணமிதிபயத்தி பே வை த

த்யஜ ப, பி தூரத ரேண தாந்பரபாந்" [வி.பு 3.7.88]

[தூதர் "செந்தாமரைக்கண்ணு! வஸுதேவா! விஷ்ணுவே!
பூமிவை தரிப்பவனே! அடிபாதை நடுவகிடம் அக்கதனே!
'ஸங்க, சக்கரக்கைத் திருக்கையல் தரித்தவனே! (எனக்கு)
நீபே க, நிபாகவேணும்' என்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ,
பாபமற்றவர்களான அவர்களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.)
என்னும் ஸ்லோகங்களின் ஸாரார்த்தம்.]

வ்யா— (அவன் தமர் எவ்விறையராலும்) ஸர்வேஸ்வர
னுடைய பக்தர்கள் செய்வத்தகாதவற்றைச் செய்தாலும் சரி;
செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்பாமற்போனாலும் சரி; புண்ணி
யத்தைச் செய்தாலும் சரி; பஸத்தைச் செய்தாலும் சரி.
(அங்கோன் அவன் தமரே என்று ஒழிவதன்மால்) 'எம்முடைய
ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை அண்டிய மறாக்கைன்றோ'
என்று கொண்டாடி மிகஞ்செல்வதன்மால். (அங்கோனவன்...)
ராஜமறியினிதில் குற்றத்தை ராஜனெலகக் ஆராயலாமோ?
என்கக. (கமன் தமரால் ஆராயப்பட்டபிரர் கன்மர்) ஸம்
னுவேயே ஆராயப்பட்டபாட்டாதபோத, அவன் தமராலே
ஆராயப்படவாயுமோ? (கமன்) ஸட்டாரி செய்யும் நகைம
நினைகளை ஆராய்வதற்கன்றே அவனாக நியமிக்கப்பட்டவன்.

நமசி நமரால் ஆராயப்பட்டதொழிநீர்; (அரவணைப்) போய்ந்தகாப் பட்டாச் சிவம் இவர்கன் தங்கனோ? என்னிங் அன்று ஒரு பரக,வதனுடைய பேரை ஒரு அபரக,வதன் த,சித்தால் அவனுடைய பேரும் யமனா,ஸ்ஸினை வாய்க்கப் பெறுது என்கிறது. பேர் ஆகாரிம், குவலயாபீட,ம் மிதாடக்க மானவை பட்டது மடுமததனை, 56. "மய்யுதநய்யான்" (மது,லுதித,நுர்பநநாந்).

(எங்கோ என்னிடம்) என் நாயனுலவன் அடிமார்.
(மாவட்ட அமைச்சர் கிளை என் பாய், பதவியா) அவர் புன்சும்
பண்ணிலவன் ? பாயம் பண்ணிலவன் ? அத்துறை நாய்
ஆராயும் துறை அல்லவென்று கைவிடுமிதழிய.

(இறுதி 17-19-சனவரி) வரை, அடுத்ததாக வரவிருக்கும் திருவிழைகளைப்பற்றி அமைச்சர் கூட கீழ்க்கண்ட விவரங்களை அளித்தார். திருவிழை வந்தாவிட்டால் வசிக்கக்கூடிய அளவுக்கு, திருவிழைகளைத்தொடர்ந்து நடத்தக்கூடிய அளவு வசதியாக உள்ளதென்பதற்கு அமைச்சர் உறுதியளித்தார்.

(தமராவ) அங்குக்குச் சந்தாங்க, கோக்கெடுக்கனாலும் ஆராயப்பட்டமட்டிலும். (பேர் ஆராயப்பட்டதிலாள்) தங்களுடைய புண்ணியபலத்தின் ஆலாய் வெந்நிறப்பெய்து மாத்திரமல்லாது தந்தருடைய பெயருடைய கமந்தமரால் ஆராயப்பெற்றதனால்தான் இப்படிப்பட்ட மெருமைபுண்டவர்கள்தான் ஆர்? எக் கிள்: (அரவணமேல் போராவற்று ஆடப்பட்டாள்) திருக்காழ்க்கான் மேலே என்னவாக்கத்தருளி, கருந்துவார் கூர்நாக்கினென்று படுக்கையின் வெருந்தப் பெருமன், இடக்கையப் வக்கையமுந்நியரே இடைத்தனத்தின் இடையே யொத்ததலிலே உன்னுப்படி இடைவரலின் பெரிமையான கண்ணாக அவதரித்தவனுக்கு ஆடப்பட்ட குணவியனவரின் (அரவணமேல்.... --ஆடப்பட்டாள்) படுக்கைப்பற்றின் ஆராய முடியுமோ? (அரவணமேல் போராவற்று ஆடப்பட்டாள் பேர்) அரவணமேல் போராவற்று ஆடப்பட்டவர்களுடைய பெயரைத் தரித்தவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம் ஒரு பரிசுவதனுடைய பெரை ஒரு அபரிசுவதன் தரித்தாலும், அங்குடைய பெயரையும் பறன் சைபரின் காக்கையிட்டாரின் என்று கருந்து

அவன்— ஐம்பத்தாரும் பாட்டு. (பேரே) பேராவர்க்கு ஆட்டுகையாவது.— அவன் விஷயக்கிரகப்புகாரம் தன் சொல்லாமை தோற்ற நிதிகையல்லது இவன் அவனைப் பரிச்சேதித்து அறிகையாவதென்? என்விறது.

வயா— (பேர்தயாதி) பேராவே அவன் வரும்படி. (பித்தற்றலக்கால்) திருநாமத்தைச் சொல்லலாமென்றாராம். அன்றிக்கே. ஏதேனும் சொல்லப்படுக்காலும் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி பித்தற்றலக்கால். இதுக்கிடாகச் சொல்

அவதாரிகை:— அவன் திருநாமம் அவன் அடையுதென் சொல்லப்படு மத்திரைமல்பது என்வென்றவன் பித்தரவன் ஆக்கென் பரிச்சேதிக்க அறிதென்கறது.

உரை:— ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லினால் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி அகரவாசகச் சொல்லக்கூறாது, பித்தரவன் என்வது. தன் படிக்கை என்வதில் தானே காட்டித்தந்த

56 அவதாரிகை:— ஏறிவுடைமைக்குத் பேர அவ னுடைப திருநாமக்கலை முறைமையில் சொல்லலாமென்றாராம். இவ னைவொவனுடைப பெருமைகைய ஒற்றவரால் தனக்கிட முடியுமோ? என்விறது.

வயா— (பேரே வர) ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் எம்பெருமானுடைப திருநாமம் வாயிலே வரும்படி. "சாங்கேதயம் பரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோதயம் தோனகலெவ வா கவருண்டநாம க்ரஹணம் அபேஷாதஹம் விதுப" என்விற படியே ஒரு ஸங்கேதத்தின் பெருகுட்டோ, பித்தரவன் கிற் காகலெவ, பெருகின்றகாகலெவ, அவமலிப்பதற்காகலெவ, புகுவியாமலக்கைச் சொன்னுதும் ஸமஸ்தபாபங்களையும் பேசுக்கும் என்றதன்றோ (வர-பேரே பித்தற்றலக்கால்) அவன் தானே வரும்படி திருநாமக்கலை முறைமையில் சொன்னவ தக்காலம் என்றும் சொன்னவன். (பித்தற்றலக்கால்) "அத்யந்த புக்தியுத்தமம் ந ஸாஸ்திரம் கால ச க்ரம:" அதிகமான அன்புடைவர ஸாஸ்திரமும் முறையும் பரிக்க

வருக என்றுமாம். (எம்மென்றான் துத்தபாதி) என்னுடைய
ஸ்வாமியை ஆரே அறிவார். அவ்விடைபாட்டம் திறக,
(சேரர் துத்தபாதி) அறிவார் விடக்கிடர். அறிபாதாரைக்
கேட்கலாகாதே? ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரிமாணத்தையுடத்
தான் திருநாடி, கமலத்திலே அவ்யவத, தேத நிறத்து அவன்
தன்னுடைய ஒதுவிக்கப்பட்டு அவகே இருக்கிற ப், ரஹ்மா,
ஸர்வேஸ்வரனாகக் காண்கிறிலன். அறிவிதிலன்.

அவ்யவத

என் ஸர்வேஸ்வரனாகக் காண்கிறிலன்? அவ்விடை
பாட்டம் விடக்கிடர்! பரிமாண பிரகாரமான திருநாடி, கமலத்
தான் திருநாடி, கமலத்திலே அவ்யவத, தேத நிறத்து அவன்
தன்னுடைய ஒதுவிக்கப்பட்டு அவகே இருக்கிற ப், ரஹ்மா,
ஸர்வேஸ்வரனாகக் காண்கிறிலன்.

மாட்டாரிடம்! எவ்வாறு திருநாடி முறை கட்டப் பேசலாமெ
ன்பதாய். (எம்மென்றான் ஆரே அறிவார்) எனக்குத் தன்
தன்மைகளைத் தானே பாட்டித்தந்தி என ஸ்வாமியை வாததான்
காண்கிறது அற்புதடியும்?

(அது விதம்) பாதி அறிமுகடியும் என்னும் ஆராய்ச்சி
ஒருபுறம்நிற்கட்டும். அறிபாதாரை எப்போதெனக் கேட்க
லாகாதே? (அதக்கமலத்தினிருத்தும்) மனம்மிக்க உந்தித்
தாமதாரிலேயே பிறந்து அங்கேயேயிருந்துவந்தும். (சேரே
இருத்தும்) ஓரிடையென்றின்றிக் கே ஸர்வேஸ்வரனுடைய
உந்தித்தமையிலேயே இருந்தவைத்தம். (பேர ப், ரஹ்மா எனம்
வித, த, சதிபுரவம் பேர வவ வேத, சம்மா ப், ரஹ்மனோதி தக்கம்)
[எவன் பிரமண முக் படைக்கிறோனோ எவன் வேத, வக்கி
அவனுக்கே ஒதுக்கிக்குனோ.] என்விற்படியே
காணிடமே பிறந்து, அவனுடையே வேதம் ஒதுவிக்கப்பட்ட
வையுருத்தம் (அயன்) அளாவரப்பறா ஸர்வேஸ்வரனிட
மிருந்து உள்வாங்குவனாகையே பிரமன் 'அஜன்' எனப்படு
கிறான். "ஆத்மையேத இதி அஜ:" என்று ஸ்வுதப்பதி. அன்
றிக் கே, "எ ஓரயதே இதயது:" என்றே கொண்டு. உலகி
துள்ளுகாரப்பெயே ஸ்திரீபுருஷஸம்பேதத்தானே பிறவாத
வனாகையே 'அஜன்' என்பதாகவுமாம். தமிழில் அயன்
என்று திரிந்தது. (காண்டிலான் கண்ணன் அத்தக்கமலத்தன்னை

நம்மால் அறியவொண்ணுமோ? என்னில், (பேரோரைப் பித்தற்றாம்) என்று நின்றவிடத்தே தாய் வருமாப்போலே வாகிதமாக என்றமாம். (அப் பெயராக) தமக்கு தேரே காட்டினபடி. (2 விளிந்தும் அம்மாவான்) கடற்கரையிலே குதல் கட்டிக்கொண்டிருக்குங்காட்டில் கடலைப் பரிச்சே,தி,க்க வொண்ணுமோ? அபரிச்சே,த,பமென்று அறியில் அறியலாம். பெரியவிழாவாய், 58. "அழிவுத் தர" (பு,ரஹ்ம வித,ம் வர). 56.

குளியார்க்கும் அறிவு கொடுத்தும் அடி அறியில் குளியுமாறு அதுப் பூசுநாள்வன் என்வகர்வாறுகது,கா வரே டெய்வான் திருவிடிந்தாமனாகினை துங்கை கொண்டு தவியட்டு துரங்கிக் ளைக்கு எந்தக்கவலான். பேரே வாய்ந்தற்று-அவ்வது - அவன் தானே வாய்ப்படி திருக்கவகலை ஆகி-மமாகச் செவ்வரத்தகை போக்த வன் தமாம். 56.

அயன்) இப்படி லேவகிசெனவாக அவனிடம் பிறந்து, அவனிடமே ஒழி உலவதுன்னார் அனைக்கரும் அறியலிக்க வாய்ப்படி மிகத்திறந்த அறிவானவன பிரமம் எரிவனாயியாய் எரிவகிவாறுகளுள் எரிக்கவகரனுடைவ திருவடித்தமகை களை இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறிவகவ்வனல்லன். கண்-இடம். கண்ணன்-இடமுடைவகன். எகிலவாயியாய். எகில விகிவாறுகளுகிறப்பவன். இப்படி எகிலவகவளந்தட்டவன நன்மு-லே அவனை அறிவகவ்வனவனாகும். வேறு அவர் தான் அவனை அளவிட்டு அறிவபடியும்? என்று கருத்து (உழிக்குந்தம் காண்கிலான்) 'கடற்கரையிலே குதல்கட்டிக் கொண்டிருக்குங்காட்டில், கடலைப் பரிச்சே,தி,க்க (அளவிட) கொண்டாடுமோ? அபரிச்சே,த,பம் (அளவிட கொண்டாடுதது) என்று அறியில் அறியலாம். (அயன்) "பு,ரஹ்ம பு,ரஹ்ம வித,ம் வர" (அ-பு 120-3) [பு,ரஹ்மத்தினவர்களுள் தலை சிறந்தவனான பிரமம்] என்று சொல்லப்பட்டவன் பாடு இப் பட்டாளம் மந்தனளவையுபதறிச் சொல்லவேண்டுமோ? 56.

57. அயனின்ற வல்லினைய யஞ்சினே னஞ்சி
உயநின் திருவடியே சேர்வான். தயநின்ற
தன்மாவை கொண்டு தமோதாரனு வெள்ளும்
சொன்மாவை கற்றேன் தொழுது.

பதவுரை:— அயல் நின்ற — அருகில் நின்ற, வல்
லினையை — புகுத்த உலகமென்ன புகுத்திக்கொண்ட,
அஞ்சினேன்—பயந்தினன்; அஞ்சி—(திம்மாதிரி) பயந்து,
உய—(பய)வான் (யவ)யென்ற) பய்த்துபோவதற்காக,
நின் உன்முதலாய, திருவடியே சேர்வான்—திருவடிகளை
அடைபுயம்பெருந் தயம் திறை—தான் திருமயம் இருந்
திறு, தல் மாவை கொண்டு அடிபதனை மாற்றவைக்
கொண்டி தொழுது—வாழ்கத் தமோ தாரனு என்னும்—
அழிந்தாரகொந்தந்தமாய்க், சொன்மாவை—கொண்டவரை
மாற்றவை கற்றேன்—வாய்மையதற்கள்.

அவா:— ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு. (அயல் நின்ற) நீர்
புகுவுது விஷயத்தில் செய்வதென்? என்னில், ஸம்ஸாரம்
பயஸ்தாரமென்னுமிடமும் உற்றீசிப்பார் அவனைப்பற்றி
யென்னுமிடமும் அதித்தேன் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—புரந்தரமாவதற்கு உய்யவான் என்ற விஷய
புத்தக நீர் அறிந்தாடி எவ்வகை? என்ன; திருநாமம்
அவ்வயித்து அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவுந்து
காட்டிக்கொண்டேன் என்கிறார்.

57. அவதாரிகை:— பிரமனுக்கும் அறியவொண்ணாத
விஷயத்தை நீ எப்படி அறிந்தீர்? என்ன; திருமந்திரத்தைப்
பற்றி நின்ற, அத்தானே அவன் தானே தன்னைக் கொண்டு
வந்து காட்டிக்கொண்டேன் என்கிறார்.

வயா:—(அயல் நின்ற) அருகிலே நின்ற, என்னருது
விட்டுப்பெயராமல் இடைவிடாமல் துன்புறுத்திநின்ற, ஈனிட்ட
அடியிலே அடியிட்டு என்னைப் பித்தொடர்ந்து வருகிற.
புகுவுதன்மைபுந்தம் ஏற்பட்டதும் பாவனையுந்தம் விட்டது.

வினா— (அ) கல் பூங்கா (பி) தானிட்ட வடிவிலேயேயுண்டு
வாசாதின்ற மதுரையாய்க்கிற அங்கிலேயன். (அ) நதி உயர்
 அவற்றை அந்தி உலுத்திவிடுகக்காது. (கி) த் நவடி போ
 சேர்வான் கயம் நின்று கன்மாவை மெய்நின்று நினைதருப
 மாக நின்று நம்மவையெதொண்டு. (க) மீதாநகரணம் கி. பி. 1950

[illegible]

ஆயினும் 'இயல் அக்ஷரீயினி' என்று யின் 'நம்முடைய' வார்ப்பு' என்னும் சொல்லத்தான் அக்ஷரீயே என்றது வக்கீது. "மேலே வார்ப்பு வார்ப்பென்றே வக்கீதுவார்ப்பு" ஆனாலும் கைக்கோளார்" (பெரியநிலை 11) என்றப்போலே. (வக்கீதுவை அஞ்சினோம்) இதன் ஸம்பந்தம், மிட்டபேதமும் இது முன்பு எடுத்தபடியை நீக்க தால். "முன்புபோலே இன்னமும் வந்து அன்புறத்தினும் என்செய்வது?" என்ற அஞ்சம்படியாய்க்கிறது. (அஞ்சிய) இப்படி பார்ப்பட்டபின், இந்தப் பாபஸம்பந்தம் அடியோடு அற்று உற்றீக்கப்படுகதாக. (நின் திருவடியே செவ்வாக) இப்படிப் பாபஸம்பந்தமற்று உற்றீக்கக் காரணம் வன் திருவடியை அடைவது அப்பாணப் பெறுவக்கதாக. (நயம் நின்ற நம்மகலி செனாடு) நயம்-அன்பும் மறிந்திவும் அன்பும் மறந்திவமுடைய சென்றொடைகளைடு தெருவுக் கட்டப்பட்ட மிகச்சிறந்த இத்தூவாத மாண்புக்கொன்று. (நயம் வின்ற நம்மகலி) திருமந்திராத்தத்ததை. நயப்பிக்கையிடுபட்ட இத்தூக் என்றமாம். அன்றக்கே, "நயம் சிலி

சொன்னாலை கற்றேன். சொல்தொடை கற்றேன். (தொழுது) வணங்கி, சொன்மாலை கற்றேன். ஆற்றுகையாலே நானு கைக்கும் பேசினேன்.

(அயல்நின்ற விஸ்வேஷத்தாலே வரும் வ்யஸதத்துக்கு அஞ்சி, திருநாமம் சொல்லுத்தியையும் கடக்க, சரபலத் தாலே நின்ற. 57.

58. தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேத்தி
எழுது மெழுவாழி கெஞ்சே—படிநின்றி
மத்திரங்கள் கற்பனவும் மாலையே கைதொழுவான்
அத்தாமொன் தில்லை யடை.

பதவுரை:-- தொஞ்சே - மலர் கொண்டு வந்தி -- (தொழுது) வணங்கியுண்ட சொல் தம்; மலர் கொண்டு வணங்கி கைகளை மாலையே தூபம் கை ஏத்தி -- மாலையைக் கையால் மீய் தரித்.

மலர் கொண்டு திருநாமம் எடுத்ததால், மலர் கொண்டு வந்தி வணங்கியுண்ட சொல் தம்; மலர் கொண்டு வணங்கி கைகளை மாலையே தூபம் கை ஏத்தி -- மாலையைக் கையால் மீய் தரித். மலர் கொண்டு வந்தி வணங்கியுண்ட சொல் தம்; மலர் கொண்டு வணங்கி கைகளை மாலையே தூபம் கை ஏத்தி -- மாலையைக் கையால் மீய் தரித். மலர் கொண்டு வந்தி வணங்கியுண்ட சொல் தம்; மலர் கொண்டு வணங்கி கைகளை மாலையே தூபம் கை ஏத்தி -- மாலையைக் கையால் மீய் தரித்.

என்றது திருமங்கிரத்தத்தை நலிபிடுகையின் கருபட்ட நானிரமங்கி, நானிரமங்கி நிற்கும் விசைகணமான மாலை அபக்செண்டு என்றமார். (தொழுது) இந்நாள். அக்கது நானிரமங்கி மாலைகையகொண்டு உணர்வு ஆவியித்து, (நெமா காரண எனனும் சொன்மாலை கற்றேன்) உன் விவரப ஸ்ரவணமங்கி அபக்செனின்தாமதத் தெரிவிக்கும் திரு மங்கிரமங்கி சொன்மாலையக் கற்றேன். (அயல்நின்ற வல் விசைய அஞ்சினான்) திருமங்கி சொன்மால் புக,காலை விட்டுக் கடக்கின்ற மஹாபலத்தை நினைத்து வருந்தினேன் என்றும் கொள்ளலாம். 57.

துக்கொண்டு, தொழுது—எனங்க, எழுதும்—உலங்கு
போயோம்; எழு—எழுந்தருள்பாமாக; பழுதின்றி—இலா
வெளிகென்றி, மந்திரங்கள்—மகனாகைப் பற்றிய மந்திரங்
களை, கற்பனவும்—அந்நூல்கொள்வதும், மால் அடியை கை
தொழுவான்—எம்பிராண்டைய திருவடிகளைக் ஓங்கியோ
வெளிகுதலுந் தக்கியே, (உலங்கியால்) அந்தரம் ஒன்று இல்லை—
காலதாமதம் செய்ய வேறுது உதவும் துல்ல; அடை—
(அவனை) அஞ்சுக

ஸ்பா—ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு 'தொழுது கையாலே
தொழுது புஷ்பாத், புகரணங்களைத் கொண்டு தொழுது.
(எழுதும்) எழுவோம், போயோம், (பாடு) போது, (பா
யோம்) செஞ்சே! எனக்கு தன்மை உண்டாக.

அவதாரிகை—'ஆவாய், கொண்டு இவ்வாறு தோ
லிட்டு உபகர்த்து, அவளும் ஆரம்பித்து உபகரணம் அவள்
திருவடிகளை ஆரம்பம்' என்றார்.

உரை—'செஞ்சே! சென்றிருக்கிற எம்பிராண்டைத்
கொண்டு தூபத்தைக் கையால் குடுத்து, மலையாறு
மாக அவனைத் தொழு உத்யுமிப்போம்; உனது எழுந்திரு

58. அவதாரிகை— செஞ்சே! தூபடியிருக்கும்போது,
இவ்விஷயத்தைவிட்டு நமக்கு ஒருகணம் ஆறியிருக்கக் காரண
மில்லை. அவன் திருவடிகளை அடைவதாக எங்கிருக்க.

ஸ்பா—(செஞ்சே!) எனக்கு அது உமையிருக்கும் செஞ்சே!
(மலர்கொண்டு) அதுண்டைய மென்மைக்குத்தக்க அண்ட
லரித்த மலர்களைக்கொண்டு (தூபம் கை எந்தி) தூபத்தைக்
கையிலே தரித்து இது தூபாதி, உனக்கும் உபகரணம்.
(தொழுது) நம் சென்றிருக்கத் தக்கவாறு அவனைத் தொழுது.
(எழுதும்) உலங்கையாக (எழு) உறங்காதே விரைவில் எழுந்
திருப்பாயாக 'வாழி' சொன்னபடியே எழுந்திருக்கக்கண்டு.
'வாழி செஞ்சே' எனக்கு இப்போதும் நிதமாய்க்
பெயர்வேண்டும்' என்று மங்கலாசனனம் செஞ்சே.

(பழத்தின் ஓ இத்தயாக்) மிகச்சே, தயின்றிக்கே எல்லாத் திரு
மந்திரங்கள் கற்கிறதும் கைதொழுதக. ஆனபின்பு,
(மந்திரமென்றதன் பான்மை) ஒரு சுபணமாதரம் போகாதே
அவன் திருவடிகளிலே அடை.

(சமீபதும் உஜ்ஜீவிப்போம். (எழு) ஒருப்படு. (வாழி)
ஒருப்பட்டபடிக்கு மங்குளாசனமும். இது உனக்கு நித்ய
மாய் உண்டாக. (பழக்கஸ்ரி) குருகுலவாஸம் பன்னிப்
பழுத்து விழக்காண்கை. முதலிலே சொல் என்னில் உந்

உலகத்த ஆந்த ஸம்ருத்தி, கீத்யமாய்ச்செலவ! கிடத்தான
கண்ணிடமுத ஆசாரங்கொப் படிக்க செலித்து. திருவந்தா
கொம் பூதனாள் மந்திரங்களைப் பழுத்த நாம் அப்ப
விக்கிறவையாயும் எவ்வெவ்வான் திருவடிகளிலே இடை
வா பான்மை அருளில் பூத்தும் முதலாள் மந்தர்களிலேவுங்

(பழுதினறி மந்திரங்கள் கற்பனவும்) பழக்கமில்லாதவன் கிடந்த
ஆனை உயக்கண்டவுடன் அதில் ஏற்றால், அது தூக்கிப்பெறிந்து
யிழிந்துவிடும். பரண்ப்பாகன் கைகொடுக்க அதில் ஏற்றால்
அது அடங்கி நீசுற இடங்கொடுக்கும். அதுபோலே,
"தென்னுனும் வடவானும்" முதலானவிடங்களிலே பரண்பாக
நிருபிக்கப்படும் பதவானும் மேலே பற்றினால் ஸ்வதந்திரானாக
யானே இவன் பாபங்களைக்கண்டு உதறிவிடுவான். ஆசார்பனை
முன்னிட்டுப் பற்றினால் ஏற்றுக்கொள்வன் ஆகையால்
ஆசார்பனிடம் பதவாக மந்திரங்களைக் கற்கையே பழுதின்றிக்
கற்கையாகிறது. (பழுதின்றி மந்திரங்கள் கற்பனவும்) ஆசார்ப
னிடமும் கண்டவுடன் 'மந்திரத்தைச் சொல்' என்னும்.
அவனுக்கு என்னுணைசெய்து. தானே பழுத்துவிழும் கனி
போலே அவனாகவே மனமிரக்கி உபதேசர்ப்பதே பழுதின்றிக்
கற்பதாகிறது. இப்படி ஆசார்பனாருணை செய்து திரு
மந்திரம் முதலான மந்திரங்களை நாம் பழுதின்றியம் கற்பனைய
யும். (மந்திரமே கைதொழுவான்) எவ்வெவ்வான் திருவடி
களிலே இடைவிடாமல் அஞ்ஞயிசெய்வது முதலான கைக்கரி
மு-த 33

பத்திதே, ஞாமாமிதே. (சு. 108-ம்) விடந்தான் கண்டே
குதே சதைப்பிட்டுக் கற்கை. 58.

59. அடைத்த வருவினபோ டல்லத்தோய் பாவம்
மிடைத்தவை மீண்டொழிய வேண்டில்- நுடங்கிடைய
முன்னிலங்கை வைத்தான் முன்னழிப முன்னொருநான்
தன்னிலங்கை வைத்தான் சரன்.

பதவுரை:- அடைத்த - வந்தெடுக்க, அரு வினா
யோடு - அப்பொழுது, வருவின - வருவதற்கு, பாவம் -
அல்லம் - மிக்கவையாக, தேய - ச, வையாக, பாவம் -
துஷ்கர்மானமுடைய, மீண்டொழிய - மீண்டுந் தோய்
பாவம்) செருங்கைய, பாவங்களை ஆகைய, அமைவதின் மீண்டு
ஒழிய வேண்டில் - திரும்பப் போய் படிக்க வேண்டியவென்று
மானும், நுடங்கு இடையை - துள்ளியென்று இடைமைய,
மிடைய விதரையாட்டிய, முன் - முன்னகரது அடத்தினை,
இலங்கை வைத்தான் - இடையிலுள்ள இடைத்தாய் மானை
ஹடைய, முன் அழிப - மூலம் கவிச்சுந் துடிப்பத, முன்
ஒரு நான் - முன்பு, பாவம் - கவிச்சுந் துடித்த கவித்தன்,
தன் னில் அம் கை வைத்தான் - தன் னுடைய கை, தன்னில்
அருகா கைகளைத் துடித்தவன் சரன் - உபாசக, துறவன்.

அவ:- ஐம்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (அடைத்த)
கரகஷேபம் பன்னும்படி சொல்லுகிறது.

கனம் பன்னுமைக்காக, ஆனவன்பு கவித்து ஆராய்க்கைக்கு
அவகாசம் ஏதேனும்முடிகிற சந்தர்ப்பம் என்று உரையாட்டி.

அவதாரிகை:- பேராகந்திக்கு வேறுதொழுகை குற்றமாகத்
செய்திற்றும், இதுக்கு இடமடக்கொண்ட ஐயமாக, உயர்ந்து

யங்கிவிடச் செய்வதற்காகத்தான். (அந்தரம் ஒன்றிலும் அடை)
ஆகையால், நாம் காலதாமதம் செய்வதற்கு நேரமின்றி
வினாவினைச் சென்று அவனை அடைப்பதாயிற்று. 59.

வ்யாச:— (அடைத்தவாறு) ஆத்மவ்யூபத்திலன்றியே அசித்தப்பாஸத்தியாலே வந்தேறியான அநுபூநாதிகன். (அவ்வம்) மாதஸவ்யாதி. (பாவம்) ஸரீரவ்யாதி. ஆதி. வ்யாதி. கன் என்றபடி. (பாவம்) பரிசு, ஈழித்த ஸரீரத்

தூண்டியும் வந்திருக்கத் தாது. கன் என்பது; அதிக்கு வேறுதரத்தில். துயரத்தாற்றியும் ஈழித்தும் என்பது.

உரை:— நுய்யாகத்தூக்குள்ளாயாதி ஆத்மவ்யூபத்திலுள்ளவாறு. அது இவ் வ்யாதி. பற்றிக்கிடக்கிற போகத்தான்தான் வ்யாதி. பாவம், அதியாக வ்யூகிற மாகன

39 அவ:— "அனுபவத்துக்கு வேறுமாகில் சொந்த பாகத்தில் சொன்னடியே செய்கிறேன்; இவ்வனுபவத்துக்குத் தடைசெய்யப் பாவம் முதலானவற்றை அழிக்க வழி என்ன?" என்று திருவுள்ளம் கேட்க 'அதற்கு ஸாதனம் சகலவசத்தூத நுய்யாகத்தானம் புகுவதேவாகும்' என்கிறார்.

வ்யாச:— (அடைத்த அருவினை) பாபமானது சேதனநோடு கூடப் பிறந்ததன்று. அசேதனத்தோடு நெருங்காமலே நெருங்கிக்கிடந்தனமாலே இவனுக்கு கந்தேறியாயிருக்கிறது. வந்தேறியாயிருந்தபோதிலும், அவதிகாலமாக இவன்மேலே ஏறிக்கிடக்கையாலே, இவனுடைய வ்யூபநீருக தத்மங்களை நிரூபணத்தக்கிப்போலே, இவனுக்கு இதுவும் ஒரு சிறுபாய் என்று சொல்வதாய் வகையுடன் இவனைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. (அருவினை) இவனுலேயே இவனால் அழிக்க அரிதானதாயிருக்கிறது. (அருவினை) அவதிகாலமாக இவனால் ஸம்பாதிக்கப்பெற்றதாய், மஹிமையாயிருப்பதாய், புண்யபாபரூபமாக கம்மங்களைக் குறிக்கிறது. (அவ்வம்சேஷம்) அல்லல் எவது முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படும் பாபங்கள் காரணமாக வரும் மனத்துன்பங்களையும், 'நேயம்' என்று அவதிரூபேயே நேரும் ஸரீரத்துன்பங்களையும் சொல்கிறது. இவையே முறையே ஆதி, என்றும், வ்யாதி, என்றும் வடமொழியில் சொல்லப்பெறும். (பாவம்) 'அருவினை' என்று முன்செய்த வினைகளைக் குறித்தது. இங்கு இந்த ஸரீரங்கொண்டு

தாமே பன்னினை திறித்த, த, துஷ்ட, ததம். (மஹாத்ம்யம்)
 ஸாரீரம் ப, ஹேதுவான பரமங்களுமாக நெருங்கினமை.
 (பின்னொழியாவனாகும்) 39. "ஐத்வா சரீராவ்நா ம்ஸாய்யாமி"
 (அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப், யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னும்
 படி ஒரு சாதுருஸம் ப, தத, ததாமே மீளாதபடி போக

மான துஷ்டங்களை, ஸாரீரம் எனும்படி, வந்ததான
 ஸாரீரம் மென்று பண்ணுகிற தவத்தொடர்தாம் என்பதும்
 (போலே) புகழ் பெற்று மயக்கம் கொட்டு பண்ணுகிறவர்தான்

செய்து புண்படாமல் கடுகித் தறித்தது புண்ணியத்தொடு
 பாபத்தொடு ஈர்ப்பத இவனை ஸம்ஸாரத்தல் எட்டிப் பிடித்து
 களையிடுக்கையாலே இரண்டும் இவனுக்கு அங்குடமாகை
 யானே இரண்டையுமே 'பாவம்' என்கிறார். 'அருவியை'
 'பாவம்' எனப்பவை இவன்செய்யும் நற்கமங்களையும், தீ.
 நேமங்களையும், அதகாரணமாகப் பாபபருஷத்து இவன்
 பாபம் ஏற்படும் இச்செய்கையையும் குறிக்கின்றன. 'அருவியை'
 என்று அந்நூலான முனிபலத்தையும், 'பாவம்' என்ற அந்நூல்
 காரணமான கடுங்கையையும் குறிப்பதாகவும் சொன்னவர்
 (மிகுத்தலை) இவையெல்லாம் இச்செய்தனை தாளை தன்னுள்
 வெளியேறமுடியாதபடி சூழ்த்தக்கொண்டவை, பட்டுப்
 பூச்சியப்பிபான்ற சில பூச்சிகள் தம்மைச் சுற்றித் தாமே
 உருட்டித் தம்மை மூடிக்கொண்டுவிடும். பிரத அவற்றிலும்
 அக்கட்டைகிட்டு வெளியேறமுடியாமல் தங்கொடு திடந்த
 அழியும். அதபோலவே இச்செய்தனவும் தங்கையே அறிப
 முடியாதபடி தங்கைச் சுற்றிப் பாபங்களென்ற கட்டைக்
 கட்டிக்கொண்டு வெளியேறமுடியாமல் தவிக்கிறார் என்ற
 கருத்து (மீண்டு ஒழியவேண்டல்) இத்தனைகாலமாக இவன்
 பப்பட்டுகின்ற பாவங்கள் இவனைச்சுண்டு பப்பட்டு
 'கம்மெனாதே கைகிட்டேயடி' [பெரியாழ்வாரியு 5-43] என்கிற
 படியே ஓடவேண்டுமானால், தொடர்ந்து பாம்பைத் திரும்பி
 யோடச் செய்யவேண்டுமானால், (ஒழியவேண்டல்) காலமே
 யோடே விட்டுப்போகவேண்டுமானால் "மாமேகம் ஈரணம்
 விரஜ-ஸர்வபாபேப், யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" [திருவாசரமம் 10-10]

[illegible]

பதவுரை:—சரணு—(நீ இவ்வலையைப் புருஷனார் தந்தவனாகும்) உபயோகம், மறை—வெதந்தை, பயந்த—உபதேசிக்கப் படுத்து, தாமரையானோடு—உத்தித்தாமரையில் பிறந்த மரமல்லுடன் கூட, மரணுய—மரணத்தை இயற்கையாகக் கொண்டு, மன் உயிர்கட்டு எல்லாம்—சித்தவானான ஜீவர்களுக்கெல்லாம், அரண் ஆய—ரக்ஷணமாக இருப்பவையாக, பேராழி கொண்ட பிரான் அன்றி—பெரிய சக்திவாகுதன் எனில் கொண்ட ஏன் பிராணத் தவிர, மற்று—(அவனைக் காட்டிலும்) வேறுபடுத்தப்படும், ஓர் ஆழி குழ்த்த—ஒப்பற்ற கடலினால் குழங்கப்பட்டிருப்பதுமாத், உலகு—உலகினுள் ளோர், அறியாது—அறிவமாய் டார்கள்.

அவ:—அறுபதாம் பாட்டு. (சாணித்யாபரி.) கீழ் அவனையே உபாயமென்றது. பேறு இவர்களதேவாளர்ப்பு இவ்வாதமாக்கள் உபாயமாகலாகாதோ? என்னில், கீழ் போக்கறியான், இப்போது தாங்கள் படுகிறது இன்ன தாலே என்றறிபார்கள், வரக்கடவது அறிபார்கள்.

அவதாரிகை:—அவன் பூலபேரத்தாவா என்று, அவன் வரத்தனமாகவேண்டுகிறதென்? என்ன; ஸர்வஜ்ஞனாய்,

80. அவ:—மூன் பாகத்தில் அவனை உபாயம் என்றார்; “மோக்ஷமாதிரி பயன் இச்செதனதுடைவது; ஆகையால் உபாயமும் இவனுலேயாகவேண்டியிருக்க, அவன் உபாயம் என்பானே?” என்றும் கேள்விப்பது. “இவனுடைப தன்மைமைய் பார்த்தால் தனக்குக்கீழ் நடந்தவற்றையும் அறிபான்; இப்போது இப்பாடுபடுகிறது எதனுலே என்பதையும் அறிபான். இனி வரப்போவதையும் அறிபான். ஸர்வேஸ்வரான அவனோலேன்மர், இவற்றைப்பெய்க்கும் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாயிருப்பதோடக் கீழ்க் இவனுடைப தாழ்வகத்தை விடுத்தது வாழ்வாக்கவல்ல ஸர்வகந்தியுடையவனுயிருக்கிருன் அப்படியிருக்கும்போது அவன் உபாயமாகமுடியுமோ? மோழிய இவன் உபாயமாகமுடியுமோ?” என்கிருர்.

சமர்வான் இவை எல்லாம் அறித்து பரிதாபிக்கவல்ல
ஜ்ஞாந மந்தபாதி, கவி உடையவன். 3 "மழகியான் தானே"
எனனுமாபோலே. ஆகையாலே அவனே உபாயமாமிதமின்,
இத்தை லோகம் அறியாது என்கிறது.

ஸர்வமரகத்தனாயுதம் மிகளுகுவன் உபாயமொருத்தனைப்பாத்தல்,
அஜ்ஞானம், அசைத்தனான குவனான் மெய்யலாவுதுண்டென்று
என்கின்றார்.

இப்போததை மேலே-முந்தலாரிலாகப் பார்க்கும்போது,
"உயிர்த்துக்கெல்லாம் சகலான ஸர்வோவரணைத் தவிர
வேறென்கதையும் உலகம் அறியாது" என்னும் பொருள்
சொல்லும். ஆப்பான் என்பவர் இப்பொருளின்கேசலன்,
"அப்புவகம் எம்பெருமானைப்பற்றி அறிவாமலிருந்தனோ?"
என்று ஸ்ரீமதரீரப் பரிஷிப்பகற்காகக் கேட்க, அவரும் 'மே
பொருள் உரைப்பீர்' என்று கேட்க, "உலகம் என்பது
உயிர்த்தோரைக் குறிக்கும்வகையான், உயிர்த்தோர் எம்பெருமானை
யன்றி அறியார்" என்று ஆப்பான் உரைக்க, இதுபற்றி
பட்டரைக் கேட்க, "உலக என்னும் பதம் உயிர்த்தோரைக்
குறிப்பதானில் 'ஓர்வந்திநந்த சைவ' என்று விளக்கிப்பெறுப
து பொருந்தாது. இப்பா விளக்கிப்பெறுவதாயினவே
உயிர்த்தோரோடு தாழ்ந்தாரோடு காரியாற எல்ல உலகினராயம்
இறு குறிக்கெதென்பது கேளிக் ஆகையான். மனதுயிர்த்துக்
கெல்லாம் அஜ்ஞாந - சகலமாவ்றப்பவைகளை ஸர்வோவரன்
அறிவானென்பதில உலகம் அறியாது" என்று பட்டர் உரைத்த
நினை என்னும் ஐயிற்பயம் பெரியவாச்சான்றின் இவனாயில்
காணத்தக்கது.

ய்யா—(சரண மறை பவந்த) தங்கன் விநயரீய பவன்
கலைப் பெருமையடையாள உடையவனை அறிவிக்கையாலே
வேதம் 'சான்' [சபையம்] எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட
வேதத்தை உலகினர்க்கு உபதேசிக்கையாலே பாவமிகு மறை
பவந்தவன் என்கிறது. இக்காலத்தில் வேதத்தை அப்பொரு
ளுவதான் என்பது அட்டாவேத. 'பவந்த' என்றது 'பவந்தர்
பெற்ற' என்றபடியால், தனக்கும் பிறர்க்கும் பரிணாமக்க

வ்யாச — (சாஸ்திரவந்தர்த்தம்) எல்லார்க்கும் ஒலித்ததைச் செல்லலக்கடவதான வேதத்தை ஒதுக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவோடு. “சாஸ்திரமநறபயந்த” என்றத்தை. “அசாஸ்திர” என்றத்தோடே கூட்டி ப்ரஹ்மனுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். (மரணம் மன்னுபர்த்தம்) கல்பாதிபிலே யுண்டாய். கல்பாத்தத்திலிலையாபிற ப்ரஹ்மாவோடேகூட 61. “அ அயன் பிரயே வ” (த ஜாயதே மரியதே வ) 62. “அயன் பிரயன்” (ஜாயஸ்வ மரியஸ்வ) என்று ஐதநவாண தர்மாக்க

உரை — அபிமானதபத்திக்கு அநுபுரமான உபாயங்களை அறிவதற்கு சாஸ்திரமான வேதத்தை காட்டுக்த உபாதிபிலேயே கல்ப உபாதிபிலேயே ஐதநவாணதர்மயத்ததை உபாதிபிலேயே என்று அபிமானத்தருக்திற ப்ரஹ்மா

வேதங்களை எம்பெருமானாலே ஒதுக்கப்பட்ட பிரமன் என்கிறதாகவுமாம். ஆட்பான் நிர்வாணத்தில் “மறை பயந்த.....மன்னு பிரகட்கெல்லாம் அசாஸ்திர..... பிரக” என்று விசேஷணமாகவுமாம். (மறை பயந்த தாமரையாரேடு) ‘இப்படிப்பட்ட வேதத்தையும் உபதேசிக்கவர்க ஞானப்பெருமையை உடையவர்’ என்றும் ‘அபிமானத்தையுடைய பிரமன். (தாமரையார்) ‘எம்பெரு மாண்டிருந்து நேரே தாமரையில் பிறந்தோம்’ என்று அபிமானித்திருப்பவர். (தாமரையாரேடு மரண உயிர்த்தெய்வம்) கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உண்டாகி, கல்பத்தின் முடியில் அழியும் பிரமனேடு. “ஜாயஸ்வ மரியஸ்வ” என்று முதல் கணத்தில் தோன்றி மறுகணத்தில் அழியும் சிரிமிகனேடு வசிப்பதெல்லா உயிர்த்தெய்வம். (மரண உயிர்த்தெய்வம்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடைய உயிர்த்தெய்வம் என்று சொல்லித் தன்மைவைச் சொல்லுகிறது. (மன்னுபர்த்தம்) நிறைந்தும் உயிர்த்தெய்வம் ஆதமாயின் தன்மைவைச் சொல்லுகிறது. “த ஜாயதே மரியதே வர கதாரித” [கேத 2-20] [ஆத்மா] ஒருபொழுதும் பிறக்கிறதில்லை; இறப்பதில்லை என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. (மரண உயிர்த்தெய்வம்) மரணத்தையே இயற்கையாக உடையவர்கள் என்றது

என உலிர்களுக்கெல்லாம். (அரணுய) சகலமான. (பேரழிவித்யை) கீழ் பெருமான் ப்ரஃதுதராகையாலே கடலை வெதுப்பித்து. தமக்கு வசமாகிக்கொண்ட சகல வர்த்தித் திருமகனென்னவுமாம். கையிலே திருவாழியை யுடையனாய் உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய உபாய பரவததை அறிவர். (முந்நியா தோழி சூர்த்த உதர) மற்றையிருந்துள்ள கடல்கூழ்ந்த லோகமானது உபாயமாக அறிபாது.

(சாணாமனரபயந்த) அபி,மதாரித்,தி,களுக்கடைந்த உபாயபே,த,ங்கையுடைய வேத,ங்கை ஜக,நதுக்கு ஒது கிக்கும் ப்ரஹ்மவித,சம்வரனான ப்ரஹ்மா மந்தரக்கு எப்பது. (மரணுய) சாவது பிறப்பதாகிற ஸர்வத,ர்மம். (பன்னியா) ஆத்மத,ர்மம்; மரணத,ர்மங்களுடைய அங்கு

லோகே கடல மரணத,ர்மம் உபாயமாகையாலே அறிவுகேடராம், சித்தமான ஸ்வரூபத்தை உடையரான ஆத்மர்களுக்

மற்றுள்ள தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் உபகாரணமாய். இவ் வகளுடைய அறிவுகேடு அறத்தி முதலாகையற்றைக் காட்டு மிறது. (அரணுய) இவர்களுக்கு சகலமானவற்றை. ஆப்பன் றிவரணத்தில் "சாணுப பிரான்" என்று கூட்டுவது. (பேரழி கொண்டபிரான்) சகலத்தக்குறுப்பாக பிசுப்பெய்வ னான ஸாத்ரஹ்மனான த,ரித்த பெருமானே இவற்றுக்கு சகலமானவற்றை அறிவார். (பிரான்) உபகாரம்செய்தவன் (பேரழி கொண்ட பிரான்) மூன் பகரத்தில் எம்பிரான்ச் சொத்துகையாலே. இங்கேயும், 'பெரிய கடலை வெதுப்பித் தஞ்சப்படுத்திக்கொண்ட பிரான்' என்று அப்பிரானியே சொத்துமதராகவுமாம். (மரணுய) மரணுயிர் — பேரழி கொண்ட பிரான் இவற்றின் அஞ்ஞான அறத்தினையும், அவனுடைய சூரணாக்கினையும் சொல்லுகிறது. (மற்ற ஓராதிகூழ்த்த உலகு அறிபாது) அவனுக்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கும் உலகம் தனக்கு அனாமகனாகான் அறிபாது. (ஓரழி சூர்த்த உலகு) ஒப்பற்ற கடலையே குறப்பிட்ட உலகம். 'உலகம்' என்று உலகத்துச் சாகரக் குறிக்கிறது.

குய. அழகத்தாய். அரணுணவை - இவற்றை விநாயகன் அறியுமத்தோ. 63. "மூரீர நாமிகுநாதி" (முடி, எயல் நாடி, மூரீர நாதாதி). 64. "சேரர்" (வேத, ஈழம்). ஆப்பரன். தீயர்க்கு. "தீயரே! இவ்வலகு எம்பெருமான் உயர்க்காது இருந்ததோ?" என்ன; "அதுகூடப் பொருளென்?" என்ன; "உயர்ந்ததோ? எம்பெருமான் உலகதறியார்" என்ன; இதனைப் பட்டரைக் கேட்க. "அதுக்கொரு குற்றமுண்டு. 'ஓரழி குழந்த' என்று மிசேஷிக்கவொண்ணாது" என்ன; "இதுக்குப் பொருளென்?" என்ன; "தீயரே தான் சொல்லும் பொருளென்?" என்ன; "உலகறியாது" என்ன; "அதுவே பொருள்" எனலாம். இதனைப் பிள்ளையும் தீயருக்கு உரைக்க, "திருக் கவிகன்றிதாஸர் மறந்ததை உணர்த்தினார்" என்றருளிச் செய்தார். 60.

61. உலகு முயலிற்றத்த ஶுழியும், ஒன்றேதத்
வினகு கருங்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்
செத்தீயும் மாருதமும் வாலும் திருமகன்தன்
புத்திரி ஐய புணர்ப்பு.

கெதல்லாம் தனக்குயாளவதன்ற, தனக்குயாளவதன்ற - கரமான
மப்பிய திருவாய்வைய உடையது என உபகாரகியாயவது.
மேலுந் தனக்குயாளவதன்ற கெதல்லாம் தனக்குயாளவதன்ற - கரமான
மப்பிய திருவாய்வைய உடையது என உபகாரகியாயவது.

இத்தகைய சிந்தனையை வெட்டிவிட்டு எவ்விதத் தந்தாழ்வுமற்ற அன்புணம் தாக்காத நியமனாட்சர்கள்; இவ்வளவு அறிவுக்குரிய அன்புமற்றவராம் ஆகியவர்கள் எவ்விததாயிற்று. 60.

ஆக, இப்போதாவது “சென்னை ரோடு பெரிய ரோடு” கித்தி
பாசனிகிலாமல் இவ்வூரகிழர்சாரணவரும் தங்களுக்கு என்னை
பெறு என்பதைத் தங்களுள்நீபாரிகள் என்னோயவன்
ஒருவனை இவர்களுக்காரக்கும் என்னைபெறு அறியவல்லவன்”
என்கிறது. 10.

கம்பா— (9. 2. 3ம்) லோகமடங்கத தானே போஷித்த காலமும். (10ம் பாடல்) அழகிய திறத்தையுடையதாய் அகில பெற்றவாதின்ற கடலும். லோகத்துக்காத, அரமான மகியும். (10-வது பாடல்) இவ்வேகக்கமான கடலிலே போகும் அகிலத்து நோவுடையுக்கவாதே. 'ஐயோ! நோவுடையாதின்றதே!' என்று அதுக்கு அடக்கி தத பிராட்டிக்கு பரிசுமாகத் தன் லங்கைய இராதததாலே ஸ்ரூஷித்தது.

(ஒவ்வொருவரையும்) தெளித்து அழகியதாய்ச் சலிக்கின்ற கடலும். (மெத்தும்) பூமிக்கு ஆணிப்பட்டதாற்போலே இருக்கும். (அவ்வளவற்றதாய்) தாய்க்கு பரிமாணம் பரணைவிரை நோக்குமித்தனையே. இத்தனை அறிந்தோ ஸ்ரீரூபத் தது? விஸக்காசமயே உன்னது. 61.

[illegible]

தீயும்) உட்கவேயுள்ள சிவந்த ஒளிப்பொருள்களும். (வருத
மும்) உலகினர் உயிரிலாழ உதவும் காந்தும். (வாழும்) மற்ற
அனைத்துக்கும் இடமளிக்கும் ஆகாவழும். இங்கு இயற்கைச்
சொன்னது பரக்குதிகாரமான மறான், அணங்காரம், தர்
மாத்காரம், பித்திரங்கம் முதலான மற்ற பொருள்களுக்கும்
உபயகனாம். (சீருமரம் தன் புகழிலியைய புணர்ப்பு) பிராட்டியை
உவப்பிட்டதற்காக உலகைப் படைப்பதில் சடுபட்ட வகையி
யதனின் ஸக்கர்பத்திதண்டான பிரிவுகளை உடைய கிருஷ்ண
கவாகும். இவர்கன் அந்நாமமும், அந்நக்ஷகாமமும் இருக்க
அவர்கன் தருக்காமல் பிடுகாதபே பற்றுகக்காகக் கு அவர்களை
பாதிக்ககடையே அவனை உடையம் எகதிகத்தத.

[மக்கள் நடனஞ் செய்வதற்கு, மூன்று வரித்துக்கிடந்த
மூன்று மூலங்களும், குட்போது நிறிதுபோது உன்னுடைய
கண்ணுடையவற்றை அந்தவரித்துக்கினால் அளவற்ற
பெருமையை உடையவற்றைப் படி சாதிக்கப்படுகிறது. மனிதர்
செய்து ஐயுறாமல், அகலாமல், பரம்பரம், இவைகளில்
பென்மைபொது தவறாதவற்றை மனத்துக் கிளியவளர
புரிந்தவியின் அருளிக்காமல் ஏற்படாததென] என்று
ஆனவந்தாரும்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ தி, ர தாத, ரே ஸ்ரீ தி, தாம்
ஸ்வர்க்கே, ரபரர்க்க, ஸ்தி, தி:
ஸ்வர்க்க, ம் து, ர்க்க, திமாபவர்க்கி, கபத, ம்
ஸ்வம் ச குர்வத் ஹரி: |
யஸ்யா விஷய முக, ம் ததி, ம்வி, தபராத், நோ நித, ந்தேதவி, லம்
க்ரீடே, யம் க, லு நாந்பத, ரஸ்ய ரஸத, ர

ஸ்பாதை, கரஸ் யாத் தயா ||
[எல்லாவற்றையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்க,
ரபரிகாஷங்களைக் கண்டு பாதையும் செய்யும்போது ப, க, வான்
எவனுடைய நிருமலமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு
அதனுடைய இங்விதத்திற்கு வசப்பட்டவராய் எல்லாக்
காரியங்களையும் செய்கிறானே, அந்தப்பிரபாதி, (நமக்கு)
மங்கு, னத்தை அளிக்கட்டும்; ப, க, வான் அவனுடன் ஒரே
அபிப்ராயத்தை உடையவனுயிருக்கிறபடியால். அவனுடைய
இங்விதபராத், னனாகக் காரியங்களைச் செய்வதில் அக்
காரியங்கள் எனத்தை அளிர்க்கமாட்டா.] என்று ஆழ்வாரும்

“யத்ப், ருப, ம்வி, ர்மரணம் ஸ்தி, ரசரசதாதாதம்யே
ருராரே:”

[எவனுடைய புருவகொறிப்புகள் ப, க, வானுடைய ஸ்த, ரவரதம்
தூக்க, ம்விருத்தியினை ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குக் காரணமொ...]
என்றும்.

“தம்: ஸ்ரீயங்க, தாயக்கைய யத்ப், ருவிப், ரமபே, த த: |
நஸேஸ்ய தவய வைஷம்ய நிம்தேதத்ததமித, ம் து, க, தா”
ச. தி 35

[எவ்ஞாண்டப் புலவொழி புலனில் விதவாசத்தாலே இவ்வகை விபயிப்பவரானார். விபயிக்கப் புலவர்களுடையோடு போதத்தொடர் வந்துத்தொட்களை உடைவதாயிருக்கச் செய்து அப்படிப்பட்ட புரங்கொடியங்களுக்கு கமஸ்காரம்.] என்றும்.

புதிய ஸமஸ்தித, சித், வித, தவ்யஸதம் ஹரே: |

அங்கீ, காரிபி, ரலோகைஸ் ஸாந்தத, யந்தயை

கஞ்சோதஞ்ஜலி ||

[ஸகலசேதநசேதனங்களையும் படைப்பதால் புகழ்மலரக் குண்டாகும் வெமத்தைத் தன அங்கீ, காரத்தடைக் காட்டும் கடவுட்களுக்களவே ஸபலமாகக் கவனம் பிழைத்தவன் என்பது.] அஞ்ஜலியானது (அடியெழுத்து) சந்திரன் அது | என்றும்.

உல்லாஸபல்லவிதபாலிதவந்தலோக

நிர்லாஹகோசத்தநேமகடாக்ஷயிமாம் |

புரங்க, ஹம்பதலமங்க, ளதீ, பரேக சம்

புரங்க, ராஜ, மஹேஷம் புதியமரகரவாமா: ||

[மஹேஷனையும் (புகழ்மலர்) படைத்தவுடன் சரீரளிப்பு, தாகவும், (அகஞ்சலி) களித்திட்ட எழு உட்கங்களின் சிரவாஹத்தினால் மெய் (நின்றுததாகவும்) தக்க அந்த, கடவுட்களிலையை உடையவனும் நிஞ்ஜாங்க மலர்வகக்கு (குரு) மக்கள திகக்கொடுத்து போலிதப்படவனும், புரேசக, ஸாத, ஸுடைப தி, விய மதர்க்கப்பளவனான புரித, விஸய ஆர்ப்பககஞ்ஜலி.] என்றும் பட்டளும் புகழ்மலரைய துக, த்வப்பாபாசதி, ஸர்வகர்பங்களிலும் இவனுக்கு (நேகத்வ ருபமரண அர்வயம் உண்டாது அருளிச்செய்தாரகளை நிறு, துள்ளித்ததி "இப்படி இக்காரணத்தினால் இவனுக்கு அன்புமருண்டோ?" என்று பரமான் பண்ணின் உடரதயம் மானைத் குறித்துப் பிள்ளை (இவ்வந்த, திவ் ஸந்தே, நம மண்டோ?) 'ஆவர்ப்பாய் கர்மாளி கர்ந்தவ்யாசி பரஜாநா உதவத, விதவ்யை' (கந்திருவரதும் கர்மங்கள் கர்மப்பிட வேண்டும். கழிந்ததெனும் பிறப்பிக்கப்படவிண்ணும்.) என்று பரமான் செவ்வனாகவரே ஸகல, சிவ சரீரணியான இவனுக்கு அர்வமருண்டு" என்று அருளிச்செய்தார்" என்றும் புதிதயம் அதுவந்தி, தந்தக்கது.

63. புனாம்பகுதி ஐரோப்பாய்ப் பூங்குதந்தம் காப்பத்து
மணமருவ மால்விடைபேழ செற்று கணம்பெருவ
ஏழைகத் தரயனவு மென்பதனையும் போயினவும்
குழாவப் பொங்கநீரயன் தோன்.

[illegible]

அவ்வாறு அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு, (புறநாள்) உதேயநி
மாணபின் இவரதே தம் கார்யத்துக்குக் கடவராயிருக்கிறது
என்றிருக்கிறது.

அவதாரிகை:— இவற்றை உயர்ந்ததில் தான் கடக்க
பெருமையுடன் முக்கே, இவற்றை முக்கே. உயர்ந்ததில் தான் கடக்க
பெருமையுடன் முக்கே, இவற்றை முக்கே. உயர்ந்ததில் தான் கடக்க

112. **அவதாரிகை:**—இப்படி இவற்றை உண்டாக்கியிருக்கிற தான் தப்பத்தியிருக்கின்றனா? இவைகளுடைய கிரோஷம், கரோஷம் எவ்வளவுமே உடனடியாகவே வந்திருக்கிறது.

கொட - (புணர்முறையில் காடுபோல) இடை வெளியில் காமம்
ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கொண்டும் திராட்சை மருதமாதல்
கொண்டுவே. இடைவெளியினை அகற்றிவிடாமல் போய்
கொண்டத முறித்து நன கூப்பாடுகளுக்கு பாபுலிமேகனை.

வ்யா:- (புனரித்யாதி) ஒன்றென்னலம்படி நிர்ணிவர
மாரிருந்த மகுதிவிடை போய். (பூக் கித்யம் சாய்த்து)
தூசநீயமான குருத்தத்தைச் சாய்த்தும். (மணம் மருவாதி)
தம்பிள்ளைப்பிரசாத்தியுடைய பாசரிட, ஐயுண மங்கலமானது
நனைக்கப்படும்படிக்கிடாகப் பெரிய எகுதுகள் ஏறழையும் செற்று.
(கணமித்யாதி) 65. "சுத:சுரவர்" (அங்கக, அஸுரானும்)

உரை:- இடைவெளிவரப் பெரிநத்திலின்று மாணார்
ஜானங்களின் கடுமே ஊடறுத்தக்கொண்ட தவறுக்குமொன்
இடையும் கொழும் தெரிவாப்படி புத்தகரிடந்த "சுத:சுத
தைத் துள்ளிப்பொகட்டு, பார்த்துணவக் கைப்பிடிக்கை
பாதித கம்பாணம் தலைக்கட்டுகக்காகப் பெரிபு எழுதா
மணம் குடிபுக்களையையும் படித்து. "சுத: சுரவர்"

தையும். அபற்றிலே ஆகிரத்திருத்த அகாரங்களுக்கு அழிகை
யும் உண்டாக்கின விருத்தார்த்தத்தைக் கூறுகிற. "சுதாவம்
மாயமகுதான அகாரைப் போற்றுகிறது" (புனரித்யாதி 1-2)
என்ற பெரிபாழ்வார் அருளிச்செய்தபாலே இவற்றின்
அஸுராவேளையும் உண்டு கலைவறுத்ததைக் காட்டும் பிர
கரணமாகையே இவருக்கும் விசயிதமாயிருக்கத்தகம்.
(பூக்குருத்தம் சாய்த்து) தூசியும் கொடியும் பூசுவாதபடி
பூத்துக்கில் கரும் குருத்தமரமாய் நின்றான் ஓகரன்- "பூக்கினைக்
கண்டு கண்ணன் மயங்கி நிற்குப்போது அவைமேலே விழுந்து
அகினை அழிப்போம்" என்னும் கிளைகடைய. அம்மரத்தைக்
சாய்த்து அவனை அழித்து அகனுடைய கிளைவை அவனோடே
போய்ப்படி பண்ணிய செவகிக் கொல்லுக்கு. (மணம் மருவ
மாக விடை ஏழ் செற்று) அப்பிதரிதப் பிராட்டியை மணம்
கொடுத்ததாக, அகனுடைய தந்தையாலே உணர்ச்சிப் படி
குந்த அஸுராவோளின் பெரிய எகுதுகள் ஏறழையும் அழிக்க
காரியத்தைக் கூறுகிறது. (கணம் வெருவ ஈழலகம் தமளவும்)

எங்கை, அஸுரானும் நி, வி பூ, தலங்கை, வி

தத, ஈ மதுஷயைர் க, க, தே ச கே, சகை: 1

விதுத: காமாத் ட: பரசகர வர்வத, ஈ

மமாய்து மாக்கு, வ்யாவிவ்ருத த, சீய துரி: 1 [சுத:சுரவர்]

[illegible]

அல = அறுபதுமுள்ளும் பாட்டு. (சீதாள்) இப்படி அவன் வாலய, சென்று அதுவந்தி தத பின்பு என்னுடைய தந்திரியங்கள் அவர்க்குமல்லது அங்குதகிலறு.

வினா.— (1957 ஜூன் 5) தான் வேறெயொன்றைத் தொழச் செல்லுகிறார் என் தோலானது அவனை வலியது தொழுகிறார். (1957 ஜூன் 5) என் செல்கிறார்.

அவதாரிகை:— 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627,

[illegible]

68 அமைதிசைகை:— இப்படி எந்தக்கூறு அவன் டம் என்னு
டையாக்கை துக்கிப் பந்தையும் கடுப்பட்டன; அதனாலே ௩௩ நூலும்
கடுபட்டுக் கொண்டது. “மூலம் ௧8ம்” [தருகாய் 28]
என்னும் திருவாய்மொழியைச் சம்பாஷிக்க ஏற்பட்ட
அதற்கும் இதனோசையும்.

வினா—(தொல் துணியாக்கலாகத் தொழி) என்னது. 1. 1. தொழிலாளர்களை நான் கெழுகெழுகத் தொழி என்னதும் அந்த னாதினாக்கலாகத் தொழி மறக்கின்றன (என் செலி இரண்டாம்...) என் இரண்டு காதலரும் இரண்டாம்

உறுவகையுடைய (உயிய) மெழிப்பைக் கேட்டார். (திருமதி).
 (பா) நானாவது என்முதலைய தக்கவாறு எப்போதும். (பேசு) என்
 சுகமென்பதற்காக. (கொள்) என்று சொல்லும். (மிகு) மிகும்
 பேர். 67. 'மருவினவனவன' (மருவினவனவனவன) (மருவினவனவனவனவன)
 (உத.பயி) என்னுடையபேர். (உத.பயி) என்னுடையபேர். (உத.பயி) என்னுடையபேர்.
 (உத.பயி) என்னுடையபேர். (உத.பயி) என்னுடையபேர். (உத.பயி) என்னுடையபேர்.

[illegible]

பறவிகளுள் அஃதுதான் கோலத்தான். செஞ்சொகலைக்
கேட்டு அதனுலே உயித்த, சீக்கும் (முகன் டயனது) "மாதா
பிதா பிதா-நாநாயகம்" எனது ஸ்ரீ... சோலையுக்குத் து
கொல்லப்படியே துறந்தைகளை எல்லா நாயகியிருக்கும்
அவனுடைய. கேள்-உயிதான் துள்ள உறவு என்
யு... அஃதேமயபலி எல்லா உறவியிலே என்னை. (து
மொழியே) "சை-சலே மது, சம் வாக்மம்" [நா-ஸா 31-1]
[கேட்பதற்கு துள்ளி வாக்மம்] சக்லாப்படியிருக்கை,
(மொழியே கேட்டு) நான் கேளாத என்ருளும் அதையே
சேட்கும். (கேட்டு துருக்கும்) கேளாசிகன் இரது என்ரு
கருத்து. (நா நாலும்...) என நாயகத்து புரமுடையவருள்
நாயகந்தாழ்க்கை... (முகனாயகத்துடைய ஸ்ரீவாய்நாய
கைய வித்தகமுடையவருடைய துருவடியிலேயே எப்போதும்
பெரிக்கொண்டிருக்கும். (முகன் நாயகனை) கேள்-பலம்.
"அயிதேனஜா: பாயகம்:" [கேளகத்தி] [அனவந்த பலத்தை
யுடையவன் படுக்கை] என்று உபயோகிக்கும். 'பரக்குஷ்ட
வித்யூகப, கைத, சமலி அகத்தபே, சமலி' [ஸ்தோ-நா 30] [மிகச்
சிறந்த அறிவுக்கும் புலத்திற்கும் துரு இருப்பிடமான
திருவாய்மொழிகளிடத்தில்] என்று அனவந்தாரதும் அருளிச்
செய்யப்பட்டபடியே, பிராட்டியும் பெருமாளும் ஏறித்துணைக்க
யாய்படியான அனவந்த புலத்தையுடைய ஆதிசேஷன்.

ஆசைப்படப்படுவதான ஈழ், த, தி, களை ஸஜ்ஜியாதே கிட் டேன்; ஐராயமான விஷயமென்றுமாம். அவன் ரகச னாகவுமாம், தவிரவுமாம்.

(பீதா னயனை) அவன்தான் தனக்குப் பகையென்ன லாம்படி இருந்தாலும் என் செவிதானும் கேட்பது. ஆசைப் படும் விஷயங்கள். (நாணாயம ஸர்ஜைன்) ஆன்பிள்ளைச் சோற்றாள்வியை ஆசைப்பட்டவனைப்போலே உணாதவ னுக்கு ஸஜ்ஜிக்கவேணும். (கோன்) பிராட்டிக்கும் தனக்கும் கிடக்கைக்குண்டாகை. 63.

64. தயவேன் பிறப்பொருளை தன்னேன் கீழாரோடு உயவே ஐயாந்தவரோ டல்லால்—விபவேன் திருமாரை பல்லது தெய்வமென் தேததேன் வருமாறென் மென்மேல் வினை.

கபட்டாடி னானும்பு பேசுண்டிதிற விஷயங்களை அவர்களில் காமாண்டித்தகவான கான் தில்லஜ்ஜையக் கொண்டு செறிமையி. தந்தானம் பிறத்தபின் பு ஸஜ்ஜித்து மீளவேண்டும்படி காலனும் விஷயப்பாவணயத்தின் பபால்லாங்கிதப்பது. 65.

(குறை சதம்) ஒவீக்குப் வீக்கழல் முதலான ஆபரணங்களை அணிந்த திருவடி. ஸட்டிதங்கள் மற்றவரின் ஈடுபடும் இதர விஷயங்களை கிட்டு, இப்படி நீர் ஸர்வெரிவர்களையும் ப,க,வத்,விஷயத்தையே பற்றியிருப்பதே! என்ற ஸம்ஸாரிக னுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு உறுதினா; (சயல் ஸாணாசை தன்னேன்) நயம்—(பிரதாசல்) கிருப்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் கிரும்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் கிரும்பப்படும் சப்தஸ்பரிசு ருபரணக,த்த,ங்களையிற பிரமிருதவிஷயங்களை கான் கஜ்ஜை யின்லாமல் அணுகமட்டேன். (சாணாசை) ஸ்வருபத்தானம் பிறந்த பின்பு வெட்கத்தொடு மீளவேண்டும்படிபல்க்ரோ பிரமிருதவிஷயங்களின் தீமை உள்ளது. “ஆன்பிள்ளைச் சோற்றாள்வியை (பெண்ணெய் பூண்ட ஆன்பிள்ளை) ஆசைப் பட்டவனைப்போலே, உணாதவனுக்கு ஸஜ்ஜிக்கவேணும்” என்பே பெரியவாச்சொன்பின்னை. 66.

பதவுரை:—பிறர் பொருளை—எல்லாவுள்ள ஏன எம் பொருளை இவ் உயர் உயர் உயர்வான ஆதம்மஸ்துவனவ, நவவேன்—(வனக்கென்று ஆக சம்பா மாய் டென்; கீழாரோடு—(ஆதார னைத் சம்முடையதாக நிகர்த்திருக்கும்) உம்ஸாரிகம்பாடு தன்னேன் பெருநகரம் ட்டென்; உயர்த்தவரோடும்லாம் உய வேன்—(எப்போதுக்கு அமையம் ட்டென்; உயர்ந்த உயர்ந்த திருப்புகர்—என்ன ஸ்ரீஸாஷ்ணவர்களைத் தவிர வேறு மனித சிடம் பிச்சமாய் ட்டென்; திருமாய் அல்லது கெய்மிகு துக்கத் தவிர வேறு சிலமே. தெய்வம் என்று ஏததேன—தேவான்த என்று துக்கமாய் ட்டென்; விவவேன்—(அவர்களைக் காண்டு) விவ் வாய் ட்டென்; என மேல்—(அப்படியாய்) என் மேல். வினை வரும் ஆறு என்—பாபம் வரும் ஆறு எப்படி?

அவர்:—அறுபத்துநாலாய் பாட்டு. (நவவேன்) பார்த்த கதைச் செய்து அப்பார்த்தகதைச் செய்யவேனென்றிருக்கிற என்பக்கல் பார்பதற்கு வரப்போமோ? என்கிறார்.

அவதாரிகை:—உமக்கும் உம்முடைய கண்ணுக்கூடும் புகழ்வுத்தவையத்திலே இது விஷயங்களைக் கண்டக்கண்ணியாத படி பாரவண்டிக் உயர்த்தகாலும் துர்வாணங்கையாலே அளவ வந்து மேலிடில் செய்வதன்? என்ன.—காண் மின்ற நிகல் இதுவானபின்பு எவ்வளவு அளவ வந்து மேலிடில்படி? என்கிறார்.

64 **அவதாரிகை:—**‘உமக்கும் உம்முடைய இத்திரியங்க ளுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் பற்று சிறிதுயிர்வாதபடி. புகழ்வுத்தவையத்தில் ஈடுபாடு யிக்கிருந்தாலும். அளவிடவாண்டி யாலே மற்ற விஷயங்கள் உபகமயம் உபமுடைய இத்திரியங் களையும் வெற்றிகொண்டு விட்டால் எக்செட்ஸி’ என்று எப்போதிகல் கேட்க, ‘எனக் சிறந்த நிகல் இதுவானபின்பு எப்படி அளவ வந்து மேலிடில்?’ என்கிறார்.

ஹா:—(நவவேன் பிறர் பொருளை) பிறர் பொருளை விரும்ப மாய் ட்டென். எவ்வாறானவில்க் நிகழ்த்தப்படும் ஹதாரண

வ்யா - (கயவென் பிறர் பொருளை) பிறர்பொருளை ஆகைப்படுதல். த,ரவ்யத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது - த,ரவ்யத் தன்னுடைய தன்மைபாலும், உடைபவனுடைய தன்மை பாலும், த,ரவ்யம் பரிணாமியான அசித்தத்திற்க்கே ஆத்ம த,ரவ்யமாயிருத்தது. 68. 'यथा एष' (யஸ்யாதமா ஸரீரம்), B. "यति विश्व" (பதிம் விஸ்வவ்ய) என்று ஓதப்படுகிறவன் உடைபவன். உத்கர்ஷ்டமான ஆத்மாவை "என்னது"

உரை - "यथाः पुरुषस्य" (உத்தம: புருஷஸ்த்வத்ய) என் திறபடி யே வர்வயனஜாதீயனுள் ஸர் விவரவ்யனுடைய ஆத்யத்வம் உத்தமாத என்னதென்று விரும்பேன். பிறாதான ஆத்மாவை என்னது என்றுகேட்கும் தாழ்த்த ஸம்ஸாரிகளோடு செறிவேன். உத்துங்கமான ஆத்மவஸ்து

மான திருட்டு தன்னிடமிக்கே எதை ஆழ்வார் பெருமைபுகக் கூறக்கூகவை ப்ரஸக்தியேயில்லை. திருட்டுகளில் மிகக்கொடிய திருட்டு தன்னிடமிக்கே என்பதே ஆழ்வானுடைய கருத்து. திருடப்படுகிற பொருளினிடும், திருடப்படுகிறவனிடும் திருட்டில் ஏற்றத்தாற்றுகண்டு. அழியக்கூடிய அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும், அழியாததான ஆத்மவஸ்து மிகவுயர்ந்தது. ஸர்வோவாக் அனைவரிலும் உயர்ந்தவன். அவனுக்கு ஸ்ரீக்களந்தபம்போலே இனிவதான ஆத்மவஸ்துவைத் திருட்டுகளை மிகக்கொடிய திருட்டாகும். அதாவது - அவனுடையதான ஆத்மாவைத் தன்னுடையதென நினைக்கக்

யோசனையத,ர ஸந்தமாத்மாதமத்யத,ர ப்ரதிபத்,யதே |

யிம் தேத த க்ருதம் பாபம் சோரோணுத்மாபஹாரினு ||

[பகவானுடைய உடைமைபாவிருக்கும் ஆத்மாவை, எவ்னெருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானே, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அத்தத் திருடனாக சொல்லப்படாத பாபம் எது?] என்கிறபடியே இதைவே மிகக்கொடிய பாபமாக எண்ணிவாரும் சொல்லிற்று. எகணக் சொந்தமத்யோத்த இத் திருட்டு தன்னிடமிக்கே என்கிறார். (பிறர்) "உத்தம: புருஷஸ்த்வத்ய" [கீ,கத 15-17] [பரமபுருஷன் மற்ற புருஷர்களிலும்

(வினா) லாக்யாந்தம் - க்ருதக்ருதப்பனென்கிறார். எம்பெருமான் விரும்பும் அதமாவை அபஹரியேன். சாவணன் செயலுச்செய்யேன். கீழார் அவனுக்குக் கூட்டுப்படுங் மாரீச ப்ரபுருதிகள். உயர்ந்தவர் - விஸ்வாமித்ராதி,கன். 70. "மஹாமாயு" (மஹாதமாநஸது) "பெரியோர்" (வினா) 71. "ஸுரிகாவிசிராதிநிர்வாநிபுநய:" (க்ருதக்ருத விரிஞ்சாதி,நிர்ஞ விபு,தயா) ப்,ஹ்மாதி,கனாக கண்டால் அடுப்படைக்கல்லாக வணத்திருக்குமதனை. திருமலை மலைத்து விவ வேன் - தெய்வமென் செய்து - வரும். மற்றா னென்மேல் விரிசு. 69. "வவரமநுமாகய" (அவரமயமது பே,ரத்தவ்யம்) என்விறவை எனனை தவியவே? 64.

65. வினாயக லட்சப்படர் வெந்தரகில சேரார்
தினபேணும தீகெதுக்கன் செல்லார் தினாதற்
கரியாணச் சேயாண ஆயிரமபேச்ச செல்லட்
கரியாணக் கெதொழுதக் கால்.

டாயித்தே என்று ஆச்சரியப்பட்டன். இவ் டியானின் புகழ்வாநுதி,தஹாத்தாரான கம்முடைய மேலை தந்தித்ராஹ ரூபமான பாயம் வந்து மெய்நெய் எங்கனே? திருமலை மலையது விவவேன்; அகனாவல்லது தைவமென் தெத்தனை என்னவுமாம். 64.

(வினா) அனைப் பற்றிபலர்க்கு இவை தானே வரும்புகை யானே. "இ' பெருமைகள் கமக்கு எப்படி வந்தன' என்று ஆச்சரியப்படமாட்டோன். (வினா) திருமலை' 'கருமாறுக்குச் சொல்லப்படும் பெருமைகள் வேறும் புகழ்ச்சி என சிவபெயர்' என்றும் கொள்ளலாம். (வினா) திருமலைவல்லது.....) "திருமலைத்தன்" பெருருவரின் ஸ்ரேயசுபரு,னவிபு,தி சேஷ்ய தவகனாகண்டு ஆச்சரியப்படமாட்டோன்; அவனைத் தன் பெருருவரை தெய்வமாகத் துக்கமாட்டோன் "என்றும் கொள்ளலாம். (வருமாறென் எனமேல்வினை) இப்படியிருக்கும் போது புகழவாறுடைய அதுக்கத்தெத்தித்ரு இலக்கண என் மேல், அவனுடைய சித்தாஹரூபமான பரபக்களும். அது ஏனமாக வரும் விஷயாறுபவமும் எப்படி வந்து வெற்றி கொள்ளுடியும்? 64.

பதவுரை—நினைதற்கு அரியாளை—'தம் (முதற்சிவனிலே) அறிவுமுடிவாய் எனவும் செயாளை—(செய்துநாதினிலுள்ளனனானும், ஆயிரம் பேர் செம் கண் கரியாளை—ஆயிரம் திருவாய்க்கொண்டும், சிவந்த திருக்கண்களினாலும், கறுத்த திருப்பலியினையுடம் கொண்டவனுடைய சம்பிரதிகை, கைதொழுதககால்—செய்யாலை உணங்கினான், நினைவால் அடர்ப்படார் கரியங்களை துன்புறுத்தப்படார்கள்; வெம் நரகில் சேரார்—கொடிய, கரகத்தல சேரார், நினைவேனும்—சுற்றாவது, நீ கைக்கண் செல்லார்—கெட்ட கைகளுக்குப் போக மாட்டார்கள்.

வ்யா—அநுபத்தந்தால் பாட்டு. (நினைவியாதி) பரபந்தால் அடக்கப்படார். (கொத்தகல் சேரார்) பரப ப,வமான நரகிலும் சேரார். (நினைவியாதி) த,ரம்புந்ரன் நரகத,ரந்தம் பன்னிவையோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு. (நினைதறியாய்கை) ஸ்வயத்தந்தால் அறியப் போகாதவனை. (செயாளை) அதுக்கடி து,ரகத்த,னுகை.

அவதாரிகை—இது எனக்கு ஒருவனுக்குமேயன்று; அவனை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம் ஒக்குவதில் என்கிறார்.

உரை—ஸ்வயத்தந்தால் அளவிட்டு நினைக்கைக்கு மிகவும் அரியனாய், மனோரத,மத்யந்தாக்கு எட்டாதபடி அதிதூரன்த,ரன், தன்னுள்ளாலே அறிந்து அநுப,வக்க

55. அவதாரிகை—மூன் பாகத்திற்கென்ன பெருமை எனக்கு ஒருவனுக்கு மாத்திரமன்று. அவனை அடைந்தார் அனைவர்க்கும் உன்னதொன்று மெய் என்கிறார்.

வ்யா—(நினைதற்கு அரியாளை) "பாரும் ஓர் நினைமையுக் ளை அறவகம் எம் பெருமையுக்" (நிருணாய 1-8-4) என்கிறபடியே எந்தவிடேனும் விஞ்ஞப அறிவைபுடைபவர்களுக்கும் தம் முதற்சிவனே அறிய அரிவவனை. இவற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது பிறகு.—(செயாளை) மனக்குறிகைக்கும் சொறுகிட்ட

(ஆயிரம்திராயம்) தான் கொடுத்த அறிவை உடையவர் களுக்கு எத்துமனக்கு ஆயிரம் திருநாமததையும். கண்டு அதுபயிர்க்கக்கு மரமமமமம வகவயமுடையவன். (கொடுத்த முதக்கால்) அஞ்ஜலி பண்ணினார்.

(வினியோகப்ப்டார்) என்னப்போலே விநேயகரண மின்றியே பாவதமென்று ஆஸ்ஸித்தார்க்குப் பாயம் மோம். (ம்கா) இங்கு அதுபயிக்கும் பாயம், மம் அதுபயியார். (மெந்திரகு) பேய் அதுபயிக்கும் பாயம், மம். (திகா) அவதபாய, சவதமமம. (ம்கா தற்கரியான) அவததததததததத

இழிந்தார்க்கு இழிந்தயிடமெங்கும் துறையம்படி குண சேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமததயா புடையவனும், வாத்தாய்ப்பாசகமாய்ச் சிவத்த திருக்கண் கணமும், அதுக்குப் பாயத்தொடர வான கறுத்த வடிவையு முடையவனான மம மமமமம, அந்ஜலிப்பனாமத்யதததத் தளக்கணப் பண்ணி ஆஸ்ஸித்தால் புண்யபாபகுபகி மம்

முடியாதபடி மிகவும் தூத்திலிருப்பவன். (ஆயிரமபேர்) "மயர்வற மதிரலமருளின" என்கிறபடியே அவனுடைய அருளாலே அவன் அதுபயிக்க இழந்தவர்களுக்கு, இறக்கன் னிடமென்றாய் அதுபயிக்கும் துறையம்படி குணச்சேயல் களைச் சொல்லும் ஆயிரம் பெயர்களை உடையவன். (ஆயிரம் பேர்)வாய்க்கினாயிருந்து. (செங்கட் கரியார்கா) கண்ணுக்கினிய னிருந்து. வாத்தாய்ப்பகதக் கோட்சொல்லித்தரும் சிவந்த திருக்கண்களையும், அதக்கு கிறச்சேரித்தியழகத்ததரும் கரிய திருமணியையும் உடைய னாலென்றான். (கொடுத்தமுதக்கால்) கைகப்புது. கணங்குருத முதலான வேஷங்குத்திகளைப் பண்ணி ஆஸ்ஸித்தால். (வினியோக அடர்ப்பட்டார்) புண்யபாப குபமான பாபங்களாலே தன்ப்பட்டமாட்டார்க்கம். (செந்திரமிக் சேரார்) அந்தப் புண்யபாபங்களுக்குப் புகமான மண்ணா மகிற கொடிய னகிலும் சேரார். (வினியோக அடர்ப்பட்டார் வெந்திரமிக் சேரார்) பசுபலன்களை இவ்வுலகில் அதுபயியார்; கொடியவனில் சென்றும் பசுபலன்களை அதுபயியார்;

நிலைப்பார்க்கு அரியானை. (சேனாபதி) இவன் குற்றமன்று. வஸ்துஸ்வபாவம். (ஆசிரியத்தபாதி) தானே காட்டு வர்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாகை. (பாகத்தொழுதுக் காண்) பாலைக்குக்க நோய் போம். வருத்தது செய்ய அமைபும். 65.

66. காலை பெழுத்துகைம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த மேலை தலைமறையேர் வேட்பனவும்—வேலைக்கண் ஓராழி பாண்டியே போதுவது மோர்ப்பனவும் பேராழி கொண்டான் பெயர்.

பதவுரை:—காலை எழுந்து—(எதவருணத்ததை வளர்ச் செய்வதான) காலை வேலையால் கண் விழித்து எழுந்து, உலகம்—உலர்ந்ததொரகை முழுக்கூக்கன், கற்பனவும்—அப், பாண்டி செய்பவனும், கற்று உணர்ந்த மேலை தலைமறை யோர்—பாடந்து அறித்தவர்களான பாண்டியரோடு சேர்ப்புடிகள், வேட்பனவும்—காலை ஆகைப்படுவனவையும், வேலைக்கண்—திருப்பாற்கடலினுள், ஓர் ஆழியான் அடியே—ஓர்ப்பந்த திருவாழியைக் கைக்கொண்டு கண் அளர்ந்தருளும் எம் பிரானது அடிகளே; ஒதுவதும்—(இப்பெரியோர்கண்) கேட்பவையும், ஓர்ப்பனவும்—கூடப்பவையும், பேர் ஆழி கொண்டான் பெயர்—பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்டவ னுடைய திருநாமங்களே.

கனாலே நெருத்தப்பட்டார்; அதுக்குப் பல்லமாக வரக்கடவ தாம், அதிக்குமான எம்னாரமாகிற நாகத்திலே சென்று கிட்டார். ஏகதேவமும் குடமாரக்க,ய்ளென் போகார். 65.

"சைவபாபேய், பேர மோகவிஷயம்" [தி.தை 18-68] என்று மகன் 'பேறுத்தேன்' எனப்ப பெயர்க்க நீருணவாயே. (தினையேனும் நீக்கதிக்கண் சென்றார்) புண்யபலங்களுக்குக் காரணமான தீயநடிகளில் சிறிதும் செல்லமாட்டார்கள். தர்ம புதான் நாகத்தைப் பார்த்ததுபோதும் இலர்களுக்குச் சிறி தெனும் நாகாதி, துர்மாரக்க,ணம்ப,க்தம் உடைய என்ருமாம். 65.

வ்யா— அறுபத்தாரும் பாட்டு. (காலையெழுத்து) ஸத்வோத்தரமான காலததிலே எழுந்திருந்து. (உலகம்) மோகேசுச்சையுடையவர்கள் கற்பனவும். (கற்றுணர்ந்த இத்தயாதி) அறிவு தலைக்கட்டினவர்கள் பரவநாபர்கள்த

அவதாரிகை:— அறிவுடையராயிருப்பவர்களாகில் பஜூயன் அவனே கிஷர் என்கிறார்.

உரை:— “கிபரோவியினமை” என்கிறபடியே பஜூநாறுகுபமான கரணபாடவமுள்ள பூரம்பசவஸ்ஸதையிலே ஆஸ்யினேந்திரதூரங்கொண்டு கிளர்ந்து லோகமடங்க அப்பாவிக்குமளவையும். ஜ்ஞாதவ்யார்த்ததூங்களை ஓராசாரியன் பக்கலிலே கொட்டு அவற்றை அலகலகாக அறிந்திருப்பவர்களாய் அதனால் வந்த மிக்க உயர்த்தியை உடைய ரான பரமனவதிருட ிதனும் அறிவின் புலமாக ஸாக்ஷாத்

66. அவதாரிகை:— அவன் அடைந்தவர் இடர்ப்பவர் என்னுள் சென்றபாட்டில்; அறிவுடையவர்களாகிறந்தால் அவன் அடையாதிருக்கமுடியுமோ? என்னுள் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (கால எழுத்து உலகம் கற்பனவும்) அனைவர்க்கும் ஸத்வகுணம் விஞ்சிவிருக்கும் ஸாவேஸினை எழுந்திருந்து உயர்ந்தோர் கற்கின்றனவும். “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்கிறபடியே உலகம்’ என்றும் சொல் உயர்ந்தோரான முழுவுக்களைக் குறிக்கிறது. ‘கால’ என்று ஆயுளுக்கு ஆம்பரிஸ்பாஹ இளமையைக் குறிப்பதாய். “கிபரோவியினமை கெடுவதன் முன்னம்” [நிருவாய் 2-10-1] என்கிறபடியே அவன் வினைக்கத்தக்கபடி ஐம்புலன்களும் வலிமையோடிருக்கும் இளமையிலே அவன் அடைய விரும்பிக் கிளர்ந்து உலகமெல்லாம் (உயர்ந்தோரினவரும்) கற்கின்றனவ யும். (கற்றுணர்ந்த மேலுத்தனிமகறையார் வேட்பனவும்) அறிப வேண்டிய விஷயங்களைப்பெல்லாம் ஓராசாரியனிடம் கொட்டு அவற்றை அவன் அவன் ஆரப்பீது அறிந்திருப்பவர்களாய், அதனால் உண்டான மிகுந்த சிறப்பையுடையவர்களான பரம ஸ்வதிருக்களினவரும் அறிவின் புலனுக்களாகிறும்புமின்ற கு-த 37

தர்லே ஸாஷாத்தகரிப்பனவும். (வேலையித்யாதி) இவற்றி லுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கையுங் திருவாழியுமாய்க் கிடக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடி களையே. (பேராழி கொண்டான் பெயரே ஒதுவதும் ஒர்ப் பனவும்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களே இவர்களுடைய ஸரவணத்துக்கும் ஆதத்த, த்துக்கும் விஷயமாவது.

(காலை) ஸத்வேர்த்தரமான காலம். (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) கரையையுடைத்தாய். ஒப்பிற்றாத கடல். (பேராழி கொண்டான்) இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உருவின பத்திரமும் தானுமாயிருக்கை. "கைகழலாதேயியான்" 66.

கரிக்க ஆளாப்படுவனவும், கரையோடே கூடி இடமுடைத் தாய், அந்நீதியமான கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே. அதுக்கு ஸாத்நமாக ஸர் வணம் பண்ணுவதும் மனனம் பண்ணுவதும் ரக்ஷணபரி கரமான பெரிய திருவாழியையுடையான ஸர்வேஸ்வர னுடைய குணசேஷிதாதி,களுக்கு வாசகமான திரு நாமங்கள். பேராழிகொண்டான் — பெரியகடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னவுமாய். அப்போது 'ஓராழியான்' என்றது அந்நீதிய மான திருவாழியை உடையவனென்று கொள்வது. 66.

கையுங். (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) கரையோடே கூடிய தாய். பெரிதான இடமுடைபதாய். ஒப்பற்றதாயிருக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை இப்பெருமைகளை உடைபவை. டெலை-கரை. கண்-இடமுடைமை. அந்நீக்கே, வேலை எடுத்து திருப்பாற் கடலைக் குறிப்பதாய், திருப்பாற்கடலிலே ஒப்பற்ற திருவாழியை எந்நிற்பவனுடைய திருவடிகளே என்றமாய். (ஒதுவதும் ஒர்ப்பனவும் பேராழிகொண்டான் பெயர்) அவ்வடிகளை அடைவதற்கு ஸாத்நமாகக் கேட்பதும் மனனம் செய்வதும், அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்கு நப்பகப் பெரிய திருச்சக்கரத்தை வந்திற்றவனுடைய பெயர்களேயாகும். (பெயர்) அவனுடைய

67. பெயரும் கருங்கடலே நோக்குமாறு ஒன்பு
உயரும் அதிரவனே நோக்கும்—உயிரும்
தருமனியே நோக்குமொன் தாமரையாள் கேள்வன்
ஒருவனியே நோக்கு முணர்வு.

பதவுரை— ஆறு—ஈதி, பாளது. பெயரும் கரும் கடலே
நோக்கும் — அஃபெறிலின்ற கறுத்த கடலையே நோக்கித்
செல்லும்; ஒன்பு—ஒளிபொருத்திய தாமரைப்பு, உயரும்
அதிரவனே நோக்கும்—மிக உயர்த்த இடத்திலேயிருக்கும்
ஸூர்ப்பிளக்கண்டே மலரும்; உயிரும்—(அலவந்நாவர்க
ளுடைய) ஆத்மாக்கள், தருமனியே நோக்கும்—(ஆயுள்
முடிவில்) மமத, மரணங்களையே அடைபம்; (அப்படியே),
உணர்வு—ஞானமானது. ஒன் தாமரையாள் கேள்வன் ஒரு
வனியே—ஒளிபொருத்திய தாமரையில் வளிக்கும்லக்ஷியின்
நாதனாகிய நாராயணனை மட்டுமே, நோக்கும்—அறிபம்.

அவ— அறுபத்தேறாம் பாட்டு. (பெயரும்)
யோகசூக்சை, யுகடயவர்களுக்கும் அறிவு தலைநின்றவர்க
ளுக்கும். அவனுடைய திருவடிகள் ஏத்துவது, அவனுடைய
திருநாமங்களையே ஏத்துவது என்று சொல்விற்று. இஃகாதத்
துக்கு அவனே விஷயமாகவாரிலை என்கிறது.

அவதாரிகை— இப்படி அறிவில் தலைநின்றவர்கள்
அவனை ஆசைப்படுவாக்கடி அறிவுக்கு க்ஷத்தம்யபூமி
ஸ்ரீமஃபதியல்லதில்லாமைவாரிலை என்கிறார்.

ஞானங்களையும் செயல்களையும் காட்டும் பெயர்கள். 'ஓரஸி
யான்' என்றதை சந்திரி என்று கொள்ளும்போது, 'பொரஸி
கெண்டான்' என்றதை, பெரிய கடல்போல, கண்டாரினைப்
பையாற்றம் வடிவைய எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்ற
பொருள் கொள்வது. 66.

67. அவதாரிகை— இப்படி அறிவற்றவர்களையே
வரும் அவனை ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், அறிவுக்குப்
போக்டிடம் திருமனியற்கது வேறொரு தத்துவமில்லாம
வாரிலை என்கிறார்.

ய்யா:— (பெயருதித்தாகி) ஆறுனது. பூர்ணமாய்ச் சலியாதின்ற கடலையே தேரக்காழிற்றது. ஆறு கடலை நிறைக்கக்கண்டு புகுகிறது; புகுக்கலது தான் த,ரிக்க மாட்டாம. தாமரைப் பூவானது. தூ,ரந்த,னாகிலும் ஆதி,த்யனுக்கு அலகுமத்தினை; அக்,த்யாதி,களுக்கு அல ராது. (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) யமனைக் கிட்டி யல்லது வேறோரிடத்தில் புகவொண்ணாது. (ஒன்றாமரை

உரை:— காற்றுள்ளத்திலே கொத்தளித்துக் கிளரக் கடவதாய், பரப்பையுடைத்தான கடலை ஆறுனது நோக்கா திற்கும். அழகிய தாமரைப்பூவானது உச்சம்நூலவர்த்தி யான ஆதி,த்யனையே கோக்காநிற்கும். புகு,வத்பரமஸாத னாட்டில் ப்ராணிகளடங்கலும் ஸரீரவின்ஸெஷாகத்தரத்தில் த,ரிமராலாவான யமனையே சென்று கிட்டாநிற்கும். இவை

ய்யா:— (பெயரும் கருங்கடலே நோக்கும் ஆறு) காற்ற டுக்கும் நிறையிலே அலைபெறிவதாய், கறுத்திருப்பதாய், பரப்பையுடைப்பதான கடலையோக்கியே செல்லாநிற்கும் ஆறு. ஆறு கடலை நிறைப்பதற்காகப் புகுகினை; புகுந்தலது நிற்க மாட்டாமையானே கடலுடன் கைக்கிறது. இவ்வாறே அறிவும் கடல்வண்ணனை நிறுமாடுவடைத்தலது நிற்கமாட்டாது என்கை. (ஒன் பூ உயரும் அதிசயனே நோக்கும்) அழகிய தாமரைப் பூவானது உயாடுக்கும் குறிவனின் வாகையே பார்த்திருந்து அவனுக்கே மலகுமெயோழிய, அருமெரிக்கும் நெருப்பு முதனானவற்றுக்கும் மலராத. “செந்தழலே வந்த ழுனைச் செய்திடினும் செங்கமலம் அந்தாஞ்சேரி வெங்கதிரோற் கல்லாள் அலராவாள்” [பெருமாள் திரு 5.6] என்கிறபடியே, அதுபோலவே உண்மையறிவாகிற கமலம் ஆதி,த்யனானனா நிறுமாடுவே விஷயமாகக் கொள்ளுமெயோழிய சக்திரமெனக் முதலாய மற்ற தெய்வங்களை நோக்காது என்கை. (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) ப,க,வானையடையாத ஜீவர்களுடைய உயிர் உடம்பையிட்டுப் பிரியும்போது த,ரிமராலாவான யமனையே சென்றடையும், அப்படியே அறிவும் த,ரிமன்வகுபு யான தாமரைவள்ளி கெள்வனையே சென்றடையும், (தாமரை

68. உணர்வாரா குன்பெருமை யுழிதோ றாழி

உணர்வாரா குன்னுருவத் தன்னை—உணர்வாரா
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்
பண்ணகத்தாய் நீ கிடந்த பால். [தால்வேதம்]

பதவுரை:—விண் அகத்தாய்—ஸ்ரீ பாலாண்டித்தில் எழுத்
தருளியிருப்பவன், மண் அகத்தாய்—இவ்வுலகிலும் அவ
தாத்தவன். வேங்கடத்தாய்—ஸ்ரீவேங்கடமணியிலும் கற்
பவன். பண்ணகத்தை பிரதமமாய்க் கட்டைய, தால்
வேத அகத்தாய்—கால வேதங்களிலும் விளங்குபவனே.
உன் பெருமை—உன் ஞான உயர்வு மெய்யாய், உணர்வார் ஆர்
அறிமலம் உயர்வு யார்? ஊழி தோறு ஊழி—கல்பங்கள்தோறும்
(ஆராயத்தாலும்), உன் உருவம் தன்னை—உன்னுடைய ஸ்வ
ரூபத்தையும் சம்பந்தமற்ற, உணர்வார் ஆர்—யார் அறிய
முடியும்? நீ கிடந்த பால்—நீ பள்ளிகொண்ட பாக்கூடை,
உணர்வார் ஆர்—யார் (அளவிட்டு) அறியமுடியும்?

அவ:— அனுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (உணர்வாரா)
கீழ் இரூபத்துக்கு விஷயம் அவன் என்றது உணர் அறிவு
என்கிறது இப்பாட்டில்.

அவதாரிகை:— இப்படி அறிவித்துப் பரம்பலாநாயுடைய
அவனல்லது இல்லையாயிருக்க, அவன் தன்மை அறிவார்
தான் இவ்வாறு என்கிறார்.

“தத் கர்ம வந்த ப,ந்த,பயஸா வித்,பா யா விமுக்தயே।
ஆயாஸாயபரம் கர்ம வித்,பாந்யா ஸிம்பகதபுணம்”
[சி.பு 1.19.41]

[எந்தக் கர்மம் ப,ந்த,த்திற்குக் காரணமல்லவோ அதவே
கர்மம்; எது முக்திக்குக் காரணமோ அதவே வித்,பா; மற்ற
கர்மம் பரமத்திற்கே மற்ற வித்,பா சிம்பகதபுணம் பான்
புத்தியம் போன்றதே.] 67.

68. அவதாரிகை:— சென்ற பாகத்தில். “அராயணம்
மஹாதிருவாய்” என்கிறபடியே அறிவித்து பேர் பெற்ற
தெய்வம் அப்படியே அறியும் என்றார். இப்பாகத்தில், அவனை
அளவிட்டு அறிவார் எவருமில்லை என்கிறார்.

வயசு:— (உணர்வாராநான் பெருமை) 74. 'யுர் வர
வரவரவரிசி' (ஜாஷ்டம் வது, பரம்பத்யத்யமீசம்) என்விற
படியே, குணங்களைப்பே கூடியிருக்கிற உன்னை உணர்வா
தார்? என்விறது. (மற்றிந்தப்பாதி) காலத்தையெல்லாம் ஒரு
பேரிப்பாக்கி உன்னுடைய மவருபருபருணங்களை உணரப்
புக்கால் உணர்வரிது என்விறது. (விண்ணகத்தாய் மண்
னகத்தாய்) மூலவருண்ட, ததிலேயிருந்த நீ அவதாரருபேண
பூமியிலே வந்தவரித்து அந்தாலே மென்மை, பந்தை

உரை:— பரம்பத்யத்யமீசம் மென்மை தோற்ற எழுத்தருளி
யிருக்கும்வருணம், பூமியை உணர்வதையான மீனாவிழ்ந்தியிலே
மீனாவிழ்ந்தியுடைய தோற்றம் மவருபருபருணம், இரண்டி
யுடையதும் மொதுவாய்க் கொண்டு மென்மை மீனாவிழ்ந்தியிலே

வயசு:— (விண்ணகத்தாய்) பரம்பத்யத்யமீசம் மென்மை
தோற்ற எழுத்தருளிவிடுகிறவரின! (விண்ணகத்தாய் உணர்
வார் ஆர் உன் பெருமை) "பேர அம்பாத்தியது பரமே
வ்யோமம் மோ அங்க, வேத, பதி, வரகவேத," (வெகுருவன்
இவ்வயசுத்தொன்றாய் தருகருள். பரமாதத்திலிருக்கிறருே.
அவனை தன் பெருமையை அறிவாரோ மாட்டாரோ) என்று
பரம்பதத்திலிருக்கும் உனக்கே உன் பெருமையை அறிப
முடியுமோ என்று கேள்வி ஐயமுறப்போது, உன் பதவத்தை
மெருருவாரால் அறிபமுடியுமோ? என்கை. (மண்ணகத்தாய்
உணர்வாரார் உன் பெருமை) பரம்பதத்திலிருந்து கீழேயிறங்கி
பூமி முதலான கீழ்க்கண்டிலே மீனாவிழ்ந்தியுடையவர்க அல
தரித்த பின்புதான் உன்பெருமையை ஒருவரால் அறிபமுடி
யுமோ? கடல் மட்டவர்களுடைய அந்த அளவிடமுடியுமோ?
"தன்ம தீராய் பரிஜாகந்தி யோகிம்" (புணர்) (உயர்வறவுவரித்த
அவனுடைய அவதாரத்தை மவர்களுடையமூலையவர்கள்
அறிவனருள்கள்) என்று கேதம் அவதாரத்தைச் செ அறி
வாரிகள் அறிவதாகக் கேள்வித்தே என்கை: அங்கு "பரிஜாகந்தி"
[அறிவருள்கள்] என்றதும் கணக்குதேதும் 'எத்திறம்' என்னும்
படியேயுட்கும் என்பர் மெளவர்க்கென்பினர். (மண்ணகத்தாய்)
'மண்' என்றது பிரக்குதலாகக்கள் அறிந்ததற்கும் உப

புகுடபவனே! கடல் கிட்டிற்றென்னு பசிச்சே,தி,க்கப் போகாதிதே. (வேங்கடத்தாய்) ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸகல து,ரிதங்களும் போம்படி திருமலையிலே வந்து நித்திரவனே! (காவேதம்) (உணர்வாததாய்) ஸ்வரத்துக்குக்கிடாய் நின்று ப்ரதிபாதி,க்கிற வேத,ங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகனானவனே! நீ கிடத்த பால் உணர்வாரா?

எரிண்டிப் (காவேதம்) நம்படி திருமலையிலே வந்து கின்ற முகரினவனும் ஸ்ம்ஸார் தூகமான நாலு வேத,த்தாலும் உத்த ஸ்வர,ங்களுக்கு ப்ரதிபா து,க்கப்பதும் ஸ்வபூ,வனானவனே!

கவுணம். (வேங்கடத்தாய் உணர்வாரா உள்பெருமை) என்வருக்கும் உய்யலாபடி ஸர்வஸூரிஷ்ணுவாய். அச்சக பராதே, மமான ஸ்வரூபருபது,ணமிபூ,திகரிபுகுடபவனும், காணோரிக்மம் மண்ணோர்க்கும் பொதுவானவனும், மென்மை ரீதியைகளின்கும் வெள்ளமிட வேங்கடத்திலே கீ நிற்கும் பெருமைகைத்தான் ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? “நற்குத,பா லுமி, ப்ரவர்த ஐ,பூ,பதே”[1-8-10] எக்கிறட்டியே நெடுகடை யார் இந்த ஸ்வரூ,பத்ததைக்கண்டு மோஹத்தைவடைகின்றார்களென (உள் வேதப்பண்ணாததாய் உணர்வாரா உள் பெருமை) “வேத,ரஹமேதம் புருஷம்” [கான் இப்பிருநாள் அறிக் தேன்] என்ற வேத,புருஷனும் எப்படியறிந்தது என்னும் கேள்விவெழ “மஹார்த்தம்” என்ற அனகிட்டு அறியமுடியாதபடி, அறப்பெரிவன் என்று அறிந்தேன் என்றானென. பிறர் இவனை அறிவதைப்பற்றிப் பேசும்போதும், “மஹார்த்தம் தல்பமதம்” [எவன் பாம்பொருளை அனகிட்டு அறிவியில்லையோ, அவனுக்கே அது அறியப்பட்டதாய்ந்தது.] என்றக்கவோ கோஷித்தான் வேத,புருஷன். (காவேதப்பண்ணாததாய்) உத,ர்த்தம் அதுத,ர்த்தம் முதலான ஸ்வரங்களை ப்ரத,ானமாகக் கொண்ட ஸ்ரூவேத,ங்களாலும் இப்படி அனகிட்டு அறிய முடியாதவனாக ஒரப்படுபவனே எந்தபடி.. (உணர்வாரா உள் பெருமை) இப்படியிருக்கிற உள்ளுடைய மென்மை ரீதியை முதலான குணங்களால் வந்த பெருமைகை யார்தான் அனகிட்டு அறியமுடியும்?

(உணர்வாராச் இன்பவதி) உன்னுளும் அறியவொன்னுது உன் ஐஸ்வர்யம். (ஊழிதோறுநி தீத்பாதி) காலமெல்லாம் கூடினா லும் ஸௌலப்யம் அறியவொன்னுது. விண்ணகம் அவதாரம் இவை என்கை. விண்ணகத்தானாய், பாற் கடலானாய், மண்ணகத்தானாய் வேங்கடத்தானாய் நின்றான். (நாமவேதமொன்றாகா சம்) ஐஸ்வர்யம் ப்ரதிபாதிக்கிறது கண்ணுக்கு விஷயமிதே. மற்றையது இங்கு சொல்விறறு அதுவாதம் காண்கையாலே. 75. "ஈஷ ரோசி" (தல்ப யோநிம்) அவனுடைய பிறப்பு. உபர்வற உபர்தலமுடையவன் பிறப்பிதே. 75. "வீரஃ" (தீ,ராஃ) "வீரஸர் அஸேரஃ" (தீ,மதாஃ அக்,ரேஸரஃ) மயர்வற மதிதலம் பெற்றார். 75. "பரிஜானஸி" (பரிஜாதத்தி) சுண்ணதோறும் 'எததிறம்' என்பர். 68.

இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய குணவைலகுகுள்ளயத்தால் வந்த பெருமைமையக் காலதத்வமெல்லாம் கூடினாலும் அறிய வல்லார் ஆர்? அந்த குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற உன்னுடைய தீவ்யவாத்மஸ்வரூப வைலகுகுள்ளயத்தாதத்தான் அறியவல்லார் ஆர்? நீ ஆர்த்தகுகுணத்துக்காகப் பள்ளி கொண்டிருக்கிற திருப்பாத்கடலை அறியவல்லார் ஆர்? 68.

(உணர்வாராச் உன் உருவத்தன்னை) அந்த குணங்களுக்கு இருப்பிடமான உன் ஸ்வரூபத்தின் பெருமைமையத்தான் யார் அறிவார்? அன்றிக்கே, அந்த குணங்களை வெளிக்கொட்டும் உன் நிவ்யமக்கள வித்திறத்தின் பெருமைமையத்தான் யாறிவார்? என்றமாம். (ஊழிதோறுநி உணர்வாராச்) ஒரு காலத்திலன்றிக்கே காலமுள்ளபொழுதெல்லாம் எப்போதும் நீண்டு எல்லாரும் அறிப்பாரித்தாலும் உன் ஸ்வரூப குணப் பெருமைகளை அறியமுடியுமோ? "வானுமேந்தி ஏழுலகும் முற்றும் ஏத்திப் பிச்சினவும் தானும் ஏத்திறும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்" (திருவாய் 4-8-10) என்றாரேரு ஸ்ரீமாந்மூர்த்தரும். (தீ விடத்த யாக உணர்வார் ஆர்) உன் ஸ்வரூபகுணங்களை உணர்வது ஒருபுறமிருக்கட்டும். உன் விழுதிக் கடலிலே ஒருதுவிபாய், வகுந்தினர் கூப்பிடு கேட்

69. பாலன் தனதுருவா யேழலருண்டு ஆலியின்
மேலன்று தீவனர்ந்த மெய்பென்பர் ஆலன்று
வேலை நீ குன்னதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சேலைகுழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.

பதவுரை:— பாலன் தனது உருவாய்—சீறு முறத்தையின்
மேல் ஸூபத்தை உண்டாக்கியது, ஏழலரு உண்டு—எழுந்த
லோகங்களை உம்—உழுது உசய்து, ஆல் இலியின் மேல்—
ஆலமரத்தின் தளிர் பின்மேல். அன்று—பிரவாய காலத்தில்,
தீவனர்ந்த—நீ கண்ணவர்த்த உளவதை, மெய் என்பர்—
உண்மை என்று (அவதூதர்கள்) சொல்லுவார்கள்;
அன்று—அப்போது ஆல்—உத்த ஆலத்தளிர், வேலை
நீர்—(நீ கண்ணவரிடம் உபரத்தாத்தினை உன்னதோ—
இருந்ததோ? விண்ணதோ—(ஆகாசப்பற்றை உம்) ஆகா
சத்திலிருந்ததோ? மண்ணதோ—(உபரத்த உளவர பூமிநீ
லிருந்ததோ? சேலை குழ் குன்று எடுத்தாய்—தோட்டங்க
ளால் முற்றப்பட்ட கெட்டத்தையிலேயே (குடையாக)
எடுத்தவனே! சொல்லு (பேசு) சொல்லவேண்டும்.

அவை:—அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (பாலன்) எல்லா
மொழிய ஒரோவொன்றை அறிவப்போமே? என்கிறது.

அவதாரிகை: வேண்டாவாம் அறிய உபாஸ்தனுமெ
கி கங்குர்! ஸ்வதஸ் கர். ஜகதான உன்னலேதான்
உன்னை அறிவப்போமோ என்கிறது.

பதற்காக நீ கண்ணவர்த்துளையிடமான திருப்பாற்படல்
ஒன்றையெனும் அளவிட்டு அறிவவல்லவர் உண்டே?

இத்தான், இவனுடைய சிலரு குபது, ஸுபது, சிகளில் ஒரு
சிறிதும் ஒருவராவும் அளவிட்டு அறிவமுடியாது என்ற
தாயிற்று. 68.

69. அவதாரிகை:—வேறொருவரால் உன் சிலருபுருபு, ஸு
பு, சிகளில் அறிவமுடியாது என்பது இருக்கட்டும்; இவர்கை
யிலேயே எல்லாமறிந்தவனுள் நீயே உன்னுடைய சேஷத்தி
னொன்றை அறிவவல்லவனோ? என்கிறது.

வ்யா— (பாலன் இத்தாந்) ரக்ஷகர்பேஷமாந வ்யவை
 யுடைபையாய். (ஏழுமுகுண்டு) வ்யவ்யதிரித்த கைலபத, ரத்
 தத்தையும் ரக்ஷிதது. (ஆனிகாவின்மேல்) ஸர்வர்க்கும்
 ஆதாரமான ஸர்வரக்ஷகனுக்குக் கண்வனரப்போகாத ஆனிகா
 யின் மேலே. (அன்று தித்யாதி) அன்று வனர்த்தத்தை
 ஆபத்தமரானவர்கள் மெப்பென்பர்கள். வேத, மர்பாறத,
 நூல்பயாவில் ஸநிபமாதல். உண்டாகில் ஸத்யமாதலே
 யுள்ளது. (சோகை தித்யாதி) ஏழு வயல்களிலே மலையைக்
 கீழ்மேலாக எடுத்த நீ அவற்றைச் சொல்லவேணும்.
 (அன்று தி,க்கெல்லாம் அழிந்த அன்று. (வேலை இத்த்யாதி))

உரை:— ஒரு குறட்டைத் தெறித்தால் ஒரு குறட்டிலே
 பால்பெருகும்படி முத்து, சிவவான விக்ரஹத்தையுடைய
 னாய், வைத்தோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு
 பவானை ஆலத்தளிரிலே அத்த ப்ரளயமையத்திலே ஸர்வ
 ஸக்தியான நீ கண்வனர்த்தானை இத்தைப் பரமார்த்த,

வ்யா—(பாலன் தனதுருவாய்) பாலன் என்னுள் எப்படிப்
 பட்ட பாலன்? அன்றுபிரந்த குழர்கையைப்போன்ற பாலன்.
 தாயானவன் குழர்கை உன்னை குறட்டை (மூச்சை) இழுக்கும்
 போது பாலைத் தெறித்தால் (பீச்சினால்) வெளியே குறட்டை
 (மூச்சை) விடும்போது வயிற்றிரம்பி வாய்வழியாகவும் மூக்குவழி
 யாகவும் பால் பெருகி வரும்படியான அத்தனை மிறிய இளம்
 குழர்கையின் உருவத்தையுடையவன் என்கை. ஸர்வலோக
 ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஒரு ரக்ஷகர் பெண்டும்படியான வடி
 வைக்கொண்டு செய்த செயல் என்னவெனின்: (ஏழுமுகுண்டு)
 ஏழுமுகங்களையும் பிரளயம் அழிக்காதபடி, தான் விழாக்கித்
 தாயிருக்கும் வண்ணமே நிருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான்
 என்றோர். (ஏழுமுகுண்டு) ஏழுமுகம் என்றது ஸர்வலோகரான
 ரக்ஷகர்ப்படும் என்னப் பொருள்களையும் உபலக்ஷணமுறை
 யாலே காட்டுகிறது (ஆனிகாவின்மேல்) அன்று துளிர்ந்த
 ஓரானத்தளிரின்மேலே கண்வனர்த்தானே! அந்தத் துக்கும்
 ஆதாரமான ஸர்வலோகரன் ஓரானத்தளிரிலே கண்வனருவதே!
 (அன்று) மஹாப்ரளயகாலத்தில். (நீ வனர்த்த) நீ கண்வனர்க்

நீ கண் வளர்த்த பாற்கடலுள்ளதோ? திரைமப்ப, நமான ஆகாஸத்ததோ? கரைநது போன பூ, மியிலதோ? சொல்ல வேணும். பின்பு மலை எடுத்த ஆஸ்சர்யம் இதுக்கு ஸத், ரூஸதோ? இத்தரல் அவள்தன் படிவை அவன் தானே சொல்லுகையும் அரிது எஃத்படி.

(பாலன்றன துருவாய்) ப, லலனுடைப ருபத்தைபுடைய யாய். அப்ராக்குதமாய் மஹத்தரமான திருமேனியைச் சிறுக்கி ஸஜாதீயமாக்குகை மெய்பெய்ன்ப் ருஷிகள். "எத்

மென்றுகொண்டு பரமாய்தரான ருஷி+எடங்கதலும் சொல்லா நின்றார்கள். ஆந்த ஆலானது ளிவழும் ஈழந்தவன்று வெள்ளங் கொத்துக் கட்டக்கிற ஸரத்தாழலத்திலே உள்ளதோ? உன்றக்கே கிராலய், நமான் ஆலாமத்திலே உள்ளதோ? குவெயாகல், பாலாழலத்திலே கரைத்து

ததை. (மெய் எஃபர்) உண்மை என்று சீஷிகள் சொல்லுவர். அப்ராக்குதமான மிகப்பெரிய திருமேனியை, ப்ராக்குதமான மிகச்சிறிய குழித்தனின் வடிவாக்குவது; அக்வடிவினுள்ளே மிகப்பெரிய எல்லாவெகல்+தராய் அடக்குவது. அக்வடிவைக் கொண்டு மிகச் சிறியதொரு ஆரத்தனிரிலே கண்வளருவது; இவை எல்லாவற்றையும் உண்மையென்று பரமாய்தரான ரிஷிக ளைவரும் சொல்லுகிறார்கள். மெய்வல்லறியாத அவரிகள் இச்செயலிலே 'எத்திறம்' என்று கடுபடுகையாலே இதைப் பொய்பெய்னவொண்ணுது. (மெய்) உன் திருமேனி அப்ராக்குத மென்பதும் மெய்; அதை ப்ராக்குத ஸஜாதீயமாக்குதல் என்பதும் மெய். அது மிகப்பெரியதென்பதும் மெய்; அதை மிகச் சிறியதாகிணுய் என்பதும் மெய். அது ஸரிகாந்தராமென்பதும் மெய்; அதற்கு ஓராலத்தனிர ஆதரமானக்கிணுய் என்பதும் மெய்; இவை சில அடித்தகடானாமரீத்பய்க்கலிருந்தபடியெய்?

இவ்வையெடுதோ? (ஆலன்று வேலைச் உள்வதே) எழுக குண்ட உன்னைத் தாங்கிவந்தும் ஆனிலை—என்னம் அழிந்த அன்று. வெள்ளமிட்டுக்கிடக்கிற பாளையலத்திலே உள்ளதோ? (விண்ணதே) அப்படியிள்ளாவிடிக், ஒரு வஸ்துவும் பற்றி

திறம்" என்ன. "பொய்" என்னவென்னுது. (மெய்) தீயெ ஸர்வத்துக்கும் தாசகனுளமையும் மெய். இருந்த படியென்? (சொல்லுத் தோய்தல்) எழு பிராயத்திலே பெரிய மன்கையெடுத்த ஆசாயமும் சொல்லவேணும். இது ஆழ்வார் வந்தால் கேட்கவிருந்தோமோவென்றேன் எம் பெருமான். இது அநயந்தம் விஸ்வம் என்விரர். 69.

70. சொல்லுத் தனையும் தொழுகின் விரும்பு
சொல்லுத் தனையும் திருமான் - நல்லிதழ்த்
தாமத்தால் வேன்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால்
தாமத்தா வேத்துதிரேல் தன்று.

பதவுரை:— திருமான் — வாய்ப்பாதுகை, சொல்லுத் தனையும் — சொல்லுவதற்கு, ஸக்தியுள்ள பொத்தெல்லாம் (மெய்யென), தொழுகின் விரும்புகள்; விரும்பு உடம்பு— கருவியுடைய திருவிளையாடல் காரணம் ஸாரிமாஸது. சொல்

பொய் பூர்த்தியெய்துள்ளதோ? ஏதே திருக்கூத்தரத்திலே வாயுடன் ஒதுடிப்பை சொல்களாலே குழப்பிட்ட கொய்த்துயர்வதத்தை எடுத்து தந்தித்துக்கொண்டு கின்ற வனே! இத்ததை அருளிச் சொல்லினேனும் உன்னாலும் உன்படி சொல்லமுடியாது என்று உபதது. 69.

நிற்கமுடியாத ஆசாயத்திலே உன்னதோ? (மன்னதோ) அப்படியுமில்லையெனில் பாவஜலத்திலே கரைந்தோன பூமி யிலேயுள்ளதோ? (சொல்லு) என்னபழித்தவன்று வேலைகி. கின், மன் முசன்ப ஒதுறியிலேயாகையாலே இவற்றிலைல் லாம் அக்காலத்தினி (தூத்திருக்க முடியாது அது எங்கே யிருந்தது என்பதை நீயே சொல்லவேண்டும். (சொல்லுத் துன்றெடுத்தால் சொல்லு) எழுபிராயத்திலே எழுபாதி ஆடாமல் அசையாமல் சொல்களாலே குழப்பிட்ட கோய்த்துயர்வ தத்தைத் தாக்கவின்றவனே! இச்சொல்லும் அப்படி முடிந்தது என்பதைச் சொல்லவேண்டும். இச்சொல்லும் முன் சொன்ன செய லுக்கு ஒப்பாகாது என்றமார் (சொல்லு) இவ்வொரு செயலின் பெருமையை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது. 69.

ஹத்தாபுயம் — (ஆங்கிலம் ஹாபுயம், நல் இழை நாமத்
தால்—ஆசிரிய ஸ்ரீரத்தினசாமி செல்லாட மாணியாடாபுது,
பேர்ணியால் — ஸாகுத்தரவது, மத்திரத்தால் — (மத்திரமில்
லாத) கிரிஸ்தவனாஸாபது, மத்திரத்தால்—(கிரிஸ்தவபற்று)
மத்திரத்தினாஸாபது, நாமத்தால் — (நாமம் மனங்கத்தினத்தி
னாஸாபது, ஏத்துதிரேல்—(ஆஸாபத்தி) துத்பிச்சனாகல்,
நன்று—நன்மை தருவது.

அவர்— எழுபதாம் பாட்டு. இப்படி அபரிசித்த நாகத்திலான தின்பு அவனை எல்லாகும் ஆளாக்கியுங்கோள் என்கிறார்.

ங்யா:— (சொல்லும் இப்போது) தாக்குச் சொல்லப் பாய்காணபோதெல்லாம் சொல்லி ஆவியுய்க்கோள். (பிழா ழுடம்பு சென்றுநீங்கியாய்) உடம்பு பாய்காண போதெல்லாம்

அவதாரிகை: இப்படியான விடய ஜகத்திலுள்ளா
ரடங்கிலும் காந்தயாராய்க்கொண்டு அவைச் சூறையடித்து
கொள் வக்கிரர்.

உரை:—புறவுகாந்தி, அதாவது பிரச்சினை போட்டித் தர
என்பதற்கான எக்ஸ்ஸர்பாசை, 'இப்போது எழும். இப்போது

70 அவதாரிகை—இப்படி ஒரு செயின் பெருமைப
யும் அகநாடுமேயும் சொல்லமுடியாதபடி அத்தனை பெரிய
விவரமுக்குப்படி, ணியிழிந்திச் செட்டி தந்தனை உடை பவனுளையிடு,
உடைத்துள்ளாங்கவருயி யெனோன்றிதும் ஈடுபடாமல் அவனை
அடைபுக்கள் எங்கெனும்.

கவசம்:—(திருமாலைத் தொழுவின்) புருஷகாரமாயிருக்கும் பெரிய யோட்டியாரோடே எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீவேங்கடேசத் தொழுவ்கள். (திருமாலை) உங்கள் குதறல் கண்டு அஞ்ஞானேந்தாதபடி, அனாதைய சேதத்தை ஆற்றிச் சேவிடுமவன் எப்போதும் அருகிலிருக்கிறான். (விழு முடம்பு செல்லுந்தீர்ப்பும் தொழுவின்) “இப்போது விலும், இப்போது க்ஷும்” என்னும்படி யின்னின் நிறையதான ஸ்ரீமாத விழும்புணர்விலும் தொழுவ்கள். பங்காயிருக்கும்

ஆஸாரியுங்கோள். (தந்திரத்தால்) பாங்கானபோது ஆஸாரியிக்கு. பாலத, ரதம்ப, ராவி ஆஸாரித்தானாகக் கொள்ளும் பித்தனைச் சொல்லுகிறது. (கந்திரத்தால் காத்தால்) நல்ல செவ்வியுடையவையுடைய மாலையால். (கொண்டால்) செவ்விய மாலையிடையாதாகில் கர்த்தவ்யமான கர்த்தாலே. அது கிடையாதாகில் அதுக்கடியான தந்திரத்தாலே. அது அடையப் போகாதாகில் மந்திரத்தைக் கொண்டு செய்வது. கிரியாபுமமான தந்திரம் அரிதாகில் வாக், க்ருத்தியான மந்திரத்தாலே செய்வது. மந்திரத்துக்கு தே, ரகாலதியதியும் அதி, காரி நியதியும் வேணுமென்றிருந்திகோளாகில் தாமத்

மெய்' என்னும்படி அனத, ராமான ஸாரீரமானது விழாமளவும் அழகிய பூக்களா கொழந்தாடாது தி லுள்ளாயாலும் பாதுகாதி, னத்திரங்கனாலும், மந்திரவித, ரமான கேவலக்கிரியாகனாலும், கிரியாவதி, ரமான மந்திரங்கனாலும் ஆஸாரியுங்கோள். இவர்களை மந்திரமிடிக் கொள்க்கில், ௨ ஸார் வாக்ரு உக்கிர மந்திரத்தாலே ௨ மந்திரத்தால்க்கொண்ட சொல்லுபவனவும்,

கையால் தொழுவதன் என்றுமாம். தொழுவதற்கு உபகரணங்கள் எவைமென்னில்: (கந்திரத்தால் தாமத்தால் தொழுவின்) சாத்துவதற்காக அழகிய பூக்களாகக் கொண்ட மாலையைக் கொண்டு தொழுவதன். (கொண்டால்) அழகிய பூமாலையிடக்களில் இவென்றாக். மந்திரங்களும் கிரியைகளுமடங்கிய வாக், க்ருத்தியான எல்ல சித்தபனாமிக்கதி, கரமங்கனாலே ஆரம்பியுதல்கள். (தந்திரத்தால்) அதவும் முடியவில்லையானால் மந்திரமிக்காத வேறும் அஞ்ஞன் மமன்காராதி, கிரியை கனாலே தொழுவதன். (மந்திரத்தால்) தே, மத்தில் அரக்தியாலே அதவும் முடியவில்லையாக், கிரியை மற்ற வேறும் அஞ்ஞன்காராதி, மந்திரங்களாலே அதனை மனனம் செய்யுங்கள். மந்திரமிக்காத சொல்லுபவற்கும் தே, ரகாலதியதியும் அதி, காரி நியதியும் வேணுமென்னில்: (சொல்லுத்தனையும் காமத்தால் ஏத்துதிரேல் கன்று) முற்கூறிய ஒன்றி முடியாவிடில், உங்கள் வாக்ருத்தாலே பெகவதற்கு எல்லமென்றிருக்கும் வகையில் ஒரு கியந்தையவும் அபேஷிபாத அல்லுடைய

தாலே ஏத்துவது. தாய்பேர் சொல்லக் குனித்துவர வேண்டாவிதே. (5.௩௫.1௩௦) நியதியுண்டென்னில், "அம்மே" என்றுமோபாதி சொல்ல அமைபும். 70.

71. தன்று வினிமூப்புக் கைபகற்றி தான்குறி
தன்று நிலமுழுது மாண்டாலும்—என்றும்
விடலாழி தெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய்
அடலாழி கொண்டான்மாட் டன்பு.

பதவுரை: அழி தெஞ்சே - கடல் போன்று அழிந்த
மனமே! வினிமூப்பு தன்று கைபகற்றி—, கொடியையும், கிழத்
தனத்தையும் கன்றாகப் போக்கமற்று (காலவழியத்திற்
பெற்று), நான்கு ஊழி நின்று—காலு யுகங்களிலும் காலையா
யிருத்து, நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்—தண்டம் முழுவதையு
ம் ஆளும் சிறுத்த செல்வத்தைப் பெற்றாலும், அடல் அழி
கொண்டான் மாட்டு—சண்டை செய்யும் திருவாழியாழ
வானைக் கைக்கொண்டவன்டம், அன்பு—ஸ்நேஹத்தை,
விடல்—விடாதே; வேண்டினேன் கண்டாய்—வாசிக்கிறேன்
கிடாய்.

குறளே ௩.௩௫.௧௩௦ வாசகமான திருநாமக்களாலே முயல்பதி
வைப் புழுவுக்கோளாகில், அது விகவும் நல்லது. 70.

குறளோடிநாதி,களைச் சொல்லும் திருநாமக்களைக்கொண்டு
தனித்திருக்கானால் அதுவே மிக நல்லது. (திருமறை நாமத்
தால் ஏத்துதலோர்) தாய்பேர் சொல்லக் குனித்து வர வேண்
டாமே! ஆபத்துக்காலத்திலே 'அம்மா' என்பது போலே
சொன்னாலும் போதுமே. 'திருநாமஞ்சொல்ல ஒரு நியதி
வேண்டியதில்லையோ?' என்று பட்டரை ஸ்ரீஜயர் கேட்க.
'கயங்காலிலே நீராடப்போகிறவன் கத்திக்கால மற்ருரு
கயங்குழியிலே நீராடவேண்டுமோ?' என்று பட்டர் அருளி
ஞர் என்னும் ஐதிற்பத்தை இங்கு அதுவக்திப்பது. பதவுரை
பிழைகளதபோலே, 'சொல்லுத்தனையும் தெரமூயிக் கிரு
மூடம்பு சொல்லுத்தனையும்... என்று' என்று கூட்டியும்
பொருள் கொள்ளலாம். 70.

அவா - எழுபத்தோராம் பாட்டு. (என்று) ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் புகாதே அவந்தன்னையே ஆசைப்படப் பார் என்கிறார்.

வ்யா:- (என்று இத்யாதி.) இத்தால் கைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நான் கூழியித்யாதி.) ப்,ரஹ்மாவிலிருந்தப

அவதாரிகை:- நாட்டாரைக் கொண்டு காச்யமென் ? கொஞ்சே! நீ இவ்விஷயத்தை விடாதே கிடார்! என்கிறார்.

உரை:-கேவலாத்மா நுபுவத்துக்கு விலக்கான வ்யாதி, ஐரை தொடக்கமானவற்றை நன்றாகக் கைமுலவிட்டு

71. அவதாரிகை:-மற்றவ்வர் எவ்வளவு உபதேசித் தாலும் திருத்தாமலிருப்பதைக்கண்டு, "ஆரணுமாதானும் செவ்ய அகலித்தை ஆரய்த்து அது திருத்தலாவதே" [பெரிய திருமு-25] என்ற நம்மாழ்வாசைப்போல, 'உலகிதுள்ளார் எக்கேடு கேட்டால் நமக்கென்ன ? கொஞ்சே! நீ இவ்விஷயத் தைக் கைவிடாதேகிடாய்!' என்கிறார்.

வ்யா:- (என்று பிணி மூப்புக் கையெற்றி) பிணி - விபாதி; மூப்புவிந்ததனம். இவைவிரண்டும் மரணம் முதலான மற்ற சீர்ததம்ங்களுக்கும் உபவசனம். இவையே இந்த ஜீவன் தன் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்கு விலக்கையிருக்கின்றன. இவையும் இவற்றுக்குக் காரணமான ஈரீமும் கழிந்தால் ஆத்மாநுபுவம் தானே ஏற்படும். இதுவே கைவல்யமெனவும் எனப்படுவது. இதைப் பெறுவதற்காகச் சிலர் பரமபுருஷனை அடைவதுண்டு என்பதை "தராமரண மோகூரய மரமரூத்தய வதத்தி யே" [உதா 7-29] [மூப்பும் மரணமும் விடுவதற்காக எவர்கள் என்னைப்படைத்த மூபதுகின்றனரோ.....] முதலான விடங்களில் கண்ணன் காட்டினான். கைவல்யமெனப்படும் அந்தப் பருஷரீத்தத்தை எடுக்கிறார் இங்கு. (என்று...) இங் குவகில் ஈரீரீத்தோடு இருக்கும் வகையில் பிணிமூப்புக்களை அடியோடு களைவதென்பது ஆகிறது. பிணி மூப்புக்களுக்குத் து-தி 39

ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்றாலும். (அழி கொஞ்சமே) அளவுகடைய
தெருசே! நீயே முற்பட்டிருக்கிற உன்னை இரக்கிறேனிறே.

இப்படி புகிருதிவிழிமுக்குள்ள ஆத்மாவை அநுபூரிக்கை
பாக்குற கைவல்யபுருஷார்த்தத்திதாமிட காலதத்வமுள்ள

காரணமான ஈசரம் நீங்கப்பெற்று கைவல்யத்தைப் பெற்றால்
தான் அவை அடிபொரு கையப்படுகின்றன. (கைவலத்தி)
பிணி மூப்புக்கணவனே இவனுக்கு முக்கிய புருஷார்த்தம்.
சூரனிக் கொடுவனில் புகுவத் கைவல்யமே முக்கிய
புருஷார்த்தம். இக்காரணங்களைக் 'கந்து பிணிமூப்புக்
கைவலத்தி' என்று கைவல்யமொன்றே கூறப்படுகின்றனென்று
விளக்குகிறது. (நான்குநி நின்று) ஊழி என்று கற்பகாலம்
"ஹஸ்யாபிஷா" என்றவிடத்தில் ஹஸ்யாபிஷா, திபோலே
'நான்குநி' என்றவிடத்தில் 'வாக்கு' என்பதும் 'அகந்தம்'
என்றும் பொருளாயுடையது. இத்தால் பிரசுரத்தினின்றும்
நீங்கிய ஆத்மாவை அநுபூரிக்கையென்ற இக்கைவல்யமொன்றே
மானது காலதத்துவமுள்ளவரையிறும் நித்யமாயிருப்பது என்று
உணர்த்தப்படுகிறது. "குறவாரீனா இறுங்குடா எண்பூழி
சிறகா பெருகா அளவில் இப்பம்" [திருவாய் 6-9-10] என்று
இதைப் பேசினாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். "நான்குநி நின்று"
என்பதைப் பின்னே கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம்.
(நான்கு ஊழி நின்று நிலம் முழுதும் ஆண்டாறும்) பல கற்ப
காலங்கள் நீங்கியிருக்கு. பூமி முதலாக பூரணமனோகம்
வரையிலிருக்கும் இந்த அண்டம் முழுவதையும் தன் வார
மாக்கிப் பிரமனாயிருந்து ஆண்டாறும். ஐஸ்வர்யமெனப்பெறும்
புருஷார்த்தத்தின் மேலெவ்வகைச் சொல்லுகிறது. (நான்கு
ஊழி நின்று) "புரம் தரையோக்ய தரக்குதலம் பரபந்தவாக்"
என்றத ரீதியிலே ஒரு கல்பத்தில் பிரமனாயிருப்பவனே. பிரம
புருஷனை ஆராதித்து மறுகல்பத்திலும் பிரமனாவதுண்டான
பாடு. இப்படிப் பல கற்பங்களில் பிரமனாயிருந்து உல
காண்டாறும். 'ஊழி' என்று யுகத்தைக் குறிப்பதாகக்
கொண்டு, 'நான்குநி' என்று பிரமனுக்கு ஒரு பகலான சதுர்
யுகத்தைச் சொல்லி, பிரமனின் ஆபுட்காலத்தை உபலக்ஷிப்ப
தாகவும் கொள்ளலாம். இங்கேயும் 'நான்குநி' என்று அகந்த

(அடலாழி கொண்டான் மாட்டன்பு விடல்) விடாதே

தனையும் கொடுவிலின்று பூமிதொடக்கமாக பூரஹ்மலோக
பர்யத்தமாக உண்டான இவ்வண்டை, ஸ்வர்யமெல்லா

காலத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு, பிரமனின் ஐர்வரீபமும்
நிலைபற்றது என்னும் குறையும் கீழ்க், நித்யமான ப்ரஹ்ம
ஐர்வரீபத்தைப் பெற்றதும் என்றமாம். (நந்து-கிந்து)
கைவல்யத்திற்கு ப,ச,வத,ஐப,வத்தைக் கட்டியதும் அப்ப
மானது என்னுமொரு குறையுண்டு. ப்ரஹ்மனின் ஐர்வரீபத்
திற்கும் அஸ்திரமானது என்னும் குறையுண்டு. இவ்விரண்டு
குறைகளும் கீழ்க் 'அனகில் இன்பம்' என்கிறபடியே
கைவல்யமே நன்றான - மிகச்சிறந்த - இன்பமானதும்.
ப்ரஹ்மனின் செவ்வம் நிலைந்தும் நித்யஸ்வரீபமானதும்.
(சுவைசெறி...ஆண்டாறும்) இவ்விரண்டு புருஷார்த்தங்களையும்
ஒரே அநி,காரி ஒரே காலத்தில் பெறவதென்பது இயலாத
காரியம். அதுவும் கூடி, நன்றான கைவல்யபுருஷார்த்தமும்,
நிலைந்தும் ஐர்வரீபமும் ஒரேகாலத்தில் எனக்குக் கிடைப்
பதாயிருந்தாலும். (ஆழி செஞ்சே) எடல்போலே பேரான
ஆடைய கம்பீரமான கொஞ்சே! குறையை நீங்கப்பெற்ற
ஐர்வரீப கைவல்யபுருஷார்த்தங்களைப் பெற்றதும் அது அவ
னுக்கே ஆனாகும் நெக காலத்தையும் ஒவ்வாது என்பதை
அறிந்திருப்பவர்களுக்கு கீ என்று கருத்து. (ஆழி செஞ்சே)
என்னிடம் ஸ்ரம்பட்டுவந்தும் உங்கையார்களுக்கு வாசிக்கிறேன்
காண். (அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்) எத்தனை
பேளும் நெக்த புருஷார்த்தங்களைப் பெறவதாயிருந்தாலும்
ஸூத,ரீரானத,ரீயான பரமபுருஷனிடம் அகம்ப விடாதே.
(அடல் ஆழி கொண்டான்) அடியார்களின் விரோதி,கனிடம்
பேர்ப்புரிவதைப்பே தொழினாகக்கொண்ட ஸூத,ரீரானத்தை
த,நீத்தவன். (அன்பு என்றும் விடல்) அவன் விஷயத்தில்
அகம்ப விடாதே. இதர புருஷார்த்தங்கள் அப்பாஸ்திரங்க
ளாகையாலே அவனைப்பற்று என்று சொல்லுகிறேனகல்லென்.
அகம்ப அகத்தஸ்திரப,லமானதும், இவனை அறுப,ஸிப்பது
அப்பாஸ்திரமானதும் இவனிடம் அகம்ப விடாதேவிடாய்.

கொள். (வேண்டினேன் கண்டாய்) பால்முக்க இரக்கி
நேவிநே. ஐய்வாய்ப் நிலைநிலவாது; கைவாய்ப் புக, வத்
கைக்காயத்தைப் பார்க்க அப்பென்கை.

அன்றியே, இரண்டையும் சேர்த்துத் தரிஜம். விடல்—
இவை தன்னுளவன்றும் அவளல்லாமையையும். பற்று
கைக்கு அவளுக அமையும். (வேண்டினேன்) இவ்
வர்த்தம். (அடலாழியுத்தபாத்) எனக்குக் கைக்கவி
தந்து பற்றும் விஷயம். 71.

72. அப்பாழி யாண பணுகென்றும் நாவவன்றன்
பண்பாழித் தோன்பரவி யேத்தென்றும்—முன்புழி
காணுநகர் காணென்றும் கண்டெனிகேனென்றும்
புணரம் பூண்டான் புகழ்.

பதவுரை—அன்பு—அன்பு நெய்நியதான மனம், ஆழி
யாண அணுகு என்னும்—‘சக்கரபானின யக் கிட்டுவாயாக’

வற்றையும் ஸ்வாதீநமாத நிர்வகித்தப்பெற்றாலும், அளவு
டைய நெஞ்சே! யத், சக்ரநாகமான திருவாய்மையத் திருக்
கையாலே தடுத்தக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீஸைவரன் விஷ
டத்த ஹண்டான ஸ்ரீநதைதை ஸ்ரீவகாத்திலும் விடாதே
கொள்; குண்டெப்பங்குடிகரைக் குடிக்கைக்கு உன் காலைப்
பிடித்து வேண்டிக்கொள்கிறேன்கிடாய்! என் கிறார். 71.

குணக்குததாய்வத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வருபக்குததாய்வத்
தின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறார். (வேண்டினேன் கண்டாய்)
உன்மையில் அவை அந்தஸ்திரபலங்களுமன்ற; இவனை
படைவது அப்பாஸ்திரமுமன்ற. இப்படிப்பட்ட விஷயை
விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கட்டு என் உன்னை யாசிக்கிறேன்.
பாக்குடிக்கக் காப்பிடிக்கவேண்டுமோ? இவ்வேப்பங்குடி
கரைக் குடிக்கவன்றோ உன் காலைப்பிடித்து வேண்டிக்
கொள்கிறேன். [வேப்பங்குடிக்—வேப்பங்கடியாய்.
இங்கு விபரீத வகையையாலே இளிய பொருளைக்
காட்டுகிறது.] 71.

என்று சொல்லும்; தா-காக்த, அவன் தன் பண்பு ஆழிதோள்
பாவி ரத்து என்னும். அப்போது மாலுமையர் அழகுக்கடலான
திருத்தொழுவன் முறைசெடத் துதிப்பாயாக' என்று சொல்
லும்; முன்பு ஊழிகாணுனைக்கான் என்னும் கண்-கண்-ஊழை
'(காம் அபாரதம் பண்ணிப் போத்த) அபாரதியான காலத்
தைக் காணுதான் எனப் பரகைக் காண்பாயாக' என்று
கூறும்; செவி-கா-திரு-மெனனில், பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ்
வேன் என்னும்--'ஆபரணமாய்க்கும் முத்துமாலையை
துரித்தவனுடைய கிரீத்தினைக் கெட்பாயாக' என்று கூறும்.

அவா—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அன்பு) ஸிஷ்யர்கள்
ஆசார்யர்களுக்கும்.

வ்யா—(அன்பு) என்று நெஞ்சைச் சொல்லிற்று.
“அடலாழிகொண்டான் மாட்டன்பு — விடாதே” என்று

அவதாரிகை:—(இவர் கரணங்கள் இவர்க்கு முன்னே
அங்கே பாவனையாய், துருவிஷயம் மாறுடி எதிரே
வின்று, “ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாதேயீர்”
என்று அவைதான் தமக்கே முன்னே உபதேசிக்கிற
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை—அவனென்றும், அன்புக்கு ஆராயமென்றும்
தெரியாதபடி அன்புதான் ஒரு விஷயத்தொண்டாற்போலே

72. அவதாரிகை:—அவனிடம் அன்பு விடாதே' என்று
நெஞ்சை வேண்டுகிற சொந்த உகாததில். இவருடைய
நெஞ்ச முகமான இந்திரியங்கள் இவர்க்கு முன்னே புகுமா
விடத்தில் அருட்டிடுகப்பலவாயாகவோ. தாங்களே இவருக்கு
ஆசார்யர்களாகி, “ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாமலும்”
என்று இவருக்கு உபதேசிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்
இப்பாசாத்தில்.

வ்யா:—(அன்பு) அன்புக்கு இருப்பிடமான நெஞ்சைச்
சொல்லுகிறது. இது அன்பு; இது அன்புக்கு இருப்பிடமான

திருவுள்ளத்தை இரக்க. அதுவும் 'நீர் ஆழியாநி விடாதே கொள்ளும்' என்கிறது. (நாவல்பாதி.) தாவானது அவனுடைய மொனத்தைய லாகுமனான தேவனை அக்ரமமாக ஏத்து என்குதின்றது முடியும்படி யாதொன்று அறியாது காணும். (முன்பு இப்பாதி.) லாபராத, ஏயிருத்துள்ள தம்மார் அவனைக் கிட்டப்போமோவென்னில், ஓடி லாழிள்ளும் குற்றமேயன்றியே குற்றம் கிடக்கும் தாளும் காணவரியான்

யிருக்கிற மெஞ்சானது 'திருவாழியை உடையவனானவனைக் கிட்டி அனுபவி' என்று உபதேசியாடுந்தும்; வாகிந்திய மானது 'நீர்மையையும், மீடுக்கையுமுடத்தான்' அவ

மனம் என்று பிரித்துக் காணமுடியாதபடி அன்பே லாபமெடுத்ததாடுக்கையாலே மனத்தை 'அன்பு' என்கிறார். "விஞ்ஞானம் யதும் ததுதே" என்று உபதேசத்தில் அறிவை யுடைய ஆத்மாவை அறிவென்றே கூறியிருக்கும். "தத்த, லா லாசத்தவாத்து தத்தய்யதே, லா பராஜ்ஞவத்" [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 2-3-29] என்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தாலும் இங்கு அதுவாந்திக்கத்தக்கவை. (அன்பு ஆழியாநி அனுமெள்ளும்) "அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு மிடல்" என்று நான் மெஞ்சை யாடுத்தேன்; "ஆழ்வீ! என்னைப்பற்றி ஐயம் வேண்டா; நீர் ஆழியாநி விடாமல் அனுமாராக" என்று அது என்னை யாடுக்கிறது. (என்னும்) அதற்கும் தலைவ னுடையாலே நான் அதற்கு உபதேசுத்தேன்; என்னிலும் முற்பட்டுவிட்டதாவையாலே அது எனக்கு உபதேசிக்கிறது. எனக்கு வேலைக்காரனான அங்குமட்டுமே எனக்கு உபதேசிக்கத்தது? அங்குமெனக்கு வேலைக்காரிகளான மற்ற இக்கிரிபய்களையுமட்டு எனக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டன என்கிறார் மேலே — (நா அவன்தன் பண்பாழித் தோள் பர' ஏத்து என்னும்) என் லானது 'அவனுடைய அழகையும் புகழ்க்கையும் உடைய தோலை (அன்பின் மிகுதியாலே) முறைகெடப்பெரித் துதிப்பீராக' என்று கூறும். பன்-அழகு. பாழி-மிடுக்கு. (பண்பு ஆழித்தோள்) அழகுக்கு ஓர் கடன் மிகுக்கும் தோள் என்றுமாம். 'குற்றமே லாபவான் வியாய்

என்கிறது. (முன்புறி காண்க) அவனைக் காணும் என்கு
நின்றது கண். (செவி இப்போதி) குற்றம் பார்த்துப்
போகிறாளுகிலும் விடப்போகாத ஆப,ரணமோகையைய
உடைபவனானவனுடைய புகழைக் கேள் என்னுந்நின்றது செவி.

(ஆழியாண்) ஈறுபுத்தரின் இடைச்சேரிக்குள் அகப்
படுமாபோலே. (பண்பு ஆழத்தான்) லெனத்த,ர்ய
லாக,ரமான. (பரவினேத்து) நீ ஏத்தும் க்ரமம் தப்பாமே.
(முன்பு இப்போதி) நாம் பண்ணிகவத்த பாபங்களை
நினைத்துச் சிறிலோவென்னில், பாபமும் கிழ்க்கிடத்த காலமும்
மறக்கும். கண் கண்டவாறே தெரியுமிறே—சிறி நோக்கும்
நோக்கும். வாத்ஸல்யத்தாலே நோக்கும் நோக்கும். (செவி
கேளெனனும்) செவிக்கு விக்குறி சொல்ல அவஸையில்லை.
(புணரம்) ஆப,ரணமான உடம்புக்கு ஆப,ரணம்.

ஊடைய தோலை, ஊடவுகெடப் பேசிக்கொள்ளு
கின்றோர்ாம் பண்ணு' என்கின்றும்; கண்களானவை 'கம்
அபராதம் காணாதவனானைந்தக்கே அபராதம் பண்ணின
முன்புள்ள காலத்தையும் காணாதவனைக்கண்ணி அநுப,யி"
என்னும்; செவிகளானவை "ஆப,ரணமான திருமேனிக்கு

அவனைக் கிட்டமுடியுமோ' என்னில்: (முன்புறி காண்க)க்
காண் என்னும் கண்) என் கண்களானவை, "நம் குற்றங்
களைக் காணாததோடல்றில், நாம் குற்றம் செய்த அபாதி,பான
காலத்தையும்உடக் காணாதவனைக் காண்போக" என்று உறம்.
(செவி கேள் எனனும்) காதானது இன்னும் ஒருபடி மேலேபோப்,
"அவன் குற்றம் பார்ப்பவனெனவானுதும் அவன் கு,ணங்களைக்
கேட்பவனாக" என்னும். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில்:
(புணரம் பண்டான் புதல்) ஆப,ரணத்துக்கு அழகுசெய்யும்
திருமேனிக்கும் ஆப,ரணமான ஆரம் முதலிய நி,வ்வாப,ரணங்
களை அழகுபெற அணிச்சிருக்குமவனுடைய கு,ணங்களைக்கே,
அவன் குற்றம்பார்த்தாலும் இதை கிட்டமுடியுமோ? என்கிறார்.
(புணரம்) மற்றைய ஆப,ரணங்களுக்கு ஆப,ரணமாயிருக்கும்

76. "ஸர்வபு, ஷணபு, ஷாந்தா" மந்தைய
ஆப, ரணங்களுக்கு ஆப, ரணமென்றும். (புண்டாள்) பூன
வல்ல அமரு. (புகழ) ப், ரஹ்மபு, ஷணம். 72.

73. புகழ்வாய் பழிப்பாய்த் பூந்துழா யாண்
இகழ்வாய் கருதுவாய் என்நெஞ்சே—திசுநீர்க்
கடலு மலையு மிருவிசம்புக் காற்றும்
உடலு முயிருமேற் றுன்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே, நீ—
நீ, பூம் துழாயாண்—அழகிய திருந்துழாசலமாணியானே
அவங்கிரித்தப்பட்டவளை. புகழ்வாய் புகழற்காலும் புகழ்
பழிப்பாய்—பழித்தாலும் பழி; இகழ்வாய்—இகழ்த்தாலும்
இசையு கருதுவாய்—எண்ணினாலும் எண்ணாது; (நீ எனதைச்
செய்தாலும் அவன்) திசுநீர் கடலும் மலையுமாகரின்ற
ஜலத்தையுடைய மெய்தாய், மலையும் மலை பதவியு
காச்யாவஸ்துக்களையும், இரு விசம்புக் காற்றும் பார்த்த
ஆகாசம், வாயு முதலிய கப்பலும் பொருள்களையும்,
உடலும் உயிரும்—ஸரீரத்தையும், ஆத்மாவையும், ஏற்றான்—
தரித்தவனாகவேயிருப்பான்.

ஆப, ரணமாகப் பூனப்பட்டும் ஹாரம் பதவான தீயியா
புரணங்களை அழகுறும் பூண்டிருக்காமலென்னுடைய
கலயாணகுணங்களைக் கேளாய் என்று தூண்டாடுகிறதும்.
'பண்பாழித்தோன்' என்று 'வெள்ளத்தூய்மணாகுரமண
திருத்தோன்' என்னவுமாம். 72.

ஆரம் என்றமாம். முந்திய பொருளில் 'பூன்' என்ற
"ஆப, ரணங்காயப, ரணம்" என்நிறபடியே ஆப, ரணத்தக்கும்
அமரு கொடுக்கும் திருமேனையைக் சொல்தாம். 73.
"ஸர்வபு, ஷண பூ, ஷாந்தா" [நா-பி 3-15] [எல்லா பூ, ஷணங்
களையும் அவங்கிரிக்கத் தக்க திருத்தோன்கள்] என்னுளங்கே
திருவாய். 72.

வ்யா— எழுபத்துமூன்றாம் பாட்டு. (புகழ்வாய்) கீழ் தம்முடைய இந்த, ரிபங்கன் ப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று. அவ்விஷயந்தான் இனி அறிய ப்ரஃபதமாயிருந்தது. நீ அதனைப் பற்றிலும் பற்று. வீடிலும் விடு என்கிறது.

வ்யா— (புகழ்வாய் பழிப்பாய்) புகழிலும் புகழ்; பழிக்கிலும் பழி. (இகழ்வாய் கருதுவாய்) இகழிலும் இகழ்; கருதி

அவதாரிகை— அதற்குக் கரணங்களுதானும் கீழ்ப்படும் படி தாம் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை—கல்லது இன்னதென்று வகையிட்டரியவல்ல செஞ்சே! இப்படி கல்லது காணவல்ல கீ புகழ்த்தல்வது நித்யவயா ஸ்ரவணமாய் அபகிய நிருத்தமுதாயாவே அலங்க்ருத மூலமாய் வாய்க்கல் செ புகழ்வாய். அன்றிக்கே பழிப்பாய். பார்ப்பாய் வாய் (புகழ்வாய்) க்ரஃபத விஷயத்தை அகரது.

71. அவதாரிகை. மும் பாகங்களில் சொன்ன இந்த ரிபங்கனும் கீழ்ப்படும்படி தம் புகழ், விஷயத்திலே ஈடுபட்டு. செஞ்சைப் பார்த்து அவனுடைய பெருமைவைக் கண்டு விட்டு. கீ அவனைப் பற்றினாலும் பற்று; விட்டாலும் விடு' என்கிறது.

வ்யா— (என் செஞ்சே) ஈட்டுக்குக் சொல்லுகிறேனா? என்றுடைமைபான உரைக்கிறேன் சொல்லுகிறேன். (செஞ்சே) 'இது என்ம; இது நீது' என்ற பிரீத்தறியவல்ல செஞ்சே! (கீ) இப்படி கல்லது காணவல்ல கீ; புகழ், மாகுக்களுக்குக் கரணமான கீ என்றுமாம். (புகழ்வாய்வாய்) புகழ்வாய் பழிப்பாய் வாய்க்கட்டுப் புகழ்த்தல்வது சிறக்கவொன்னதுபடி. அறிய நிருத்தமுதாயாவே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை கீ புகழ்க் தாலும் புகழ்; பழித்தாலும் பழி; தோளும் துழாய்மாரியுமாய் நித்திர நிலைவைப் பார்த்துவிட்டு கீ எனையென்னுமாதலும் செல். (இகழ்வாய் கருதுவாய்) விலகாவிஷயமான இவனை

னம் கருது. (புகழ்வாய் பழித்தல். இகழ்தல் செய்யப் போமோ? என்கிறது. (என்கிறது) நாட்டுக்குச் சொல்லு கிறேனோ, உளக்களனோ. (புகழ்ச்சியும் மனமும்) இரண் டாலுமாகக் கார்பத்தைச் சொல்லுகிறது. (இரு விஷயம் கூற்றும்) காரணம், தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடலும் உயிரும்) காரணமான சித்தித்துக்களில் சொல்லுகிறது. (உடலுமாயிருமென்றும்) இதனால் இவையெல்லாம் அவ னுக்குக் கார்பதயா மேலும், அவன் மேலி என்கிறது.

பிரபாய், தந்திக்கை ஆகு, பிப்பாய், மெய்தாய் செய்து; ன்ளங்கா கின்றனள ஐவையெழுத்து, உய்யுண்டத்தான உடலும், பாவந மும், பாவியையுடைத் தாண்டுகாமமும், வாயிலும், சித்திராத், ஸரீரங்கவநம், தந்திச்சுரீரங்குங்களாக ஆதாவர்க்குமுடையதிரு இவ்வளவு துக்களென்றாம் தான் என்கிற சொல்லுக்கள்களே பிரகாரமாய் ஆந்வயிக்கும்படி ஸர்வங்காரியாயிருப்பா னெனத்தன்; இவ்வு ஸர்வங்காரியாய் நிற்கிறவகைய் பற்றினும் பற்று. தந்திக்கை பிரகாரத்தினே ஓங்குதல்

ஆகரிக்காலும் ஆகரி; அகரித்தாலும் அகரித்திரு. (புகழ்வாய் பழிப்பாய்) என்ற வாயைத்துண்டிச் செய்யும் காரியம், (இகழ்வாய் கருதுவாய்) என்ற பெருக தானே செய்யும் காரியம்; அப்படியானும், இவ்வ ஈன் விட்டு விடலாமோ? என்ன, இவனுடைய பெருமையை முதல் முதலில் கேட்டுக்கட்டுப் பிறகு எகதவேண்டுமாணதும் செய் என்கிற மேலே. (திகழ் நீரக்கடலும்) விளங்குகிறதும் நீர்ப் பெருக்கையுடைய கடலும். (மனமும்) பகவதங்கனும், கார்பங்களான இவையாண்டும் கார்பங்களான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (இரு விஷயம் காற்றும்) பார்த்திருக்கும் ஆகையறம் காற்றும். நீ, பூ, மி முதல்கவந துக்குக் காரணமான இவையாண்டும் எல்லாக் காரணப்பொருள் களுக்கும் உபலக்ஷணம். (உடலும் உயிரும்) உடல் என்றது தரிமஸாதனமான இத்திரிபாதி, களுக்கும் உபலக்ஷணம். தரிமஸாதனமாயிருக்கும் பெருமையை சிவத்தத் தன்மைய ளுக்கிருநீ. 'உயி' என்றது தரிமபூ, சஞ்ஞானம், சிவயயிபூ, தி

அவை மத்யஸ்த்த,மென்னும்படி தம்முடைய ப்ரா
வண்பம். (புகழித்யாதி) வாசகத்துக்கு. (இதழுவாய் கருது
பாய்) மதஸ்ஸு. (என்னென்பதே) புகழ்த்து பழகின
தெஞ்சே! பூத்துழாயாணப் புகழ்த்தல்வது நிற்கவொட்டாது.
(பற்றாய்) ஆத,வாததைப் பற்றிலும் பற்று. ஆதே,பத்தைப்
பற்றிலும் பற்று. இது இருத்தபடி.

73.

பற்றிலும் பற்று என்றபடி. அன்றிக்கே உடலும்
உயிருமாய் இருப்பதாசத்தங்களை. ஏற்றுள்—தூரித்தான்
ஏன் லுமாய்.

78.

முதலான மற்ற * அஜட,ப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.
(செஞ்சு) இப்படிக்க காரியமாகவும், காரணமாகவும் தம்ம
வாத,வாசகவுமிருக்கும் * ஜட,ப்பொருள்களையும், * அஜட,ப்
பொருள்களையும் 'தான்' என்றும் அபிமானத்திலே அடங்கும்
படி தனக்கு பிரகாரமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனன்றோ
அவன். இப்படியாய் அவன் அவன் என்று தெரித்திகாண்ட
பின்பு, அவனைப்பற்றினதும் பற்று; விட்டாலும் விடு என்கிறார்.
விவகாரங்களாவற்றை அறந்துக்கொண்டால் பின்பு விட இயலாது
என்கை. அன்றிக்கே, அவனை எப்படிப்பற்றுவது என்ற
மொத்தச்சேட்க, எதவையுதுக்கிறையும் பிரகாரமாக உடையவன்
அவன்; ஆகையால் பிரகாரிவான அவனை வேரே பற்றினதும்
பற்று; இயலாவிடல் கிறித்திகெல்லாம் நெடுமாவலதும்
நீனைவோடு அவனுடைய பிரகாரங்களில் ஒன்றைப் பற்றினதும்
அவனையே பற்றியதாகுமாகவானே பிரகாரங்களான கடலும்
மலையுமானவற்றில் ஒன்றைப் பற்று என்கிறாராகவுமாய்;
பிரதம்மசூத்திரங்களில் புக,வஜ்ஜுதைய பிரகாரங்களான
இந்த,ராதி,களுக்கு அந்தரிடாய்யாக அவனை உபாஸிக்கும்
முறைகள் கிறித்தகப்பட்டவனன்றோ அன்றிக்கே, 6 பற்றி
னதும் விட்டாலும் கடல் மலை உடல் உயிர் முதலானவற்றை
தூரித்திருப்பவனாகவே அவனிருப்பான் என்று அவனுடைய
பெருமைகைச் சொல்லுகிறதாகவுமாய்.

78.

* தானே பிரகாரியாதபொருள் 'ஜட,ம்' எனப்படும், தானே
பிரகாரிக்கும் பொருள் 'அஜட,ம்' எனப்படும்.

74. ஏற்றுக் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடத்தான்
நீற்றுக் நிழல்மணி வண்ணத்தான்—கூற்றெருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வாச்சடைபான் நீன்முடியான்
கங்கையான் நீங்கழலான் காப்பு.

பதவுரை.— ஏற்றுக்—(அர்ஜித்துமான) ஏருவாத
வாறுணர்மாக உடையவனாய், எயில் எரித்தான் (தன்னுடைய
அடியார்களின்) ரூப்புந்மையும் எரித்தவனாய், நீற்றுக்—
(பாபம் அகலுகைற்காக) சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டிருப்
பவனாய், கூற்றெருபால் மங்கையான்—(ஸரீரத்தின்) ஒரு
பாகத்தில் பதவியாகிய பாசிவதியை துரித்தவனாய், வாச்
சடைபான்—தொங்கின ஐடையுடன்கூடிய ஸாதகனாய்,
கங்கையான்—(பாபம் நீங்குகற்காக) கங்கையைத் தலை
யிலே ஏத்தினவனாய்ருக்கம் ஸீவன், புள் ஊர்ந்தான்—
(வேதத்தை ஸரீரமாகக்கொண்ட) கருடனை வாறுவதாகக்
கொண்டவனாய், மாசீவு இடந்தான்—(புக்கனாகிற ப்ரஹ்
ஸாதகனாக) சூர்ணியனின் மாசீவைக் கிழித்தவனாய்,
நிழல் மணி வண்ணத்தான்—ஒளித்த கலைமணி போன்று
உருவையுடையவனாய், பூ மகளான்—(கமலா ஸ்ரீமையத்
திருமார்பிலே) உடையவனாய், நீன்முடியான்—(மேன்மையைக்
காட்டும்) நீண்ட கீரித் தாசையுடையவனாய், நீன் கழலான்—
(கங்கைக்குப் பிறங்கிடமான) நீண்ட திருவடியை உடைய
வனாய் வண்ணவண்ணுடைய, காப்பு—சைகையாயிருப்பான்.

அவா—எழுபத்துநாலாம் பாட்டு. (ஏற்றுக்) இது இவ
னுக்கு ஏற்றமாகச் சொல்லுவானென்? அல்லாத ருத்ரனும்
இப்படி வேஷியாயன்றோ இருப்பது என்னில், அவனுடைய

அவதாரிகை—அவனே ஆஸ்ரமணியன் என்பானென்?
ருத்ரன் ஆஸ்ரமணியனாகக்கொண்டானோ? என்ன;

74. அவதாரிகை—புகுவானேயே அடைமகன்களும்
என்று சொல்லுவானென்? வெளி உருத்திரனாயும் அடைமத்
தருந்த பரம்பொருள் என்று கூற்றெருவென; அவனேயே

பிரகாரங்களைப் பார்த்தால் எப்படியைத் தோற்றும், இவனைப் பார்த்தால் எத்தனையிருக்கும் என்கிறது.

விவரம்:— (ஒத்திசைப் புள்ளியுடையது) சேவக, ரத்னாவாசன
திருவடையைத் தனக்கு வரலாற்றாகவுடையனாயிருக்குமாயிற்று.
அவன் அப்ரஸித, தி.மாயிருப்பதொரு எருத்தை வாரலாற்றாக

[illegible]

உரை:—தலைக்கீழ்க் குறையான தளக்கிச் சேரும்படி அறிவி
மாறு முடிபு, கிளித வரலாகுமாத 9 யா. யானம், பின்னர் ஆய்ந்த

பிரகாரியாகவும் கிணைத்துப் பற்றுகாக்காதோ? என்று அந்த உருத்திரனும் பாம்புநாணுக்குப் பரகாரமாய், பரிசுமாய், ரோஷமாய், சம்பந்தமுடிகாக்காதுமே பாம்புநாணு ஒருவனைப் பிரகாரி உயர்த்தி, பரிசுரிசாய், ரோஷிசாய், சகைகளுவிதுப்பவன் என்கிறார். உருத்திரனாணுக்குள் அகியைப்பாணுக்குமுள்ள வசிகிணை அடுக்காமல்காக்க அருளிய சகலது முன்னவன் பின்னவனுக்கு அடைக்கவாயில்லாது என்பது அருளும் இப்பாசகரம் ஆற்றுவார் சிவ ஸ்ரீமந்தருவானவையாறு என்ற உதும் அறிவிக்கலின் வாயை அடைக்கிறது.

வ்யா.— (எத்தான் புள்ளுச்ச்தான் காப்பு) அறிவுபெட்டை விளக்கவும் தமோருமை விஞ்சிவற்றும் தனக்குப் பொருத்தி விருத்தும்படி தான் அறிவற்றிருப்பதாய், அறிவின்றிக்கு உபவகவுணமாயிருப்பதான மட்டை வாழ்வுமாயுடையவன். “ஊபாடுறாவி கருதமாந்” என்று வேதத்திலேயே வேத, ஸ்ரேஸ்தானந்த சொல்லப்படுகையாலே அறிவே வடிவெடுத்த வளவிற்கும்கருட, சிற்றனை வாழ்வுமாயுடையவனுக்கு அமைக்கலப் பொருளாயிருப்பதாய், வாழ்வுமும் அறிவு பெட்டுக்கு உபமானமாயிருப்பவனுக்கு வாழ்வுமும் அறிவு வடிவாயிருப்பவனையுள்ளே அமைக்கலமளிக்கக்கூடியவன். தமோமயனை எகிக்கக்கூடியவன் சுத்தஸத்வமயனன்றோ ஊக்கியர். (எவிவகரித்தான் மார்விடத்தான் காப்பு) தன்னை அண்டியிருந்தவர்களைவிட திரிபுராஸூரிகளின் குடியிருப்பான

உடைபளுதிருக்கும். (எவியெரித்தான்) ஆஸ்ரிதரை ஒரு
வயாறுத்திலே அழிக்குமவன். (மொச்செந்தான்) ஆஸ்ரித
னுக்காகத் தன்னை அழியமாறும் இவன். [சீதனுள்]
77. “யயாஞ்சா” (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்

சீதனுள்... (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்
கட்டுப்பெயர்... (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்

நட்பு... “ருத,புராவை கரு”... (எவியெரித்தான்) ஆஸ்ரிதரை ஒரு
வயாறுத்திலே அழிக்குமவன். (மொச்செந்தான்) ஆஸ்ரித
னுக்காகத் தன்னை அழியமாறும் இவன். [சீதனுள்]
77. “யயாஞ்சா” (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்
சீதனுள்... (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்
கட்டுப்பெயர்... (ப,ஸ்மச்ச,தது) என்று ப்ராயஸ்சித்தம்

“மத,யம் ரீதவா ரு,ருத,ராயம்ஸ்ச க,தவா

ஸ்தேவம் க்ருதவா ப்,ரஹ்மஹதபாயஸ்ச க்ருதவா ।

ப,ஸ்மச்ச,ததோ ப,ஸ்மஸ்ப்பாயஸ்சநோ

ருத,ரத,பாயீ மூத்யதே ஸ்வபரஸ்பா ॥”

[ரத,பாயம்ருதி]

பன்னும் அவன். (சுந்தரமங்கலம் 108-வது தாள்) கண்டால்
மாமஹாமான் வடிவு இவனது. (சுந்தரமங்கலம் 109-வது
தாள்) ஒரு மந்திரைபத் தனக்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கும்
அவன். (பூதகவியல் 78. "அவ்யயா ஜானி வியுயா"
(அவ்யயாரதா ஜகதோ விஞ்ஞபத்) என்னுமவனைத்
தனக்காக உடைபவன் இவன். (பாதிசகலபாசன்) ஸாதக

பிற் சிறுபாத்த 100 பாப்பதினைய துரிக் உபவக்யம், ஸாதகத்து
மயசகலம் 68 பாப்பதினையுடையபுண்பவக்யம், பாவகார்த்து

[கவினைக் குடித்தலும், குருதராக்யமும் பன்னினுதும்,
திருடி கனும் ப்ரஹ்மனைத் தி மசய்தலும், சரம்பநிம் பூசிக்
கொண்டு, சரம்பனாவான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு,
ருத்ரனை வினைத்துக் கொண்டுருப்பானான் (முக்கொண்டப்பட்ட)
எவ்வாறு - எவ்வகையினின்றும் நீங்கப் பெறுவான்.] எவ்விதபடிபே
தகரிக் கவினை தரிசனையுடையவனது முதலான பாவங்களுக்கும்
பிரகாரிபக்தம் பன்னுதவன் என்பது தேவத உடல்
ஸாதகமும் நீங்காது (சரம்பநிம்) பூசியிருப்பவனாகையாலே
பிரகாரிபக்தமேயுடையவன். "நெதேவத, மத, பந்தா"
"அகநம் அருண்மயிவத, அம்" முதலான வேக, கைக்கிப்பள்ளதும்
புறநிபாஸதாம், கண்டாரி கணிகைப்பதற்கும் சிழிப்போலே
குணமீத்திருண்ட மணி போன்ற அப்ரஹ்ம நிஃபமக்கள விக்ர
ணத்தைபுகுடையவனுக்கு அடைக்கலப்பாருளாயிருப்பவன்.
(சுந்தரமங்கலம் மங்கையால் பூமகனான் கரப்பு) தக் பார்த்தின்
ஒரு பாத்தியேவ தகனின் பெண் என்றும், மலமகன்
என்றுமே பிரஸித்த, பந்தரிருக்கையாலே ஒரு பிரகருக
மந்திரையுடையவன் "அவ்யயாரதா ஜகதோ விஞ்ஞபத்"
[வாதத்-கம் 4-4 12] [விஞ்ஞபத்தியால், இவ்வுயிற்றிற்
காரணியாயிருப்பவன்] "ஸாவரீம் ஸர்வபூ, காராம்" [பூதகவியல்]
[எவ்வாறு பூதங்களுக்கே காரணியாயிருப்பவன்] என்ற பேதத்
திலும் பிரஸித்த, பந்த அக, கஜக, ம்மாதாவான தாமகையான
நிஃபமதர்ஷியுடையவனுக்கு அடைக்கலப் பெருளா
யிருப்பவன். (பூதகனான்) இரட்டுற மெழிதலாய், பூபூ, ம்மாத, க்
எவ்விததகவுமாய். 'பூமகன்' என்ற பூசிக் காரும் திருமகனா
யும், 'பூ': ம்மாதபூத நிலமகனாயும் குறிக்கும். (பாதிசகல

வேஷன் அவன். (கேள்படியான்) ஆதி,ராஜ்யவாசகமான திருமுடியை உடையவன் இவன். (கங்கையான்) பாவ நார்த்த,மாக கங்கையை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (கேள்படியான்) அந்தத் தீர்த்த,பு,வதையான கங்கைக்கு உத்பாத,கமான திருவடியை உடையவன் இவன்.

மாக ஜடாமத,யத்துலே துரித்தப்பட்ட கங்கையை உடைய நான் (க.த.த. துரிதப்பா)வை பெரியத,நவமையை வரலுறாமாக உடையனாய். ஆதா தன்ரேரதி,யான ஹி,ஸ்யன் மார்க்கம் பார்த்து பொலிட்டவனாய், சீரமலாமான கீலாத்தம் போன்ற ஷா,வாயுடையனாய், புஷ்பகிவாஸினியான பெரியவிராட்டி யானை து,ஸ்யவலிஸியாக உடையனாய், ஆதி,ராஜ்யவாசக மான திருவடி,பிஷுக்கத்தை உடையனாய், கங்கே,நாதிபத்தி ஸ்த,ராமான கீலா திருவடிகளை உடையனான ஸர்வேஸ் வர ஹி,ஸ்ய ராசாஷ்யாய நக்சம்

74.

யான் கீள்முடியன் (கேள்பு) கான ஒருவனைக் குறித்தத் தவம் செய்வன் என்பது நோற்றத் தொங்கும் உடையையுடைய இவன். "ஆதி,ராஜ்யவாசகம் பு,வாமகம் கா தே பிராமகம் கிவ வொனாய்" [நானே! உன் கீடம் கீயே ஸிவலோக சக்ரவர்தி டென்பதைக் கீட்டித் தருகிறத] என்மிறபடியே தானே ஸர்வேஸ்வர சக்ரவர்த்தியென்பது நோற்ற கீண்ட கீட்டத்தை தரித்தவனுக்கு அடைக்கல்ப் பொருளாயிருப்பன். (கங்கையான் கீள்முடியன் (கேள்பு) "பாவநார்த்தம் ஜடாமத,யே த,த,த ஸிவா நார" [தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ள, பரமபுருஷனின் பூர்பாத,கீர்த்த,மான கங்கையைத் தலையில் தரித்தான் இவன்] "யச்செ,வஸிஸ்ஸுதஸித்ப்ரவரோத,கேக தீர்த்தே,க ருர்த்தி வித்,குதேக ஸிவ, ஸிவோட்ட,த்" [புக,வதம்] [ஸவதுடைய திருவடி கழுவிப் கீரைத் தலையில் தரித்தவனுள் இவன் இவனாக (பரிசுத்தியுள்ளவனாக) ஆனானே] என்மிறபடியே பரமபுருஷனின் பூர்பாத,கீர்த்த,மான கங்கையைத் உக்கிரப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளத் தரித்தவன் அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்த,ராம மாக கீள்முடியனாகத் திருவடியுடைய திரிவித்ரமனின் அடைக்க லப் பொருளாயிருப்பன். இக்காரணங்களால் "பரமபுருஷனே ஸர்வேஸ்வரகாஷகன்" என்பதும், இவன் அவனாக் கஷிக்கப்படு பவனே என்பதும் தெளிவாதெது என்று கருத்து.

“ஏற்றான் - எயிலெரித்தான் - நீற்றான் - கூற்றெருபால்
மங்கையான்-வாச்சடைபான்-கங்கையானான் அவன், புன்
னூர்த்தான்-மாச்சிடத்தான் - நிழல்மணிவண்ணத்தான் - பூமக
னான்-நீன்முடியான்-நீன்கழலான் காப்பு” அவனுடைப
ரணை இவன். “உடலுமுறியும்” என்றத்தோடு இவனோடு
வாசியிலும் அவனுக்கு பேரடிமாயிடத்தில். 74.

75. காப்புள்ள புன்னக் கழிவு மருவினைகள்
ஆப்புள்ள புன்ன வனிழந்தொழியும்—ரூப்புள்ளிக்
சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே நினைபுயை
வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

பதவுரை:—உன்னை உன்ன—உன்னை மிகைத்தால், காப்பு-
காவல் தெய்வதைகள், கழிபும்—நீங்கும்; அருவினைகள்—
கொடிய வனைகள், உன்னை உன்ன—உன்னை மிகைத்தவுடன்,
அப்பு அனிழந்து ஒழியும்—சுட்டிவர்த்து எரிக்கும்; உன்னை
சிந்திப்பார்க்கு—உன்னைத் தவறவப்பவர்களுக்கு, ரூப்பு
இல்லை—சுருத்தளம் முருவிய ஆறு விகாரங்களும் கிடை
பாடும்; திருமாலே—பஞ்சமீகாத்ருள எம்பிரானே! நின்
அபுயை—உன் திருவடிகளை, வந்திப்பார்—வணங்குமவர்கள்,
வழி காண்பர்—அச்சிராதி, மார்க்குத்தைக் காண்பார்கள்.

அவை—எழுபத்தைத்தாம் பாட்டு, (காப்பு) பேரடிமாயிருத்
துள்ள உன்னையுரைப் பதிப,த்த,கமெல்லாம் பேரம்பாள்விறது.

“ஏற்றான் எயிலெரித்தான் நீற்றான் கூற்றெருபால் மங்கையான்
வாச்சடைபான் கங்கையானான் அவன், புன்னூர்த்தான் மாச்சிடத்
தான் நிழல்மணிவண்ணத்தான், பூமகனான், நீன்முடியான்,
நீன்கழலான் காப்பு” என்று அவ்வயம். 75.

75. அவதாரினை:—தன்னை நர்வரன் என்று அபிமானித்
திருப்பவனாய், பிறகையும் அபிமானிக்கச்செய்வனான உருத்
நிரனுக்கும் எககளுள் உன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தடை
கொள்ளும் நீக்கியிடும்; நன்கழியின் நடப்பதும் நேரும்
என்புரை.

அளித், பாதி, களாலுண்டான பந்தம் உன்னை நிறைக்க
தெயிலும். (மார்ச்சியா 1.) காப்பும் அருவினைகளும் போன
அதி, காரிகளுக்கு. மூப்பாவது கைவலயம். அன்றியே,
ஷட், ப, ரவனிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகவுமாம்.
(மார்ச்சியே) ஈராவான் லெவதத்தீரயத்தாலே ஆராயப்புக்
களும் ப்ராயஸோதித்த ஹத, யஸ்ஸராத பாயம் நாம் பெறுங்கு
மததனையன்றோ என்று உணர்த்துவாளொருத்தி அருகே
உண்டென்கிறது. 79. "வாசினா ராசவலாந் மர்யாசிர சூக்ஷ்மா.....
ரஜஸ்வரவத்யாநா சூர்யாசினா பரஹ்மயா" (த, ரஸீதாம் ராவண
ன்யாஹம் மர்ஷயாயீஷா து, ச்ய, லா... .. ராஜ்யம்மர்ஷய
வமாயநாம் குர்வதத்தாம் பராஜ்யயா ||) என்னுமபடியே,
(கன்யாபுரவ வந்தகிரோர் கன்யா வ, 1) உன் திருவடிகளிலே
விழுவாங்கன் நல்ல வழி காண்பர். "வழி" என்று, அர்ச்சிராதி,
யாகவுமாம். பரமபத, ம்மோகிள பரமபத, த்துக்குப்போம் வழி,
நாகமபோலே பெலலாதாபயங்குமும் நாகததுக்குப்போம் வழி.

(மார்ச்சியா 1.) 56 "மயூரமஸ்துநா ந கீரவாநா" (பிரபு, ரஹதக் கையில கொண்ட தன்னுடைய கிருகங்களைக்
கையினாலே கொடுக்கி, அவனுடைய கரத்தினால் பமன் (பின்பு)

பாபா கப்பலுக்குக் கப்பல் உன்னை அருமைக்குக் கொண்டு
போம். ஆகவே உத்தரத்தா கற்ற ராசுக்குக் கொண்டு ஏற்றும்
பிரசாதி பக்தன் கொடுக்கின்றானவனே! உன்னை அரு
மைக்குப்பார்க்கு துரத்தினானா ஷட், ப, ரவனிகாரங்களும்

ஸர்வேபகாரனின் அநீதங்கரிகளாழிவிட்ட இவர்களுள்
குற்றத்தாதக்காரனாகவந்த அம்மோமிக்லை என்று தமையகலே
இவர்களை விட்டு ஒதுக்கிற்றும். இப்படியுமுண்டோமெனில்
இவர்களிலே ஒருவருள் பமன்—

ஸல்புருஷமயி, லீக்ஷய பாயஸூஸ்தம்

வத, தி பமா கில தஸ்ய கர்ணமுதே |

பரிஹர மது, லுதித, நப்ரபநநாத்

ப்ரபு, ரஹத்யந்ருத்தும் த ஸவஷ்ணவாதாம் || (வி-பு 9.7.4)

[பிரபு, ரஹதக் கையில் கொண்ட தன்னுடைய கிருகங்களைக்
கையினாலே கொடுக்கி, அவனுடைய கரத்தினால் பமன் (பின்பு

81. "गुणाकुमारः" (புணாகுமார:) 82. "गुणतिष्ठ कुमारिणी"

அரசு சிறைத் திட்டம் கீழ்க் கட்டிடம் கட்டி (1) அதுபயனிக்கப்பெறுவார்கள். மாவட்டவாழ்வே போகக்கூடியவர்கள் வந்துடும். "மூப்பர்களைச் சேர்த்துப்பார்க்கலாம்" என்று கூறியும் அநுவினைகளும்

வி. வி. திருநாலைப் பன்னாமாவதிப்புகேடுகளைப் பிறத்த பம்புகள் உண்டா? நிறிய அறிவுண்டானவுடன், சூரியன்க்கண்ட இருள் தன்னடைபிய நீங்குவதுபோலே நீங்கும். அருங்கைக்குக் காரணமான அகித்யை (அஞ்ஞானம்) முதலானவற்றுக்குக் காரணமான விரிவாய்ந்த, நமசிவாய நீங்குமிறப்புவை அநஞ்சிஞர் - லோக - (ஐயப்பனின் சிந்திப்பார்க்கு இவ்வ) ஸப்பாவது - கிறத்தனம். இவ் பிராக், விரிவாகுக்கெல்லாம் இயல்பான ஆறு கிரகங்களுக்கும் உடன்குணம். அவையாவன:- அஸ்தி (உனதாதிநன்) ஜுவேத (பிறக்கிறான்), பரிணமித (மாறுத உடைகிறது) வ்யாகித்யேத (யனரிச்சுவடைகிறது), அபச்யிதே (நிறுவதுதக் குறைவாகுக), சிங்ரயதி (மாணமுடைந்து அழிவாய்) சக்தி (சக்தி) சக்திக்குக் காரணமான ஆறுநிலைகள். இவ்வாறு வ்யாகித்யும் உண்டான நிலைப்பவர்களுக்கு இவ்வியைச் கிறது. அன்றிக்கே - அவனைப் பார்ப்பவரையும் நிலையாமல் ஆதர்சார்திகது ஸாத, ஸமகமார்தநர். நிலைக்கும் அவைய நிலைப்பவர்க்கும் காப்பும் அந்நிலைகளும் கழியும்; ஆயினும் எனதுமே புகுவது, ஸ்வயமில்லாமலாவே சித்தபாகம் போல் நிரூபகைபோலே 'ஸுப்' எனத்தக்க அவையமோகும் உண்டாக்கிவிடும்; சித்தநரைவிற இக்கைவையமோகும் உண்டான ஸாத, ஸமகமார்தநர் உன்னுமல் (நிலையாமல்) பார்ப்பவரையும் சிந்திப்பவர்களுக்கு இவ்வியைச் கிறதுவாயுமாம். (திருமாயே) ஸாரியோவான் தன் ஸ்வாதந்நிரிபத்தாலே பார்ப்பவனை ஆராயப்புக்குதும், 'இவ்வுலகில் பரபம் செவ்வாதவன் யார்?' என்று கூறி உசிதமான உபாயக்களாவே அவனைப் பார்ப்பவனை மறக்கச்செய்யும் தையும் அருகன்றிக்கிற ஸாதகையே இவ்விர்த்தத்தில் ஸுபமிக்கி என்கிறார். (ஐயப்பின் திருமாயே) 'யுவராஜா' (ருக்-கிஷ்ணுஸாதகம்) [பொளகை கயவதயுடைபவன்; சிறிது குமரத்தையிருப்பவன்]

50. "उपासन् भवा स्थितिः इति न समासकारणं प्रत्ययान्वितिः" (உபாஸநம் த், குவா ஸ்மிருதி: த், ர்ஸாநஸமாநாகாரதா ப்ரதயஸைதாபத்தி:) 51. 'विशते नदन्तान्' (விஸதே தத, தந்தாந்) என்னுமனவும் சொல்லுகிறது.

தலை சங்கிரகம் உதகக் கின்று ஸர்வாதி, கருண உன்னை ஆஸாரயித் தாமரைகள் மத்யு ப், தவா தி, யானகயா, ன ஒரு கருவதன், த், தி, ர், க், த உபவிஷ, த், ப், ர், க், களி, னே

[குறினமுடைபகரிகளுள் தெரிந்தவனைப் ப்ரதந்மனை அந்தப் ப்ரமாத்மனையே (ப்ரமாத்மனையெனக்கொள்) அந்தித் த், யானம் செய்க்கடவன்.]

உபாஸநம் த், குவா ஸ்மிருதி:

த், ர்ஸாநஸமாநாகாரதா ப்ரதயஸைதாபத்தி:

[உபாஸநம், கிரகண கிரகண, பாசிப்பதற்கு ஸமானமான ஆகாரத்தை உடைத்தாடுகக்க. ப்ரதயஸையிடுக்கும் தன் மையை அடைதல் (ஆவிய இப்பத, ந்கனெல்லாம் ஒரே பொருளாயுடைபகவ.)]

"ப, க்த்வா மாமி, ஜாதாதி யாவாத் யஸ்சாஸ்யமி தத்த்வத:।

ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஸதே தத, தந்தாந்।"

[சூ.த 18-55]

[(ஸ்வரூபத்தினாலும், கைபரூபத்தினாலும்) நான் எப்படியிருக்கிறேனோ, (குணத்தினாலும், விபு, கிரிதினாலும்) நான் எம்மாதிரி யிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை ப, க் திரிணம் உன்ன படி அறினீருள், என்னை உள்ளபடி அறித்து, அதன்பிறகு, அந்த ப, க் திரிணமேயே என்னை அடைகருள்.] என்று ஸ்ருதி யிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லியபடியே ஸ்ரவணம் (சான்றி ரங்கனிலிருந்து ப்ரமாத்மனையெக் கேட்பது), மனனம் (அவனைச் சிந்திப்பது), த், யானம் (ப்ரமாத்மனையெத் த், யானப்பது), உபா ஸனம் (அவனை உபாஸிப்பது), த், ர்ஸனம் (அவனை நேரே கண்பது) முதலான கிரகண உடையதாய், தினந்தோறும் வளர்க்கு வருவதான ஸாத, உப, க் திமார்த்த, த் திரிண சஞ்சல மிகுலமம் ஊன்றின்று ஸர்வோவரணை உன்னைத் தெரநு மின்றவர்கள். (வழிநின்று) விடைக்கும் புலனுக்கு இதனை உபாயமாக இவர்கள் கிரகணகயாநே, இந்தனை அருமையுடையென்படி ஸங்கல்பித்து வைத் திருக்கருள் எம்பெருமான்.

(மொழி மொழி நின்று முத்தியோயாவர்) மத,ரூ,தவாதி, வான வேத,த்தித்தொண்ட வடிவை உடையவராவர். 33. "ஸ் ஜாந்திரயசர்வ ச்வேன க்வேனமிநிஷயநே" (பாஞ்சுஜ்யோதி ரூபஸம்பத்,ய ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே) என்கிற

"ச்வேன க்வேனமிநிஷயநே ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே,என்று ஸ்வரூபத்தையா பிரதிபதிக்கும் பரமன்ருவான ஸ்வரூபாவிர

ஆகையாக், புவரூபம் அகணானபெரிதிலும், இந்த ஸாத்ய பூத்தியும் புகள்களான (பலத்திற்குத் தனிக்காரணமான) அபிபாதிதது. அவை 'ச' பரமனாக நின்றிருக்கும் பரபன்னர் களுக்கு ஒரு முத்தியும் உடையவர்க்கென்பதையும் புகளை யளிக்கின்றன என்பொருளாக. ஆகையால் இவனுக்குப் புகை பாத,னும் புகைகளையும் எம்பெருமானேயாவனான். முயற்சி யின் பாகுமை உடையதாகலுக்கு, அத்தவணையத்தின் (அவனே உடையவன்) ஆம் பாகுமுறியின்) பெறுமை பரபன்னுக்கு, உடையவனாக முத்தியுறு என்பது நமாவதைத் தெரூழிறவன். பர பன்னன் யார் பரமனானோ முத்தியாக நின்றதுத் தெரூழிற வான். (வருவா முத்தியின்ற முத்தியோயாவர்) உள்ளதை உன்னைய உயர்ந்து உயர்முறியாகையாலே எக்கவலத்திலும் நட்புவுதவற்ற மகாத்மபுகளிலே.

ஏன ஸம்பர்ஸாதே,நாஸ்மாச்ச,ரீதாத் ஸமுத்த,ரய
மதம் ஜ்யோதிரூபஸம்பத்,ய ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே :
(சு,ரத் 8:12:2)

[இந்த ஜ்வன் இந்த வரீரத்தினின்றும் கெம்பிப் பாஞ்சுஜாதி வான காரணனை அனுகி, ஸ்வரூபப்பாத்தியகடிகளுள்.) வந்து பரமபராய்வமாகச் செங்கடப்படும் தன் ஸ்வரூபத்தின் ஆளிர்ப்புவத்தை உடையவராகப் பெறுவர்கள். 'மூத்தி' என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (முத்தியோயாவர்) மொகவும் என்பது புதிதாக உண்டாகும் ஒருநிலைவந்து; லோக்குதி ஸம்பந்த,த்தானே மகாத்மபுகட்குத் தன் ஸ்வ ரூபத்தை மகதனின்றி அடையப்பெறுகையெயாகும் என்று உணர்த்துகிறார்.

படியே. (படிவீதி 10-5) பார்ப்பா பார்ப்பவர்கள் ஒரேதும் குகை
யாதபடி பரம்பத, ததைக் கொடுக்கும் திருவுலகாதத
நீர்மைகைய உடையவனுடைய திருமலை. "மண்ணைத்
தீரான்" என்று லம்பு, த, தி, யாகவுமாய்.

(படிவீதி 10-5) திருவர்க்கொருவர் ஒதுவித்துப்
பேருகை. (படிவீதி 10-5) திருக்கோன கவருபதை
புடைவராவர். (படிவீதி 10-5) இத்த லம்பு, த, தி,
மூன்று திருமலைக்கு. எம்பார் விடுவோர் அதுவித்தி, க்கும்
பாட்டு. 76.

புடைவராவது உடைவராவது (படிவீதி 10-5) திருக்கோன கவருபதை
புடைவராவர். (படிவீதி 10-5) இத்த லம்பு, த, தி,
மூன்று திருமலைக்கு. எம்பார் விடுவோர் அதுவித்தி, க்கும்
பாட்டு. 76.

அவனை வழங்கித் திருவர்க்கொருவர் ஒதுவித்துப்
பெரும் என்பது ஒரேபத, ததைக் கொடுக்கும் திருவுலகாதத
நீர்மைகைய உடையவனுடைய திருமலை. (படிவீதி 10-5) திருக்கோன
கவருபதை புடைவராவர். (படிவீதி 10-5) இத்த லம்பு, த, தி,
மூன்று திருமலைக்கு. எம்பார் விடுவோர் அதுவித்தி, க்கும்
பாட்டு. 76.

வயா: (வெங்கட முத்தொழி, பூமரூதே இருந்தான் அகநாயுடைததான் திருக்கோவலுதும். "விண்ணகமும்" என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வெங்கட முத்தொழி, தாக்கு இடததும் தின்றும் இருத்தும் கிடத்தும்

உரை:— திருமறையிலே தந்துதான் வயா: அகநாயுடைததான் திருக்கோவலுதும். "விண்ணகமும்" என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வெங்கட முத்தொழி, தாக்கு இடததும் தின்றும் இருத்தும் கிடத்தும்

77 அவதாரிகை:— திருமறையிலே தந்துதான் வயா: அகநாயுடைததான் திருக்கோவலுதும். "விண்ணகமும்" என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வெங்கட முத்தொழி, தாக்கு இடததும் தின்றும் இருத்தும் கிடத்தும்

வயா:— (வெங்கட முத்தொழி, பூமரூதே இருந்தான் அகநாயுடைததான் திருக்கோவலுதும். "விண்ணகமும்" என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. (வெங்கட முத்தொழி, தாக்கு இடததும் தின்றும் இருத்தும் கிடத்தும்

வ்யா— (கடத்துமேல்) உடம்பம் மலம் வளர்ச்சி வாய்நிறம்) இவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு போகிய நியுத்திரபடி. உமன் வகர்) தானே வதது நோக்கினகிடம். 77.

78. திடீரார் படுவா ரெழுதெஞ்சே! வேழம்
தொடர்வான் கொடுமுதலை ஆழந்த--படமுடைய
பைந்தாகம் பன்னியார் பாதுமே கைதொழுதும்
கொய்தகாசப் பூபே-து கொண்டு.

பதவுரை: வேழம் உருக்கராபுரத்தார், தொடர்—
(விரிசுந்தவ நம் பதது) கொடுத்தவர்த்— வான் புகழ்ப்பன்ன,
கொடுமுதலை—கொடுத்தவன். ஆழந்த—கைண்டை
லும். படம் உடைய—படத்தை உடையவனாய், பைநாகம்
பன்னியான்—பாந்தருக்கம் திருவெந்தை முகங்கைத் துருப்
படுக்கையாக உடையவனாய். கையிறந்தவனாய்.

ஆயன் தற்பது இருப்பது கிடப்பது கிடப்பதான வாய்
பார்க்கின் வாய்க்குத்தாய் தாங்கின வாய்க்குக்கொண்ட
னாம்பாடிகுத்தாய் பொன்னாழி தெரியாது அந்தபாம்ப
விட்டோடிப்போம். 77.

(என்றும் கெடும்) இவ்வனுசந்தானத்தை உபாபயத்தியுடன்
செய்வாய் வேண்டா; எல்லாபெரியோரைமகிச் சொன்ன
தும் இடரிகெடும். “தாய் பேர் சொல்லக் கலையம் பொய்ய
பேரே” எனப் பெரிபவர்க்கான்பின்பா. (கின்றான் இருக்
தான் கிடந்தான் கிடந்தானே என்றும் கெடும்) அவன் கிடப்பது,
இருப்பது, கிடப்பது, கிடப்பது ஆகிய செய்களை நினைத்
தால் இச்சேதனை நீக்கும், இருத்தும், கிடத்தும், கிடத்தும்
செய்த பசுவங்கனின் பபன அழிவும். (திடீர் கெடுமாய்) இச்
சேதனை நானே வரவழைத்துக்கொண்ட இவ்வகைத் தன்
பங்கன் “கருமெழுதே கைகிடபொடித்துறகன் பார்த்தனவே”
[பெரியாழ்-திருந்-43] “வரேனா மறிகடலே” [பெரியிருந்-54]
என்றபடியே பேரவாழி தெரியாதபடி நாமே கைகிடபுப்
போம். (திடீர் கெடுமாய்) அகிலநிக்குத்தியைச் சொன்ன இது
புகழ்ப்பாப்பி முதலான இஷ்டப்பாத்திக்கும் உபவகணம். 77.

பாதலை — சிறுவனாகிய, தாகம் கொய் பூம் போது
கொண்டு — முயற்சி செய்துவிட்டு, கொடிய பம்பட் அழகிய
புறவாய்க்கொண்ட, கை தொழுதும் — எணங்குளோம்;
தெஞ்சே — மனம்! எழு — (இப்படித் த, முயற்சிக்க)
புறவாய்க்கொண்ட, (இப்படித் த, த, த) ஆர் இடர்
பழவார் — தன் (இந்த) பாதலன் உறுதியுடையவர்கள்?

அவா — எழுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (இடர்தயாகத்) த
துக்கப்படுகைக்கு எங்கையுண்டோவென்னில், போராய்
தெஞ்சே! இனி நம் பக்கம் இடர் வந்ததாயில் முதலை
பட்டது படுமிதனை.

வயா — (இடர்தயாகத்) ஆணையத தொடருவதான
கொடிய முதலையை முடித்த. “குழ்ச்சி” என்று வஞ்சித்த

அவதாரிதை — அவன் எங்கே செவித செவியுண்ட
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை

உரை — (இடர்தயாகத்) அவன் செவித செவியுண்ட
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை

அவதாரிதை — இப்படி கீழ்க்குந்தும் இடர்தயாகத்
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை

வயா — (இடர்தயாகத்) அவன் செவித செவியுண்ட
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை
அவதாரிதை, அவன் செவித செவியுண்ட அவதாரிதை

79. கொண்டாண் வல்லால் கொடுத்தாரை பார்ப்பழிப்பார்
மன்றா வெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்டாரை
நீங்குக தோய நிமிர்த்தியே நீங்குகம்பி
வாரங்கை தோய வடுத்து.

பதவுரை— 'மன்றா' என—('மூன்று அடி) மன்றைக்
கொடு' என்று, மாவலியை இரந்து—மஹாபுஷ்யம்
பாசித்து, ஒன் தாரை நீ—(அவனால் வரக்கூடப்பட்ட)
ஒளிவொருந்திய நீத்தாரை, அங்கை தோய—(உன்
னுடைய) அரங்கை திருக்கையிலே விழுத்தவுடன், நீங்
குகம்பினார்—பரந்த ஆகாசத்திலிருக்கும் தேவர்கள், அங்
கை—(உன்னுடைய) அழகிய திரைத்தோள்களிலே, தோய—
அணையும்படியாக, அடுத்து நிமிர்த்தியே—விசைவாக வளர
விடையா? கொண்டாண்—(தன்னுடையமைவைத்) தனக்
காகிலிக்கொண்ட எம்மாராண், (பழிப்பார்) அல்லால்—
பழிக்கருக்களை தவிர, கொடுத்தாரை—(தன்னுடையமை
வல்லாதவரைத் தன்னதாக அடங்காவிடத்துக்) கொடுத்த
மாவலியை, பார் பழிப்பார்—பழிப்பவர்கள் பார் உள்ளா?

அவனுக்குத் துணையும் வேண்டாம். காட்டினே
யிருக்கும் ஒரு புகழையும் என்கிறார். முதலாழ்வார்கள்
காட்டினேயே நிமிர்த்தவர்களே. (காகப்பூ) காகப்பள்ளி
மதுக்கு காகப்பூவே பொருத்தம் என்றமாம். (இடரார்
படுவார்) அவனுக்கு இப்படி அடிமைசெய்யாமல் விட்டுத்
தப்பப்படுவார் ஆ? (எழுதெஞ்சே) எனக்கு பல்பமான
தெஞ்சே! அவனுக்கு அடிமைசெய்ய எழுந்திரு. (இடரார்
படுவார் எழுதெஞ்சே) தெஞ்சே! இப்படி அவன் திருவடிகளிலே
பும்போதுகொண்டு தொழுதால் நீ தப்பப்பட இடமென்கிறேன்;
இனி, கம்பிடம் இடர் வந்ததான்க் முகனைப்பட்டதபடுமத்தனை;
ஆகையால், இடரீப்படுவோமே என்று கைங்கமம் அவனைத்
தொழ எழுதவாரக என்கிறாராவதாம்.

78.

வ்யா:— எழுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டானை) கு, ணமே குற்றமாம், குற்றம் கு, ணமாய்க்கிஃ கும்ஸாரம். சாவனனோபாதி வத், பனாய்க்க ஒளத, சம்பகு, ணம் துவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே தன்னதான பூ, மிகைய அவனுக் காக மேலெழுத்திட்டு அவன் கொடுத்தானாக துவன் கொண்டத்தை. தன் கையிலே நீர் வார்த்தவனைப் பாதா

அவதாரிகை:— ஆழி+ரீக்காகத் தன்னை ஆழிய மூறிக் காரியம் செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்: ஆழி! ஹம் இத்தயாஸுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாகக்கிக் காரியம் செய்தாலோ? என்கிறார்

உரை:— 'உன் விழுதயில் ஏகதேயமான பூ, மிகைய எளக்கத் தாலேணும்' என்று மஹாபூ, மிகையச் சென்று அர்த்தித்து, அவன் மறுக்கமாட்டாமல் 'உளக்கத் துத்தென்' என்று தூசரை சாய்க்க, உபுவிப வந்த உக்யூ, ணரவின் கீரானது, கொடுத்து வளர்த்த உபுவிப கிருக்கையிலே

அவதாரிகை:— அடியளிக்காகக் காரியம் செய்யவதை வேறெங்காவது கண்டோம்? என்க: அடியானுள் இத்தானுக் காகத் தன்னை இரட்டாளனாகக்கிப் பழிகம்த்து, 'நகரூப்பவனே பொழிலக் கேள்பவனல்லன்' என்னும் தன் தன்மைபையும் மாற்றிக்கொண்டு காரியம் செய்ததைக் கண்டுகிறோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(மந்தர என இரத்து) பிரானே! உன் செவத்திம் ஒரு பதநிடாய், 'வாமனன் மன்' எனப்படுவதான இத்த பூ, மிகைய 'எளக்குத் தாலேணும்' என்று ஒருவனிடம் யாசித் தாயே! (மாவலியை) யாசித்தததான் பாசிகதாய். ஒரு ந, ணவனிடம் யாசித்திருந்தாய், "யாச்சுர மோகூ, ர வரமதி, கு, ணே" (கு, ணவனிடம் யாசித்துக் கெடக்காமற்போனாலும் சிறந்தது) எச்சிறபடியே எஞ்சிருக்குமே! ஒர் அஸூ, ணிடமங்கு யாசித்தாய்! "காத, மே லப், த, கார" (மோனவனிடம் யாசித்து விடப்பிபது கெடத்தாலும் சிறப்பினே) என்றபடியன்றோ ஆவிறு. (ஒன் தானா நீ) இரப்பிலே தழும்பெறிய இக்

(கீள் விசம்பித்தபாதி,) பாந்த விகம்பிலே ஆரமும் கையும் அடுத்துத் தோயும்படிக்கிடாக. அன்றிக்கே, நீள்விசம்பி லாள்—விசம்பிலுள்ளார் அழுவிய தோவிலே அணையவென்று நாம். நாம் ஆஸ்ரமிக்கவேணுமோ? தானே அந்ததி,யாம். நான் அந்ததி,யோ? என்ன (கிமிர்ந்ததில்லை) போ?

பத்ருசாகத் தன் விபு,வினாய 'என்னது' என்று ஆர், மானத்திருத்த அவன் குற்றம் பாராதே தானே சென்று இரந்து கீழற்று வாங்கிக்கொண்ட குற்றநி,காணவான், 'வழிசான், ஸர்வஸ்வாபஹாரி, தனக்கு அப்பகதிதம் செய் தவகைப் பாதுகாத்தலே தன்னிணவன்' என்றுத் போலே

பேன சிந்த மறையினால் (ஸக்தோஷிப்பாது) போல் (பிரட்டி) ஸக்தோஷித்தான்) என்ற கீர் விழந்ததும் வாயிய விதை வளருமாப்போனே வாமனனும்க்குறுநிலைநீர் திரிவிக்கிரமனும் வளரவில்லையோ? (கீள் விசம்பிலார் அங்கை தோய வியிர்ந்திடுமே) பாப்பையுடைய அந்தரிக்கப் கவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலுள்ள பிரமன் முதலான தேவர்களுடைய கழுவிய கையானது திருவடிகளிலே கொய்ந்து அஹ்நை விளக்க லாம்படி, நிமிர்ந்திடுமே? கீள் விசம்பிலே தேவர்கள் அனைவரும் ஒதுங்க சிழந்தரும் உன் திருத்தோள்களிலே அணையப்படி பாக வளரவில்லையோ? என்றமாம். (கீள் விசம்பிலார் அங்கை தோய வியிர்ந்திடுமே) கீண்ட கவர்க்கத்திலிருக்கும் தேவர்கள் அனைவரும் தங்கள் கைகளைக் கூப்பி வணங்கும்படியாக வளர வில்லையோ? என்றமாம். (கீள் விசம்பில் ஆரம் கைதோய வியிர்ந்திடுமே) கீர்த்தாரையேர்துததற்காகக் கையை மார் பனவும் உபரித்தி கீழ்நி நி,க்கேலத்தோடு திரிவிக்கிரமனாக வளருவானே, மார்பிலிருக்கும் திருவாயானது ஏந்திசிற்தும் கையிலே தோயும்படியாக வளரவில்லையோ? என்றதாகவு மாம். (அடுத்து வியிர்ந்திடுமே) அடியவனான் இத்திள் காரி பத்தைக் செய்வதில் தவறாமனே அதிவேகமாக வளர வில்லையோ? (அடுத்து வியிர்ந்திடுமே) மாலவி கையில் வர்த்த கீரும், பிரமன் திருவடிவிசக்கிய ஐஸும் ஒன்றுசேரும்படி அதிவேகமாக வளரவில்லையோ? (கொண்டாண்.. பழிப்பார்)

(கொண்டாட்சி) தன்னசென்று கொடுக்கப் புகுமுகில் தமது பூமியில் பரப்பிலில்லை என்று இருந்தா லாகாதோ என்று யூக்க, அது குணமாக தயிர்த்து நிற்கக்கூட உடமாவதே! மரபை நெல்லிலை வைத்துத் தெறிக்கவேறுமென்பாருண்டாபிற்றே? ஆராயப்பட்டான்? (மன்னாட்சி) தன்னதேனாகாதே, அதனை (மாவலியை)

பழிசொல்லுபதினென்று யூ, கொடுத்த மஹாபூமியை 'பூமியைத்' பூமியை மஹாசி, அஹாங்காரத்தாஸ்தன், ஆனா ப்ரகிருதி' என்று சொல்லியுண்டான அவன் ஐற்றங்களை ஆத்தான் சொல்லியுண்டான்? எம்-சரிசன் ஸ்வபாவம் குணத்திற்கு ஐற்றங்கட்கும், அதற்குத் தகுணமாக்கியும்,

பிரமோ இப்படிப்பட்ட அருஞ்செயலைச் செய்த உன்னைப் பழிப்பார் இப்படியில் சிறைநிற்கக்கூடுகனென்பாழிய, தன் தக்கதைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்த மாவலியைப் பழிப்பா ரிக்குமே! என்விருர் இத்த ஸம்ஸாரத்தில் குணத்தைக் குற்ற மாகவும் சற்றந்தை குணமாகவும் கருதுமவர்களே சிறைந் திருக்கிறார்களே! என்று வெறுக்கிறார். (கொண்டாட்சிப் பழிப் பாசல்லாம்) வாமனன் மன்னைத் தன்னதாக ஆர்முகித்திருந் தான் மாவலி. பிராட்டியைத் தனக்கென ஆர்முகித்த ராவணைக் கொன்றாற்போலே அகையும் கொன்றிருக்க வேண்டும்; ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. அவனிடமுள்ள வன்மைக்குணம் ஒன்றையே வேக்கி அவன் சற்றந்தையும் உன் ஸ்வரூபத்தையும் பாராமன், உன்னை இப்பாணாளுக்கிக் கொண்டு நீயே சுவனிடம் சென்று சீரேற்ற உன் பூமியை வாய்க்கிகொண்டாய், குணத்திற்குறித்த உன்ஐந்தைய இச் செயல்க் கோபாரினைவரும் இக்கிரமக்குணத்திலே நீராய்வுக வேண்டியிருக்க, உன்னை 'சிறிய வடிவைக் காட்டிப் பெற்றுப் பெரிய வடிவாகவே அளந்தகொண்ட வஞ்சகன்' 'தனக்கு தானம் கொடுத்தவனிடம் உள்ளதையெல்லாம் அபஹரித்த கள்வன்' 'தான் விரும்பியதைக் கொடுத்தவனைப் படுதழியில் (புத்தனத்தின்) தன்னியை' என்றெல்லாம் இவ் வுலகிற் பிறந்த பல பாவிகள் ஏகவிருந்தனே! (கொடுத்தாகா

அனார்த்தகிமர்! (நீர் தோய்விடுத்தோடு) மறுமதங்கு
படுமென்று அப்போதே, 'தன் விசுவாசம் தவறாத பிறை
அடுத்து ஆஸ்ரயிக்க நிமிர்ந்தாயே' என்றுமாம். 79.

80. அடுத்த கடும்பகைஞர் காற்றேனென் றோடி
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த விடத்தாலை
வல்லானன் கைகொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு
அல்லாது மாயரே ஆள்.

பதவுரை:— அடுத்த கடும் பகைஞற்கு — இயற்கை
மரகவே கொடிய எத்த நவரன் கருடாழகு, ஆற்றேன்
என்று—(தேர் நன்று) மறைக்க வல்லவனல்லென் என்று,
மொல்லி, ஒடி—வைத்துச் சென்று, படுத்த பெரும் பாழி—
(எம்பெருமான்) பள்ளிகொண்ட வெள்ள தருடமன்னித்
கட்டினை, சூழ்ந்த—சுற்றிக்கொண்ட, விடத்து அரவை—
விஷமடைப (அனார்த்தகிமன்) மாயவன், வல்லானன்—

செய்யும்படியன்றோ இப்பாழை என்று கொங்குநீர் நீர்
விசம்பியே ஆரமும் மாயவும் சென்று விசம்பியும்படி கட்டி
என்னுதல், அன்றிக் கே. நீர்வரும் மாயவரை மக் கைகொடுத்து
ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக எண்ணுவதாம். 79.

வரர் பழிப்பவர்) தன்னுடையதகைய பூமியைத் தன்னுடைய
தாக நினைத்ததன்வாயின், அதற்குடைய நீ வந்து கேட்கும்
போது, உன்னை இன்னுரென்று அறிந்திருந்தும் உன்னுடைய
பூமியை உனக்கெதிரேயே தன்னதாக அபிமானித்து
உனக்கே நீர் வர்த்துக் கொடுக்கவல்ல துணிவுடைய
மாவனியை 'புகழவனுடைய செவ்வத்தை அபகரித்தவன்'
'அணங்காரம் சிறைந்தவன்' 'அனார்த்தகன்மையுள்ளவன்'
என்று தூற்றவேண்டியிருக்க, அப்படியொருவரும் அவனைப்
பழிப்பாடுகியே! பழிபாடுதோடன்றிக் 'கொடைபாவி'
என்று அவனைப் புகழவுமன்றோ செங்கிதரிகள். குணம்
மிக்கவர்களைப் பழிப்பதும், குணமற்றவர்களைப் புகழ்வதும்
இவ்வுலகினரின் இயற்கையாயன்றோ இருக்கிறது என்று
வெறுக்கிறார். 79.

வளி மெய்யுடையவனாகக் கூறப்பட்டான், கைகொடுத்த—கையி
யெய்யே (தலை 4-வது 1-வது) கொடுத்ததனியவனும், கை
மேனி மாயவனாகக் கூறவாதும்—சிறுத்த திருமேனியை
யுடையவனாகக் கூறினான், தந்தரான எம்பிரகாசத் தலை
மற்றவர்களுக்கள் ஆன் ஆவரோ - அடிமைமா வர்களுமா?

அவ— எண்பதாம் பாட்டு. (அடுத்த) பரிதாபமில்
லாத ஆஸரித விரோதம் பிறக்கிலும் அவர்களைப்
பொறுப்பிதது. புருஷகாரமாக அவர்களைக் கைக்கொண்டு
சகிக்குமெனகிறது. அபயமென்று புத்த ஸ்ரீமீரீ, ஞானப்
பெருமானை “புதுவொட்டோம்” என்றவரைப் பொறுப்பித்து
36. ‘நாந்ந் ஈரீங்’ (ஆநகையநம் ஹரிஸரேஷ்ட,) என்று
அவரைக்கொண்டு அழைப்பித்ததென்போலே. பாதானத்திலே
ஸுமுக, மென்றொரு வர்ப்பத்தைப் பெரியதிருவடி அமுது
செய்ய நினைக்க. அதனை அறிந்து கவர்க்க, தநிலே
உபேந்த், மூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற இடத்திலே

அவதாரிகை— மஹாபுஷ்டி கர் கன்றுப் பூமிபைமீட்டு
பேசுக்கிறவனாவான், நுகர்க்க. வராத, தரணபரிசுரத்தோடே
விரோதத்து வந்து 37-வது மாயவர்க்குக்கரம், “ந ஸாமசி”
(ந காமாமி) என்றதக்கரம் ‘ந ஸாந்’ (ந தயஜேயம்)

அவதாரிகை— மஹாபுஷ்டியிடமிருந்து பூமிபைமீட்டு சகித்
தவனவையோ! “ந காமாமி” (என்னடிபார்க்கு விரோதி, களான
கர்களை ஒக்காலும் பொறுக்கமாட்டேன்.) என்மிறப்படியே
தவக்கு அந்தரத்தரண அடியாரோடு விரோதித்து வந்து
ஒருவன் பரணம் புருந்தாலும், ந காமாமி என்னும் வசனத்
துக்கரம், “ந தயஜேயம்” (ரணம் புத்தவனைக் கைவிடமாட்
டேன்) எனற வர்த்தவத்திற்கும் விரோதம் வராதபடி தன்னைக்
களணமடைந்தவன் அவனுக்கு விரோதி, பாயித்த தன் அடியா
ளிடமே ஒப்படைத்து அகலிக்கொண்டே சகிக்க
வல்ல அநினைத்தவன்குளு என்மிறு. எம்பெருமானதேவ
னெனத்தில் இத்திரனுக்குத் தப்பிபான உபேந்திரஸூயவதரித்
திருக்கும்பேரது. பெரியதிருவடியும் வினைத கிறவனாக அவ

திருப்பள்ளிக்கட்டிகைக் கட்டிக்கொண்டு விடக்க, திருவடி
பாதாளத்திலே சென்று தேடிக்கொணாமல் திருவடிகளிலே
வந்து இவன் கிடக்கிறபடியைக் காண்டு சிவிகையார்
சொல்லும் லாந்தரையை விண்ணப்பம் செய்ய, திருவாழியை
இவன் கையிலே கொடுத்து பலத்தை அளிப்பிக்க, பின்பு
திருவடி ஸ்தோத்தரம் பண்ண, கருணைபண்ணித் திருவடி
கையிலே அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்து காந்திதான்
என்றிற உபாக், யாதத்தை அதுஸந்தி, தது அருளிச்செய்கிருர்.

என்றதையும் விடந்தும் பாராதபடி அவன் வாகனிலே
காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே ஸோக்குவான்
ஒருவன் என்கிறார்.

தரித்திருக்க, பாதாளத்தின் ஸாமுகம் என்றொரு பாய்பை
அத்திருவடி அமுதுசெய்ய சிலக்க சுவைவற்றித் தாமுகம்
உபேத்திரனின் திரப்பக்கிக்கட்டிகைக் கட்டிக்கொண்டு
நாளைடைய, அதைக்கண்ட, திருவடி தேவதேவ, யாத உம்மை
யும் தாங்கும் என்று இரையை சீரே பறிக்கக்கூடமா? என்று
உற, 'உகின்றபுள்ளிட்ட என்சாவகையும் நாக தாங்குகிற
நீ என்னைத் தாங்குவதெது! என வலக்கை பொன்றை
மாத்திரமாவது தாங்குவாது?' என்று எம்பிரான் தன் வலக்
கையைத் திருவடியேன் வைக்க, வலக்கையழியின் பரதத்
தைபும் தாங்கமுடியாமல் திருவடி வலப்பற்றித் துதித்தசிற்க
அந்த ஸாமுகம் என்றும் நாகத்தைத் திருவடியின் கையி
லேயே அடைக்கலமாகக் கொடுத்து அவனைக்கொண்டே இவனை
தரித்த உபாக்ஸ்பாதத்தை அதுஸந்தி, தது அருளிச்செய்கிருர்.

வயா:—(அடுத்த பகைஞன்) பிறவியிலேயே உண்டான
பகையை உடைவவன், (கடும் பகைஞன்) கருடன்
பெயரைச் சொன்னாலும் பாடிபுகள் முடியவேண்டும்படி
பாடி அத்தனை கொடிய விரோதத்தை உடைவவன்,
இவனை விரோதி, ததுக் கொண்டவர் தப்ப முடியாத
என்கை. (பகைஞற்கு ஆற்றென் என்று ஓடி) 'இந்
தகைய விரோதி, போடு கோர் சிந்த என்னும் வாழமுடியாத'
என்றென்னிப் பெரிய வேகத்தோடு ஓடிச்சென்று.

வ்யா:— (அடுத்தவித்யாதி) அடுத்த—ஹஸ்துதத்ரு.
(கருப்பனாகலன்) திருவடிபோடு விரோத, விகொண்டால்
பிழைக்கப்போகாது என்கை. (அத்தேனென்ருடி) “பாழி”
என்று படுக்கைக்குப்பேர். (குடித்த) சுற்றின. (விடத்த
ரவை) ஸாஸ்பலுக்கு க்ருபாவிஷயமென்கிறது. (வல்லானன்
கைகொடுத்த) ப்ரஸத்தனானபோது அவனைப் பொறுக்க
மாட்டேனென்னுதே ருதிக்கவல்லனானவன் கையிலே
காட்டிக்கொடுத்த. (மாமேலி) காட்டிக்கொடுத்த பின்பு
வடிவிற்பிறந்த பெளஷக்யம். (மாயவனுக்கித்யாதி) எல்லா
அவயகை, பிலும் விட்டுக்கொடாத ஆஸ்சய்யு, நனுக்
கொழிய வேறெருவருக்கானாவரோ?

உரை:— பிறப்பே பிடித்த உண்டான தொன்றுகை
யாலே ப்ரத்யாஸைநாமம், பேர் சொல்லவே முடியும்படி
கொடி தான ஸாத்ரஸத்தை உடையனான பெரியதிருவடிக்கு
நேர்நின்று பொறுக்கமாட்டேனென்று பெரிய வேகத்
தோடே ஓடிச்சென்று, அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாய்ப்படி
விரித்த திவ்ய சிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு
விடத்த ப்ரயத்தாலே உபரிழுகிற விஷத்தையுடைய

(படுத்த பெரும்பாழிகுத்த) தே, உபவாகத்தில் உபேந்திரனா
யிருக்கும் இருப்பிற்குத் தக்கவாறு தக்கான அமைத்துக்கிடக்
கும் ஆதி, ஸேனாநித திவ்ய சிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்
கொண்டு கிடந்த. ஸாமூக்யனும் ஸரீர்ப்ரஸகையாலே, ஆதி,
ஸேனாநித நாகத்தை மூவளிட்டுப் பற்றுவிடபடி. இரன்
டிடத்திலும் உறவுடைபாரிடமன்றோ புருஷஸாத்வபூர்த்தி
விரூப்பது. (விடத்தரவை) ப்ரயத்தாலே உயிழுகிற விஷத்தை
யுடைய ஸாமூக்யனிடே பாம்பை. (விடத்தரவை) தே, ஸே
னாநிதவிடமே இருகைக்கு விஷயம் என்று காட்டுகிறார்.
ஸரீரஸரீரவனவன் தன் பாபத்தைப் ப்ரஸைபாகக் (கரணிக்
கையாகக்) கொண்டு ஸரணம் புதுவதுபோலே, இவன் தன்
விஷத்தைப் உபஹாரமாகக் கொண்டு ஸரணம் புதுத்தபடி.
(அரவை) ஸாமூக்யனிடே ஸரீர்ப்ரஸத்தை. (வல்லானன் கா
ஷ-44

அவா— 87. “ந ஸாமி” (ந ஸாமாமி) என்னும் தப் புகுப் போக்கடி காணவல்லன் என்கிறார்.

வ்யா— (வல்லாளன்) நவிய நினைக்கில் அத்தை வெல்ல வல்லாருயிலை; சகிக்க நினைக்கில் அத்தைத் தடுக்கவல்லாருயிலை. (தல்லா குமாவரோ ஆம்) ஆஸ்ரித விரோதியென்று கைவிடவேண்டும் விஷயத்தையும் பொருத்திவிட வல்லவையொழிய, கடித்த வாயாலே தீர்க்கை. 88. “வ்யா” (வத்யதாம்) என்றவரையே,

ஸாமுத்திரகீர ஸிப்பத்தாத “ந ஸாமி” (ந ஸாமாமி) என்றத்தையும். “ந த்யேயம்” (ந த்யேயம்) என்றத்தையும் ஓக்ககோக்குரைக்காக ஸாஸூதபரித்ராணத்துக்கு அனு குளமான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடி என்கிறேன்

கொடுத்த இவனைத்தானே சகித்தால் ‘ந ஸாமாமி [புகைவத விரோதிகளை நான் ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்னும் காரணத்தோடு விரோதம் வரும்; இவனைக் கைவிட்டால் ‘ந த்யேயம்’ [நரணமடைத்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்னும் காரணத்தோடு விரோதம் வரும். இரண்டுக்கும் விரோதம் காரணபடி இவனை சகிக்கவல்ல பெரு மிடுக்கையுடைய திருவடிபிடமே இந்த ஸாமானி அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். திருவடியானவன் இவனைக் கடித்தவையாலையே மூத்தமிடும்படி செய்தான். (மாமேனி) இப்படி அடிவனைக் காப்பாற்றியதானாலான ஆனந்த, வெள்ளமெல்லாம் திருமேனிலே நிறுவிட்டுத் தேற்றும்படி பசுருபுகொன்றிருந்தான். (சரயவனுக்கு) பிராயசித்தமிக்காத புகைவதவிரோதத்திற்குப் பரிஹாரம் காணவல்ல ஆச்சரிய பூகணக்கு அற்றிவற கன்றின் பக்கம் வதனடிப்பத்தாலே மூன்றனைக் கன்றைக் கொம்பாலும் குளம்பாலும் தன்னும் தாய்ப் பசுவைப்போலே அப்போதே நரணமடைத்த ஸாமுத்திரகீரகை, பழவடிபானான திருவடியையும் எரிசித்த ஆச்சரியபூதன் என்றமாம். இது இவனுடைய ஆஸ்ரிதபடி பாதத்தைக் காட்டுகிறது. “வத்யதாம்” [சா.பு 17:29]

89. "अस्माभिस्तुल्यो भवतु" (அம்மாரி, துல்யோ ப, வது) என்னப்பண்ணுகை.

(அடுத்த) ஸ்வஸ்திக்குவினாடைய, கைதையுண்டாகில் பகையாயே இருக்கும். (கடுப்புகை) பேர் சொல்ல முடியும் படி கொடி, தாசையும். (பெரும்பாழி) இந்த, ராதுஜன் படுக்கை. திருப்பாற்கடலாகவுமாம். 80.

81. ஆளம் வென்றி யடுகனத்து எஞ்ஞான்று
வாசமர் வேண்டி வரைதட்டு—தீராகவச்
செற்றிக் கடைத்தான் பெயரன்றே தொந்நாகப்
பற்றிக் கடத்தும் படை.

பதவுரை:— ஆள் அம் வென்றி அடுகனத்துள்—யத், தும் செய்பவர்கள் கிறைந்ததும், வெற்றியை உடையது மான யுத்த, களத்திலே. அஞ்ஞான்று — (அனாதர்கள் தேயர்க்கா ஹிம்ஸித்த) அக்காலத்தில், வான் அம் வேண்டி—

கடித்த வாயாலே தீரும்படி காட்டிக்கொடுத்து ரகித்த வானம், ஆஸரிதனம்ரகணம் பண்ணப்பெற்ற ஹிஷ் ப்ரகர்ஷமடிகளும் கிழலிட்டுத் தோற்றுகிற ஸ்லாக், ப மான திரு மேலினையுடையனம், ஆஸரிதனிஷயத்தில் ஓரத் துக்கு எல்லாகாரணவொண்ணாத ஆஸ்சர்யா, தனுக்கொழிய வும் ஸ்வபரஸம்ரகணகாமால்லாத வேறு கூடத், ர தேவதைக்கு அடிமைபாவர்களோ? 80.

[இவன் கொல்லப்பட்டும்] என்ற வானமுதலிகளையே இகைத்து "அம்மாரி, துல்யோ ப, வது" [18-4 18-88] [இவன் எம்மோடெருவனுக்கும்] என்று கூறவைத்தாற் போலே, கொல்ல வந்த கருட, ஸேய ரகைனுக்கிய ஆச்சரி யத்தை கிளைக்கிறார். (மாமவனுக்கல்லாதும் ஆவரோ ஆள்) இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான ஸ்ப்ரவதையுடையவனுக்கு அடிமைப்படலாம் பெழிய, தம்மையும் பிறரையும் ரகித் தக்கோள் வன்னமைபற்ற வேண்டு கூடத், ர தேவதைக்கு அடிமைப்படலாமோ? 80.

மதிப்பை உடைத்தான சண்டையை விரும்பி, வரை
தட்டு—மந்தாகிரியை (மந்தாகா) காட்டி, தன் அரவை
கற்றி—சண்டையான (வரையி) வென்றும் பாவம்புகி கயிருகச்
சுற்றி, கடைந்தான்—(துருப்பாற்கடலைக் கடைத்தவனுடைய,
பெயர்—துருநாமங்கள், பற்றி—(பிசுதன்களை) அள்ளி
வெடுத்து, நொல் தரகை—பழையவாசிருக்கும் நாகங்களை,
கடத்தும்—தரண்டுவிக்கும், படை அன்றே—உபாயம் அன்றே,

அவா—என்பத்தோராம் பாட்டு. (ஆளமர்) பரபோஜ
நாதரபார்க்கும்படை உடம்பு நோவக் கடைக்கடைத்து
அங்குதம் கொடுத்து அவர்களைச் சாவாமல் காத்தவ
னுடைய போன்றே அதாதி,பான நாகத்தினின்று கைப்
பிடித்தேறவிடும் பகிரம் என்கிறார்.

வ்யா—(ஆளமரிப்பாதி,) அமர்ந்து—நிறைத்து, ஆள்
நிறைத்து வென்றியையடைத்தாய் முடிப்பதான புத்.த.

அவா—பரபோஜநாதரபார்க்குமுட்பட உடம்பு நோவக்
கடைக்கடைத்து அபிபேஷிதனம்விதராகம் பண்ணுமவன் திரு
நாமமே கிடுகோன் எம்மாரத்தைக் கடைக்கக்கு உபாயம்
என்கிறார்.

உரை—ஆளோடு ஆள் மிடைத்து கிடப்பதால், வென்
றியையடைத்தாய், எதிர்த்தவர்களை முடித்துவிடுவிற

அவதாரிதை:—கற்பகவிருகைத்திடம் கௌபிந்ததைக் கெட்
பாரைப்பேரேலே தன்னையே தரும் கற்பகமான எம்பெருமா
ளிடம் ஒரு பிரபோஜனத்தை விரும்பிய தெவர்களுக்கும்
உடம்புநோவக் கடைக்கடைத்து விரும்பியது கொடுத்தவன்
திருநாமமெயன்றே எம்மாரத்தைக் கடைக்கக்கு உபாயம்
என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆளமர் எனத்துள்) ஆளோடு ஆள் நெருங்கிக் கிடக்
கும் போர்க்களத்தின். (வென்றிக்களத்துள்) அரைக்கே வெற்றி
கைத்தந்த அப்போர்க்களத்தின். (அடுகளத்துள்) எதிர்க்கும்

ம்த, மத்திலே. (வாஸவ வேண்டி) மதிப்புடைத்தான
பூசுவேண்டி மத்தரத்தை தட்டு. (அஞ்ஞான்று) அனூர்
தேவர்களை முறித்து வாயிலிட்டுச் செல்லுகிறவந்து.
(வாஸித்யாதி, தேவர்களுக்கு மதிப்பும் ஆயுஸ்ஸும் உண்
டாகும்படி. (வாஸவ) சேததததை. (பத்திக்கடத்தம்

யுத்தியுத்தியின்பால் அனூர்கள் தேவர்களை மேலிட்டு நலிகிற
வன்று அபயகரமான தேவர்களுக்கு ஜயமுண்டாம்படி
ஒளியையுடைய உத்தரயிருப்பதொரு யுத்தியும் வேணும் என்று
அபேஷித்து, நிராக்ஷண்டால் ஆழக்கடவ மந்திரபவதத்
தைக் கடலுக்குள்ளே மத்தாக காட்டி, மந்திரஸ்வபாவ
மால், ஒவ்வூர் கீட்சியை உடைத்தான வாஸுகிராகிற

தேவர்களை முடித்து விழ்ச்செய்தவந்த அப்போர்க்களத்தில்.
(அஞ்ஞான்று) அனூர்க்கள் தேவர்களை மேல்கிழந்து துப்புறுத்
திய அன்று (வாஸவ வேண்டி) ஒளிபொருத்திய போகா
விருப்பி முன் கடத்த யுத்தத்தில் நல்லோரான தேவர்க்குத்
தொகையும் துஷ்டமான அரைக்கு வெற்றியும் ஏற்பட்டு
வந்ததானையாவே அது வானமாவல்கில். அப்படிப்பட்ட
வானமரை விரும்பி அதற்காக எம்பெருமான் செய்த செய
லிச் சென்றுவிறது மேலே. (வரை எட்டு) நீரில் போட்டால்
அமிழ்ந்து போகக்கூடிய மந்திரமலையைக் கடலினுள் மத்தாக
காட்டினான். உலகினுள்ளார் கடைவதற்கு மத்தாக மிதக்கக்
கூடிய மந்ததை உபயோகித்தால், இவன் அமிழக்கூடிய மலையை
உபயோகித்தான். அகடிதகடவனாமரித்தனாகையாவே. (நீரை
வைத்தறி) உலகினுள்ளார் உறுதியானதாய், சொரொரப்
புன்ன கயிறுதைக் கடைவதற்கு உபயோகிப்பர். இவன் வழ
வழப்பாயிருக்கும் யிருதுவான நீளும் தன்மைபுடைப அரைவக்
கடைவயிருக்க கொண்டாக். (கடைத்தான்) உலகில் அப்ப
மான நலிகைக்கடைத்தால், இவன் மறுத்தான கடைக்கடைக்
தான். (பெயரன்றே) இப்படிப்பட்ட அகடிதகடவனாமரித்
தியமுடைபவனுடைப நிராக்ஷமன்றே. (பெயரன்றே...படை)
அவன் னாத, னமாய் நீன்று உதவாத துறையினும் சிறிக்கு இது
வேயன்றே னாத, னமாய் நீன்று உதவுவிறது. (தொகைக்கப்

படை) அன்னியெடுத்துக் கொடுபோய், மாமபதத்திலே வைக்கும். (பற்றி) "அங்கேன்" என்னுளும் விடாது. 81.

82. படைபாரும் வாங்கண்ணார் பாரிநான் பைப்பும்
தொடையலோ டேத்திய தூபம்—இடைவிடையில்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே மேலொருநான்
மாண்மாய வெய்தான் வரை.

பதவுரை—படை ஆரும்—வாள போன்று, வாள் கண் ணார்—ஒளிபொருத்தய கண்ணாடியுடைய பெண்கள், பாரி நான்—தீவாதேவியன்று, பை—அழகிய, பூ தொடையலோடு—பூ மாலைகளோடு, ஏத்திய—தூசித்த, தூபம்—புகையாளது, இடைவிடையில் மீன்—நடுவில் நடுவில் தோன்றும் ககைத் திரங்கள், மாய—மறைபும்படியாக, மாகுணும்—அழகியபடி பும்படி செய்யும், வேங்கடமே—திருமலையே, மேல் ஒரு நான்—முன்னொரு காலத்தில், மாண்—மாய மாகுணிய மாசின், மாய—இறக்கும்படியாக, எய்தான்—அம்பு லிட்டவனுடைய, வரை—மேயாகும்.

பாம்பைக் கடைகயிருகச் சுற்றி, மஹாத்ரத்வமான கடலைக் கடைத்தருளினவனுடைய திருமமஸ்தோ பழையதாய் வருகிற எம்மாரமாகிற கரகத்தை அன்னியெடுத்துக் கொடுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாத்யம். 81.

பற்றிக்கடத்தும் படை) அபதிபான ஸம்ஸாரமாகிற கரகத்தி லிருந்து இச்சேதனை அன்னியெடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாத்யம். அவனையே உபாயமாக கிணத்திருக் கையாகிற மஹாவிரகாஸமற்றவர்களுக்கும், இத்தானே புகலாநாநாமப் பித்து எம்பெருமானைக்கொண்டு மோகித் தைக் கொடுப்பீக்கும், "வாசப்பரபராவம் போலன்று வாக பரபராவம்; அவன் தூரந்தனனாவம் இது லிட்டி. சிந்து உதவும்; த்ரோஸபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை கரத்தது திருமமஸ்தோ" என்னும் முழுஷுப்படி கூறியவனை அது ஸக்திப்பது. 81.

வ்யா:— எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (பண்டலித்யாதி) ஸான்போன்ற ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைப்பான வந்திரன். (பாரசீகர்) த்,வாத்,ஸி தான். (பெயரும் இத் யாதி) அழகியதாகத் தொடுத்த மாகியோடே ஏத்தின தூயம். (தூயம் உயை யலித்யாதி) பூக்களோடே கூடிய யுகையானது. ஆகாரத்திலே கலக்கத் தோற்றின தகைத் திரங்களை மாகுளம்பண்ணுகின்றது. (மேலொருவாழித் யாதி) பண்டொருதான் சாகையன் மாயங்குக,மாய் வர, "இதனைப் பிடித்துத் தாவேனும்" என்று யிராட்டி அருளிச்செய்தது மறுக்கமாட்டாமே அதனை முடித்தவ ளுடைய மலை.

அவ:— தேவர்கள் ஆஸ்ரவிக்கும்படி கடலிலே கிடத்த வளவன்திக்கே. பெண்பிறந்தாரும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படி திருமலையிலே வத்து எத்திவிறிதனுனான் என்கிறார்.

உரை:— வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய், ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைய பெண்களானவர்கள் த்,வாத்,ஸி னாளிலே அழகிய பூக்களோடே தொடுத்த மாகிய

அவ:—கடல் கடைவதற்காக தேவர்கள் எண்ணடையும் படி கடலிலே கிடத்தது மாதிரிமக்னம், பெண்களும் எண்ணடைவாம்படி திருமலையிலே வத்து கிறிமினான் என்கிறார். இத்தாய், அனைவரும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படியிருக்கும் தன்மையும். 'மகம்மாய' என்கையாலே ஆஸ்ரிதபாரதத்திரிபமும் இப்பாக ரத்தில் சொத்துவிறது.

வ்யா:—(பண்டவாகுள் வாக்கண்ணார்) வேலாகிற ஆயுதத் தோடு ஒத்திருப்பதாய் ஒளியை உடையதான கண்ணா யுடையவர்கள், ஸாயாபடே,எத்தில் துண்ணிய ஒளிபொருத்திய அறிவையுடைய ஸ்ரீராமன்வர்களைக் குறிக்கிறது. (வாக் கண்ணார்) பெண்களும் ஆஸ்ரவிக்கலாம்படியான ஸௌலப்பம். (பாரசீகர்) துவாத்,ஸி தான். படி,வதனைப்படுத்தமுள்ள காலம், (தான்) விடியற்காலையேயாவாகையாலே எத்வேனத்தரமான

அவா— இப்பாட்டாலே ஸர்வஸமாஸாரபணியத்யமும் ஆஸ்மிதபாசதத்தர்யமும் சொல்லுகிறது.

ஸ்யா:— (யாசிக்ஷணாஸ்) தங்கநீர் சிலர் ஆஸ்ரயிக்க இருக்குமவர்கள். (மின்ராய) ஆகாஸம் தோற்றதபடி பூக்களும் புடைபுடைக்கத் தோற்றுகை. (மாரித்யாதி) பிராட்டிக்கு தியாம்பனுநற்போலே தியாம்பனுய்ப்புக்கு. தன் அநர்த்த, மென்று மீளாது காற்பம் செய்யுமவன். 82.

கனோடே கட துரித்த தூபமானது கடுகடுவே ஓரோ கஷத்ரங்களை யுடைத்தான் ஆகாஸமானது மறைபுடிபடி அதைச்சென்று மாசேறும்படி பண்ணாவிற்றும் திருமகியே முன்பொரு காரிசேல பிராட்டி வசகேதத்தராயுக்கொண்டு மாயாங்குகும் முடிபுடிபடி எய்துவிழவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற மகன் 82.

காஸம். (கம்பபூக் தொடைவலோடு) அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலைகளோடேகூட. (சந்திய தூபம்) கையிலே எரிநிய தூபமானது. (இடைவிடைவே மின் மால மாகுணம்) விடியற்காலையேகையாலே இடைவிடையின் அங்கொன்று இங்கொன்றாகத் தோன்றும் கஷத்ரங்கள் மறைபுடிபடியாக மாகபடுத்துமெது தூபம் மின்-கஷத்திரங்கள். அந்த கஷத் திரங்களை யுடைப்ப ஆகாஸத்தைச் சொல்லுமெதாசவுமாம். ஆகாஸமே மறைபுடிபடியாக தூபப்புகை கிளம்புமெது என்ற படி. (மாகுணம் வேங்கடமே) இப்படி ஆகாஸத்தையே மாக படுத்தும்படி பெண்கள் தூபம் கையிற் றி ஆஸ்ரயிக்கும் நிருவேங்கடமே. (மேலொருகால் மாந்தர எய்தாஸ்வகா) மூன் ராமாவதார காலத்தின் தோபிராட்டியின் வாக்கிப்பத்தித் து வசப்பட்டவனுள் மாவமான் மாந்தர மாகுக்கும்படி அம்பெய்து அதை விழ்ச்செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வாழ்கிற மகன் வாகும். பிராட்டிக்கு வசப்பட்டவனுய், தன் அநர்த்தத்தையும் காணாமல் அவன் காரியம்செய்ய முற்பட்டர்போலே அடியார்க் கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்ய முற்படுவான் என்று கருத்து. 82.

83. வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரகாத்து ஆயர்
நிரைவிடைபேழ் செற்றவா நென்னே - உரவுடைய
நீராழி யுன்கிடத்து நோ நிராசாரமேல்
பேராழி கொண்ட பிரான்.

பதவுரை:-உரவு உடைய-புலத்தையுடைய. நீர் ஆழியுன்
கிடத்து-நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்த
தருவி. தேர் ஆம்-வினோதுகளாக வந்த. நிராசாரமேல்-
(மது, கைடபரிசளரகம்) தனாசிகள் மேல். பேர் ஆழி
கொண்ட-அபரிய சகலத்தை எடுத்துவிட்ட. பிரான்-
உபகாரகன்! வரை குடை (ஆகா-கோவர்த்த, வகிரியைக்
குடை யாகவும். தோள் காம்பு ஆக-தன் திருத்தாளகளைக்
குடைக்காம்பாகவும் (ஆக்கி), ஆ நிரகாத்து-பசுக்கட்டல்
களை நிரகரித்து. ஆயர்-இடைமளிகளுடையதான, நிரைவிடை
ஏழ் பாடி பாற்ற எடுத்துக்கொண்ட. செற்ற ஆறு-அழித்த
பிழை. என்னே-பரிசாவு?

அவ: 'என் ஆழிஅபரிசுத்தாராய் அவர்கள் காம்பம் செய்
வோம் என்பதனால் நீர் என் கொண்டு அறித்தீர்?' என்ன,
'மது,கைடபரிசளிப் பொடிபடுத்தும் பரிசுமுடைய நீ
புலத்தையின் முடையைய எடுத்துப் ஏறடர்ப்பதாசுத்து வெறு
மனேனோ?' என்கிறார்.

84. அவதாரிகை-''எனக்கு உயிரிழையினிய பிராட்டியின்
காரியம் செய்ததாலே என்க அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள்
காரியம் செய்வோம் என்னும் விசம்பந்தமுண்டோ?' என்ற
எம்பெருமான் நிகழுகின்றான். ''மது,கைடபரிசளிப் பொடி
பாக்கிய சகலத்தை தரித்த நீ அப்படிச் காரியம் செய்பாமல்
மகிபெடுப்பது, ஏறடர்ப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்து
பாருக்காவி'' என்கிறார்.

வ்யா:-(உரவுடைய நீராழியுட் கிடத்து) புலத்தையுடைய
நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்த. 'உரவு'ய்
என்பது 'உரவு' என்று மிடக்கிறதாய். ஆதிசேஷையுடைய
ஞ-தி-45

வயா.— எண்பத்துமூன்றாம் பாட்டு (கலையாதித்யாதி), மலை குடையாகவும், தோள் காம்பாகவும், பகைக்களைக் காக்க. (ஆயாதித்யாதி), தப்பிவிடும் பிராட்டிக்கு பந்தி பத்த, அமான ஏழு வ்ருஷபத்தையும் முடித்தபடி எக்னின? (உரவாதித்யாதி), “உரவு” என்று மிடுக்குக்குப்பேர், ஸர்ப்பமென்றமாம். திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து (கலையாதித்யாதி), எதிரான மது, கடைப,ர் மேலே திருவாழியை வாவ்வின உபகாரகன். இத்தால் ஆயாதிதர்க்கு விரோதம் வந்தபோது தன் உடம்பு நோவக் காரியம் செய்யும் என்றபடி.

உரை.— மிடுக்குடைத்தான் (கலையாதித்யாதி) அருப்பாற் கடலிலே எண்ணுவித்து எதிரிட்ட ராகை ஸர்ப்பத்தித்யாதி மது, கடைப,ர்கள் மேலே அவர்கள் பெரிபெரிப்படி மிடுக் கால் பெரிய திருவாழியை எடுத்துக்கொண்ட உபகாரகனை! இப்படிக் கருதுமிடம் பொருது வகவற்கவல்வ சகீரமுண்டா யிருக்க, அதனதனிட்டு ஒருவரால் சலிப்பாக்கிவொண்ணாத மலை குடையாகவும் தந்ததோள் அதற்குக் காரியம் செய்யும்

திருப்பாற்கடலிலே என்மிறதாகவுமாம். (பேரம் பிரசாரர் மேல்) பொழியிய கோபிட்ட ராகைஸத்தக்கமபுகடப மது, கடைப,ர்கள் மேல். (பேரழிகொண்ட பிரான்) அவர்கள் பொடியாரும்படி வகிமிக்க ஸுத, சகைத்தை எடுத்துக் கொண்ட உபகாரகனே! (பிரான்) தனக்கும் தன்விருக்கும் வந்த ஆபத்தைப்போக்கி எடுத்த உபகாரகனே! (வகைகுடப தோள் காம்பாக ஆரிகர காத்வாறு என்னே) “கருதுமிடம் பொருது ககர்க்கிற சகையத்தம்” [திருவாய் 10-6-8] என்மிற படியே எம்பெருமான் சினைத்தகிடத்திற்கென்று போரிட்டுத் திருப்பவும் திருக்கைத்தலத்தில் கோவல்வ திருவாழியை உடையவனாயிருத்தவைத்தம். அத்திருவாழியானே இந்நினை அழித்துக் காரிபக்கென்னாமல், இந்நினை பொழிந்த கம்மழை பைத் தடுக்க ஒருவராலும் அகாக்கமுடியாத ஒரு மலைவைக் குடையாகவும், தன் திருக்கைகளை அக்குடைக்குக் காரியம் செய்யும் கொண்டு தன் உடம்புமோவக் காரியம்செய்து பகை

அவ்: — ஒரு செயலேயோ?

வ்யா: — (புறா யித்யாதி) வத்ததுக்குத் தக்கதுசொண்டு கார்பம் செய்வதே! (உதவுகாட்டா நீர்) முதுநீர். (பேராழி யித்யாதி) கையில் திருவாழியைக்கொண்டு இந்த, உன் நோலாதபடி, உன் தோன் தோல ரகிப்பதே! 83.

பாத்திரங்களை ரகித்து, கப்பின்னைப்பிராட்டி யோட்டை எம் ம் னெழுத்துக்கு, பாதுபத்த, கமாக இடைபட முன்னிட்ட திரண்ட நிஷபங்கள் ஏழையம் முடித்த ப்ரகாரம் எவ்வளவு?

இத்தால ஆழிதவிநேரத், புள்ளடாணலும் உன் எங்கல் பத்தானந்திகே உடம்புகோவக் கார்பம்செய்யும் எவ்வளவு என்ரு நீ என்றபடி. 83.

கட்டங்களை ரகித்தது எதற்காக? (ஆயர் ஆகிர காத் தவாறு என்னே) ரகிக்கண்ண ஆப்களோடு, அவர்களோடு ரகிக்கப்படவேண்டிய ஆகிரகளோடு வாகியறத் தானே எத்தது எதற்காக? தன் அடிவர்களைத் தானே ரகிக்க வேணும் என்றும் உன் அபி, மாணமன்றே காரணம். (கிர விடை ஏழ் செற்றவாறு என்னே) கப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைப்பதற்குத் தடைபாலிருந்த ஒன்றுதிரண்ட ஏழு எருது களையும் அடக்கிவழித்தபடியாக எதற்காக? தன் அடிக்கிரை அப்பிராட்டியை ரகிக்கக்கொண்டு. (ஆயர் கிர விடை ஏழு) என்றும் கட்டலாம். கப்பின்னைப்பிராட்டியை அடைவ தற்குத் தடைபாக ஆப்களால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஏழு எருதுக்கட்டம் என்றபடி. கிர விடை - நிரண்டுல்கித் எருதுகள், பருத்திருந்த எருதுகள் என்றமாம். (ஆகிரகாத் த விடையேழ் செற்றவாறு என்னே) கப்பின்னைப்பிராட்டிக்குச் செய்த செயலோடு ஆப்களுக்குச் செய்த செயலோடு வாகியற எல்லாம் அடிவர்க்கு விரோதம் வந்தபோது ஸக்கப்பத் தாலோ, ஆபுதத்தாலோ கார்பம் செய்வாமல் நீ உடம்புகோவக் கார்பம் செய்வாய் என்பதை விளக்குகின்றனவன்றே. 83.

84. பிரானுள் பெருமை பிறரே அறிவர்
உரை புலகனாத நான்து வராகத்
தெயிற்றனவு போதாவை தென்கொலோ எந்தை
அடிக்களவு போந்த படி.

பதவுரை: பிரான்—எம் பெருமானே! உராய்—ஆயாந
நில்லாமல், உரைகு அனந்த நான்து—(4) திருவுலகன்ற
தருவியப்போது, எந்தை—என் சிவநிபாசன உன்னுடைய,
அடிக்கு—திருவடிக்கு, அவவு போந்த—அளப்பதற் றச் சர்பா
விரிந்த, படி—பாடிவந்த, வராகத்து—வரசுறுநூறியான
உன்னுடைய, எவிறு அளவு—நாந்ந்தன் ஒரு பாகத்தள
வும், போதா ஆறு—போதாமல் இருந்த வந்த, என்
கொல்—என்படி? உன் பெருமை—உன்னுடைய பென்
மையை, பிறர் ஆர் அறிவர்—உன்குறத் துவிசு போது
யாரால் அறிபமுடியும்?

வ்யா:—என்பத்துதரால் பாட்டு. (பிரானித்யாதி.)
உபகாரகனான உன்னுடைய பெருமையை வேறு சிலரால்
அறியப்போமோ? (உராய்த்யாதி.) “உராய்” என்று.

அவ:—உன்னுடைய ரகசியத்தளவல்லாத ரகசியம்
பாரிப்பு ஒருவரால் பரிச்சே, தி, க்கலா விரிந்ததோ? என்கிறார்.

உரை:—உபகாரகனே! எங்கெங்க னஞ்சரித்துக்
கொண்டு நீ லோகத்தை அனத்துகொண்டவன்று என்

85. அவதாரிகை:—ரகிக்கப்படும் பொருக்கணக்காட்டி
தும், ‘ரகிக்கடுவனும்’ என்னும் உன் மிரோதும் மிகவிஞ்சு
புன்னது. இந்த ரகணமயோதத்தை ஒருவரால் அனகிட
முடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(பிரான்) உபகாரகனே! நீ செய்த உபகாரங்களை
பாரால் அனகிடமுடியும்? அவற்றில் ஒன்றிரண்டைச் சொல்லிக்
காட்டலானதோ? என்ன.—(உராய் உலகனாத நான்து) என்ன
விடத்திலும் உலகலிக்கொண்டு உலகவளந்தவன்று.

என்கிறது. ரக்ஷத்தினளவன்று ரக்ஷகன் பாரிப்பு. நானொருவனுமே உன் குணங்களிலே குமிழ்த்துள்ளுந் தின்றேன். 84.

சிலர் ஆர்தான் மந்திரம்? உராய் என்னதென்று மலர்நிக் கொண்டு உலகமளத்தென்றுமடி. "ரக்ஷாசேது" (ரவியோ-ரபேத.) என்னக்கடவதென்று, அன்றுக்க, "உத்தேசிக் கொண்டு உலகமளத்த" என்றுகி, "செல்லுந்நேரும் தீண்டிக் கொண்டு" என்றாராம். 84.

(என்கொலோ) இவற்றைக் காரணம் என்ன? என்று விபேரு ஸாணியே கேட்காரி. ஆராயப்புகலாம், காரணம் பிள்வரு மாவது தேறும். நீரெக்கரமாவதார காலத்திப் புழிக்கு ஆபத்து ஏற்படலிஃது; இத்திரனிடமிருந்து மஹாபலி அதை அப ஹரித்துக்கொண்ட இத்தனியே ஏற்பட்டிருக்கது. வராணாவ தாரகாலத்தில் இரணியாட்சன் பூமியைக் கடலிலேயே ஒளித்து விட்டானாகையாலே. அதன் ஸ்வரூபத்திற்கே ஆபத்துவா லிருக்கது. அதனாக் திரிவிக்கரமாவதார காலத்திற்குட்டியும். வராணாவதாரகாலத்தில் ரக்ஷமயோசாதம் மருகிவிட்டு ரக்ஷப்பெருமான பூமியை அளவல்லாததாயிற்று. அதனாக் மிகப்பெரிய வடிவை பெருத்ததுகொண்ட வராணப்பெரு மானின் எயிறுதளவுக்கும் பெருமிக்நூ இந்த பூமி. இத்தால், ரக்ஷத்தினளவல்ல ரக்ஷனின் பாரிப்பு எனனும் சான்றாரித் தம் உணர்த்தப்படுகிறது. (உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறி வார்) "ரோ அக்க, வேத, யதி, வர க வேத," [அத்தப் பரம புருஷன் தன் பெருமையைத் தானே அறிவானு மாட்டானே] என்று வேதமும் உன் பெருமையை ஸ்வதந்திரமுடன் அறிவாயே மாட்டாயே என்று ஸந்தேஹித்தது. இப்படி ஸந்தேஹிப்பதற்கும் உன் விஷயத்தில் இடமுண்டேபோழிய, பிரேராகுவர் விஷயத்தில் இப்படி ஐயமுறவும் இடமில்லையே. உன்னைத்தவிர்த்த எவரும் உன் பெருமையை அறியமாட் டாராகள் என்று அறுதியிட்டுக் சொல்லுகமே. (பிரான்! உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்) ரக்ஷமே! ரக்ஷத்தின் அளவல்லாத உன் ரக்ஷைப் பாரிப்பை உன்னைத்தவிர வேறு யாராக் அறியமுடியும்? 84.

85. படிசுன் டறிதியே பாம்பினையி னுன்புட்

கொடுசுன் டறிதியே கூறும் - வடிவில்

பொறிசுபத்து முண்டகலிப் போதொடு நீரேத்தி

தெறிதின்ற தெஞ்சமே தீ

பதவுரை:— வடிவில் — வடிவத்தையொழிய. பொறி ஐந்தும் பஞ்சேத்தி ியங்கியே ம உன் அடக்கி-மரீபத்திலுன் அடக்கி. போதொடு நீர் ஏதழிப்புப்பக்களுடன தீர்த்த, தந்தையும் தொண்ட தெறி துறற-(அப்பொருள் இது அபாடகையாகிறது) கல்வழியைப் பாய்வாய் கன்று, தெஞ்சமே—மனமே! தீ—தீ. பாம்பு அணியினுள் சூடுவதொழுகையைப் படுக்கையாகக் கொண்ட பெருமானுடைய, படி—தருமேனியை, கண்டு அறிதியே—பார்த்து அது புனித்கருக்கிருவோ, புன்கொடி—(அவனுடைய) கருட, துவலத்தைத்தான். கண்டு அறிதியே—சொலித்து அறிவாயோ? கூறும்—(தீயே) சொல்லு.

அவ:— எண்பத்தைத்தாம் பாட்டு. “பிறராவறிவார்” என்பாரைத் தம்முடைய திருவுள்ளம் “நானறிந்திருக்கிறேன்” என்ன. “தீயும் இந்திரியஜபம் பண்ணி ஆராயணத்திலே இழிந்தாயல்லது ஸாதாநகரிததாயோ?” என்கிறார்.

அவ:—இந்திரியஜபம் பண்ணி அவன் ஆஸ்ரமிக்கிற தீதான் அவன் படிசுனில் ஒன்றைக்கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றாரோ? பெற்றாயானில், நெஞ்சை! சொல்லிக்கொள்ள! என்கிறார்.

85. அவதாரிகை:— “பிறர் ஆறவார்?” என்பானேன்? நானறிந்தேன்! என்ற ஆறவானுடைய நெஞ்சு சொல்ல, “நெஞ்சை! இந்திரியஜபம் பண்ணி அவன் அறிய முயலும் நிலையிலிருக்கிறேயென்பொழிய தீயும் அவன் அறித்தாவதே; அறித்தவானும் அவன் படிசுனில் ஒன்றைக்கண்டு அனுபவித்தாயோ? அனுபவித்தவானும் அதைச் சொல்லு” என்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சமே) எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்து விட்டு உடனம் என்ற இறமார்திருக்கும் நெஞ்சை!

வயா:— (படித்தவா?) திருமேனி கண்டதிரியோ? (பாம்புபோலிவாய்விட) அலறுகடைய படுக்கை கண்டதிரியோ? (கூறும்) சொல்லாய். (கடிவியிடுவாதி.) மரீகத்தில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் அடக்கி. வடிவில்லாத இந்திரியங்களை அடக்கி என்றுமாம். “கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்” என்னுமாபோலே என்னவுமாம். (பாம்பு படித்தவா?) புஷ்பாத, புஷ்பாணங்களைக்கொண்டு ஆராயணத்திலே இழிததாயிததனாவிறே நீ.

உரை:—மகனாகி விட்டவா? மரீகத்தில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் ப, புஷ்பாணங்களைக் கொண்டு பாம்பாதபடி ஸாரித்துக் குன்றின கியமத் ஆராயணை அரணங்களைப் புஷ்பங்களை எழுப்புகட ஐந்தாய் துரித்துக்கொண்டு ஸாரியமாய் மார்க்கத்திலே கிடக்கிறது ஆராயித்தவா? மரீகத்திறே நீ

(பொறி ஓக்கும்) கெட்டபொறியானால் கைகை கைகைகளில் கைப்படுகுவதற்காக ஏற்பட்ட மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானைக்கொள்கை ஐந்தையும். வடிவில் உண்டக்கி) மெய் கைகைகளில் நிதியமக மரீகத்திலும் ஆதமபாஸாத்மவியமகக் கொள்ளுபடி அடக்கி “கடிவிக் பொறிவாதம்” என்றும் கூட்டலாம். உருவமில்லாத ஐந்து இந்திரியங்களும் என்றாய். இத்தகை. கெளரியக்கானும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்தினும் இந்திரியங்களுக்குப் புஷ்பாணம் (கடித்திரியமாய்) இருப்பவை இந்திரியங்கள் என்று காட்டுகிறது. பொறிவைப்பாரி கைகைகள் கை தெரியாமல் வைப்பதனால் இப்பொறிவாய்க்கைகளுக்குப் புஷ்பாணாதபடி கைத்திருக்கிறான் ஸாரியக்கை என்னகை. அன்றிக்கே, “வடிவ” என்ற வடிவாதத்தைக் கொள்ளுவதாய், ஒரு வடிவாதத்திலும் கிளைக்காத இந்திரியங்கள் என்றமாம். “சஞ்சகம் ஐ மக” [கேத] “கிந்தவா கிந்தா கெஞ்ச” [பெரியபதிரு-1] “கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்” [பெரியபதிரு 1-8-8] என்னுமாபோலே கிளைக்காத மாய்போனபடி கொள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னகை. (பொறொடு நீ ஏத்தி தெறி கிந்தா) ஆராயிப்பதற்குறுப்பாகப் புஷ்பங்களையும் கிளையும் ஏத்தி ஆராயணமாகித்திரியே கிளைக்காந்ருக்கும் நீ. (பொறியின்றி) நீயும் அவனை அறிவ மூற்பட்டிருக்கிருப்பொழிய அறிந்துவிட கிளையே என்னகை.

நாம் அறிபாதிருக்கப் பெற்றபடிபென்? என்ன, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. (வடிவம் பொதியைத்துறள்ளடக்கி) வடிவிலே, உடம்பிலே அடக்கி, வடிவில்லாதபடி ஒருபடிப் பட்டபாது என்றமாம். 85.

திருவனந்தாழ்வாக்கைப் படுக்கையாக உடையான ஸர்வேஸ்வரனுடைய தூரத்திலே ஆழிதிகண்டு வாழும்படி எடுத்துக் கொண்டு வருகிற பெரியதிருவடியாதிற துவனத்தைக் கண்டு அதுபுகித்தறிவுதியோ? அவன் திருமேனியைக் கண்டு அதுபுகித்து அறிவுதியோ? அவன் திருவனந்தாழ்வானுக்கு உடம்பு கொடுக்கும்படி தான் கண்டறிவுதியோ? இவற்றிலே இன்னது கண்டேன் என்று ஒன்றைக் சொல்லிக்கொண்டி, வடிவில்லாத பொதியைத்தம் என்றமாம்; ஓரொருபடிபடி அக்கையென்றிக் கேட்க பல ஆழிதத்தினை உடையாக்கமாம் என்கை, வடிவில்லாமையாவது தெரிவாக்கப்படுமாம் என்றமாம், கண்டு அதுபுகிக்கப்பெறுவாதிட, அப்படியே துணைகொண்டிருக்கொண்டு திருந்தி இருக்கிறார்களென்கை என்றுகாண் என்றபடி. 86.

(பாம்பணியினுள் புகுகொண்டு அறிதியே) திருவனந்தாழ்வாக்கைப் படுக்கையாக உடையான ஸர்வேஸ்வரனுடைய உருடிக் கொடியைப் பார்த்து அறிந்திருக்கிறோ? (புகுகொண்டு) வெகுதூரத்திலேயே அடியார் கெடு வாழும்படி எத்தன்மீது உபத்திக்கொண்டு வருகிற உருடிக் கொடியைப் பார்த்து அதுபுகித்து அறிந்திருக்கிறோ? (புகுகொண்டு அறிதியே) அந்தமான அவன் திருமேனிகளிலே ஒன்றைக் கண்டு அறிந்திருக்கிறோ? (பாம்பணியினுள் புகுகொண்டு அறிதியே) அவன் திருவனந்தாழ்வாகமென்கை சாபத்திற்கும் அத்திருமேனியைப் பார்த்து அதுபுகித்திருக்கிறோ? (கறும்) இவற்றில் ஒன்றையேனும் அதுபுகித்திருக்கிறோ என்பதை நீயே கூறும். (கண்டு அறிதியேகறும்) “சாஸ்தாத்தேவத்ய” என்றபடியே என்னிதாதுகொண்டதாலே அறிந்திருக்கிறோயெழில், நேரே இவற்றில் ஒன்றைக் கண்டு அறிந்தாபடுகியே |

86. நீயும் திருமகளும் தின்றபால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறை(று)த்த பண்பாணா - வாசம்
கடைகழிபா வன்புகாச் காமரீழம் கோவல்
இடைகழியே பற்றி விளி.

பதவுரை:— குன்று எடுத்து - கோவர்த்தன கிரியையாக்
(குடைமாசத்)தூக்க. பாயும் பனி மறைத்த—பொழிவின ற
மறைபைத் தடுத்த, பண்பாணா—கீர்மையை உடையவனே!
வாசம் கடை—திருவாசனுக்கு வெளிப்புறம், கழிபா—போகா
மலும், உன்புகா—உள்ளே றுழையாமலும், காமரீழம்
கோவல்—செயற்கையழகம், இயற்கையழகம் நிரம்பிய திருக்
கோவலாரில், இடை கழியே—(வாசனுக்கு உட்புறத்திற்கும்
கடுவிலுள்ள ப்ரதேசமாகிற) இடைகழியையே, பற்றி—
இடமாகக்கொண்டு, நீயும் திருமகளும் - நீயும் பெரிய
பிராட்டியுமாம், இனி—இப்போது, தின்றபால்—நின்றருளி
னுயன்றே.

அவ்—என்பத்தாலும் பாட்டு. (நீயும்) இவர் தம்
குடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. “வாகாநகரித்திலே
யிறே” என்னத்தரிவானிறே அவன்.

அவ்—இப்படி இவர் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து
அவனை வாசகாத்காத்து அநுபவிக்கப்பெற்றிலையிறே
என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவர் இருந்த
விடத்திலே பிராட்டியும் தானுமாக வந்து கெருக்க, அத்
தைக் கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

அப்படியிருக்கலாமெது. “என் கண்டு அறிக்கேன்” என்று
நீ எப்படி ஆறியிருக்கமுடியும்? என்கிறார். 85.

அவதாரிகை:—இப்படி இவர் தம் கெஞ்சைக் குறித்து.
‘அவனை நேரே கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றிலையே’ என்று
ஆறியதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், இவர் இருந்தவிடத்திலே
பிராட்டியும் தானுமாய் வந்து கெருக்க, அதை நேரே கண்டு
அநுபவிக்கிறார். முதலாவதாகக் மூவரும், திருக்கோவ

வ்யா:— (தீயுதித்தபாதி) “தாமகரபாஸாங்கிலும் சித
குணாக்குமேல் என்னடியாது செய்யாச்” என்று தீயும்.

உரை:—கண்ட தெய்வ மனையைப் பிடுங்கியெடுத்து மேலே
வந்து சொரிகிற மலாயைப் பிணுகித்த நீர்மையைப்புடைய

தூரிலே ஒருவாரியு ஒரு நீஷின் வீட்டில் ஓரிடைகழியிலே
சென்றிருக்க, இவர்களுடைய திருமேனி ஈம்படுத்தும் பெற
ஆசைப்பட்டு எம்பெருமான் வந்து நெருக்கினான் என்று
ஒவாதிந்மடம் உண்டு. அதை இப்பாகத்தில் அதுவதித்
கிராகவுமாம்.

வ்யா:—(குன்றெடுத்து) இத்திரன் கம்மழையைப் பெய்கை
வாலே கைக்கட்டியதொரு கண்ணெடுத்துக் குடைபாகப்
பிடித்து எடுத்தான். ‘கண்ணெடுத்துக் கம்மாரிகாத்தாய்’
[திருநெடு-17] என்றாற்போலே. (பாடியும் பனிகுறத்த பண்பாசா)
ஆரமியேலே சொன்ன பனிக்கட்டி மழையைத்தடுத்த குண
முடைவானே! (பண்பாசா) அன்று தன்னை அடியுயல்களு
டைய உடம்பு மோதாபடி மனையைப்பெடுத்துக் கம்மழையி
லிக்கும் கட்டாயத்தைய அந்த நீர்மையோலே பிரேசின்றது.
இப்போது எங்குள்ளோடு நெருக்குண்ணையென்றும் என்று
விரும்பி எங்களை நெருக்கி விற்கும் இவ்விருப்பு. அன்று அங்கு
அவர்கள் ஆபத்தைத் தீர்த்தான்; இன்று இங்கு எங்குள்ளோடு
நெருக்குண்ணையிடல் உயிர்தரிக்கமுடியாமையாலே தன் ஆபத்
தைத் தீர்த்தான் என்றுமாம். (வாசகடை கழியா உப்புசா)
இடைகழியிலிருந்து வெளியே செல்லும் வசைக் கழிபாகவும்
செய்யமாட்டாமல், வீட்டினுள்ளும் புசமாட்டாமல் நிற்கிறது.
என்னனிங்; வெளியில் வளிப்பவர்கன் மற்ற பயன்களைப் பற்றி
விற்கும் ஸ்தானிகன்; உக்கிரகுப்பவருே உபாபாத்தாய்க்களைப்
பற்றிவிற்கும் சிஷி. ஆகையால் இவ்விரண்டிடங்களிலும்
நுழைவது எம்பெருமானுக்குக் காட்டுத்தீயினான் நுழைவது
போலையிருக்கது. ஆகையால் தன்னையே பயனாகவும், உபாய
மாகவும் பற்றிவிற்கும் ஆஸ்வாரிகளுடைய திருமேனி ஈம்புத்
தத்தைவே விரும்பி நின்றான். (காமர் முக்கோலக் இடை
கழியே பற்றி இனி நின்றாயாச்) காமவிஷயமான—விரும்பத்தக்க

உன்னுடைய பரிசாக நலியப்புக. 1. "ந கசிவமபாபதி" (ந கசிவந்தாபராத்யதி) என்ற அவனாமாய் துனருமாய். (குன்றித்யாதி) உடம்பிலே விழுப்புதக மழையை மடவெடுத்துப் பரிஹரிதத நீர்மைபோலே இருந்தது இப்போது நெருக்கு அபேகிதமாக நெருக்கிப்புக. (வாசனந்தாபராத்ய) இடைகழிக்கு உள்ளும் புறம்பும் காட்டுத்தீபோலே இராதின்றது. காமுகரணவர்கள் உகந்த விஷயத்தினுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே. (இனி) இப்போது. இனி திருக்கோவலூரிலே திற்கிறது கம்பலாதுபவத்துக் கன்றிறே. ஸம்ஸாரிகளை நாகத்தில் புகாமல் காக்ககிறே.

வனே! தருவாசலுக்குப் புறப்புப்பாகமாட்டா மே, உன்னும் புகாமட்டாதே ஸங்குஹஸீயமாய், அழகியதான கிருக்கிள வலார் இடைகழியைப்பற்றி ஆழிதாக்கணத்தால் பற்றலா.

அழகிய திருக்கோவலூரில் இடைகழியையே பற்றி "தேவ னீசன்" (இடைகழிப்பருமாய்) என்று அனைவரும் அழைக்கும்படி வருங்காலமெல்லாம் நிற்கப்போகிறது. (ஆம்) இது என்ன ஆச்சரியம்! (வாசனந்தா கழியா உட்புகா) "காமுக ரணவர்கள் உகந்த விஷயத்தினுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே" என்பர் பெரிவலர்சாஸ்பிகளை. (நீயும் திருமகளும் தின்றுமாய்) அடியானை சகிப்பதின் முற்பட்ட நீயும், உன்னிலும் முற்பட்ட பெரியபிராட்டிகளாகுமன்றோ சிந்திரிகள். இரண்டிடத்திலும் உய்கை (சகாரம்) ஆச்சித சகஸாபரதாத்யத்தைக் காட்டுகிறது. (நீயும் திருமகளும்) "தாமரைவானாவதும் செஞ்சாக்குமெம் என்னடியார் அது செய்வார் செய்தாரெல் என்று செய்தார்" (பெரிவலர் திரு 4-9-2) என்னும் நீயும், அவனோ அவனடியாரானோ சூற்றமுடையா ரிடத்தில் கோபய்க்கொண்டார், "விமேதந்நிந்ததோடா க ஹ றுதேதி" [ஸ்ரீகு,ன] "க காகிக் காரபராத்யதி" [சா-பு 110-44] என்று இவ்வயகில் சூற்றம் செய்பரதவன் ஒருவனுமின்றியே என்ற கூறிக் கோபத்தை ஆற்றம் திருமகளும், (நீயும் திரு மகளும்) "ப,குவதல் த்வரதைய மை", [ச-சுந்த 2:57] (பகவானு டைய வேகத்துக்கு மயங்காரம்) என்னும்படி அடியானை

(நீயும்தயாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பாடான நீயும், 90. "அந்ரதஸ் தே க்யிஷ்யாமி" என்று உனக்கு முற்படும் பிராட்டியும். (பண்பாணி) அன்று அங்ஙனே உதவினாய். (கூட சுநிவாவுளபுகா) அங்கு அவர்கள் ஆபத்து நீர்தான். இங்கு நான் ஆபத்து நீர்ததபடி. புறம்பு காட்டுததீயோடு ஒக்கும். 86.

87. இனியவர் புகுவா செழுதக வாகல்
முனியாது முரித்தான் கோயில் கனிசாயக்
கன்றெறித்த தோளான் கணிகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த தாவலஞ்சுழ் நாடு.

ஐய நீயும், உன்னியும் முற்பட்ட கிருமனாரதமாக எனக்கு னொட்ட கணிகழலென்ற உன்கிண கழலெனவே புகுவ காள் பாலு இரீயாது துரித்துவினருயே! என்று அதுபு ண்க்கிரீது. 86.

ரக்ஷித தவசிக்ரம் நீயும், "அந்ரதஸ் தே க்யிஷ்யாமி" [சு-அ 2-18] (உமக்கு முன்னம் நான் காட்டுக்குக் கொன்றுவேன்) என்று உமக்கு முற்பட்டு நிற்கும் அவளும், (நீயும் திருமகளும்) "கஜீலயம் கௌமரி" [சு-அ 88-10] [பிராட்டிகைப் பிரித்து கணபெருமும் கழியப்பட்டேன்] என்றும் நீயும் "அகங்கிபேன் இறைமம்" [திருவாய் 8-10-10] என்றும் அவளும், (நீயும் திருமகளும்) "அஹமத்தம் விநாஹத்தா விநாஹா க ணித்தயதி" அஹத்தயா விநாஹம் நரி நிருபாடியோ க ணித்தயதி" [சு-அ 2-18] [தீயியை விட்டுப் பிரித்து ஆதர மன்ற தீயிம் வித்திக்காது; (ஸ்குபசிரூப) தீயித்தை விட்டுப் பிரித்த நிருமன்ற தீயியும் வித்திக்காது] என்கிற படியே அவளுக்கு ஆதரமான நீயும், உனக்கு ஸ்குபசிரூபக பூசதபாண அவளும். (வினகுயாமி) எங்கோசெட கைக்கப் பெற்ற உகப்பின் மிகுதியே எவர்தாம் விளப்பமுடியாதபடி ஸ்தவராததிகுடபாக ஊன்றிநின்றாட்கிறே! (இனி நின்ற யாக்) எங்கையக்கவட்டை மேகத்துக்கொண்டு இனிவரும் கால மேகலகம் கிற்கப்போகிறுபக்கிறே. இப்போது நின்றபுயக்கிறே என்கிறதகவுமாம். 86.

பதவுரை: கனி—விளம்பரமுதலுடையிருந்த அஸூரன், சாய—விழுந்து அழிவாய் படி. கன்று—கன்றின் உருவம் வந்த அஸூரன், எறிந்த-விசிற, தோளான்-திருத்தோள்களை உடையவனான எம்பெருமானுடைய, கனை கழலை—ஆயுதமான சட்டிய திருவடிகளையே, காண்பதற்கு—கண்டு கொண்டிருப்பதற்கு (வழியாய்), அம் தாவல் சூழ் தாடு—அழகமாயும் இடபுதுவிபமென்று பெயர் பெற்றதமான பரந்த காட்டிலுள்ள பரணிகள், தன்கு அறித்த—கன்றாக அறித்தவை; இனி—இனிமேல், எழு நாக வாசல்—எழு விதமான நாகங்களின் வாயில்களிலும், யார் யுகுவார்—நுழைவாரா? (யமகங்காக்களை!) முனியாது—(என்னைக்) கொய்க்காமல், மூரி தான் கோயின்—(நாகவாசல்களுக்கு) வலியையுள்ள தாழ்ப்பாளைப் போட்டு சாத்துகான்.

வ்யா:—எண்பத்தேழாம் பாட்டு. (இனிவந்தபாதி,) “எழுநாகவாசல்” என்கிறது. கிளத்தியைபுகுடைத்தான்

அன:—இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் வந்து எதிரிவிரிஞான பின்பு நரகத்துக்கு ஆள் கிடையாது; அன்னவ்விடங்க ளுக்குக் கடவார் வாகனங்களை அடைத்து ஒடிப்போக அமை யும் என்கிறார்.

உரை:—என்றாயும் விளவாயும் இரண்டு அஸூரர் தங்கள் கைகைக்கு சூடம் பார்த்து நிற்க, அத்தையறிந்து முன்னட்டு முன்னாக கனைவரைப்போலே, அஸூரனிட்ட

அவதாரிகை:—இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வுலகில் நிதவ வாளம் செய்வ வர்தபின்பு, நரகம் செல்ல ஆனிலை; நாகங்களை மீள்வதறிப்பவர்கள் நாகவாசல்களை அடைத்துவிட்டு ஒடிப்போ வது என்று என்கிறார்.

வ்யா:—(கனிசாயக் கன்றெறிந்த தோளான்) கன்றுப் ஓர் அகாறும், விளவின் கனிலைப் ஓகாறும் கண்ணைக் கொல்ல வெண்ணி நிற்க, அக் கெண்ணத்தையறிந்து, முன்னக்கொண்டு

நாகமென்னவுமாம். ஏழுவகை நாகமென்னவுமாம். (முனி
மாத்ரு) யஸபுடருடைய கோபத்துக்கு இனி ப,வயில்லையென்
விறது. (முனித்தான்) இனிப் புகுவாரில்லை,
மிடுக்குடைய நாகாக் கோவுங்கோள். (கனிதாயுழிந்தமாத்ரு.)
"கனிதாயுழி" என்றது. இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபேரது
நிநுவடிவகின் ஆப,ரணத,வதியை. ஐம்பூ,த,விபமானது
நன்றாக அறிந்தது. நன்றாக அறிகை - ஸம்ஸாரத்தினின்றும்

மாண விளவன் பழங்கன் உதிர்த்து விழும்படியாக
அனாரவியுடைய கன்னை ஏற்றடியாக எடுத்தெறித்து
இரண்டையும் முடிந்தப் பொருட்ட திருத்தோன்களை
உடைபடியாக ஸ்ரீகமர்வரணுடைய ஆப,ரணத,வதியை
உடைத்தான திருவடிவகைக்கண்டு அதுபு,விக்கைக்கு
ஸாத,வம் - காவலென்கே கூடிப் பர்த்துநிற்கிற நாட்டிலுள்ள
பிராண,கனானவன் அவன் உகத்து வர்த்தக்கிற திருக்கோவ
படியக்கைத் தோள்சின்னடியான ஸ்த,வத்தின் வாஸமே

முனிதான கனிதானுடையோடு, அகரன் புகுந்நிற்கும் விளவின்
பழங்கன் உதிர்த்து விழும்படியாக அகரன் புகுந்நிற்கும் கன்னை
பறியடியாக எடுத்தெறித்து இரண்டு அகரனையும் அறித்
தவனிய திருத்தென்கையுடைய ஸ்ரீகமர்வரணுடைய. (கனி
தாயுழி) விளவகிற இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபேரது
ஒலிக்கும் விரக்கமுடையுடைய நிநுவடிவகையே. (காண்பதற்கு)
என்னைப்போனே நேரே கண்டு அனுப,விப்பதற்கு ஸாத,வம்.
(காவல் அக்குழ் காடு) அம் காவல் குழ் காடு. அழகிய காவல்
மரத்தையுடையதானவோடு ஐம்பூ,த,விபம் எனப்படுவதாய்,
பாந்து நிற்கிற இரண்டிலுள்ள என்னை உயிரிலும். (காடு)
ஆழ்வாரிலும், அருவிக்கெய்களும், உகத்தருளிய சிவந்தாரும்
கடைவாடுமிடமே காடு; மற்றவிடங்கள் காடு என்று கருந்து.
(காண்பதற்கு என்கு அறிந்த) அவன் உகத்து வரணம் திருக்
கோவதுகா ஓட்டியிருக்கும் தெ,ரங்களின் உயிர்ப்படு அவனைக்
காண உபாயம் என்று கங்கு அறிந்தன. (காண்பதற்கு என்
கறிந்த) அவனைக் காண்பதற்கு கங்கு அறிந்துகிட்டன
என்றுமாம். (என்கு அறிந்த) கொடுக்கமான ஸம்ஸாரமே

போகோம் என்நிடுக்கை. உகந்தருளின தே,சம் இங்கு உன் டாயிற்றே என்று அஸுரிகை பண்ணுதே பொறுத்திருக்கை.

(இளங்கித்யாதி) எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவு சொல்லு வதே என்று பொடியாதே. (கலாகாழன்) ஆப,ரணவொலி. (நாவலம்) இம்பு,த,வியம். 91. "ஏகி ஏரிமயிளி" (ஏகம் த,ரணிமாபா, (தேன) ஒரு படுக்கையிலே இருப்பார்க்கு ப,பமுண்டே? 87.

மென்று எங்கு, அந்தன். இப்படியானபடி, எந்த விதமான கரகத்,வாரங்களில் இனிப்போம் ப்ரவேசிக்கக் கடவா? ஆ? 'எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவாம்படி இப்படி வாத்தை சொல்லுவதே!' என்று பொடியாதே, இனிமொரு காலும் திறக்கவொண்ணாதபடி பெரிய தாணிப் பூட்டுவ கேள். ஆரவாரமும், அகனிச்செயலும் களையாடு மிடமும் காது, அல்லாதவிடம் காது என்று கருத்து. எழு கரகம்—எழு கித எம்ஸாரிகளடங்கலும் சென்று புல,கிற— கரகத்,வாரம் என்றுமாம்; கிளத்தியை உடைத்தான கரகம் என்னவுமாம். 87.

பாளுதும், அவன் கவிக்கும் தே,சம்கைப்பாலே, இந்நின்றம் போகோம். அக்கையை பெற்றதும் வேண்டேயம் என்னுப்படி யாக அந்தன். (எனது அறிந்த) "உகந்தருளின தே,சம் இங்கு உன்டாயிற்றே என்ற அஸுரிகை பண்ணுதே பொறுத் திருக்கை" என்பரி பெரியவாக்கள்கினை. (இனி யார் புரு வார் எழுசைவாரம்) இப்படியான பின்பு எழுவிதமான கரக வாகைகளிலே இனி யார் புருவார்? (எழுசைவாரம்) உடலி னின்ற எழுவித எம்ஸாரிகள் அனைவரும் சென்று புருவித கரகவாகை என்றுமாம். எப்போதும் இனக்கக் கிதைந்தேயிருக் கையாலே எழுச்சியை உடைய கரகவாகை என்றுமாம். (இனி யாது) 'எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவு ஏற்படுப்படி இப்படி வாத்தை சொல்லுவதே!' என்று எங்களைக் கோபிக்காமல். (மூரித்தாள் கோயில) இனி ஒருபோதும் திறக்கமுடியாதபடி பெரிய தாணிப்போட்டு கரகவாகைகளைப் பூட்டுங்கள். இவ்வாழ் வாகுடைய "பொலிக் பொலிக்" [திருவாய்-2] இருக்கிறபடி. 87.

88. நாடிலும் தின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடிலும் தின்புகழே பாடுவன்—குடிலும்
பொன்னுழி பேத்தினான் பொன்னடியே குடுவேற்கு
என்னுமி லென்னே பெனக்கு.

பதவுரை—நாடிலும்—(மனத்தாலே) கிணக்கும்போதும்,
தின் அடியே—உன்னுடைய திருவடிகளையே, நாடுவன்—
கிணப்பேன்; நாள் தோறும்—தினத்தோறும், பாடிலும்—
(வாயாலே) பாடும் போதும், தின் புகழே பாடுவன்—உன்
னுடைய கீர்த்தியையே பாடுவேன்; குடிலும்—(எதையாவது)
தலையில் அலரிய கிணத்தாலும், பொன் ஆழி ஏத்தினான்—
அழகிய சக்கரத்தாமரவாளை தூரித்தவனுள் உன்னுடைய,
பொன் அடியே—அழகிய திருப்பாதங்களையே, குடுவேற்கு—
(தலையில்) தூரப்பவனுள், எனக்கு—எனக்கு, என் ஆகில் என்—
(எவருக்கு) என்ன ஆனந்தான் என்ன?

வ்யா— என்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (காடி ஹரிதயாதி)
நினைக்கிலும் உந்திருவடியையே நினைப்பன். எப்போதும்

அவா—இப்படி திருக்கோவலுரோடு தோன்றியடியான
காட்டைப் பற்றியிருந்து இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பே
ஆர்யபரராங்கத் தீவியக் கண்டபடியாலே, வழிபாற்க்கும் கிணத்
திலே தம் கைப்பொருள்கொண்டு தம்பிறர் உகக்குமா
பேரலே, 'என்னுடைய கரணத்தையும்தான் கொண்டு காள்
முன்னம் அவகே ப்ரவணனுசுப்பெற்றேன்' என்று கல்
லாபத்தைப் பேசி இவ்வியாசினார்.

88. அவா— இப்படி திருக்கோவலுரோடு எம்பந்த,
முன்ன தேவர்களிலே வாழ்க்கும், புகழத், விஷயத்தை விட்டு
பெறு விஷயங்களில் மண்டித்திரியும் எம்மாரிகளைக்கண்டு,
வழிப்பறிசெய்யுமிடத்தில் தம் கைப்பொருள் களவுன்னுமல்
தப்பப்பெற்றார் உகப்பதுபோலே, 'என்னுடைய முக்கரணங்
களாலும், நான் புகழத், விஷயத்திலே ஈடுபட்டேன்' என்று
தம் பெற்றதைப்பேசி உகக்கெனார்.

பாடினும் உன்னுடைய புகழறியே பாடுவன். (சூர ஓர்ந்த வாதி.) ஒன்றைச் சூடலும் திருவாழிவேந்தின உன்னுடைய விவகாரமான திருவடிகளைச் சூடாதின்ற எனக்கு. பரம பதத்தினே போனாலும் வாங்கினவாங்கக் அங்கே பாலண னாலவாகச் செய்வது. அது இங்கே பெற்றேனாகில் எனக்கு இங்கே இருக்கை நல்லது என்கிறார். அவன் படிக்கு ஸம்ஸாரிகன்படியைப் பார்த்தால் படினுக்கு அவ காலமுண்டாயிருத்தது. 30. "செந்நீர் மயகு" (தேவ மைத்ரீ புவது) என்றும். 86. "யதி வா" (யதி, வா) என்றும்

உரை—சேஷசக்திவாண்டு தேவமிடத்திலும், தேவரீ ருடைய திருவடிகளையே தேடாதின்ற; எவ்வகாலத்திலும் பரிதாபமெனவும் எந்தேதாம் பண்ணாவிடத்திலும் தேவரீ ருடைய கலகாலக் குணங்களை யே வாய்விட்டுப்பாடாந் தவர்; காண் என தலையாலே ஸாதாரமாக துரித்தமிடத்திலும் ஸங்கடவாஸியான திருவாழியை அழகுபெற துரித்த னரீ வாழுகளான உன்னுடைய ஆசிய திருவடிகளையே சிறீரோ டியுயரவாக துரிக்கமடவெனவும், இப்படி காரணநாயகநாயா

வ்வா— (பாடினும் மின்னாபே பாடுவன்) செஞ்சைக் கொண்டு ஏதாவதொன்றைத் தேட எண்ணினாலும், உன் திருவடிகளையே தேடுவன். இதனால் இவருடைய மனம் அவநம்பவதறிபாதபடி சொல்கிறது. (நாடோறும் பாடினும் மின்ன புகழே பாடுவன்) எவ்வகை காலத்திலும் பாடினாலும் உன் கல்பனாகுணங்களையே வாய்விட்டுப் பாடுவேன். (நாடோறும் பாடினும்) எவ்வகைகாலத்திலும் பாடினாலும் ஒன்பகாலத்திலும் கூடத் தாழியுயர்க்கைப் படமாட்டேன் இத்தகல் இவருடைய வாக்கு அவநம்பவதறிபாதபடி சொல்கிறது. (சூடலும்) என் தலையாலே ஏதேதுமொன்றை துரிக்க எண்ணினாலும், (பொன் குழி ஏந்தினான் பொன் அடியே குடுவேத்து) பொன் போலே அணிகலனாகும் ஆகைப்படத்தக்க ஸூதரானத்தை, பூவேந்தினுட்போலே அழகாக தந்த னாய்கேள்வானான உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே தலைக்கவங்காமாக துரிக்கின்றவனான எனக்கு. இதனால் இவருடைய காயம்

சொல்லத் தலை அதுப்புண்டிலனோ? (பொன்னடிபோ)
இதுவே பரமபதமாய் வாக்காயங்களைப்பொழிய நினைக்கி
லும். (என்னுந் தலைவன் போனபின்) தாட்டார் தரகம் புலி
லென்? தனிநிலென்? ஆர்தான் அழ? 88.

89. எனக்காவா ஈரோருவ ரே.எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானேமற் றல்லால் - புனக்காவாம்
பூமேனி காணப் பொதியிலும் பூவைப்பூ
மாமேனி காட்டும் வரம்.

பதவுரை—புனம் -- தனக்கு ஏற்ற நிலத்திலிருக்கும்,
காவாம் பூமேனி-காவாம் பூவின் நிலமும், காண-காணக்காண,

முன்ன பரமபதமும் சொல்லப்பெற்ற எனக்கு ஏதானால்
நல்லது? தாட்டார் அறித்து தந்த லாபத்தைப்பெறிலென்?
இப்பக்கமென்? எனக்க ஏதாகல் நல்லது என்றபடி. அந்
நக்கே, இங்கே நக்கமென்? அங்கே பேசுகிலென்? ஏதா
னாக் எனக்கு நல்லது என்றமாம். 89.

(உடல்) அவனைவக்கவதற்குப்படி சொல்கிறது. (எனக்கு) இப்படி
மடுவாக்கவையமாதிரி முக்கூணங்களும் அவனையே பயனாகக்
கொண்ட எனக்கு. (எனனாகில் என்) எது எப்படியானால்
என்ன? உங்கத்திலுள்ளார் இதன் பெருமையை அறிந்து
புகழ்நிலைபத்தைப் பற்றினால் எனக்கென்ன? பற்றுகிட்
டால் எனக்கென்ன?

“ஆரானு மாதானும் செய்ய அகலிடத்தை
ஆராய்ந்து அது நிரூபணமாகவே - சீரார்
மாதத்தலை யவதுன்பத்தை மாற்றினேன் லானோர்
இனத்தலைவன் என்னனாகில் பரம்” (பெரியபுராண-25)

என்ற நம்மாழ்வானாரப்போலே எம்மாரிகளை வேறுத்து அவ
னபத்தைப் பேசுந்தலைக்கட்டுகுகூர். (என்னாகில் என்னோ
ரானாகு) முக்கூணமும் அவனையே அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
இவ்வுலகில் இந்நக்தால் என்ன? பரமபதம் போனாகில் என்ன?
இன்னும் ஒன்றே எனக்குராகவுமாம். 88.

பொதி அழிபூம்—மலரநிற்கும் பூவைப் பூ (மேனி)—பூவைப் பூவின் நிறமும், மா மேனி—(எம்பொன்னுடைய) சிறந்த நிறு மேனியை, வரம் காட்டும்—நன்றாகக் காட்டும்; எனக்கு—(இப்படிப்பட்ட புகழ்பாராவிடான) எனக்கு. ஆர் ஒருவரே ஆவார்—ஒப்பாற்றப்பவர் ஒதுவராவது உளரோ? எம்பெருமான்—என் வளர்வாலும், தானேதனக்கு ஆவான் அல்லால்—தானே தனக்கு உபமானமாவானேயொழிய, மற்று—எனக்கு ஸமானமாவனோ?

வ்யா—என்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (எனக்கித் யாதி,) என்னோடொப்பார் ஒருவருமில்லையிறே என்னவுமாம். எனக்காவார் எவர்? என்னவுமாம். என்னோடொப்பார் ஒருவருமில்லை என்று தீர் சொல்லுவானென்? பாம

அவா—தீர்ப்பிறத்த லாபம் திரியட்டும் பிணங்குட்கிற படியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை—நிர்ஜோதுகமரக இர்பேற்றைப்பெற்று மேஷத் தமே வடிவாயிருக்கிற எனக்கு ஒப்பாகவல்லாச் செபெறுநவர் உண்டோ? காட்டில் ஒரொப்பில்லாதவனாவன்றிக்கே தான் தோன்றியான பெற்றையுடையனாய், மேஷத்தவாணத்தகு

89. **அவா—**கீழ்ப்பாட்டுக்களில் பிறத்த புக,வத,ஐப,வம் மறபடியும் மேகிட்டுத் தன் பெருமைபைப் பேசுகிறார். தற்பெருமை பேசாமே? எனில், புக,வத்,புக,வத ஸம்பந்தமுடையக உண்டான பெருமைபைப் பேசிக்கொள்வதில் தவறிக்கலை.

வ்யா—(எனக்காவார் ஆரொருவரே) எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவர் உளரோ? ஒருவருமில்லை என்றபடி. கிம் கேடுபெ. எனக்கு ஒப்பான ஒருவர் எவர்? என்று கேட்கிறாராகவுமாம். இஃதே மேஷத்தமே வடிவான ஸம்ஸாரிகள் புக,வத்தியைப்பற்றிப் பழக்கமெய்க்காதவர்களாகையாலே அவர் என் புக,வத்தே,ஆத்மமே வடிவான எனக்கு ஒப்பாவார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டா. கருத்தப்பட்டு புக,வ

சேதநனுண்டே என்னில், (எம்பெருமானிடத்திலே) என்னோடொத்தவர் இல்லையென்றேனெனியல்வது. எம்பெருமானுடைய உயர்த்தி இல்லையென்றேனோ? நீர் என்னோடொப்பாநிலையென்று சொல்லிற்று எதனாலே? என்னில், அவனோடு ஸத், ரூபமான பதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கிறதே, ஸத்திலே நின்றேன், ஓடியவனோடு குறைய நின்றது. அவன் என்று ஸாஷாத்கரிக்கும்த்தனையனோடு வேண்டு

இட்டுப்பிறவாத ஸர்கேஸ்வரன் தானே தனக்கு ஒப்பாமித்தனைப்பொழிய எனக்கு ஒப்பாகவல்லனோ? இந்த ஜ்ஞானலாப, மாத்ரமேயாய் ஸாஷாத்கரிக்கப்பெறாத குறை கிடக்கிறதேயென்று ஸங்கிக்க இடமுற்படி தன்னிடத்திலே வின்று செவ்வென்ற காயாம்புவினுடைய கிறமும், காணக்காணக்

த, துபலத்தைப் பெற்ற விபரணாதி, மஹாஷிகளும் “கரவா நோம்நிஷியாக்” என்றற்போலே என்னிடம் ஒரு கைம் முதலுயிர்வாமலுக்க, அவனுடைய சித்தேதகமெருபையாலே அவனை அதுபுயிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பாகாரிகள். மயர்வுக்கிடமில்வாத ஒளிமயமான அவ்வுலகிசூர்த்த அவனை அதுபுயிக்கப்பெற்ற நித்யமுகத்தக்கனார், அவர்வு மயர்வு இருள் தயர்க்கு மயக்கு மறப்பு முதலானவற்றையே இயற்கையாகக் கொண்ட இவ்விருந்தருமானாவத்தக்கிசூர்பித அதுபுயிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஸடாகாரி. “சேநாயே தோமுவாந் வின்னு னாநிறம் சேநியசே” என்கிறபடியே. இனி, எம்பெருமான் ஒப்பாகமட்டானோ? எனில், (எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றவரை) எம்பெருமான் தனக்குத்தான் ஒப்பானெனயல்வது எனக்கு ஒப்பானோ? உலகில் ஓர் ஒப்பில்வாததோடவ்விதிக் தனத்தோன்றியான ரோஷத்வாஸத்தையே உடையவனாய், ரோஷத்வாஸத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேசுவரனும் தானே தனக்கு உயமருகணமேயொழிய எனக்கு ஒப்பாக முடியுமோ? (எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றவரை) தனக்காவான் ஆரோருவா? என்கோடு ஒத்தவர் இல்லையென்றேனெனியல்வது எம்பெருமானுடைய உயர்வை இல்லையென்றேனோ?

வது. (புனக்காயாம் பூமேனி) புனத்திலே நிற்கிற காயாம்பூமேனியை. (காணப் பொழிதாயன் (பு. பூவாய்) காணக் காண அலராதின்ற பூவப்பூ இவை தூண்டும் அலறுதைய வரமான மாமேனியைக் காட்டாநின்றது. நாட்டாரிக்கு நினைக்கவிலுள்ள வருத்தம் போகும் எனக்கு மறக்க. நானுமொருவனே! வரமாக — தன்னிலும் விசைதாமக என்னுமாம். 89.

கட்டு செழுந்து வகுத்த பூவாய்ப்பூநிறுதைய நிறழர் அலறுவாய் வலசைக் கயமான வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றது. வாய்ப்பூநிறுதைய அழகிதாக உள்ளபடி. அன்றக்கே, "வாய்பூ இதி வர;" என்றும், என்னுள் பரவத்தக்கப்படுகிற வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றும் என்னுதல். 89.

உமக்கு இவ்வளவில் ஒப்பு ஒருவருமில்லை என்று சொல்லக் காரணமென்ன? எனில், நான் அவரை வாய்த்த பொருள்களில் எல்லாம் அவன் திருமேனியைக் காணாதின்றமைமூலம். இப்படிக்காண்பார் வெற்றுகளில்லாமையாலும் எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லை என்கிறார் — (புனக்காயாம் பூமேனி) தன் நிலத்திலே இருக்கையாலே சொகிபெற்று விசங்ககிற காயாம்பூநிறுதைய நிறழும். (காணப்பொதி அனிரும் பூவாய் பூமேனி) காணக்காண, அக்காட்சியின் மோதலையும் பொதுக்க மாட்டாமல் கட்டு செழுந்து செறிந்த சித்தாக அளித்த வரும் பூவாய்ப்பூயின் நிறழும். 'காயாம்பூமேனி' என்றவிடத்திலுள்ள 'மேனி' என்றும் பதத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. இங்கு இவ்விரண்டைச் சொன்னது.

"கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிகுள்
வண்டருப் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டதான் [தான்
காருருவம் காண்தோறும் தெஞ்சோடும் கண்ணனார்
பேருருவென்றெம்மைப் பிரித்து" (பெரிய திருவ. 49]

"கருவினியொன் மலர்கான் காயா மலர்கான்" [தா-திரு 9-3]

90. வரத்தால் வலிநினைத்து மாதவ தின்பாதம்
சிரத்தால் வணங்காது மென்றே—உரத்தினால்
சரணியாய் தேர்வலியோ னாய விரணியன்
ஓரியாய் நீவிடந்த தூன்.

பதவுரை—நர் அரி ஆய்—பொக்கத்தக்கவனான மாதவ வாய், தேர் வலியோன் ஆய—எதற்கின்ற சண்டை செய்யத் தக்க புகுதிவாய்; மாதவ கருணை, இரணியனை—ஹிரணயகஸிபு விஷ்ணுடைய, ஊன்—மரித்தது, ஓர் அரி ஆய்—ஒப்பற்ற உரத்தினாலாய்; மாதவ, உரத்தினால்—(உன்னுடைய) புகுதிவாய், நீ இடந்தது—நீ சாத்தது, வரத்தால்—(பிரமன் முதலிய தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட) வரங்களாலான உரத்தால், வலி நினைத்து—(தன்) புகுத்தைப் பொருடாக எண்ணி, சிரத்தால் சன் தன்மால், தின்பாதம்—உன் திருவடிகளை, வணங்காது—என்றே—உணங்காமலிருந்தான் என்ற காரணத்தினால்? (அன்று; புகுவதான பிரஹ்மாத்மன் புகுவது அபராதம் பொருக்காரணமல்ல வென்றவாய்.)

“வைம்பெருமில்வழி குவில்கான் மவில்கான் ஒன்கருவினைகான்
வம்பக்கவனுகனிகான் வண்ணபயுவை தருமல்கான்”

(ம.ப.திரு 9.4)

என்றவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட கருருவங்கக் கல்லாவத் துக்கும் உபகஷணம். (மாமேனி வரம் காட்டும்) இக்கருரு வங்ககெவ்வகம். அவனுடைய இதுளங் காணாமேனியைப் பிறப்பாகக் காட்டும். (வரம் மாமேனி காட்டும்) ‘வரம்’ ‘மா’ எனும் இரண்டும் பிறப்பைக் குறிக்கும்; மிகச்சிறந்த நிநுமேனியைக் காட்டும் என்றவாய். “குவிலே துதி வர:” என்று வரம்பு, துதிப்பற்றிபாணையோடு கவிகப்படும் பிறந்த மேனியைக் காட்டும் என்றவாய். (வரம் காட்டும்) தன்னிலும் தெனியாகக் காட்டும் என்றவாய். இவற்றைக்காணும்போது இவற்றைக் காட்டினால், வைம்பெருமானுடைய நிநுமேனியை எவர்க்குத் தெனியாகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு ஒப்பவையர் கூர் என்கை (காட்டும்) பரமபுருஷனை ஞானத்தாலே மாந்தராய் கண்டு கறுப்புகித்தக் கண்ணுலே கறுப்புகி வரத் குறைநீர்க் கண்ணுக்குக் காட்டும்.

ஸ்வா:— (ஹாத்கால் வலிசிறித்து) வாத்தாளே தனக்கு
 மிடுக்குண்டாக நினைததானவது வாங்கொடுத்தவர்கள்
 ஸக்தி ப,க,வத,த,தமென்று அறிததிலான். (மாதவ) வாங்
 கொடுத்தவர்களாலும் வணக்கப்படுமவன். (சின்பாத
 பத்யாது.) அவன் இழவுக்கு வெறுக்கிறான்.

உரை:—எர்வர்க்கும் ஆஸ்திரிக் கலாம்படி மிகுக்கிற முயற்சியை பதியானவனே! இரண்டு கூழுக்கே சிறித்துப் போடப்படும் மத்தியவாய், கோத்திகலால் பல்வதனதபுடைய ஹூஸையனை, நாட்டில் உலாடநிபாத அத்விதீயமான நூதனம்மாறாய்க் கொண்டு அவன் மிகுத்தும் கர்ப்பமும்படியான பித்தகாலே.

வ்யா:—(மாதவ) வாக்கெடுத்த பிரமன், உருத்திரன் முதலானாரும் பணியுழம்புகியிருக்கும் அடியினாதனே! (சரசிவாய்) சரத்தக்க—பிணக்கத்தக்க — எதிரியாய், இவன் செய்த பரகவதாபசாரத்தைக் கண்டாய், இரண்டு கூறுகப் பிளந்து போடுவதே இவனுக்கத் தக்க அண்டின என்று கருத்து. (சரசிவாய்) பெரிப எதிரியாய் என்றமாம். (சேச் வலிமோரூப இரணியன்) சேரே புலம் பொருந்தியவனான இரணியன். எம்பெருமானோடு போரிடே எதிரிட்டு நிற்கவல்ல மகோபுர தேவதாபலக்கலை உடைய இரணியன் என்றமாம்.

(உரத்தினாலுரிபாய்) மிடுக்காலே காப்பும் அரிபான வன்- எதருவானவன். பெரிய எதருவென்றுமாம். (கேர வலிமையான்) தேரே வலியான ஒலிசெய்கின். (ஓரரிபாய்) நாட்டில் தடைபடும் விடனுமன்று தன்னுடைய இச்சை, யானே பிறத்த விடனுமென்றுமாம். ஓரப்படும் அரிபாய்— எல்லாரும் தப்பாநம் பன்னும் விடனுமென்றுமாம்.

மாமளையான பெரிய எதிர்த்து எதிர்த்தவர்களுடைய நீ இடத்து பொருட்டது பூர்வமாதீதன் கொடுத்த வாத்தால் வந்த தன் மிடுக்கைக் கனக்க நினைத்து எவ்வாறு திருவாய் உன்

(ஓரரிபாய்) உலகில் காணப்படும் பிரமிருத விடனுமன்று. உலகில் கண்டறிபாத அடங்காருத வாரிப்பைம். (ஓரரிபாய்) ஓர்நதல் என்று திபனத்தைக் குறிப்பதாய். எாத்விக்கின் அனவராதும் திபனிக்கப்படும் வாரிப்பைம் எவ்வாறாகவு மாம். (உரத்தினால் கணகிடந்தது) இரணியனுடைய புல மும் கிழப்பமும்படியான உன்னுடைய புலத்தாலே க அவ னுடைய கொழுப்புமிக்க பெரிய எதிர்த்தைப் பிளந்தது. (நீ) பூர்வமாதீதன்க்க வாத்தாய் மிக்க நீ. 'உரத்தினால் வரிபாய்' என்று கூட்டி. புலத்தினால் பிளக்கவேண்டிய எதருவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (வாத்தால் வலி கினைத்து) பிரமன் முதலானார் கொடுத்த வாத்தாலே வந்த தன் புலத்தையே பெரிதாக கினைத்து. வாத்தினால்வயன்டான தன் புலத்தை கினைத்தானேயொழிய, அந்த வாத்தைக் கொடுத்தவர்களின் வாத்தானந்தி உன்னுள் வந்தது என்பதை கினைக்கவிர்தை. (நின் பாதம்) தன் வணங்கி வாய்பெற்ற அப்பிரமன் முதலானாரையும் படைத்த நின் பாதத்தை. அவர்களும் வணங்கும் நின் திருவடித் தாமதாயை. (மாதவ நின் பாதம்) தாயும் தந்தையுமாகக் கோரிநிற்கும் உன் திருவடியை. (சிரத்தால் வணங்காரும் என்றே) தன் தலை யானே வணங்குகின்றென்றும் கருத்தானேயோ க இரணி யனைப் பிளந்தாய்? இக்கருத்தாவன்; ஏனெனில், இரணியன் தன் சிரத்தினால் வணங்கிவதால் உனக்கொரு பெருமைபோ ஞ தி-48

(வரததாஸ்) தேவர்கள் வரத்தை மிடுக்காக தீர்த்தான். வணங்குவிததுக்கொள்ளும் விஷயம் இருக்கும்படி. (வணங்குக ஹிமன் 2, 3) பின்னர் பக்கல் பரிவு. 'தப்பச் செய்தேன், என்னும்' என்றமாம். உன் வல்து அழியாமல் கெட்டுமாம். (1871) பெரிய சாத்தரு. (2971) விம்மலங்களில் ஒப்பு விடிக்கவெண்ணாது 90.

ஐயுடைய சீருவடிசைத் தகையால் வணங்கி ஆஸ்ரயியாதே
யிருந்தான் என்னோ? அன்றிறே, சிறுக்கிசப் பல கறுவி
கவித்தான் எனனுமிது சொன்னடி உற பனறுபடி. 180.

மகிழ்ச்சியோ வந்துவிடப் போவதில்லை எதனுமெனில், "நலமாகத் தீர்கொண்ட சாளுடையான் சென்று, என்றும் பூக்கொண்டு வல்லவாதேத்த மகிழாத வையுத்தச் செவ்வார்" [லக்-திருவா 75] ஆகையாலே, பின் எதற்காக இரணியனை மாரவிடத்தது? எனில், புகைவதொத்தமனான பிரஹ்மதரிசுப் படாதபாடு படுத்திவதே இப்படிக்கட்டுஞ்சேற்றங்கொண்டதற்குக் காரணம் என்பதை.

“யத, பராத, ஸஹஸ்ரமஜஸ்யதம்

தவமி ஸரண்ய ஒரிசண்ய உபாவஹத் |

வாத, தேத சிரம் த்வமிக்கியா

விக்குதிமர்ப்புகதிர்ப்ப, ஜநாத, க, ர: ||” [65]

[வரத, தானே! இடையிடாது செப்பப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான குற்றங்களை உள்ளிடத்தில் புரிந்ததனாலும் கண்டகாகும் கோபமடைபவருந்த கீ, பிரஹ்மதரிசுத் துன்புறுத்தியதாலே (அப்பகாலத்திலேயே) கடுங்கோபம் கொண்டாய்.] என்று வரத, தானேதவதிக் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். “நலவரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆணைத்தொழக்கதென்கணம் புகைவதொத்தமம் பேரனுமை என்று நீயர் அருளிச்செய்தார்” என்றும் ஆசார்பனாத்தியும் இங்கு அது ஸந்தேசம். 90.

91. ஊனக் குழம்பையி ஐம்புக் கிருந்தீர்கி
குளன்கடர் கொளிது நாடோலும் எனத்
துருவா புலகிடத்த ஆழியான் பாதம்
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

பதவுரை— ஊன குழம்பையின்— மாம்பளதலினாலாகிய
ஸரீரமாகிய குடிவாயின், உள் புக்கு—உள்ளே நுழைத்து
(ஆராய்ந்து), திருள்—(ஸரீ)த்தை இனிதாக நினைக்கம்)
அதுஞானத்தி, நீக்கி—போக்கெதத, குளன்க் கடர்—
உண்டாமாயிரிவாகிற விளக்கை, கொளிது—ஏற்றி, எனத்து
உரு ஆய் வராவது பூத்ததயாக அவதரித்து, உலகு
இடத்த—உலகத்தை (அண்ட, பி, தத்யினீஸ்ஸம்) நிசித்
தெழுத்தவனும், ஊழியான்—பிரளயகாலததிலிருந்தவனு
மான எம்பிரானுடைய, பாதம்—திருவடிகளை, நான்
தோறும்—நினைத்தோறும், மருவாதார்க்கு—வணங்காதவர்
களுக்கு, வான்—பரமபதம், உண்டாமோ—கிடைக்குமோ?

அவா— நொன்னுற்றோசம் பாட்டு. (ஊனக்குழம்பை)
பரமபதம் வயபத ஸாத்யமன்று என்றவோபாதி இச்
சையும் வேண்டாவோ என்கிறது. ஹேயத்திலே ஹேயதா
பு, த், தி, யும். உபாதேயத்திலே உபாதேயதாபு, த், தி, யும்
வேண்டாவோ பேற்றுக்கு?

அவா— ஸர்வோஸ்வரன் ஸர்வாபேக்ஷித்யாத, ஸேவாஸி
றும் இதர விஷயங்களில் ருசியற்று அவனை ஆஸ்ரயித்
தார்க்கவது பரமபதப்பாப்தி அரிது என்கிறார்.

91. அவா— “எம்பெய்மனை ஆரே கறிவார்” [56]
முதலானகிடங்கனிலே எத்தனையெனும் மெத்த குளன்கதை
வுடைய பிரமன் முதலானாரும் தம் மூபற்சயாலே காண
முடியாத என்றார். அப்படியானால் இத்தனையில் ஒன்றுமே
வேண்டாவோ? கண்டபடி திரிந்தாலும் மோகம் வந்து
விடுமோ? என்னும் கேள்வியெழ. அவன் ஒரு கைம்முதலை
யும் எதிர்பாராமல் எக்ஸப் புகன்களையுமணிப்பவனாகுதும்.

வ்யா:— (சாஸாமித்தியாதி) ஸரீரம் கண்டதெல்லாம் பொல்லாதாயிருக்கச்செய்தே ஆபாதபர்த்தியில் நன்று போலே இருப்பதொன்றுண்டு. அந்த இருள் ஸரீரத்தை அவசரவழிக்கப்போம். (சூனச் சுடச்சொன்னிது) இஞ்ஞாத மாகிற வினக்கை பரகாரிப்பிற்று. இதிலுடைய ஹேய தையும் அந்யத, ஈ இஞ்ஞாதமும் பத, ஈர்த்தத, இஞ்ஞாதந்தாரே போம். ஆக, பத, ஈர்த்தத, இஞ்ஞாதபூர்வமாக பரஞ்ஞாதம் வேணும். (காடோறும்பயாதி,) தோஷப்பட்டபோது உதவின வரால் இவை இல்லாதவன்று தானுண்டாய் சுகதிக்குமவ ளுடைய திருஷ்டிகளில் ருசியில்லாதார்க்கும் உண்டோ பரமபத,ம்? (காடோறும்) அவன் ஆயி, முக், யம் பண்ணு

உரை:—அவ்வாயில் தே, ஈயம் தோற்றுதபடி மாம்மம் செறிந்து மேலெழு மிறுக்கித் தோற்றுகிற ஸரீரமாகிற ஈயமாயினே அதன் கோஷமுள்ள எல்லையையும் செல்ல உங்களுடைய அவசரவழித்து அதனாத போக்ய

அவ்வாத் தவிர்த்த தாழ்த்த வினயங்களில் ருசியற்று, அவன் ஸரணமடைந்தவர்களுக்கல்லது பரமபத,ம் கிடைக்காத வகிற்று.

வ்யா:—(சாஸகஞ்சாமகப) மிகேதாழ்த்ததாய், கிலைபற்றதாய், தீபகழியில் செலுத்தவதாய் உள்ள மிதனுடைய தே, ஈயம் வெளியில் தெரியாதபடி மாம்மத்தைபும் தோஷியுமிட்டு மறைத்து வைத்த. வெளித்தோற்றத்திற்கு அழகாதத்தோற்று கிற ஸரீரமாகிற ஈயமாகியே. (உப்புக்கு) அநித் தே, ஈய முள்ள இடமெல்லாம் வயாக ஆரங்கிது. (இருள் நீக்கி) அந்த தே, ஈயவையமாக வரும் தே ஈயநயதுஞ்ஞானம் முதலான அஞ் ஞானங்களைப் போக்கி. (சூனச்சுடச் சொன்னிது) ஜீவனைப் பற்றியும், ஸர்காரனைப்பற்றியுமான உண்மையறிவாகிற வினக்கை ஏற்றி (சாந்தேதாதம்,) கக்காதத்திலும் ஸரணப் பெருமானுடைய திருஷ்டியை உபவமாக புத், தி, பண்ணுத வர்களுக்கும் பரமபத,ம் கிடைக்குமோ? (சாந்ததுருவாய்) ஒளிமயமான தன் உருவைய மாற்றிக்கொண்டு நீருக்கும் செந்

கிறபடியை அநுஸந்திக்க வைமூக்ய எங்கையுண்டோ? ஜீவன் திருவடக்கை ஆஸ்யித்திருப்பானொரு வைஷ்ணவன் ளா. "தீ பலதான் வரத்தவிர்ததாயே" எனறருளிச்செய்ய, "நீர் ஒருகால் அருளிச்செய்தபடியை நினைத்திருக்க அமை யாதோ?" என்ன. தம்பிக்கை நினைவிலே வர்த்திக்கிறதும் மாண்டு, "நாடோறுமேனததுருவாயுலகிடத்த ஊழியான் பாதம் மருவாதார்க்குண்டாமோ வாக்" என்கிற இப்பாட்டும் கெடுவாய் கேட்டறிவாயோ?" என்றார். குசியில்லாதார்க்கும் ஸ்ரீவைருண்ட,ம் விடைக்குமோ?

மேன் திருக்கிற அநுநாமமாகிற இந்நினைப்போக்கி, ஜீவபாயாதபாதபாதகை விஷயிச்சித்திருக்கும் ஜ்ஞாக மாகிற விளக்காகவேற்தி. தன்னுருக்கெடுத்து கீருக்கும சேற்றுக்கும இருபாத வரதறுபத்தை உடையனுங்க

துக்கும தவக்காத மாகடப்பில் கீவராமானியலப் பன்றி கருவை எடுத்தக்கொண்டு. (உலகிடத்த ஊழியான் பாதம்) உலகத்தைப் பிரபலபுத்தனிருந்து குத்திப்பெடுத்து தாக்கித்த ஊழ்முதல்வனுடைய திருவடியினையை. (உலகிடத்த ஊழி யான்) கரணாகப்பத்தின் ஆதியில் செய்யப்பட்டது இவ்வருஞ் செயல் என உணர்த்துகிருர். (ஊழியான்) "அசித்த,நிரோஷி தாக்" என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் அழிந்துகிடத்த எம றாரகாலத்திலும் தன்மேலே ஸரணுமகிலையில் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஸம்சுகித்ததைத் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பாதம்) காணிக்கொள்ளாத அவனுடைய எங்குடத்தைப்போலக்கொம். கண்காணாவல்ல அவனுடைய திருவடியினையை. (தாதோறும் மருவாதார்க்குண்டாமோ வாக்) எப்போதும் பகோவாக்கொங்கன் பகோநுக்கப்பெற்று அடைபாதகரிகளுக்குப் பாதமபத,ம் உண்டாகுமோ? எப் போதம் அடைகைபாதகது:— எப்போதும் உபாயமென்று யுத்த,பிப்பன்னாகை (ஏனத்துருவாய் உலகிடத்த ஊழியான் பாதம்...) திகை கொடிப்பட்டபோது உலகினானாய் இவை அனாதைமாய்க் கிடத்தோது. துங்குகிற குழர்க்கையை மடியிலே வைத்து தாக்கிக்கும் தாணப்போலே, தன்மேலே

அவ:— கீழிற்பாட்டு ருசியுடையவனுக்கு உதவினபடி.

வ்யா:— (பாண்டிமான்) ஹேவாய் அப்பமாய் அய்யி,மாய் அதர்த்தமாய் அவைய தெரியாதபடி மேமே தோலை வைத்து மிதூக்கி. அபாதபாதிதியில் தன்மென்று தோற்றும்படி இதனை உள்வபடிபே அதுவந்தி,உது அபுருஷார்த்த,மெனதும புருஷார்த்த, விசோதி,யென்றும் பேசிற்று. “பொய்தறின்ற” இதுயாதி, (அபாதபாதி) கொய்து பரகாமான தன்னை அதுவந்தி,உது பரகாரி

கொண்டு. (பொருதவதை துடித்தெடுதலுக்கொண்டு பரிசு வளைய, இவைய அழித்தாட்டித மமனார காலத்தினும தன்மேமே ஏறிட்டுக்கொண்டு தேக்கு, மவயு,வதுவைய

ஏறிட்டுக்கொண்டு எகித்தவனான அவன் திருவடிகளின் ருசி விக்கரவர்களுக்குப் பரமபதம் கிடைக்குமா? (கரந்தோறும் மருவாதார்க்கு) அவன் கணத்தோறும் மமக்கச்செய்தெ கன்மை களை நினைத்தால் அவனிடம் நாரும் இடைவிடாமல் அன்பு செலுத்தவேண்டாமோ? (சனத்துருவாய் ... மருவாதார்க்கு) “அஹம் மமாரி” என்று கடைசி நினைவில் மன்மை நினைப் பவனை அதற்கு முன்பெல்லாம் நாம் நினைக்கவேண்டாமோ? (மருவாதார்க்கு) என்று அவனை உபாயமாக நினைத்திருக்கை வைச் சொல்லுகிறது பரபந்தி ஒருதடவை செய்யவேண்டிய தாயிருக்க, நன்பிதாறும் மமவாதார்க்கு என்னகாமோ? எனில்: ஆசாரியன் த்வயத்தைச் சொக்க, ‘இவன் அனைத் திருப்பிச் சொல்லுமன்று ஒரு தடவை செய்யவேண்டிய பரபந்திவானது செய்யப்பட்டுக்கொிறது அதற்குப்பின் அந் நினைவானது இவன் மவருபத்திலே புருகிறது. இந்நினைவானது ஒருகால் ஏற்பட்டுவிட்டால் பின் அழிக்கவியாதவனவன, “பெறப்போகிற புலத்தில் சீர்கமைவைப் பார்த்தான், இவன் ஆயுள் மூலகதம் இந்நினைவேயுருந்தாலும், ‘ஒருதடவை’ என்பதற்குப் போராதபடியுயர்ந்து இருக்கிறது’ என்றும் சில ஆசாரியர்கள் சிவதரிப்பர்கள். (பாதம் மருவாதார்க்குள் பரமோ வான்) புக்திசிஷ்டரும் புக்திக்கு அங்குமக

பாஷ தாமசரபாஷ் கேவ்வெருருவண்பே நோக்கி. (ஏன் மீத்யாதி.) இத்தலை திணையாதபோதும் திணைத்திருந்து நோக்குவான். விசேஷிப்பான் இவ்வாகாரத்தைப்பங்கே துடைத்தது. "ஏனத்துருவாமிடத்த ஞானப்பிரான்" 91.

92. வானுகித தீபாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனுகிப் பாலாய் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னெருநான்
மண்ணை யுமிழ்த்த வயிறு.

பதவுரை:- வான் ஆகி - ஆகாஸரூபமாகவும், தீ ஆய் -
அக்ஷிரூபமாகவும், மறி கடலாய் - அஹையென்கிற,
எழுந்தரூபமாகவும், மாருதம் ஆய் - வாபுரூபமாகவும்
(ஆகி அண்டத்திற்கு கிரஹ ஹதஹயிருப்பவனாகவும்),
தேன் ஆகி - (திதயமுக்குக்கு) தேன்போலே குளியவ
னாகவும், பால் ஆய் - பால்போலே பேராக்யனாகவு
மிருக்கவும், திருமாலே - லக்ஷ்மீஸத, னே! ஆன் ஆய்ச்சி -
பதக்களை வளர்க்கும் ஆய்ச்சுகளத்தில் இருக்க இடைச்சியி
லுண்டாய் வெண்ணெய் விழுங்க - வெண்ணெயை விழுங்
கப்போது, முன் ஒரு நான் - முன்பு ஒரு காலத்திலே,
மண்ணை - உலகையெல்லாம், உமிழ்த்த - வெளியிட்ட,
வயிறு - கிருவயிறு, நிறையுமே நிறையுமா?

ஐயுண்டா திருவடிகளை காந்தொறும் பொருந்தி ஆஸ்ரையா
தாக்கல் பரமகாஸஸப்த, வாக்யமான பரமபதம் உன்
டாயே? 91.

பரபந்தியை அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கையாலே, பரபந்தி
செய்யாதவர்களுக்குப் பரமபத, யிக்கு என்ருர். "பரமகாத,
நீயெனாம் கதி, மதி முருந்தே, கிறுபதம்" [பரபந்தித்தவர்
லேறு எவருக்கும் முகுத்தன் பரமபத, க்கைத் தரமாட்டான்]
என்றா ஸ்ரீலேகாத்தேன்கரும். (ஊழியன் பாதம் கருவா
தாக்குண்டாயே வான்) 'காத்ய: பந்த, ர வித, யதே5யகாய'
என்ற வேதாந்தத்தை அருளிச்செய்துர் 'காற இணைத்
தழாயோன் கந்தின் அன்னைத ஏறநம் எளிதே கிறுபெறு
தறக்கதி?' [பரபாடல் 15] என்றனர் பண்டைத்தமிழரும் 91.

அவ:— தொன்னுந்நிறண்டாம் பாட்டு (வாழ்கி) அவ்வவஜாதிவிலே அவதரித்து அதனுள்ளாகுடைய தாரகமே தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. ஸ்ரீவரஹமானு குளில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம். இடையனுளுகில் வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி.

வயா:— (வாழ்கியாக) பஞ்சபூதங்களிலே ஒரு அண்டமாய் அண்டநதர்வரத்திகளான புருஷர்களுக்கு

அவ:— திரிபடி ஆழிதராய் ரகுநிதரமாய் வந்நித்த, அவாப்தஸைஸ்தரமாய் பூததத்தாய் போராதபடி. ஆழிதர செட்டிதரத் தூரய்யதைத் தகைக்கு தாரகமாக விரும்பிடுக்கும் என்கிறார்.

உரை:— ஆகாரம், ஆக்டி, அகையெறிசிறுசுடல் கூற்றை முதலான பூதங்களிலே சமைத்த அண்டநதர்வரத்தித் தாரகத்தாய்நகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பரமபதூஷணர்களுக்கு

92. அவ:— முன் டாகத்திரசொன்னபடி ஆர்வத்தித் தரிகளை எளிப்பதொடக்கிறிம். 'அகாப்தஸைஸ்தகாமம்' [விட்டபங்களைத்தையும் செற்றிருப்பவன்] என்னும் தன்மைடைய சிறைவுக்குத் தகைபடி அடிபடை தோட்டினைத் வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாக விரும்பிடுக்கும் உதவனை என்கிறார்.

வயா:— (வாழ்கித் தயாய் மறிகடவாய் மாகுதமாய்) நானு பூதங்களைச் சொன்னது பிறதிக்யாமிற ஸ்ரீநாவது பூதத்திற்குப் அவற்றுகளை அண்டத்திற்கும், ததனுள்ளிக்குப் செத நாசெதரப் பொருள்களுக்கும் உபகருணம், வினாபு,விவிரி குக்கும் எககைப் பொருள்களுமாய் என்கிறது. பரப்பொருளான இவன் எப்படி அவைகளைகருடியும்? என்க: இவனுக்கு எரிமாய், புகாரமாய், காரமான அவைகள் இவனை எத்தம் விட்டுப் பிரிமாமலிருக்கிறபடியானார், கோககேத,தகனிக் எரித்தைச் சொன்னும்சொல் எரிக்கையும்தகைத் சொன்னும்சொல் புகாரியையும், காரிகைதத் சொன்னும்சொல் காரணத்தைபுய் குறிப்பதைத் சொல்விருமகையாலும் இவன் அவைபங்களுள் என்னைக் குறைவினும்.

தீர்வாழகனாய். (திருமொழி) 92. "என்னை" (என்னை) என்னைப்படியே பிராட்டியோடே கூட, பாம்பதத்திலே இருக்கிறவனே! உபய விபூதிசுத்தனாக இருப்பதற்குச் சேருமோ ஓரிகடக்கி மென்மெனவைய விழுங்குக? (முன் எரித்தாய்.) "புண்பங்கொன்னதபடி வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடு காணப் புறம்பே உமிழ்ந்து சுகந்த வயிறு துத்தனை வென்மெனயாலே நிறைக்க வேண்டியிருந்ததோ? சிவன உன் வயிறுதது * வண்ணனுக்கிடமாட்டாபோ?"

எவ்வளவுமனமாய்மையான தேன், எவ்வாறு விவரமாய்மையான பாம்பு இவ்வளவுமே நிரதிரையபோக்பயனுக்கெண்ணு இருக்குமவனாய், இந்த உபய விபூதிசுத்தியோகத்துக்கு மேலே விபூதிபதித் தத்தனாய் வந்த ஐஸ்வர்யத்தை உபயோகிப்பவனே! பண்டொரு காணியை உபயோகித்தல் வழியாகிய பூமியை உடக்க

"தேனிலே தேனிலி" என்றும், "வந்தியுத்தபத்தி" என்றும் தொடர்வதில் ஐஸ்வர்ய ராஜ்யம் மென்மெனவைய இருந்து அநுஸந்திக்க உண்டாக. (வாழ்விக்க... திருமொழி) இப்படி விபூதிசுத்தியை உபயோகிக்கக்கொண்டு எவ்வளவு முதலாளனாகிறதோ செய்வதும் பிராட்டியை உபயோகிப்பதோ என்ற கார்ட்டுகளுக்கு, இத்தகைய விபூதிசுத்தியோகம் கொள்வதும் இனி, நித்யவிபூதிபோகம் கொள்வதும், (தேனிலிப் பாம்பு திருமொழி) பாம்பதத்திலிருக்கும் நித்யமுகத்திற்கு எல்லா எளக்களின் உட்டரவையளித்தல்போதும், இவற்றைவிடமான பாம்போதும் திகழும் திருமொழி! இங்கு இரண்டு ரளக்களைச் சொன்னது பெய்க்கனம், அழுது முதலாள ரளக்களுக்கும் உபயோகணம், "என்னை" என்ற மறைமுகங்களிலே ஒதப்பட்ட வந்து. வந்தே. (திருமொழி) பாம்பதத்தின் போக்பயமான வந்து ஒரு விபூதிசுத்தி என்ற கார்ட்டப்படுகிறது. ஆக இவ்வளவாய் உபய விபூதிசுத்தியோகம் கொள்வதென்பதாயிற்று. (திருமொழி) ஒன்று உபய விபூதிசுத்தி கொள்வதற்கு மேலே ஐஸ்வர்யத்தையுமிருக்கும் பெருஞ்சொல்வத்தையும் உபயோகிப்பவனே! எவ்வளவு தாகவாய்.

* வண்ணன் தாழ்வாய் பெருத்தினி திசுணம் வயிற்றுக்கு உலகமயாகச் சொந்தம் வழக்கை உட்கொண்டது இவ்வளவாய்.

என்விதர். குசியுடைபாரோடு ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றை
 ஸம்பந்த உபயவிபூதியோகம் குறைபட்டிருக்கும்வண்ணுடைய
 குசி சொல்லுகிறது. (ஆனந்தி வெண்ணெய்) முடைநாளும்
 வெண்ணெய். (கிறையுமே) குறைக்கும் இட்டு அடைக்க
 வேண்டும். ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரளபம்போலே இவனுக்கு
 வெண்ணெய் பெறுமியல். 92.

எடுத்துவிழுவி, உள்வாங்கிட்டு துளராதபடி வெளிக்கு
 எண்ண உமிழ்த்த உள்வாங்கிய மயிமுனது பசுமெங்கிலும்
 ஞாயிலே பிறத்த யசோதைப் பிராட்டி கடைத்து எவந்த
 முடைநாளும் குன்றை வெண்ணெயை ஒழிவிடுவதே
 தோடே அழகுதான் உத்காலே கிறையுமே
 குறைக்கும் இட்டு அடைக்கவேண்டும் என்று கருத்து. 92.

இனி, அவனுடைய ஆர்ச்சியைவிடாமலாததை வெளிப்படுத்தி
 தயிபுடாக ஒரு வெள்ளி பெய்தார்; (தன் ஒருவன் மண்ணை
 உமிழ்த்த வயிறு) ஆறாவதானே, பரளபத்தில் அழியாதபடி
 உள்வாங்கி விழுங்கப்பட்ட பூமியை, வயிற்றினுள்ளேயே
 விடந்து தரைதாடி வெளிக்கு எண்ண உமிழ்த்த உள்விடுவாரி
 னது. (ஆனந்தி வெண்ணெய் விழுங்க கிறையுமே) பசுமெங்கிலும்
 ஞாயிலே பிறத்த யசோதைப் பிராட்டியின் வெண்ணெயைப்
 போசைபோடே விழுங்க, அதன் கிறைந்தவிடுமோ?
 உடைக்கலாம் உண்டுமித்த வயிற்றிலே கடைபிடித்திற்கும்
 வெண்ணெயைவிட்டு அடைக்கவேண்டுமா? அதற்கு வெண்
 நெய்க்கெங்கே போவது? லா அடைப்பது? (ஆனந்தி வெண்
 நெய்) முடைநாளும் குறைபாத வெண்ணெயைப் பாரே
 விழுங்கிற்று! (விழுங்க) பாசேனும் கண்ணபதற்கு முன்னே
 அமுதசெய்தருளவேண்டும் என்றும் ஆகையாலே வாய்மையாக
 விழுக்கெனுகிறது. (வாழ்கி... வெண்ணெய் விழுங்க) உபய
 விபூதியை உடையவனுக்குப்பதற்குப் பொருத்தமோ ஓர்
 ஸுட்கியின் வெண்ணெயை விழுங்குதது? (தண்ணையுமித்த
 வயிறு வெண்ணெய் விழுங்க கிறையுமே) உடைக்கலாம்
 உண்டுமித்த வயிறு ஓர்ஸுட்கி தீரட்டிய வெண்ணெயை
 கிறைத்தவிடுமோ? கிறையாதெரு! பின் ஏதுக்காக விழுங்க

93. வயிறழல வானுருவி வந்தானை யஞ்ச
எயிறிடை வாய்படுத்த தென்றீ—பொறியுரிசால்
பூவகவை யீடழித்த பொன்னுழிக் கையா நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

பதவுரை— பூ வகவை—பழிபாக்களின் அழகை, ஈடு
அழித்த—விடவும் கீழ்ப்படுத்தியதும், பொன் ஆழி கையா—
தென்னுடைய கையாகக் கைத உடையதுமான கையை
கையாடையவனே! வயிறு அழல—(அடியவர்கள்) வயிறெறியும்
படியாக, வான் உருவி வந்தானை—வான் உருவிக்கொண்டு
வந்தவனான ஆசரிதவாதலான, அஞ்ச—(உன்னுருவைக்
கொண்டு பூசப்படும்படி, நின் சேவடி மேல்—உன் சிவந்த
திருவடிமேல் வான் விடத்தக்கவகாண்டு), பொறி உரி
சால்—(பல சிறக்கொழுமையாகக் கையாளலே, ஈடு அழிய
செற்று—(பாட்டுக்கொழுமையு அழித்தபின்பும், எயிறு இடை—
தென்னுடைய கையாகக் கைதவடியாக, நீ வாய் மடுத்தது என்—
விவானையாடித் துக்கொண்டிருந்தது ஏதற்காக?)

அவ— தொண்ணூற்றான்றும் பாட்டு. (வாயிந்த
வாதி.) கீழ்ப்பாட்டிலே ஆசரிதவாதலாய் சொல்லிற்று.
இதில் ஆசரிதவாதலாய்காப்பமான அவர்கள் விரோதிகள்
பக்கவாட்டான சீற்றம் சொல்லுகிறது.

இருப்? பதில் தெளிவானவரே கேள்விபுடல் சிறத்துகிறார்.
பதில் பாடுதலின்: தன்னிடம் அன்புடையவரோடு ஸம்பந்த,
முன்னதொன்றை புலித்தாவல்லது உயிர்தரிக்கமாட்டாத
ஆர்வத்தையமோஹத்தானை பசோகைத தொட்டிளந்த வெண்
னையை விழங்குகுணயெழிய, இதனால் தன் வயிறு சிறையு
மென்ற விழங்குகுகியே. இதனால், அடியார் என்பார்பெற்ற
தொன்றை அடைத்தால்கைது தன் சிறைவுக்குக் குறைவேற்
பட்டு விட்டதாக சினைக்கும் அவனுடைய குளி சொல்லுகிறது.
உண்மையில், இம்மஹாகுணம் ஒன்றுகுறைந்தாலும் அவன்
சிறைவுக்குக் குறைவேவாகவும், உபுடவிழுவினோகும் பயன்ற
தாகவும் ஆகுமன்றே.

வயா:- (வயிற்றியாசை) வயிற்றறுவதிறது ஆர்க்கென் னில். ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன் செய்த தாபிராதே தம்முடைய எதிரே வாரும் உருவிக் கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே இருந்தாடி. "என்றுமென்பின்னைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அலங்குமாவர்களே" என்கிறபடியே. (வந்தாசை) தம்முடைய மேலே வந்தாற்போலே இருக்கிற யடி. (பூவடிவைப்படுத்தி உயர்வாழ்க்கையாக) கொள்குமார் வந்தாலும் அழகாலும் பூவைக் கீழ்ப்படுத்துவதான கையிலே

அல:- "ஓராய்ய் கீழிட்த்தது" என்று கம்மை மூலாக பகைபாதிபாகக் கீழே சொன்னார் அது கீழித்தாய் மென்? என்ன, ஹிரண்யன்மேல் பண்ணின சீற்றங்கொண்டு அறித்தேன் என்கிறார்.

உரை:- கொள்குமாரேய். அழகு மகலான ஸ்வபாவத் தானே பூவைப் பூவினாடைய வடிவத்தைத் தம்மாய்க்கிடுகிறப்ப தாய் கீழ்ப்புறையோமான த் தவாழியைத் தரித்த தீரக்கையை உடையவனே! கண்ட அநுகூலர் 'என்றாகத் தோழிற் றீதா'

93. **அல:-** "ஓராய்ய் கீழிட்த்தது" |80| என்று கம்மை ஆராதபகைபாதிபாக கீழே சொன்னார்; அதை எப்படியறிந்தீர்? என்று எப்பொழுதுக்குத் திருவுள்ளமாக, இரணியன்மேலே தேவரீர் கொண்ட சீற்றத்தைக்கொண்டு தறுதிரிட்டென் என்கிறார் இப்பாகத்தில்.

வயா:- (பூவடிவை நடழித்தபொருளில்கையால்) மென்மை, அழகு, சிறம் முதலான தன்மைகளாலே பூவைப் பூவின் தன்மைகளை வெற்றி கொண்டிருப்பதாய், பொய்யோலையே ஆகப்ப டத்தக்கதாய், ஸாதிராஜாங்காணி தரித்திருப்பதான திருக் கையை உடையவனே! (வயிற்றை வாராருவி வந்தாசை) கண்ட அன்பர்கள் அக்பிரூபி அந்நிலையில் 'எப்பொழுக்கு என் வருகிறதோ' என்று உயிற் றிடிக்குப்படியாக வான் உருவிக் கொண்டு வந்த இரணியன். (வயிற்றை) "வயிறு அறுவதிறது ஆர்க்கு? என்னிட்; ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன்

திருவாழிகையுடையவனே! (பொருட்கிறும்) பார்த்தபடியே இருக்கவேண்டியிருக்கிற உகிராவே. (கிள வேஷமேயே பழையச் சொத்து) என்றும் தாங்கள் ஆசைப்பட்டப்போகிற திருவடிகளிலே அவனை ஏறிட்டு இனி முடியாதபடி முடித்து. (வழிதவக வாய் மருக்கொன் டி) பிராட்டியமார்க்கும் சும் பேராகத்தில் திருமுத்து தோற்றதபடி பண்ணும் கியிதம் வேண்டா. ஏயிறு தோற்றுப்படிக்கீடாகப்பண்ணின ஹாஸத் தைக்கொண்டால் அதுவே அமையுமென்றும்படி இருக்கிற

என்று வாய்மொழியும்படி வாயை உருவப்பிடு க்திக்கொண்டு வந்த ஓயிரணியின் உன் உகிர வேஷங்கண்டு அவன் படியப் படுபடியாகப் பிராட்டியமாச் பன்னிக்கொண்டாளுந்ம் உன் றுண்டாய சிவந்த திருவடிகளின்மேல் ஏறிட்டு காராவகின் பன்ன முழிய சிவவுக்கொளலே கட்டுக்கலைத்து சிவரிப்

செத்தபாஷாதே. தம்முடைய எழிற வானும் உருவக்கொண்டு புறப்பட்டு உன்மேலே இருக்கபடி. என்பர் பெரிவலாக்கன் பிள்ளை (அஞ்ச) "உகிரம் கிரம்" [நுனிப்பறுஅதுங்குடுப்] என்ஹ உன்னுடைய உகிரமான உருவத்தைக்கண்டு அஞ்சாநெதின னுன அபஹும்அஞ்சுபடியாக. (கிள வேஷமேல்) "பரிபரமாத் பரணுபதாஹம் ராகவரங்கெயறம் கிரம்" [ர-ஹ- 33-20] [கிரணியுறவே கான் ராகவருடைய மடியில் கொடுதேரம் உறங்கினேன்] என்ஹையுபே பிராட்டியமா பன்னிக்கொண்டாஹும் உன்னுடைய வெகித திருவடிகளின்மேல் ஏற்றி விட்டுக்கொண்டு. (பொழி உகிரக் கடழியச் சொத்து) பல வரணங்கொடியுடைய அழியவ கருங்கொளலே இரணியானவன் கட்டுக்கலைத்து கெறிப்போகுப்படி அழித்து. (எயிறு இவச வாய்மடுத்தது என்) அகலி அழித்தபடுபடி கோன் தணியாமல் பற்கள் வெளியில் பிராஷிக்குப்படி நாக்கை மடித்துக் கொண்டது எதற்காக? (செற்று வாய் மடுத்தது என்) பிணத்தின் முடித்தியை நாக்கை மடித்தது எதற்காக? இங்கும் பதில் தெளிவாகையாலே கேக்கியோடு சிறத்திக்கொண்டுதீ. பதிலாவது:— உன் கிணுமான அபசரமயெருந்தால் "கோப மாதா-ரவத் தீவரம் வதரத்ததம் ஸர்வரவதாரம்" [ர-ஆ

வாயை மடுத்தது என் னீ? உனக்கும் சீற்றத்துக்கும் விஷயமுண்டோ? முடிந்த பின்னும் சீற்றம் மனோதோழி வதே! முடிந்தால் சீற்றம் மாறுவது தன்னவதே. 93. "அயி கிர்வாசமாயி" (தவயி விஞ்சித ஸமாபந்தே) என்னும் விஷயங்களிலின்று. 94. "அய சமா சமாதி" (அத: சாமோ மஹாதேஜா) "கொடியவாய் விஷயின்புறம் மலங்கக் கொண்ட சீற்றம்" என்று ஸாணாக, தர்க்குத தஞ்மன த, ஸமாவது ஆஸ்ரிதார்த்த, மாக ஹிரண்யநாபபறதப் பன்னாசம் சீற்றம்.

பொம்பை முடித்த, பின்னாய் சீற்றம் மனோதோழி திருமெய் நுகள்வாசன விளங்கும்படிக்கிடசக நீ நா முடிக்கொண்டது. என்? 'பூவடிவை' பாடித்திட்டுப் பைவாழிக் கையாள்" என்று பாடிமாய்த்தாகில், "புன்பத்திலுங்காட்டில் ஸாசனாராயம், ஸந்தனுநாயமாசை துக்கா முடியா உடைத்தான தருக்கைகளால் (37-38) 93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-1048-1049-1050-1051-1052-1053-1054-1055-1056-1057-1058-1059-1060-1061-1062-1063-1064-1065-1066-1067-1068-1069-1070-1071-1072-1073-1074-1075-1076-1077-1078-1079-1080-1081-1082-1083-1084-1085-1086-1087-1088-1089-1090-1091-1092-1093-1094-1095-1096-1097-1098-1099-1100-1101-1102-1103-1104-1105-1106-1107-1108-1109-1110-1111-1112-1113-1114-1115-1116-1117-1118-1119-1120-1121-1122-1123-1124-1125-1126-1127-1128-1129-1130-1131-1132-1133-1134-1135-1136-1137-1138-1139-1140-1141-1142-1143-1144-1145-1146-1147-1148-1149-1150-1151-1152-1153-1154-1155-1156-1157-1158-1159-1160-1161-1162-1163-1164-1165-1166-1167-1168-1169-1170-1171-1172-1173-1174-1175-1176-1177-1178-1179-1180-1181-1182-1183-1184-1185-1186-1187-1188-1189-1190-1191-1192-1193-1194-1195-1196-1197-1198-1199-1200-1201-1202-1203-1204-1205-1206-1207-1208-1209-1210-1211-1212-1213-1214-1215-1216-1217-1218-1219-1220-1221-1222-1223-1224-1225-1226-1227-1228-1229-1230-1231-1232-1233-1234-1235-1236-1237-1238-1239-1240-1241-1242-1243-1244-1245-1246-1247-1248-1249-1250-1251-1252-1253-1254-1255-1256-1257-1258-1259-1260-1261-1262-1263-1264-1265-1266-1267-1268-1269-1270-1271-1272-1273-1274-1275-1276-1277-1278-1279-1280-1281-1282-1283-1284-1285-1286-1287-1288-1289-1290-1291-1292-1293-1294-1295-1296-1297-1298-1299-1300-1301-1302-1303-1304-1305-1306-1307-1308-1309-1310-1311-1312-1313-1314-1315-1316-1317-1318-1319-1320-1321-1322-1323-1324-1325-1326-1327-1328-1329-1330-1331-1332-1333-1334-1335-1336-1337-1338-1339-1340-1341-1342-1343-1344-1345-1346-1347-1348-1349-1350-1351-1352-1353-1354-1355-1356-1357-1358-1359-1360-1361-1362-1363-1364-1365-1366-1367-1368-1369-1370-1371-1372-1373-1374-1375-1376-1377-1378-1379-1380-1381-1382-1383-1384-1385-1386-1387-1388-1389-1390-1391-1392-1393-1394-1395-1396-1397-1398-1399-1400-1401-1402-1403-1404-1405-1406-1407-1408-1409-1410-1411-1412-1413-1414-1415-1416-1417-1418-1419-1420-1421-1422-1423-1424-1425-1426-1427-1428-1429-1430-1431-1432-1433-1434-1435-1436-1437-1438-1439-1440-1441-1442-1443-1444-1445-1446-1447-1448-1449-1450-1451-1452-1453-1454-1455-1456-1457-1458-1459-1460-1461-1462-1463-1464-1465-1466-1467-1468-1469-1470-1471-1472-1473-1474-1475-1476-1477-1478-1479-1480-1481-1482-1483-1484-1485-1486-1487-1488-1489-1490-1491-1492-1493-1494-1495-1496-1497-1498-1499-1500-1501-1502-1503-1504-1505-1506-1507-1508-1509-1510-1511-1512-1513-1514-1515-1516-1517-1518-1519-1520-1521-1522-1523-1524-1525-1526-1527-1528-1529-1530-1531-1532-1533-1534-1535-1536-1537-1538-1539-1540-1541-1542-1543-1544-1545-1546-1547-1548-1549-1550-1551-1552-1553-1554-1555-1556-1557-1558-1559-1560-1561-1562-1563-1564-1565-1566-1567-1568-1569-1570-1571-1572-1573-1574-1575-1576-1577-1578-1579-1580-1581-1582-1583-1584-1585-1586-1587-1588-1589-1590-1591-1592-1593-1594-1595-1596-1597-1598-1599-1600-1601-1602-1603-1604-1605-1606-1607-1608-1609-1610-1611-1612-1613-1614-1615-1616-1617-1618-1619-1620-1621-1622-1623-1624-1625-1626-1627-1628-1629-1630-1631-1632-1633-1634-1635-1636-1637-1638-1639-1640-1641-1642-1643-1644-1645-1646-1647-1648-1649-1650-1651-1652-1653-1654-1655-1656-1657-1658-1659-1660-1661-1662-1663-1664-1665-1666-1667-1668-1669-1670-1671-1672-1673-1674-1675-1676-1677-1678-1679-1680-1681-1682-1683-1684-1685-1686-1687-1688-1689-1690-1691-1692-1693-1694-1695-1696-1697-1698-1699-1700-1701-1702-1703-1704-1705-1706-1707-1708-1709-1710-1711-1712-1713-1714-1715-1716-1717-1718-1719-1720-1721-1722-1723-1724-1725-1726-1727-1728-1729-1730-1731-1732-1733-1734-1735-1736-1737-1738-1739-1740-1741-1742-1743-1744-1745-1746-1747-1748-1749-1750-1751-1752-1753-1754-1755-1756-1757-1758-1759-1760-1761-1762-1763-1764-1765-1766-1767-1768-1769-1770-1771-1772-1773-1774-1775-1776-1777-1778-1779-1780-1781-1782-1783-1784-1785-1786-1787-1788-1789-1790-1791-1792-1793-1794-1795-1796-1797-1798-1799-1800-1801-1802-1803-1804-1805-1806-1807-1808-1809-1810-1811-1812-1813-1814-1815-1816-1817-1818-1819-1820-1821-1822-1823-1824-1825-1826-1827-1828-1829-1830-1831-1832-1833-1834-1835-1836-1837-1838-1839-1840-1841-1842-1843-1844-1845-1846-1847-1848-1849-1850-1851-1852-1853-1854-1855-1856-1857-1858-1859-1860-1861-1862-1863-1864-1865-1866-1867-1868-1869-1870-1871-1872-1873-1874-1875-1876-1877-1878-1879-1880-1881-1882-1883-1884-1885-1886-1887-1888-1889-1890-1891-1892-1893-1894-1895-1896-1897-1898-1899-1900-1901-1902-1903-1904-1905-1906-1907-1908-1909-1910-1911-1912-1913-1914-1915-1916-1917-1918-1919-1920-1921-1922-1923-1924-1925-1926-1927-1928-1929-1930-1931-1932-1933-1934-1935-1936-1937-1938-1939-1940-1941-1942-1943-1944-1945-1946-1947-1948-1949-1950-1951-1952-1953-1954-1955-1956-1957-1958-1959-1960-1961-1962-1963-1964-1965-1966-1967-1968-1969-1970-1971-1972-1973-1974-1975-1976-1977-1978-1979-1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988-1989-1990-1991-1992-1993-1994-1995-1996-1997-1998-1999-2000-2001-2002-2003-2004-2005-2006-2007-2008-2009-2010-2011-2012-2013-2014-2015-2016-2017-2018-2019-2020-2021-2022-2023-2024-2025-2026-2027-2028-2029-2030-2031-2032-2033-2034-2035-2036-2037-2038-2039-2040-2041-2042-2043-2044-2045-2046-2047-2048-2049-2050-2051-2052-2053-2054-2055-2056-2057-2058-2059-2060-2061-2062-2063-2064-2065-2066-2067-2068-2069-2070-2071-2072-2073-2074-2075-2076-2077-2078-2079-2080-2081-2082-2083-2084-2085-2086-2087-2088-2089-2090-2091-2092-2093-2094-2095-2096-2097-2098-2099-2100-2101-2102-2103-2104-2105-2106-2107-2108-2109-2110-2111-2112-2113-2114-2115-2116-2117-2118-2119-2120-2121-2122-2123-2124-2125-2126-2127-2128-2129-2130-2131-2132-2133-2134-2135-2136-2137-2138-2139-2140-2141-2142-2143-2144-2145-2146-2147-2148-2149-2150-2151-2152-2153-2154-2155-2156-2157-2158-2159-2160-2161-2162-2163-2164-2165-2166-2167-2168-2169-2170-2171-2172-2173-2174-2175-2176-2177-2178-2179-2180-2181-2182-2183-2184-2185-2186-2187-2188-2189-2190-2191-2192-2193-2194-2195-2196-2197-2198-2199-2200-2201-2202-2203-2204-2205-2206-2207-2208-2209-2210-2211-2212-2213-2214-2215-2216-2217-2218-2219-2220-2221-2222-2223-2224-2225-2226-2227-2228-2229-2230-2231-2232-2233-2234-2235-2236-2237-2238-2239-2240-2241-2242-2243-2244-2245-2246-2247-2248-2249-2250-2251-2252-2253-2254-2255-2256-2257-2258-2259-2260-2261-2262-2263-2264-2265-2266-2267-2268-2269-2270-2271-2272-2273-2274-2275-2276-2277-2278-2279-2280-2281-2282-2283-2284-2285-2286-2287-2288-2289-2290-2291-2292-2293-2294-2295-2296-2297-2298-2299-2300-2301-2302-2303-2304-2305-2306-2307-2308-2309-2310-2311-2312-2313-2314-2315-2316-2317-2318-2319-2320-2321-2322-2323-2324-2325-2326-2327-2328-2329-2330-2331-2332-2333-2334-2335-2336-2337-2338-2339-2340-2341-2342-2343-2344-2345-2346-2347-2348-2349-2350-2351-2352-2353-2354-2355-2356-2357-2358-2359-2360-2361-2362-2363-2364-2365-2366-2367-2368-2369-2370-2371-2372-2373-2374-2375-2376-2377-2378-2379-2380-2381-2382-2383-2384-2385-2386-2387-2388-2389-2390-2391-2392-2393-2394-2395-2396-2397-2398-2399-2400-2401-2402-2403-2404-2405-2406-2407-2408-2409-2410-2411-2412-2413-2414-2415-2416-2417-2418-2419-2420-2421-2422-2423-2424-2425-2426-2427-2428-2429-2430-2431-2432-2433-2434-2435-2436-2437-2438-2439-2440-2441-2442-2443-2444-2445-2446-2447-2448-2449-2450-2451-2452-2453-2454-2455-2456-2457-2458-2459-2460-2461-2462-2463-2464-2465-2466-2467-2468-2469-2470-2471-2472-2473-2474-2475-2476-2477-2478-2479-2480-2481-2482-2483-2484-2485-2486-2487-2488-2489-2490-2491-2492-2493-2494-2495-2496-2497-2498-2499-2500-2501-2502-2503-2504-2505-2506-2507-2508-2509-2510-2511-2512-2513-2514-2515-2516-2517-2518-2519-2520-2521-2522-2523-2524-2525-2526-2527-2528-2529-2530-2531-2532-2533-2534-2535-2536-2537-2538-2539-2540-2541-2542-2543-2544-2545-2546-2547-2548-2549-2550-2551-2552-2553-2554-2555-2556-2557-2558-2559-2560-2561-2562-2563-2564-2565-2566-2567-2568-2569-2570-2571-2572-2573-2574-2575-2576-2577-2578-2579-2580-2581-2582-2583-2584-2585-2586-2587-2588-2589-2590-2591-2592-2593-2594-2595-2596-2597-2598-2599-2600-2601-2602-2603-2604-2605-2606-2607-2608-2609-2610-2611-2612-2613-2614-2615-2616-2617-2618-2619-2620-2621-2622-2623-2624-2625-2626-2627-2628-2629-2630-2631-2632-2633-2634-2635-2636-2637-2638-2639-2640-2641-2642-2643-2644-2645-2646-2647-2648-2649-2650-265

அவை:— “எவ்வளவுய்யவர் தானவர் நினைத்தால்” என்று நாளிழைத்ததைக் கண்ட அனாராசகதனாராதியாகப் பழம் பாட்டை அவனைக் கண்ட அதுகாலம் பழிமபடி.

வியா:— (அங்குசம்) 95. “மனாந் தாந் ம ச்ஞா:—
 ராஜாந் தாந்” (அக்மாத ஓத்தும் ந ஸம்ஸய: சாகதஸோதம்,
 பேதி) இதுபாதி,வத. தனிதனனியே சொல்லில் ஒருவரல்லா
 வெருவர் பிழைக்கிலுமாம் என்று வேர்ப்பற்றிலே நலிய.
 (அங்குசம்) பேரகத்துக்கு ஏகாத்தமான அழகை
 யுடைய அறுகாழி என்னுதல், திருவாழி பிடிக்கததரும்
 கை என்னுதல். (செற்று வைத்து வாய் மடுத்தக்கன் ௧)
 ஸங்கல்பம் தவிர்த்து திருவாழி தவிர்த்து திருவுகிராலே
 பிணந்து பிணத்தின் முகத்திலே நா மடிக்கொள்வதே! 93.

94. செற்றெழுத்து தீவிழித்துச் சென்றறித்த வேழமரும்
 மத்திலையா வென்று வரையங்காந்து முற்றும்
 மதையவற்றுக் காட்டிய மாயவனை உல்லால்
 இறையேனு மேத்தா தென்றா.

பதவுரை:— (1) செற்று எழுத்து—கொடுத்த எழுத்து,
 தீ விழித்து—(துரிமோதனன் முதலியவர்களை நோக்கி)
 செருள்பெறும்படியாக விழ்த்திய பார்த்து, ‘சென்ற இந்த
 ஏழ் உலகும் மற்ற இவை’—‘சென்னா கின்றவைகள் இத்த

அதுகாலரை வைத்துக்கொள்ளுதலுக்கு யோக்யமான
 துணையாகவிலை அவனை வைத்துக்கொண்டு” என்று
 பொருளாகக்கூடவது. 93.

கைகை கீழ் செடியை சடழிவச் செற்று” என்று பாட,
 மானபேரது ‘பூசடிவையிடழித்த பொன்னுழிக்கையால் சின்
 செடியமேல் பொந்துகிரை சடழிவ” என்று கூட்டி, “புஷ்ப
 பத்தினும் மென்மைமிக்கதாய் ஆசைப்படத்தக்க திருவாழியை
 யுடையதான திருக்கையாலே அன்பர்களை வைத்துக்கொள்ள
 வேண்டிய திருவடிசனிலே நடத்தி, அழிய திருவுகிராலே
 அவனை அழித்தது” என்று பொருள்கொள்வது. 93.

எழு லேவையெம் இவையெம் (என்று சொல்லி, ஆவென்று வாய் அங்காந்து - ஆவென்று வாயைத் திறந்து, மூற்றும் - எல்லா வுடையதும், மறைபவற்கு - மறைந்து போகலாம் முறையிய காவல்களைக் கொண்டு காட்டிய - (மறைவாய் மறைபுத்தருளிய, மாயவனை ஆர்லால் ஆம்செய் வகிப்பு) கடிய கடிய கடிய (கடிய கடிய கடிய) என் தா - என்னுடைய நாயகன், இறையேனும் - சிறிது என் தாது - புத்தாது

பதவுரை - (2) எழுந்து - (உகைக்கலாம்) உழிப்ப தற்காகக்) கிளர்ந்தெழுந்து, தீ விழித்து - (கொண்டு) ஆம்செய் வகிப்பு, மறைபவற்கு - (மறைவாய் மறைபுத்தருளிய, மாயவனை ஆர்லால் ஆம்செய் வகிப்பு) கடிய கடிய கடிய (கடிய கடிய கடிய) என் தா - என்னுடைய நாயகன், இறையேனும் - சிறிது போதும். எத்தாது - புத்தாது

94. அம் - தன்னை கடைக்கரைக்குத் தன் பெரு கமகள் எல்லாவற்றையும் காட்டும் தன்மை உடைய வனைப் புகழுமென்பதாய் என் நாயகனது பெருநெருவரைத் துதிக்காத என்மையர். மாரிக்கண்டே, பழங்குத் தன் வயிற்றில் எல்லாப் பொருள்களையும் காட்டினதாக மறைபுத்தருள் (ஆரண்படிகெத்திள்) ஒரு விருத்தாந்தமுண்டு. இப்பொருள்கள் அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக ஒரு கிரியையும், பஞ்சபாண்ட, கரிகரகத்தாது நடத்தப்போது பெரியபாளையிட்ட துரப்போதனன் சகபயில் விள்குபம் காட்டிய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக மற்றொரு கிரியையும் உண்டு. இன்னகடையும் பிரமமாக விவரிப்போம்.

அவ:— தொண்ணூற்றுநாலாம் பாட்டு. (செந்தெழுத்து) இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில் வருத்தாததமாகவுமாய், இத்தகையவருப்பம் துர்போத, தஸத, க்வினிலே காட்டினதாகவுமாய்; மார்க்கண்டேய பக, வானுக்கு இதனடயத் தன்வரிற்றிலே இருத்தபுகையைக் காட்டற்குகவுமாய். 96. "नृपयस्यस्यै सव्यं सव्यं कुक्षीं सव्यं सव्यं" (தத, பல்பமததம் ஸர்வம் ததய குக்ஷேச மஸ்யாத்மத:) என்கிறபடியே.

அவ:— தன்னை ஆர்வியித்கார்க்குத் தன் புகுகளெல்லாவற்றையும் காட்டும் ஸ்வபாவஞ்ஞாவக்யமல்லது என்னாவானது வேறு சிலரை ஏத்தாது என்கிறார்.

உரை:— அதிர்வங்குத்தமான இவற்றை அழிக்கக்கூடவதாசர் பெரிய உத்யோகத்தோடே கிளர்ந்து, அகவாயில் சீற்றத்தோற்ற நெருப்பெழப்பாசித்து அழித்துப்போட்டு.

வ்யா:— மார்க்கண்டேயபுகுத்தாகத் தீவாதம் பிவருமது:— (எழுத்து) கோனலே கண்ணக் கிளிக்கொள்ளுந் பட்ட குழித்தையிடமிருந்து கோணப்பிடுங்கிவெழிழ்தாணப்போனே. ஸர்வம் கொடுத்த ஸர்வத்திவங்கினைக் கொண்டு பொறுக்ககொண்ணாதபடி தவருவ வரிபிலே சென்று விட்ட பிராணிகளைத் தமக்குத்தாமே மேன்மேலும் தீமைகயகினைத்துக்கொள்ள முடிபாதபடி ஸர்வாதி, கிபாக, தகதச் செய்த அழிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமூயற்சிபோடே கிளர்ந்தெழுந்து. (தீ கிழித்து) இவர்களுடைய தவத செய்களையே தன் கெஞ்சியெயுண்டாக போய் வெளிப்படும்படி நெருப்பெழத் திருக்கண்களையே பாசித்து. அப்பார்க்கையானேயே இவர்களைப் பெய்ய்பதும் முடித்து, (சென்ற தீர்த எழுளஞ்சென்ற) ஸம்ஹார்க்கப்பட்டுத் தன்னிடம் வந்த செர்த்தகிடகுகும் இக் த எழுளஞ்செனவும் ஸமருபப்பிரிவு இவ்வாதபடி அழித்துப் போட்டு. (எழுளகும்) எக்காவனக்குக்கும் உபகவுணம். (மற்று) அத்தகுமேலே. (இவையாவென்று) அத்த அழிந்துபோன பொருள்கள் இவையக்டுவு என்த. (வாயல் காத்து) தன் திருவாயை முழுவதும் திறந்து. (முத்தம்)

வ்யா— (செந்தெழுத்து தீயிழித்து) என்றுது. நீ ஒரு துது வரவிடவேண்டா என்ற து,தீயோத,நாதி,கனிச

தன் பக்கவிலே உபசம்நிதாவாய் வந்து செத்துநிடக்கிற இந்த ஸப்த லோகங்களையும் அழித்துப்பொகட்டு. அதற்கு மேலே, 'அழித்துமேன' என்பதக்கன் குசுமாவண்' என்று தன் திருப்பாவளத்தைச் சிறந்து. "சரஸ்யாஜ்ஜி" (ததுபார்வ மஹம் ஸர்வம்) என்னும் ஸகலஜாத்யையும் ஸகலகலாந மாரக்கண்டே,பய,நு,வா,நுக்கு முன்பித்த கட்டியோயிலே

“உச்ச கிஞ்சிதமபா லோகே த்,ருஷ்டம் ஸத,அவாஜக்யம் ।
தத,பஸ்யமஹம் ஸர்வம் தஸய குஷேன மஹாத்மந:॥”

[பு,ர-ஆன்ய 191-192]

[உலகத்தில் அசைபகலையும், அசைபகலையுமான் எப்ப த,ரீக்க,க்கன் என்னுள் பார்க்கப்பட்டனவோ, அவையெல்லா வற்றையும், அந்த பண்புநஷ்டனுடைய இருவயிற்றிக் கன் பார்த்தேன்] என்பதா டியே அழிந்துகிடந்த உலகம் முழுவ தையும் (மஹபவற்குக் கட்டிய மாயவண) வைதி,கனான மாரக்கண்டைய ப,க,வா,நுக்கு முன்பிருந்தபடியே காட்டிய ஆர்சரீயபூ,சனை. (மாயவண) இத்தன்ன ஆர்சரீயம்! எல்லப் பொருள்களும் அழிந்தபின்பும் மாரக்கண்டைய ப,க,வா,நைக் காணும் டி விட்டுவைத்திருக்கது ஓர்சரீயம்! ஸமநுபவிப,க, மில்லாதபடி அழிக்கப்பட்ட பொருள்களை முன்பிருந்த டியே அவனுக்குக் காட்டியது மற்றுமொர் ஆச்சரியம்! தூய வர்சரீயச் செயல்களைப் பெல்லாம் அக,டிதத,டலாஸக்தியுடைய இவணையல்லது வேடுகுடவரால் இயற்றமுடியாதது என்று கூறுதது. (மாயவணையல்லல் திகழவேளும் ஏத்தாது என் னா) அந்த மாயப்பிரஜனான உடத,னாஸகியவொழிப்ப பரம், விபூ,ணம், மற்ற விப,லங்கள் ஆகிய ரூபார்த்தங்களிக் ஒன் னையும் என் னாவானது துதிக்கிறது. (என் னா) அவனைத் துதிக்கப்பெருமன் பட்டினிமிடக்கிற என் னா. (என் னா ஏத் தாது) “ திருமாலைவல்லது தெய்வமென்றேத்தேன் ” [61] என்றவிடத்திற் தாம் தே,வதார்த்தப,நுணம் செய்பாதவர் என் பதை அறிவித்தவிட்டாராகையாலே இங்கு மற்ற தெய்வங்களை

தீநிப்பார்த்தபடியாகவுமாம். (சென்ற இதயாதி) நரகில்
பாபகர்மம் போக்குகைக்கென்று ஸங்கல்பம் வேண்டா.

காட்டின ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனானவன்யொழிய ஏந்துப்
பெளமல் உருவிக்விடக்கிற ஏன் நாவானது. பரம்பு
நாதி,களான அவனது,சத்தரங்கனில் ஏகதேயமும்
உத்தேதரம் பள்ளனது. அன்றிக்கே, பாரதமரத்திலே
பீஷ்மா தீ,சனாக்கு வைஸ்வரூபம் காட்டினபடியை இப்
பாட்டியே. சொல்லுகிறதாசவுமாம். அப்போது கிளர்ந்து
எடுத்தச்சித்தக இடமிக்கே. ஆகையானே பரமபுகுணனுடைய
ருபந்தரங்காரியே இங்கு கழிக்கிராகக்கடவது.

இனி. பாரதபுத்,தத்தித்க முன் துர்போத,ன சைபரினே
துர்போதனன் பெய்யானைமிட்டபோது பீ,ஷ்மர் முதலா
ணர்க்கு கிர்வரூபம் காட்டியதைக் கூறுவதாக விவரித்தருளிய
பெரிசைக்கான் பிச்சுரின் இரண்டாவது கிரவாணத்தைக்
காண்போம். (சென்றெழுத்து தவிழ்த்து) "ரி தூதுவந்ததும்
கவறு; பாண்ட,ளிகள் உன்னைத் தூதுவிட்டதும் தவறு"
என்ற கூறியும். பொய்யானைமிட்டும் விது,ரனைப் பழித்தும்
புகூலத், புகூலதரபராரங்களைச் செப்த துர்போத,னாதி,பரின்
மேல் கோபித்தெழுத்து. நெருப்பெழும்படியாக அவர்களை
கிழித்து. (சென்ற இந்த ஏழுமரும் மற்றியை ஆ என்று வாய்
அக்காந்து) வெளிப்பே சொன்னகின்ற ஏழுமருக்கையும
இதோ என் வாயில் காணுங்கன் என்று தன் வாயைத் திறந்து.
(மற்றும் மற்றவர்களுக்குக் காட்டிய மாயவன்) எக்லாவுகையும்
பீ,ஷ்மர், தரோணர் முதலான வைதிகர்களுக்குத் தன் வாயி
லேயே காட்டிய ஆர்ச்சியபூ,தனை (மாயவன்) வெளிப்பே
புகன் உலகங்களைத் தன் வாயிலே காட்டிய அக,டிதர,டநா
ரத்தியைச் சொன்னுமிறது. மற்றவை முன்போம்.

இனி. பாரதபுத்,தத்திலே, அஹு,னனாக்கு கிர்வரூபம்
காட்டியபிளது. பீ,ஷ்மாதி,சனாக்கும் அந்த கிர்வரூபத்தைக்
காட்டியபடியைச் சொன்னுவதாக அப்பிச்சுரையுடைய கிவரித்
கப்பட்ட கிரவாணத்தைக் காண்போம். (சென்றெழுத்து.....
அக்காந்து)

(மறையவந்தி) ஸ்ரீமார்க்கண்டே, வ ப, க, வரணுக்காகவுமாய்,
பீ, க்மத், தோணுதி, களாதல். 97. "ஸாமாஸ்யஸ்ய சய்" (ஸாமாத்

செருப்பெழப் பார்த்து எம்வநித்துச் சென்னுநிற இந்த
வகலனோகங்க்கொய்யும "வயஸாநி நே த்ரமணா விஸிஸி" (வக்த்
ரணி தே த்வமமாணு விஸத்தி) எம் துறையயே தள்ளு
வடவ கோபாக், ஸயாஸெ ஸ்ருவலித்துக் கொந்நிற திருப்

"அழீ ஸர்வே த், குதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா;

ஸர்வைவ ஸகஹவாவநிபாலஸங்கை, ||

பீ, க்மோ த், தோண: ஸுதபுதரஸ் தத, ரணென

ஸஹாஸமதி, தயசரி யோத, முக், தயா ||

வக்த்ரணி தே த்வமமாணு விஸத்தி

த, ம்ஷ்ட்ராகரணாதி ப, யாதகாதி.

கேசித், ஸிஸக், தா த, ஸநாத்ந்தோஷ

ஸந்த, ருஸபதே குர்ணிததருத்தமங்கை, ||

[தி, கத 11.16, 17]

[திருதராஷ்டிரனின் புத்திரரான இவர்கள் அனைவரும், அவர்
களைச் சேர்ந்த அரசர் கூட்டங்களும் பீ, க்மரும், துரோணரும்,
கர்ணனும் ஸ்ரீகமேச்வரேந்திர விநாயகரின் பாலரும், பற்
கனோடு திறத்தகொண்டிருப்பவைவாய், ப, யங்கரமானவை
யான உன் வாய்களினால் கொடுக்கமாகச் செங்கிதரனர்.
அவர்களில் சிலர் உன் பள்ளிடுக்குகளிலே நகங்கப்பெற்ற தலை
கனோடு காணப்படுகின்றனர்.] என்ற செவ்வப்பெட்டியே
அந்த விவரமுதலானத்தின்போது, எல்லாவகையுப் கோபித்
தெழுந்த செருப்பெழப்பார்த்து, ஸ்ரீமாத்ரகஸத்தித் தன
வாயில் விழுகிற இந்த உலகங்கக் தன்னுடைய நோபத்தி
யான ஒளிகிட்டெழுநிற திருவாலில விழுகிற நகத்தப்
போதெய்யைய வைதி, காரண பீ, க்மம் துரோணர் முதலான
ருக்குக் காட்டிய ஆச்சரியம், தலை என்ற டி. (மாமகம்)
"பீ, க்மோ த், தோண:" என்று தி, கதயில் (11-16) செவ்விய
படியே பீ, க்மரும் துரோணரும் ஸ்ரீமாத்ரகப்பெட்டியை அவர்கள்
உயிருடனிருக்கும்போது அவர்களுக்கே காட்டிய ஆச்சரி
யத்தை சொன்னுநிறது மற்றவை முகப்போல்.

வகைப்பா வயம்). (இவற்றையெனும்) பரம்பூதாதி,களில் போகாது. 94.

95. தாவரவி னுண்டே நமோநா னாவென்று
ஒவா துறக்கு முகையுண்டே - முவாத
மாக்கதிககன் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிககன் செல்லும் திறம்.

பதவுரை - தா - (எம்பிரானைத் துதிப்பதற்கு உபகாண
மான) எ.க.க. வாயில் உண்டே - (செடிப்போக வண்டாத
படி) வாயிலேயே சிறுக்கிறதே; ஒவாது - (கனையுண்டாமல்)
உன் சடவை, உரைக்கும் - சொஸத்தக்க, நமோ தாவரா
பவளதாண்டி விழுந்து கசித்துப் போகிறபடியை எவதி, க
ராண பீஷ்பாதி,களுக்குக் காட்டின ஆஸ்சாபு,தனை
யொழிய என் கூ ஏத்தாது என்று பொருளாகக்கூடவது.
பீஷ்பாதி,தன் வஷயமானபோது "மனறயவர்க்கு"
என்றிருந்து ரெபா,க்தாக்கூடவது. மார்க்கண்டேய
விஷயமடையது சேரவொற்றுகூடவது. 94.

"இப்பாட்டு இழிபாட்டின் வந்ததாந்தமாவுமாம்"
என்று பெரியவாக்கைபிள்ளை அகநானியைத் தொடக்கத்தில்
அருளிப்பொதலே, "வயிற்றை வானுருவி எத்தனை அநிச
எயிதிக வாய்மடுத்ததென் நீ" என்று சென்ற வகர்த்தா
அனுஸந்தி,கப்பட்ட வாய்மெடுத்துக்காத்தத்தையே இங்கு அது
வெளிப்பதாவதும் ஒரு சிவகாமமுண்டென்று நோற்றுகி.க.
அப்போது 'மனறயவர்க்கு' என்ற வகதி,கோத்தவனான பரவலா
த,நிவானிக் கொத்துகிறது திரிவம்பனவாரத்திற்குப் பிறகு.
என்றவகைகளும் ஸம்பவாகாலத்தில் தன்வாயினுள் கிருவகை
ஸ்ரீபரமேசுவர,துக்குக் காட்டினான் வாய்க்கள் என்று கருத்த.

மார்க்கண்டேயன் அவதாரமாதனைக் குறிக்கும்போது
ஒருமயமாகையோ "மனறயவர்க்கு" [மனறயவர்க்கு] என்று
பாட்டும். பீஷ்பாதி,கரைக்கிக் குறிக்கும்போது பன்மை
வகையையே "மனறயவர்க்கு" [மனறயவர்க்கு] என்று
பாட்டும். 95.

என்று உரை - திருமுத்தாயம், உண்டே - திருக்கிறேன்; மூலாத-
திருப்பி வாசலில்லாத, மா கதிக்கண்—மாயப்பெயர்வாசன
பாம்பதூதகிழன், செல்லும் வகை உண்டே—செல்வாதன்.
அரிச்சிபாதி, யார்க்கும் (மறத்தாயன்) திருக்கிறேன்; (இப்படி,
பிரகாரமும்), நீ கதிக்கண்—கரக மறக்கத்தின், ஒருவர்—
ஒரு சிலர், செல்லும் திறம் என்—போகின்றதறி எப்படி?

அவ:— தொண்ணூற்றைந்தாம் பாட்டு, (கா வாயில்)
"இது விடப்போகாதாமிருந்தது, இது கீழ்ப்போகாதாமிருந்
தது, இதுக்கு எகவின் விலக்கடிபுண்டான்படி? அபரி
கரையிருக்கில் செய்பலாவதில்லையிறே" என்னில், என்வரன்
ஒரு பரிசரம் தேடும்படி அவத்தானே? என்விறது.

அவ:— இப்படி அவன் ஏத்துகைக்கும் பரிசுரமாக
நாவைக் கொண்டு அவன் ஏத்தாதே, செதல் அதனது என்
னரிக்மைக்கும் பரிசுரமாகக்கொண்டபடி எவ்வாறு? என்மு
ஆர்ச்சியப்படுகிறார்.

95. அவ:— அவன்வல்லது ஏத்தாத என் நாவைப்
போகவே நாங்கலும் அவனைத் துதிக்கவல்ல நாவைப்படைத்
திருந்தும் அவனைத் துதிக்காமல் எண்ணிகள், அந்த நாவை
எண்ணாததை மேலும் மேலும் பெருக்கிக்கொள்ள எப்படித்
தாம் உட்போடக்கொடுக்கிறார்! என்று ஆரச்சியப்படுகிறார்.

வயா:—(கா வாயில் உண்டே) அவனைத் துதிக்க உறுப்பான
வாரானது வெளியில் போய்த் தேடிக்கொண்டுவரின்வந்தாத
படி அவரவர்கள் வாயிலேயே இருக்கிறதே! (கா) இது
'தாமஸரே தர்மஸம் உன்னுனதே' [இர-திருவ.21]
'சென்னபே' [இர-திருவ.21] என்ற தமக்கும், தம் இரீதிரி
வங்கன் அவைவஞ்சன் அனைத்தற்கும் உபலக்ஷணம். (கமேச
வாணுபவனது ஒவாதகாக்கும் உரைபுண்டே) கதைக்காரை
மகாமக்தாம் என்று ஒரு மக்திரம் உண்டு அதை ஒரு
தடவை சொல்லுவதற்குப் பன மணிசொம் மூக்கப்பிடித்
திருந்த சொல்லவேணும். அதைச் சொல்லும்போது ஏற்படும்
சிரமத்தைக் கண்ணும்போது, 'இதைச் சொல்லி எவர்க்கும் புது

வ்யா. - (நா. வாயிஜுண்டே) 42. "ஆதரஃ வவாஸய" (கிருஷ்டஸ்தவம் வதவாஸய) என்விறபடியே தாக்காசில் அவரே ஏததக்கடவது. (நவமா இத்தயாத்) அந்தாக்கு கண்ட வோபாதி திருமத்தரமும் இவனுக்கு இளைப்பாறிச் சொல்ல வேண்டாதது டண்டே. ஒரு ஸஹஸ்ராக்ஷீ மாகாமத்தரம், இது சொல்லுமதில் தாகாந்யவம் அமைபுமென்றது திருமத்தரமுண்டே. (நவாத இத்தயாத்) அபுதராக்ருத்தி லக்ஷணமான ப்ராப்பததுக்குச் சொல்லும் அச்சிராதி, மார்க்கமுண்டே. (நவாத இத்தயாத்) தாகததுக்குப்

காரணம் - ஏத்து சாகத்தப் பரிசுரணன காவானது புறமபு போர்த்துசெடவேண்டாதபடி ஏதும் வாயிலேவெண்டே; ஸஹக்ஷீ மாகாமத்தப் பரிசுரணன கெடுவொன்று சொன்னது மும், புறவுகாரண மொன்னது தபடியி ருக்காமல் திக்கே, (ந. போ. வரணமலுறுய்) என்று ஒருதரணே சொல்லி இளைப்பாறலாய்படி கான து, நமத்தாய் ச ஸதாய்ராலின்றுகே; அபுதராக்ருத்தி

கவினுய், இளைதச் சொல்லாமல் கரகப்போகதே மெனானது" எனதுப்படிபடியிருக்கும் அபுதராக்ருதம் லக்ஷணங்களில் ஸந்தஸம் (சொல்லி இளைப் பாதாம்படியாய், ஒருகால் சொல்லதும் மொகமளிக்கெல்ல எட்டே எழுக்கக்களைக் கொண்ட "ஓய் நபர ஸாஸனாய" என்றும் கிருவங்கடாக்ர மத்திரம் எதித், தபாலிசுத்திதே! (காரயுண்டே) இது. "தாமகரதில் பூவுண்டே ஏத்தும் பொழுதுண்டே" [இர. திர. 21] என்று உரைப்பட்ட மற்ற ஆராயடுறுபகணம் கருத்தும் உபலக்ஷணம் (நவாத மாகத்திக்கன் சொல்லும் லக்ஷணமே) திருபடி வாகத்திகாத மஹாக்வி (மெனான ப்ராப்பம்) ஆன ரொகத்திந்துச் சொல்ல அவ்வவர கிண்கிண்தற ஸாது பத்தி ப்ராப்தம் முதலான கழிகன் ஸாஸ்யபடியிருக் கின்றனவே. மூலாத-மூலபாடபாத; அறிபாத சக்ரபடி. (கணம்) அச்சிராதி, ததபாகவுமாய். (நவாஜுருவச் திகததிக் கன் சொல்லும் திறம்) இப்படி உய்வுபறணம்படியான நல் கழியிற் சொன்னமல், அழியில மூட்டும் தீபவழிசனிலே நா முதலான இத்திரியக்களை கடுபடுத்தி நாகங்களிலே கிழவிறகழி

பேசு வழி தோகக் கண்டலோம். இதுக்கு விசக்கடி எவ்வளவு உண்டாயிற்று? ஸம்ஸாரி, ஹிதம் காண்மிதி லோம், தானே செம்மாநின்றது. (என்னெதுவர் இது யாதி) வலிய விசக்கடி தேடவேண்டும். 95.

95. திறப்பாதென் நெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்
அறம்பாவ மென்றின்று மாவான் புறந்தாலிம்
மன்தான் மறிகடல்தான் மாகுதந்தான் வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

பதவுரை:— என் நெஞ்சமே — என் மனமே அறம் பாவம் என்று இரண்டும் ஆவான் — புண்மம், மாமம் என்னும் இரண்டுவுகைக் கருமங்களுக்கும் நிர்வாஹகன், செம் கண் மால் கண்டாய் — செத்தாமரைக் கண்ணனான பெருமானிடாய்; இம் மன்தான் — இப்புவலுதம், மறி கடல் தான் — அகிலே நாயும் கடலும், மாகுதம் தான் — வாயுவும், வான் — ஆகாயமும், புறந்தான் — (ஆவற்றைக் காட்டிலும் வேறாய்) ஜீவனும், மறாத் அறங்காறம் முகலியாவையும், தானே கண்டாய் — அப்பெருமானே கிடாய்; (இவ்வாற்தகுநதை), திறம்பாது — தவருமல, கடைக்கண் பிடி — கடைசி யறையில் அறிவாயாக

லகஷணமாய், பரமப்ராப்மமான மோகந்ததிலே செல்லுநகக் கிடான உபாயமுண்டே: இப்படி உஜ்ஜீவனத்துக்குடனான வலுவழி போகாமல் விவாஸததுக்கிடான துர்மாரக்கூங்களிலே சென்று டிசுஷி வீழுகிற பகவதம் என்னாயிருக்கிறதோ? என்று விஸ்வயப்படுகிறார் 95.

செட்டித்தான் பவாக்கு, ஏற்படுகிறதே என்று ஆச்சரிப்படுகிறார் இவரோடு தோத்திண்டியானவரும் “செல்பே அரு நாகம் சொந்த சரித” [இர-திருவ 21] என்றார்.

“தாசையனோதி எப்பதோதந்தி வாகுந்தி லாஸகீத்திநீ

ததாபி நாகே கோரே பதந்தித்தேததத,பு,நம்”

[நாராயண என்னும் எப்பதும் உன்னது; வாகு வரப்பட்டிருக்கிறதது; அப்படியிருக்கும் கோரமான நாகத்தில் விழுநீருக்கள் என்பது மிகவுச்சரிபம்.] என்றும் பரமாணஸயோகமும் இவ் வரித்தந்ததபே அறிவிப்பது உணர்த்தக்கூது. 95.

அவ:— தொன்னூற்றாறும் பாட்டு. (திறம்பாது)
 “விவக்ஷி இங்குபென்று இருக்கையிருக்கிறதில்கூ, இங்
 வந்ததற்குதம் கவிடாதே கொள்” என்று தம்முடைய
 திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

வியா— (அவ) சொன்னதற்குமே நாம் கொல்விற்றுத்
 தப்பாது போகிற தெஞ்சே! அந்த, ததவம் கண்டா
 லக்கது கால் வானேன்” என்றிருக்கிற தெஞ்சே!
 (அந்த) தெஞ்சே, விளிந்ததைச் செய்து நிமித்த, தங்கைப்
 பரிஸரித்துப் போகிற தம்மோடு விளிந்த நிமித்த, தங்க
 னோடு வானில்கூ அருளைக்குறித்துப் பாதந்தாமாமிடத்தில்.
 98 ‘அவ’ எவ’ எவ’ எவ’ எவ’ எவ’ (ஏஷ ஏவ வாது, கர்ம கார

அவ:— சொன்னதற்கு மத்தபடி செய்து, தெஞ்சே! நீ முத்
 துறியில்லாத வான சொல்லுகிற இத்தை அழகிவதாக
 புத்தி, பண்ணு என்கிறார்.

அவ:— (அவ) என்ன ஸம்ஸாரிகள் தம் ஸரீரேக்கிரியை
 களைத்தொண்டி நீர்களுக்கண் புகன்றுமொண்டெய்தக்கட்டும்.
 தெஞ்சே! நீ முதலாததன் கண் சொல்லுகிற ப,க,வ,நிஷயப்
 பெருமைவை அறிவாமாக என்கிறார்.

வியா— (அவ) தெஞ்சே! எனக்கு ஸாப்பட்டிருக்கும்
 தெஞ்சே! (செக்கையறால் கண்டாய் அறம்பாவம் என்றிரண்டும்
 ஆவன) தெந்தாமரை கண்ணகையற ஸர்வவானே புன்
 னீயம் (அவ) என்றும் இரண்டுக்கும் தீவாஸகனாவான்
 (செக்கையறால்-அறம் பாவமாவான்) ஒருவன் ரோக்கி வாத்
 னைத்தக்காரே கண்டான் சொந்தானால் அவனுக்குப் புண்ணி
 யந்தன் வளரத் தக்கிறான்; மத்தொருவன் ரோக்கி ரோபத்
 தாலே கண்டான் சிவந்தானால் அவனுக்குப் பாபத்தை வளரத்
 செய்கிறார்.

ஏஷ ஹ்யேவதம் வாது, கர்ம காரயதி

தம் பமேய்யோ லோகேய்ய உத்திஜீதி

ஏஷ ஹ்யேவதம்வாது, கர்ம காரயதி பமதோ, நிஜீதி

[மேஷந்திரி 2-61-65]

யதி) தம்முடைய பக்கல் கார்த்துவம் தவித்ததின்பு ஒரு அசேதநக்ரியைவைப் பறையுள்ளதே. (செவ்வகண்டம் கண்டம் ஸர்வேமாவரன் கண்டம். 99. "सत्यं यथा कदासं पुण्डरीकमेवमस्मिन्" (தன்ம யதா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவ மஸமின்)).

(இயம்மாணித்யாதி) பரதிபத்திகமான அசித்தோபேகையான சேததனும் அவனே. அறுத்தமான மஹதாதி, கனைச் சொல்லுகிறது. அவனைப்பொழிய வைத்ததாமையிருப்பதொன்றுமில்லை. (கண்டம் கடைக்கட்டிடி) இவ்வந்ததத்தை. திறம்பாது கடைக்கட்டிடி—கடை போகப்பிடி. இவ்வந்ததத்தினுடைய கடைப்பிடி கண்டாயே என்றுமாம். (அறுத்ததாதி) ஆபாதபாத்தியில் அவனைப்பொழிய புண்பரப்பென்று

உரை—எனக்கு பும்மவன் செவ்வோ புன்மயம் பரப்பென்று சொல்லப்படுகிற அான் நகரும் நீர்மயமாவதால் போருகிறான் புண்டரீகாகடினான வசுவமாவரன் தானே கிடைய. இந்த பூமியும் அவையெழுகிற கடலும், வாயும்,

[வந்த ஜீவனை (அண்டத்தினுக்கிருக்கும்) இந்த கோலங்களிலிருந்து மேலே (பரமபதத்திற்கு) அழைத்ததென்க விரும்புகிறோனே. அவனை இந்தப் பரமாத்மாவே என்னை கரிமங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறது; என்னை மேலு தள்ள விரும்புகிறோனே. அவனை இப்பரமபுருஷனை செட்ட கரிமங்களைப் பண்ணாபடி செய்கிறது] என்ற மஹாமுடியில் ஒப்பிடுகிறத்கிறோ. (செவ்வகண்டம் கண்டம்) "தன்ம யதா கப்பாஸம் புண்டரீகமேவமஸமின்" (சுரர் 1-7) [கடலுக்கு ஸாரீரவனாக மலரும் தாமரைபோன்ற இது வண்டன் உன்] என்று வேதரன் தங்கனியே பரம்போருளுக்குச் சொல்லப்பட்ட அடைவர எத்தை உடைபவன் கிடாய்! (அறம்பாவம் என்றிரண்டுமாவான்) புண்ணிபந்தைச் செய்தும், பாவத்தைத் தரித்தும் போகும் என் எப்படி அவனுக்கு வாழப்பட்டவர்களை, அப்படியே அப்புண்ணிய பாவங்களும் அவனிட்ட வழக்கையிருப்பவை. அவனுக்கு வாழப்பட்டவை யெது ஏதெனமுண்டோ

தோற்றுவது, திகிலின்று பார்த்தால் அவளை கடவுளென்று
தோற்றும். "திறம்பாது" என்று தெஞ்சோடே கூட்டவு
மாம். "திறப்பாது — அறம்பாவமென்றிரண்டுமாவாக்"
என்னவுமாம். "திறப்பாது கடைக்கட்டிடி" என்னவுமாம்.

தாட்டாச்சுதல் பலவழி உண்டாகிலும் தம்முடைய வழியைப் பற்றிக்கொள் நீ. (சுரம்பாசென்னைத்தேயே) சொல்லி அகலாத தெஞ்சமே. (செங்கண்டாண்) தம்முடைய விஷயத்திலிருக்கிறபடி கண்டாயே. (அருந்தியாது) பெறுகாததும் இழக்காததும் அவனுடைய திக்,ரஞ்சாநுச்சரணம்

[illegible]

என்க. திருமுருகுப் பதஞ்சரமாயிவ்லாநிறுப்பது ஒன்றுயிர்நிலை
என்பதற்குப் பதம் (திருமந்தரன் மறிகடந்தரன் மருதந்தரன்
வரந்தரனே கண்டாய்) லுந் காணநிற்கும் பிருதி,யயும். அந்
பெயரிற் ற கருவியை உபகாஷிதமான ஐவந்தவரும், வரமுதவ
ரும், ஆவாசத்தவரும் ஆவந்தருந் உபகாஷிக்கப்பட்ட கேஜன்
தவ்வரும். இப்பஞ்சுபு, தக்கவரான அண்டமும், அதனுள்
விரகத்தும் எவ்வா அனோஸப் பதன்களும் அவனிட்ட வழக்கே.
(முறந்தரன்) துவ்வண்ட, தந்திற் ற வெனிபெயுள்ள பர்கருதிமற
த, ஹக்காரவரனும் நீவ்லாப் அனனிட்ட வழக்கே. (தரன
கண்டாய்) எப்பண்ட, தகவரும் ஓகனோயற்கு இவை
வெவ்வாநிறுக்கப் பதவிரியாய், விரியாய், செவியாய், சிவ
மகனும், விவாயிவிரி தக்கிஞ்சு (திருப்பாது கடைக்கன் பி)
இவ்விரித் தக்கைத் தவ்வரும் கடைவெவ்வாய் விடாப்பெய
கப் பிடித் துக் கடைக்கரு (திருப்பாதென் கொஞ்சமே) ப, க, வத்,
விவபத்தித் அவையாமல் விரித்தும் என் கொஞ்சமே என்று
மாம். (திருப்பாது அறப்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்) புன்ப
பாபங்கனிரண்டும் அவனிட்ட வழக்கு என்பது ஒருபோதும்
தப்பாது என்றுமாம். "புன்பபுன்பாவிரிவிரிதிசேர்பென்"
[புன்னியம் என்பது கர்வனிக் உகப்பேயாகும்; பாபம்
என்பது கர்வனிக் கோபமேயாகும்] என்று இதன் அவதூ

எனையொழியப் போக்கில்லை, ஈர்வழம் புகைவதத்தெ
மன்றோ. (செட்டசெட்டம்) அறுதியாகப்பிகு. 96.

97. பிகுசேர் கவிதளித்த பேராளா உன்றன்
அகசேர்த் தருள்பெற்றது அபறே பொடிசேர்
அனற்கவகை பேற்று னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த
புனற்கவகை பென்னும் பேர்ப் பொன்.

பதவுரை:- பிகு சேர்—பெண் பாண்டியன் சேர்த்து
(விஷயப் பாடலானான்) த்ரித்த. கவிது—கதேசுத்திராழ
வாண், அவிதத—சுழித்த, பேராளா—மஹா நுபுரவாண்!
பொடி சேர் புகைவதத்தை தூரிக்கவழியி, அனறகு—மருதப்
புகை, அம் கை ஏற்றான்—கருதல கைகைய எகதல தத்த
ஜெண்டம், அவிர் சடை மேல்—பாகுலித்திற ஜெண்டம்
மேலே, பாய்ந்த—விழுந்த, புனல்—தாது—செட்டசெட்டம், கவகை
என்னும் பேர்—கவகை என்னும் பெயர்ப்பாடல், பொன்
சிறுத்த பொன், உன்றன் அக சேர்ந்து உன்
திருவடிக்காக் கிட்டி, அருள்பெற்றான் அகறே—திருவடிகை
அடைத்தாளல்லவா.

இதுவே கத்தித்தவகைமன்று முதலாகத் தவருதபடி
மகன்மரிசை பிகுத்தக்கொன் 98.

கடல் கித்தயாறுத்தறங்கெனயெருக்க, துனை அவனிட்ட
வழக்கென்ன கொல்கெனும்மேல் என்று கருத்து. (அதன்
பாலைப் புன்குடிபுன் கருதல என்னும், அவற்றால் எத்படு
கித்தயாறுத்தறங்கென் என்றும், பாவனம் (பிறரைப் பரிசுத்
தட்டிப்படுத்தலு), அபகைன் (பிறரை நோஷமடைதல்படு)
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். என்னும் அவனிட்ட கழக்கு
என்றபடி. 99.

அவதாரிகை.—அறழம் அவனை என்ற பாவனப்பொருள்
அவன் ஓடுவனென்பாறி: கருக்க முத்தலா மற்றும் சில
பொருள்களும். எவ்வமையுள்ளனவே! என, அவற்றின்
பாலைத்தக்கையடி அவனோடு மைபுத்தட் பெற்றிருப்பதா

அவ: — தொன்னுற்றேழாம் பாட்டு. (பிடிசேர்)
"தறம்பாவமென்றிரண்டுமாவான்" என்றதுக்கு வ்யாக்,
யாதம் இப்பாட்டு.

வ்யா: — (பிடிசேர் சிறுபாட்டு) இத்தமதுதவநத்தங்கள்.
100. 'சான்னொ துணை துணைசொன்னு' (பாத்திரோ தாத்த உப-
ரதனத்திரோ) என்னுமவனிறே மோகத்தருக்கதி,காதி.
அன்றிகே, தன் பக்கல் ப்ரவணமககாதே விஷயப்ரவண
மாகுகிறே பாபமாவது. தன் பிடிபக்கல் ப்ரவணமாய் தன்

அவ: 'உதரம உவனே' என்று ப்ரவணமாகச்
சொல்லுகின்றார். அவகை தொடக்கமானவைபற்ற பாபவன
மகசேர? என்று, உதரம உவ ப்ரவணத்தமும் தச்சரண
கமல்லமபுத்த,புத்தமம் வந்திருர்.

உரை: — அவ்விராட்டியாதே பிடியின் பக்கலினே ப்ரவ
ணமாய், உதரம வந்த, உவவாட்டமால் உவ வந்ததிக்கிற

மேயே ஏற்பட்டது என்பது. உதரம் உவவா என்றிரண்டு
மாவான்" என்றதுக்கு உவவாமையி இப்பாட்டு என்பர்
பெரியவாக்காப்பிச்சர்.

வ்யா:—(பிடிசேர் சிறுபாட்டு) பெண்பாணியோடு சேர்க்
கும்பாணியே இவ்வகைக்கொண்ட உண்பாணியை சலித்த
காமனைக் சேர்ந்ததற்கு. மோகத்தர்களால், "பாத்திரோ
தாத்த உபரதன துத்தொம் மொற்றிதோ புத்தர ஆதமகயே
வாதமகம் மாயேத [புருஷ 6-4-28] [உச்சமும் புறமுயிருக்
கும் இவ்வகையின உககினவனாகவுட, (காப்பகமம் முதலிய
வற்றை) ஆகையற்றவனாகவுட, ப்ரவணமாய் உட்பவனாக
வுட, கவந்தாத மனக்கையகை வாதவாயிருத்தொண்டு
(தன்னுடைய) ஆதமகய [தந்தமயிடையிருக்கும்] ப்ரவணத்
மாகைக் காணக்கடவன்] என்று மோகமகைய விரும்பு
கிறவன் இத்திரவந்தை அடக்கியிருக்கின்றனம் என்றது. இத்த
கபித்திரவந்தையோடு பிடிசேர்களிலிருந்தான். எத்தியப் பிறப்
பும், கவந்தவுட, கவந்தைக்குமும் மோகமகையக் காண்க

சேரித்யாதி: ப,ஸம்ச்ச,த்தனாய் அக்திஸ்யக் கையிரே
ஏற்றுனுமிருந்துள்ள ருத்ரனுடைய விளங்காதின்ற ஐகட
மேலே பாபந்த புனையுடைத்தான கங்கை யென்னும் பேரை
யுடைத்தான விலகலீனாயான கந்தீ உன் திருவடிகளிலே
சேர்த்ததன்றோ நாட்டுக்குப் பாவநமாவிற்று.

“अण्नाणशयानः” (ப,ஸம்ச்சய்யாஸயாத:) என்கிதுபடியே
பண்ணைச் செய்யுத்தக்த ப்ராபஸமித்தமாக எப்போதும்
ப,ஸம்ச்சிஸை செய்யுதலும், அக்திஸ்யக் அருகிய வாகையை
ஒற்ற ப,தவயாய் அக்திஸ்யுடைய ஒளியையுடைத்தான
ஐகடயின் மேலே சச்ச,த் த,பரித்த,பாக வந்த குதித்த

கங்கையும் உன் திருவடிக் சேரித்த பின்பன்றோ கங்கையா
யும் பரிசுத்த,த,பட்டுத்தம் பெருமையை உடையதாயிற்ற என்
கிறார். இக்கால் புண்ணமும் இவ்விட்ட கழங்கு என்ற
தலிற்று. “இவ்வண்ணமாக சூப்பாகரம்” அம்மபாவம் என்றி
ரண்டும் ஆ. நான்” என்ற சென்ற பாகரத்தில் அருகியதற்கு
விவரித்தபாஸமாய்க்கிறது. (உன் தன் அகசேர்த்து அருள்
பெற்றுள்ளன்றோ) பொருளாகப் பெய்தவர்களையும் பரிசுத்த,த,
ராகக் கங்கையாய் இவர்கையே ருத்த,த,யையுடைய உன்
திருவடிகளில் சேரித்ததாயன்றோ கங்கையானான் அங்கையா
யும் பரிசுத்த,த,ராக்ரும் பெருமையைப் பெற்றான். இப்
பெருமை எப்படியானால் அத்தாயே கந்ததானவாக் இதை
அருள் எங்கிலார் இதை எங்கே கண்டோம்? என்க. (பெரு
சேர் அளந்து தங்கை ஏற்றான் அவிரசுடைமேல் பாபந்த)

மத்யம் பீத்வா குருதாராகஸ்ச க,த்வா

ஸ்தேபம் க்ருதவா ப்,ரஹ்மஹத்யாஸ்ச க்ருதவா ।

ப,ஸம்ச்ச,த்தனோ ப,ஸம்ச்சய்யாஸயாதோ

ருத்,ரத்,பாயீ முச்சயதே வர்ஸபாகைய: ॥

(சாதாபஸ்க்ருதி)

[கந்திக் குடித்தாலும். குருதாராக,மனம் பண்ணினாலும்,
திருடினாலும், ப்,ரஹ்மஹதே செய்தாலும். சாம்பலில் பூசிக்
கொண்டு. சாம்பலாயின படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு,

96. பொன் திகழு மேனிப் புரிசடைபம் புண்ணியனும்
தின்றுகைம் தாய தெடுமாலும்—என்றும்
இருவர் அங்கத் தாத்திரிவ ரேனும் ஒருவர்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

பதவுரை:— பொன் திகழும் மேனி — பொன்போலே
பிரகாசிக்கும் வடிவையம். புரி சடை— பின்னிய சடையை
யுள். அம் புண்ணியனும்— அழகிய புண்ணத்தையும் உடைய
வான முத்திரனும். தின்று உகைம் தாய தெடுமாலும்—
கின்று உகைக்காய்க்கையெல்லாம் அளத்த எவ்வெவ்வானும்,
என்றும் — எப்பொழுதும், இருவர் அங்கத்தால் திரிவரே
னும் — இரு வடிவுடன் திரித்தார்களேயாகிலும், ஒருவர்—
(ஸாதக லேஷம் புண்ட) சிவன், ஒருவர் அங்கத்து—
கெடுமாவின் ஸரீரத்தைப்பற்றி, என்றும்—எக்காலத்திலும்,
உளன்— எத்தனையுடையனாயிருப்பன்.

(சடை) பொடிசேர்க்கிருப்பதும், அன்றா அங்கையெற்றி
ருப்பதும் மாத்திரமன்றிக்கே, சடையை தரித்துத் தவம்
புரிவதும் பாபம் போவதற்காக என்று தெர்த்தெறது.
இவற்றெல்லாம் பாபம் போயித்தே? எனில், போக
விக்கியேன்றும். ஸ்ரீபாத, தரித்த, ததை தரித்ததனாலேயே
போயிற்று என்றும் காட்டுங்குர — (பொடிசேர்...சடைமேல்
பாய்க்கத் புனற்கென்கை) என்றும் பத, கண்ணெ, த, சம் கவருப
மான இந்த கைகளுக்கு இப்படிப் பரிசுத்த, ப்படுத்தும்
தக்கம் இவர்கையிலேயே அமைந்ததோ? எனில்; இங்ங
னென்றும் ஸ்ரீபாத, எம்ப, த, ததாலேயே இப்பெருமையை இவன்
அடைந்தான் என்றும் காட்டுங்குர (சடைமேற்பாய்க்கத் புனற்
கென்கை என்றும் பேர்ப்பொன் உத்தன் அச்சேர்க்கு அருள்
பெற்றானந்தே) எவ்வாறு சடையின்க் பாய்க்கத் கையுடைய
கென்கை என்றும் பெருமையுடைய எந்திரியானவன், பசம்
பரவணமன உத்துடைய திருவடியில் சேர்க்கதனால்தே
பொடி, சேர்க்கதும், அன்றா அங்கையென்றும், சடைதரித்தும்
நிரத மனப்பாய்க்கைச் சேர்த உருத்திரனின் பாய்க்கையையும்
போக்கவென்க பெருமையைப் பெற்றான் என்குர. 97.

அவ:— தொன்னூற்றெட்டாம் பாட்டு. (பொன் திகழ்மேனி) எஸ்வரமாய், அதிகாரியாய். தானும் சிவக் கார்யத்துக்குக் கடவனுயிருக்கிறவன். இவனுடைய ஸம் பந்தத்தாலே ஸுத்த, தன்னுள்ளென்று சொல்லும்படி எவ்வளவு? என்னில், எஸ்வராபி, மாநியாவிருக்கும்போது சொல்லுமத்தை ப்ரமானிக்கவொண்ணாது; இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கலாகாதோ? என்கிறார்.

அவதாரிகை:—“அவன் திருவடியில் பிறத்த கருக்கையை ஜடையிலே தரித்தான் என்று உத்தேசத்துக் குறை சொல்லுகிறதென்? அவனும் ஒரு கார்யத்தில் ஆதி கரித்து எஸ்வரமாயன் ஒரு போதகிறதா?” என்ன, அவனுடைய ஸ்வரூபம் இவனுக்கு மாரீரத்தினாலே யால் வந்ததித்தனாபோக்கி எவ்வத: ஸ்ரீரீவ என்ருர்,

உரை:— பொன்போலே ஒளிவிடுகிற வடிவையும், பின்ன ஜடையையும் உடையானால், இப்ப: ஜட

98. அவ:— “ஸர்வோவரஜனுடைய திருவடியில் பிறத்த கருக்கையை தரித்துப் பரிபுத்த, தன்னுள்ள என்று உருத்திர னுக்குக் குறை சொல்லலாமோ? அவனும் புக, தஸம்வார மாகிற ஒரு பெரிய கார்யத்துக்கு அதிகாரியாய், “எஸ்வரன்” என்ற பிரஸித்திபெற்றவனுமாய், தன் புக்தர்கள் பலருக் குப் பல புகக்கைக் கொடுப்பவனாய், தனக்கே உரிய வேகம், வானாய்; உணக்கக் முதலானவற்றை உடைய வரூபங்கே இறக்கிறார்; அவனுடைய இப்பெருமைகளெல் லாம் பொய்யானவைபோ?” என்று ஸ்ரீரீ வேட்டே. “அவனு டைய பெருமைகளைப் பொய்யென்று சொல்லல்க்கை; அவ யெல்லாம் அவன் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரமாயிருப்பதால் வக்தவையேபோழிய இயற்கையில் ஏற்பட்டவைகள்” என்கிறார்.

வ்யா:— (பொன் திகழும் மேனி) பெருமைப்போல் சிவத்து விளக்கும் இவனுடைய மேனியைப் பார்த்தானே இவன் ஸர்வோவரனென்று என்றேற்றமே! “நீவுதோயத, மத,

வ்யா: - (பொன்றிசுழமெனி) ஸர்வோஸ்வாஸூயிசுக்கும்
போது மேக, ஸ்வயம்மாவிருக்குமிதே. (புரிசடை) தாழ்சடை
யானுக்கும் நீண்டமுடியானுக்கும் வாகிபாந்தனுக்கொள்ளலா
மித்தனாவிதே. (= ப் புண்ணியம்) 101. "ஐத்யாஸான் தேவோ
வ்யு" (ஐ-தவாத்மாதம் தேவதேவோ ப, பூ, வ) என்விற

கட்டி அனுஷ்டித்த அழகிய புண்யபத்தையுடைய ருத்ரா
ஹம் ஸ்வாவாஸக நன்று (ருத்ராஹே) அல்லாதாரோடு
வாகியற ஸகலலோகங்களையும் அகவாயானே அளத்து

வந்தா" [வத. 11-11] என்ற வேதங்கள் கீலமேகத் திருமே
னிலையுடையவைகளென்றே பரம்பொருளாகப் பகைசாந்தின.
இதமட்டுமோ? (புரிசடை) பின்னினை தடைமுடிபைப் பாரித்
தாலும் இவன் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம்புரிசெருக் என்று
தொற்றமே! இவனு பரம்பொருளாகமுடியும்? தாழ்சடைய
னுக்கும் நீண்டமுடியானுக்கும் உள்ள வித்தியசைம் தன்னையே
தொற்றமே! (அம் புண்ணியமும்) இப்படித் தடைகட்டி
அனுஷ்டித்த அழகிய புண்யபத்தையுடைய இவன் பரம்
பொருளாகமுடியுமோ? "க மரம் கர்மணி விப்பத்தி" [கே.கத]
[என்கிறப் புண்யபாபகரிமங்கள் தொடர்மட்டா] என்றவ
னன்றே பரம்பொருளாகமுடியும் (அம் புண்ணியமும்) அழகிய
புண்யபத்தை அனுஷ்டித்தவனும்.

மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே, மஹாத்மா

ஐ-தவாத்மாதம் தேவதேவோ ப, பூ, வ

ஸர்வாத லோகாத வ்யாப்ய விஷ்டம், ய கீர்தயா

விராஜதே துபதிசாத் க்ருததிவாஸா: ||

[ப, ச-நாத்தி 20.12]

[மஹாத்மாவான மஹாதேவஸ் ஸர்வமேத, மென்னும் பாகத்திற்
தன்னுடைய ஆத்மாவை (உடன) நோமம் செய்து தேவர்க
ளுக் தரிசாவாரி; பாசினத்தோடு அணிந்தஅவர் எல்லா உலகங்
களையும் கீர்த்தியினால் விவாபித்து, (எட்டு ரூபங்களி) தந்தது.
யிருந்த கார்த்தியுள்ளவராய் விளங்குகிறார்.] என்கிறபடியே தன்
ஸர்வரத்வமும் ஸர்வாஷ்டாதி ஹட்டந்தரஸையன்றே இவனுக்கு

படிவே. (நின்றவரைத் தாய் கொடுமாலும்) ஸ்வரமாக அதி
மாதுடி சேஷத்ததைப் பண்ணினவனும். அவன் தலைநி
லும் பிறர் தலையிலுமாகத் திருவடிகளை வைத்தவனும்.
(என்தமிழ்பாதி,) இருவரும் கபரிகரராய்த் திரித்தாரே

கொண்ட எவ்வாதி, உறவ எவ்வெய்க்கொணுமாக்கற இவர்கள்
இருவரும், எவ்வகாலத்திலும் தூண்டு வார்த்தை உடைய
ராய், அதிவுகேட்க்கு ஒக்க விரக்கலாய்ப்படி திரிந்தார்

உண்டாவிற்று என்ற கருத்து. (நின்றவரைத் தாய் கொடுமாலும்)
உருத்திரன் முதலான எவ்வை தேவர்களின் தலையிலும் அவர்
களை வணங்குபவரின் தலையிலும் ஒருபடியாகத் திருவடியை
வைத்து நின்ற உலகனாகத் மிகப்பெரியவனன்றோ துவன்.
(கொடுமாலும்) திருவடியினே துணையுண்டவன் பரம்பொருளோ?
திருவடியையே துணைத்தவன் பரம்பொருளோ? என்பதை
ஆராயக்கூடாதா? (நின்ற) நமசி முதலான எவ்வாலும் தடை
செய்பமுடியாதபடி நின்ற. (உலகம் தாய்) உலகினத்தையும்
அவ்வாணமாகத் தாவி அளந்தகொண்ட, (கொடுமாலும்) தாய்
தன் குழந்தையை அணைப்பதுபோலவே, இக்கொண்ட செவ்
ததம் சேதனரிடம் இவனுக்குள்ளே நேரப்படுவையன்றோ
என்றமாம். இப்படித் தாய்க்கையுடைய இவன் பரம்
பொருளோ? தனிபுத்தனிடம் "உன் பிள்ளையை அழைத்தா"
என்று உறம் கொடுமைவை உடையவன் பரம்பொருளோ?
என்று கருத்து. (என்றும் இரு அங்கத்தாகத் திரிவரேனும்)
அங்கம்-ஊம ரூப கோக பரிகராதி, உன் என்றும் இருவரும்
இருவிதமான ஊம ரூப ஊழன வேக கருத்ப பரிகராதி, உன்
உடைவரைகளாய் எஞ்சினித்தார்களேயானாலும், ஒருவன் ஊம
வனான் முதலான பெயர் கொண்டிருந்தான், ஒருவன் அன்
முதலான பெயர் பூண்டு திரிவருன், ஒருவன் கொண்டல்
வண்ணமாய்த் திழிந்தான் ஒருவன் பொன்நிழலும் மேன்புறம்
விவர்க்கொருன் ஒருவன் கெதிர்தமாவான கருத்தினை ஊழன
மாகக்கொண்டு எஞ்சினித்தான், ஒருவன் எருதின்கேம் ஏறித்
திரிவருன், ஒருவன் ஸ்ரீகணகுண்ட, மோகத்திலிருந்தான் ஒருவன்
கைகலணவாரிபாய் விளங்குவருன், ஒருவன் கைகலணத்தைச்
செய்தான், ஒருவன் கைகலணத்தைச் செய்வருன், ஒருவன்

யாகிலும். (ஒருவன் இத்யாதி.) ஒருவனுக்கு உத்தி, தி ஒருத் தன் ஸாரீரத்தைப் பற்றி: “வலத்தன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்னும்படியே.

அவ:— குத், ரனுதல ஐஸ்வர்யம் பெய்யே? என் னிம், ப, க, வத, தீ, நம் என்விருர்.

கள்ளமாகிலும், புண்ணியானை ஒருவன், கெடுமாலை ஒருவனுக்கு, ஸாரீரபூதனுக்கெனாடு ஸர்வகாலத்திலும்

நித்யமாகி, னங்களைக் குழப்பெற்றிருந்தான். ஒருவன் ப, க ப்ரேதபிராசேத, னங்களைக் குழப்பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் னாத்விசாரையுள்ள தூறு கோடுக்கைப் பெற்றிருந்தான். ஒருவன் தாமசாஸாரீரன் ஆயிரகோடுக்கைப் பெற்றிருக் கிறான். ஒருவன் ஸாத்விக்கீ கெரை பத்திரிகளாகப் பெற் றிருந்தான். ஒருவன் தாமசப் பகரை பத்திரிகளாகப் பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் வேதத்தாலும் ஸாத்விசாரைத் தந்தாலும் கோஷிக்கப்பட்டான். ஒருவன் கைவசக, மத் தாலும் தாமச, னக்தத்தாலும் கோஷிக்கப்படுகிறான். இவற்றையெல்லாம் காணும் அறிவிக்கைக்கு இரவரும் ஸம் மானவரோ என்னுப் ஐயம் கிளைப்புபடியிருக்கிறத (என்றும் திரிவரோலும்) இப்படி ஐயம் கிளைப்புபடியாக எந்துமே விசைக்கொடுக்கின்றன. குத், ரபதவியும் ப்ரவானுதோ நித்ய மாணவரேயே ‘என்றும்’ என்னக் குறையிட்டு. (ஒருவன் ஒருவனாகத்தது என்றும் உரை) பெய்நிலைமே மெனிப் புரிகையெய்யுள்ளியின் கிந்தலையே தாய் கெடுமாலை ஸாரீரமே யிருந்து கொண்டு என்றமே வகைபெறுவான் அக்கத்த— அங்குமாய்; ஸாரீரமாய் (அக்கத்தது என்றுமாய்) “ஸப், ரஜ்மா னானிவ” [தை-௧௪-11] [அவனே பிரமணுக்குப் சரிவனுக்கும் அந்தப்பயி] ‘ப், ரஜ்மா ஸாராயண’, சிவஸ்ச ஸாராயண, எச்சஸ்ச ஸாராயண, திரிபுரச் ஸாராயண’ [பிரமணுக்கும், சிவனுக்கும், திரிபுரனுக்கும், திருக்குளக்கும் அந்தப்பயி ஸாராயணனே.] “மல்பாத்மா ஸாரீரம்” [வெனுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸாரீரமே] முதலான வேத, வாக்விபரிகள் ஸாரீரமனை சரிவனுக்கு அந்தப்பயிபாவவும், சிவனை ஸாராயண

வ்வா. — (யின்னுமகரித்தவாதி) குத்ரன் தலைவிலும்
தாட்டார் தலைவிலும் ஒக்க அடியிட்டவன். [திருவரங்கத்

லப்த, எத்தகாக்கையிருக்கும். அன்றிக்கே, ஒருவன் ஒரு
வன் திருமெனியில் ஏதேதெனத் தப்பிற்று எப்த, எதித்

துக்கு எரீமாவே! கோஷிக்கவாரவே எரிபதவிவிட்டுப்
பவன என்றமே வரையணைகள் எரீமாவிருப்பவன் என்பதே
வேதங்களை ஒட்டி ஒரு முடிவு என்று கருத்து இப்படி
வக்காமல். [திருவர் அந்தத்தான் திரிவரேறும்] என்று
பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். இருவரும் மனமாமான
வரோ என்ற அறிவிலே ஐயமுதம்படி இருவரும் இரண்டு
வடிவான உடைபவர்களாய் கருதப்பட்டிருக்கிறார்களா?
(திருவன் ஒருவனாகத்து என்று உரை) வெவ் வெடுமனின்
நிரமெனியிலே என்றமே ஒருபுறம் அடங்கிவிட்டு வந்த
பெறுவாக. "பாபவகரத, எ மே குத்ரன் த, அபரணம்
பாபவகரத" [என்று உடம்பில் உலக புறத்தைப்
பற்றிவிடுக்கும் பதினொரு உருத்திரர்களையும் எண்பாயாக]
என்ற பாபதப் மொகத, சிமத்தில் உதப்பிட்டது.
"ப, சற்றமாவியை" என்றாக சிமையில் அகற்றலாம்.
"வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" [திருவாய் 1-2-9] என்றாக
ஆழ்வாரும். (என்று உரை) ஒக்கவாரு காலத்திலே எம்
பெருமான் தன் மொளையத்தாய் தாமன்க்குறிபன்ன
விவனுக்கும் பாபனத்தவயமான தன் திருமெனியில் இடங்
கொடுத்த மறவாரு, னத்தை கினைத்து ஆழ்வாரன் எப்போ
தமே இடங்கொடுப்பதுபோலே அருளிக்கவாரான். எவன்
பிரமன் முதனாகும் எம்பெருமான் திருமெனியில் ஒருவன்
தமக்கு இடங்கொடுத்த பெருமைபை என்றமே கினைத்
திருப்பாசகவாரவே "என்றுமொன்" என்னொருவாயும்.
"வலத்தனன்" என்ற பாபதத்தின் எட்டியை "இப்படி பின்னை
எரிவகாலமும் இவரின் இருப்புகளோ? என்னில், ஆபத்தக்
களில் திருமெனியில் இடம் கொடுக்கும். அது மறவாரு, ன
மாவாயில். ஆழ்வாரன் எப்போதும் ஒக்க அருளிக்கென்று
கொண்டு பொருவாரன். எவன்க்கு (சித்திரவர்க்கு)
புறம்பே ஈடுகை எனக்க உண்டானதும், மானிக்கக்குறினே

தாய்) இரண்டு வடிவங்களே என்றுமாம். அங்ஙனத்தில்
எகதேயத்திலே உள் என்றுமாம். 98.

99. உள்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம வென்றும்
உள்கண்டாய் உஞ்ஞவா குன்றத்—துவங்கண்டாய்
வெள்ளத்தி லுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தி லுள்ளவென் றேர்.

பதவுரை— நம் நெஞ்சே — அநுகலமான மனமே !
உத்தமன் — புறவேடத்தமன், என்றும் — எல்லாக் காலங்
களிலும், உள் கண்டாய்—(உம்மை ரகஸிப் தற்காகவே)
இருக்கினான்; உஞ்ஞவார் உள்ளத்து — தன்னை நிகர்ப்ப
வாகன் மனத்திலே, உள் கண்டாய்—கித்பவாளம் செய்
கினான்; வெள்ளத்தின் உள்ளானும்—தருப்பாற்கடலில் கள்ள
வளர்த்து—ஒருபவனும், வேங்கடத்து மேயானும் — திருமலை
யிலே கிடக்கிறானும், உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று—(என்)
நின்றதொத்தின் கித்பவாளம் பண்ணுகிறவன் என, ஒர்—
அறிவாயாக.

தரகனுயிருக்கப் பன்னவருமாம். சூத்தரன் 'பான் த்தமன்
நிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்கு' என்கிறார். 99.

{அரண்மனைக்குள்ளே) செம்பாளே காயிபரிசுதபத் தங்களுக்கு
வரிசைவாக நினைத்திருப்பார்களிறே. அப்படியே இவர்களும்
திருமேனிமீது பண்ணிவைக்கும் பரந்தி விடார்களிறே.
ஒரு கடிதங்கனிலே அடைபகலிந்தாலுக்குள்ளே குடி
வங்கிவிடுகது. காலம் தெளிந்தவாரே புறம்பே புறம்பட்
டாலும் 'இக்கிடம் இக்கூர் பற்று; இக்கிடம் இக்கூர் பற்று'
என்று பிசனும் பரந்தி சொல்லிவைக்கமுடியாமலே' என்று
அறணிக்குப்பது இக்கு அனுமதிக்கத்தக்கது. ஒன்றர்
தேவியை 'பரந்திதமன்நிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்கு'
[திருவாய் 4-10-8] என்றும், 'பேசு கின்ற வெணுக்கும் பிரமன்
தனக்கும் பிரிக்கும் எவகன் அவனே' [திருவாய் 4-10-4]
என்றும் கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததற்கு மூலமாயிருப்பது
இப்பாசரமாகும். 99.

அவ:— தொன்னூற்றென்பதாம் பாட்டு. (உள்ள கண்டாய்) தாட்டில் பெரியவராயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்கேற சேஷரஜ்ஞராயிருக்கிறபடி அறிந்திருக்கச்செய்தே நம்மவர்களாகப் புகழிக்கிறபடி என்று திருவுள்ளம் மயம்பட நாம் கழுததிலே கயிறிட்டுக்கொண்டால் அறுத்து விழ விடுகைக்கு ஒருத்தன் உண்டுதான் என்கிறது.

அவதூர்கை:— சூப்படி மர்வா கடிக்களுள் ஸ்கோஸ் வரன் ஸ்கோப்பி, முதலான இடங்களிலே வந்து எத்தெறி தனுத்தது எலக்காதர் நெஞ்சு பெறுமளவுங் கிடாய்! நெஞ்சே! இத்தகை புத்தி, பண்ணு என்கிறார்.

அவ:— 'அவன் ஒருவன் உள்ள' என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! 'பிறர்க்கு நன்மைவேணும்' என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடியே இவர்க்கும் உத்தமராவேன்.

99. அவ:— உலகம் தீஞ்சரம் எக்தி முதலானவற்றில் பெரியவர்களாயிருக்கும் உருத்திரன் முதலானரும், தங்கள் நெஞ்சரத் தாங்கள் ஜீவக்களே என்று அறிந்திருத்தம், தங்கையே நம்மவர்களைத் தங்களுக்கும் மயங்கிப் பிறவாடும் மயக்கு வகைக் கண்டு, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் 'எனும் சூப்படி ஆகியிருக்கோமோ' என்று மயம்பட, 'நம் முயற்சியாயிலே அவனைக்கண்ட அவர்களுக்கு அப்படியாக இடமுண்டு; நம் விவக்காமையையே பற்றுகக்கொண்டு அவன் தானே மூவந்து பெற்ற நாம் அப்படியாகமாட்டோம்; அப்படி ஒருவன் நாமே நம் கழுத்தில் கயிறிட்டுக்கொண்டாலும், அக்கயிற்றை அறுத்து விட்டு கயிற்றைக் காப்பற்ற அவனுனல்; இதை அறிவாடாக' என்கிறார்.

வயா:— (உள்ள கண்டாய்) பல பாகங்களில் படிவத் துவருப ருப ருண விழுசிப் பேருமைகளைப்பெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசித்தவர். இப்பாகரத்தில் நம்மவரைப் படிவத்தை நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறார் என்பது பொருத்தது. நம்மை சாஷிப்பதால் தன் உண்மை (எத்தை - இருப்பு) எத்படுகிறது என்று சொல்வதாய்படி எம்முடைய சாஷனத் திலே ஈவற்றியிருக்கிறான்கொ ஸ்வேஸ்வாக் என்கிறார்.

வ்யா:— (உளன் கண்டாய்! இன்னுணவின் உளனென்
கிறதன்று. அவனுடைய ஸத்தை நம்முடைய சகலத்துக்
கும் நம்முடைய ஸத்தை நம்முடைய விதாஸத்துக்கும்.
நாம் பாதிபதி பண்ணுகிறது பிறரை அஞ்சியன்று; நம்மை
அஞ்சி. பித்தத்தாலே மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்
கொண்டேனாக அறுத்துவிழவிடுகிடாய் என்று அறி
வுடைபார்க்குக் சொல்லிவைக்குமாபோலே. (கன்னொஞ்சே)
எம்பெருமான் தமக்கு உளனென்று சொல்லப்பாங்காவிடிக்

நம்முடைய சகலத்துக்களிலே தான் ஸத்தையாய்ப்படி உளனு
மவன் கிடாய்! நாம் உளனெனவன்றோடு குலராணவன்றோடு
வாசியாற ஸர்வதாலத்திலும் எம்மை சமூகிகளாகவிலே
தீர்ச்சித்து உளனாசுருத்தமவன்கிடாய்! தன் புகுரப்புக்கால்

(உளன் கண்டாய்) எம்மை எம்மிடமே எட்டிக்கொடுத்து
அறிவக் செய்பாமக் சகிப்பதற்கு ஸர்கேவ்வான் இருக்கிறோனே!
பிறார்க் கமக்கு வரும் தீக்கைக் கட்டிலும், எம்மால் கமக்கு
வரும் தீக்கைக்கு அறிமொலிக்குகிறது. பிறரைக் கண்டு
அஞ்சுவதைவிட எம்மைக்கண்டன்றோ எம் அஞ்சவேண்டி
யிருக்கிறது. எம்மிடம் எம்மைக் கட்டிக்கொடுக்காமலிருப்
பதற்காகவன்றோ அவனோ உபபயமாசெப் பற்றவேண்டியிருக்
கிறது. (கண்டாய்) எம் ஒருகால் ஆத்மநாஸத்தை விளைத்
துக்கொள்ள முற்பட்டாலும், எம்மை சகித்து ஸத்தை
பெறம் அவனை நீ நினைப்பவாக என்கொர். “பித்தத்தாலே
மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாக,
அறுத்துவிழ விடுகிடாய் என்று அறிவுடைபார்க்குக் சொல்லி
வைக்குமாபோலே” என்பர் பெரிபவர்க்கான்பின்னை. கீர் மயங்
கிப்போதிலும் தெனியாவிருக்கும் செப்பு எனக்குண்டோ?
என்று விருவுச்சத்துக்குக் கருத்தாக—(கன்னொஞ்சே) அவனோ
கமக்கு சகைகள் என்கும் அத்தத்ததை என்கும் உபதே,
திக்க வல்லமைபெற்றிருக்கிறபன்றோ கீ! ‘முத்துத்த செஞ்சே’
[பெரிபதிருவ-1] என்மிறடடியே ப,க,வ,கிவுபத்தில் என்கி
றும் முற்பட்டு நிற்பாயன்றோ கீ! (கன்னொஞ்சே!) ‘எம்மை
சு.தி-53

விற தெஞ்சே! (உத்தமனிதபாதி,) அஃனுடைய உண்மை ஸான்றததாய்க்கொண்டு. அதாவது பரமங்கூத்தியைப் பர யோஜனையிருக்கை. (உண்மையானிதபாதி,) இவன் ஒருநான் உன் என்றிருக்கில். பின்னை இவன் என்றும் நமக்கு உன் என்றிருக்கும். நான் புராப்புக்கால் விலக்காதவர் ஒருகூடப் ஸ்ருத்யம் விட்டுப்போக அறிபான். (வெள்ளத் தன் இத்தபாதி,) திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கிறதும் திரும்பிலே திற்கிறதும் தம்முடைய ஸ்ருத்யத்திலே புருருகைக்கு அவஸம் பார்த்து என்று அறி.

அவன் - புறம்புன்னார் கிடக்கிடர்.

வ்யா - (உனக்கண்டாய்) பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற வர். எம்பெருமான் உன் என்றிருக்கிறாஸல்வர். நாம் நமக்கில்லாதாப் போலே அவன் நமக்கு என்றும் உன். (கண்ணெஞ்சே) இவ்வர்த்த, ததிலென்னிறும் எனக்கு உப தேசரிக்க வல்ல தெஞ்சே (உத்தமன்) தன் பெருக உப

ஆணையிட்டு விலக்காதே கத்தைப் பெருந்தி ஆணையத் திருமலைக்குடைய கெஞ்சில் ஸாத்யமாக கித்ய-வாஸம் பண்ணுமவன் கிடாய் உதப்பாற்கடலிலே கண்ணாளர்த் தருளில் வறும். திருப்பாற்கடலில் நின்ற நான் வறும், கிடப்பது

செய்து கத்தைப்பெறவான அவன் என்று கூறியது. இது சம்பந்தமும் என்று ஆசைபிக்காமல் இதைத் தவிர்த்து உகக்கும் நன்மையை உகூடப் பெருச்சே! எங்கிராசகையாய் கர்வோர் கரண அவன் பிறரை செலித்து கத்தைப்பெறவென்பது கூடுமோ? எனின் (உத்தமன்) அவன் புருஷோத்தமனானவ ளாலே கூடும் எங்கிரா பிறரை ஹர்ஸிப்பதே கத்தையா யிருப்பவன் அத, மத்த, மன். உககைத்தெற்காய் பிறரை ஹர்ஸிப் பவன் அத, மன். உககைத்தையப் விட்டுப் பிறரை செலிப் பவன் மத், பமன். பிறரை செலித்தா. மத்திய உயிர்த, திக் கமாட்டாமையாலே எந்தும் பிறர்க்கு நன்மையை நினைத்த வண்ணமேயிருப்பவன் உத்தமன். கன்மை செலித்துத் தான் உககைக்குக்கும் தன்மை, நன் அனுபவையிருக்கும் இன்று

கசிக்நக. (என்றும்) 102. "अस्यैव स मयि" (அஸத்வேவ ஸ ப்யமி) ஆனவன்கேருடு. 102. "अस्यैव सति विदुः" (அஸத்வேதம் ததோ விது:) ஆனவன்கேருடு வாகியிலிலை. (உ. வ்ஞுவா) புருச ஸம்வதி, ப்பார். (உரிளத்துளன்)

நித்பதார் அஃய பன்வனின் க்ருத்யின் ப்லமக நம்மு டைய நித்யத்யத்யத்யே வந்த புத்தது "இடவகைகள் இகழ்த்தட்டு" என்றிதபடியே அஃயநங்களை அகாத்ரித்து.

தாரே? எனில் (என்றும் உளன் கண்டாய்) "அஸத்வேவ ஸ ப்யமி அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத்" [தை-ஆ. 6] என்கிற படியே ப்ரஹ்ம ஸ்ரூனமிக்லாமையாலே ஈம் இக்லாத வரையிருத்தவர்கேருடு. "அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத, ஸத்தமேவம் ததோ விது," [தை-ஆ. 6] என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஸ்ரூனமிருத்தவையாலே ஈம் உரையிருத்தவர்கேருடு வாகியத என்தமே கம்மை ரகிக்க உறுதிபூண்டு. அதனாலே உளையிருத்தவன்கிடாய்! இக்கீமையுடையவன் எட்டாக் கனியாய். து, க்லப்யாயி, ரப்பாரே? எனில் (உள்ளத்து உளன் கண்டாய்) கப் ரெஞ்சிகேயே அதிஸ்யாய், எழுந் தருனியருக்கருக் கிடாய்! "அனத்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஸ்துஸெய்தாக வைத்து என் மனத்தனானே வந்து வைதி" [பெரியாழ்-திரு 5-4-8] "பனிக்கடலில் பன்னிகேவோப் பழக விட்டு ஓடிவந்தென் மனக் கடலில் வாழவன் மரபமணுள கம்பி" [பெரியாழ்-திரு 5-4-9] "வடநடமும் வைகுத்தமும் மதில் தவாரபதியும் இடவகைகள் இழக்கிட்டு எக்பாய் இடவகை கோண்டகேயே" [பெரியாழ்-திரு 5-4-10] என்கிற படியே பரவ்யூணமிப, வர்க்கே விகேகனெக்லாய் கம்மைப்பெற ஸைக்கு அவன் ஸாத்ராத்ரூட்டனம் செய்வுமிடக்கனாகை யாலே கம்மைப் பெற்றபிக்பு இளக்கோலிக்கனான அவத் தைக் கைவிட்டு, "விவல்வாயதம் மஹத்" [தை-கா] "கெஞ்சேம கீககா" [திருவாய் 8-8-2] என்கிறபடியே பெருங்கோலிலான கம் உள்ளத்தினே உகப்போடு புருத்த நித்பவானம்செய்த நித்பனத்தை பெற்றிருக்கிருக். இப்படி அவனை உள்ளத்திருத்தவதற்கு ஈம் அதுவ்யுத்த ஸாத்ராத்ரூட்டனமெவன்? எனில் (உள்ளுவர் உள்ளத்து உளன்

“இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு” (பெள்ளமீதவாதி.) என்றும் உளனாமை காட்டுவிரும். “அநிம்பார் கருத்தனாவான்”. 99.

ஸாத,ரமாக நித்யவாஸம் பரமஹுயாவன் என்று பு.க.சி. பள்ளி.

கண்டாய்) தன்னை நெஞ்சிலே இருந்த இகைவரை உள்வந்திலே இனிப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகேன் என்று வாழ்நிலைக் கிடாய்! தான் புடப்புக்கால் ‘புகாதே’ என்று ஆனாவிட்டுத் தடுக்காதவர்களுடைய நெஞ்சாவிட்டுப்போக அறிபாய்! இத்தால் ஜீவகாக்கல் உள்வது வந்திலைமும் ஆதி, முக்யமே என்கிறது. உப் கைமூலம் சிறையாயிருக்க, கய்கைப் பெறுகைக்கு அவன் மெய்யுறாந்ளி நெஞ்சுக்கொள் றுகிருன் உன்னைக்கு ப்ரமானமென்ன? எனில், (வேள்வத்திலுள்ளாலும்) வேங்கடத்தமேவாலும் உள்வத்திலுள்ளான் என்று ஓர்) அமலுடைவ ஸாத,ரானுஷ்ட,ரானத்துக்கு ப்ரத்யக் ப்ரமானமிருந்தபடி கண்டாயே! என்கிறார் (வேள்வத்திலுள்ளாலும்) கருப்பாற்கட,ளிலே கண்டவரைந்தருளினாலும், இது பரமபத,த்தில் இருந்தமையையும் காட்டும், (வேங்கடத்து மேவாலும்) கிருதிவங்கடத்திலே பொருந்தி நின்றவனும் இது மற்ற அர்த்தவாரங்களில் நின்றும், திராத்தம், நடத்தும், கிடந்தும் காட்டுவனிக்ரும் கிலைகளித்தையும் காட்டுவது. ஆப்படிப் பட்சபடைட்டது எதற்காகவெனில்: (உள்வத்தில் உள்வான்) ஒரு சேதனைக் கெஞ்சிலே நித்யவாஸம் செய்வதற்காகவென்றே என்கிற (உள்ளான்) ஆதைப்பெற்ற பின்பு, “இடவகைகள் இயந்திட்டு” (பெரியந்திர 5-4-0) என்கறடியே பரமஹுயாந்தாவிடவநிலைகளையும் உபேஷித்து திருக்கொஞ்சிலேபெர் தனக்கு வாழ்வினை என்னும்படி பேருகப் போடே என்றும் இருந்தான். (வேள்வத்திலுள்ளான்...உள்ளான்) என்றுப் அவன் கம்மை காசித்து உளனாவிருக்கிறபடி, கனாக் காட்டுகிருவாகவுமாய், (ஓர்) இப்படி கம்மைகாசித்தே அவன் ஸத்தபெறுவிறபடியை அதன்கித்தராயாகல் கம்மையே, பிறையே நினைத்து அஞ்சவேண்டி என்று உருத்து.

100. ஓடிடும் காடுகளைத் தொண்டைச் சேவடிப்
பாடியும் காணலாம் மென்மேலுஞ்சே—ஓடியில்
தாபவணிக் கேசவனைத் தண்டுறாய் மாலைசேர்
மாயவணியே மனத்து வை.

முன் திருவந்தாதி குறித்தது.
மென்மையாடலார் திருவடிகளே சரணம்.

பதவுரை:—என் தெஞ்சே—என்னுடைய மனமே! ஓர்
அடியில் தாபவணிக்—ஒரு திருவடியைய உலகம் முழுவதும்
அளத்தவனாய், கேசவனை—கேசி என்னும் அணுவை அறித்த
வரையி, தன் துறாய்மாலை சேர்—குளித்த திருத்தழல் மாலை
யாக அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள, மாயவணியே—ஆர்சர்ப
பென்ற தன்மையுடைய எம்பெருமாயே, மனத்து வை—
என்ற துறையிலே வைப்பாயாக; (இப்படி அவனைப் பற்றினால்)
ஓர் அடியும்—திருவடிகளைத் திருவடியையும், காடு உடைத்த
மாயம்—குறித்த மாயமடி உடைத்த, தொண்டைச் சே அடியும்—
காணலாம் என்ற சிவந்த தருமாதமுமான, பாடியும்—
அவனே (அ) திருவடிகளையும், காணலாம்—ஸாக்ஷாத் கரிகலாம்.

அவர்— தானும் பாட்டு. (ஓடிடும்) 'பேறும் அந்தாலே,
பெறுவதும் அவன் திருவடிகளை அவனாலே பெறுவது'
என்கிறது.

அவதாரிகை:—இப்படி மென் விழுந்த கம்மை விருடிக்
கிறவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமெதென்ன, அவனை
விடாமல், அவனைப் பெறுகைக்கு ப்ரபலமும் அவனை
பயன்பு அடியவனே என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து
அடியவன் சொல்கிறார்.

101 அந்தாரிகை:—'இப்படி மென் விழுந்த கம்மை விருடிக்
கிறவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் என்ன?' என்று திருவுள்ளம்
கேட்க, 'அடைவத்தக்க உபாயமும் அவனே, பாப்பமாதிற
அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமும் அவனே' என்று மென்டி
வது இவ்விர்த்தத்தில் உறுதியுடன் இருப்பதேயாகும்' என்று
திருவுள்ளத்தைக் குறித்த அருளிச்செய்து.

வ்யா:— (ஓடிவர்த) தோஷத்தை அடக்கவும் தன்ன தாக்கீத திருவடிவையும். (தாடிதவர்தி) மகடாஸாரிண நிரஸித்த பேரக்யமான திருவடிவையும். (தாடியங்கணை னாம்) இவ்விசைக்கு திருவடிகளும் ப்ராப்யம். (என் னெஞ்சே) காணவேண்டுமென்றிருக்கிற எனெஞ்சே! இதுக்கு உபாயமெதென்னில் அவன் என்கிறது. (ஓடிவ

உரை:— காணவேண்டுமென்று அங்கு கையெழுத்திற் பன்னுமடைய வெய்தே! ஓடி, திருவடியில் தோஷத்தைக் காண்பதன் அளித்திருக்கின்ற சீலைகளாகிய மத்தியஸங்கடிகளையடைய ஏறும். மகடாஸாரிண தாக்கீத திருவடிகளும் ப்ராப்யம். (என் னெஞ்சே) காணவேண்டுமென்றிருக்கிற எனெஞ்சே! இதுக்கு உபாயமெதென்னில் அவன் என்கிறது. (ஓடிவ

வ்யா:— உபுத்தபத்திகெடுகளில் ப்ராப்யத்தின் சிறப்பை அறித்தவனே உபாயத்தில் இந்நவாசுதையானே பாகரத்தின் ப்ராப்யத்தை முதலிற் கொண்டு ப்ராப்யத்தைப் பின்னடிக்க னாலே அருளிஞர். அதுஷ்டாசனகெடுகளில் உபாயாதஷ்டாசனத்தக்குப் பிறகே ப்ராப்யாபுபவமாகையானே சிகையு கள் முதலில் வரக்கூப்படுகின்றன. (என் னெஞ்சே) அவனைக் காணவேண்டுமென்று ஆணைப்படுகிற எஞ்சே! அவனைப்படுகைக்கு உபாயம் எதென்னில்: அவனே என்கிறது—(ஓடிவர்த தாமவர்த) ஓடிவர்த ப்ராப்யமென்கும் வகையிலுள்ள மேல் உணவென்கெடுகளும் தாதி அசுரிதகெடுகளும். (தாமவர்த) தோஷத்தைப் பேரக்யமாகக் கொண்டு குழரிக்கைகளை அனைக்கும் தாப்பென்க உணவென்கை தடவிக் கொடுக்கையானே சௌஸம் (சௌப்யாசிரிகை). சௌஸம் (உபரித்தவன் தாழ்த்தாமெடு ஒரு சீராகக்கொண்ட பரிமாறுகை). வாதனம் (உறவுடைமையில் குற்றத்தையும் மற்றவர்க்கென்குறை) முதலான கீழ்க்குணங்களும். ப்ராப்யம்குத், னாதி, கள் தவிரவும் திருவடிவை வைக்கையானே திருவடிபுரத்தி முதலான மேக்கைகளையும் இவ்வொரு செயலினே தொற்றுவின்றன. ஸர்வோவாய் உபாயமாப்போது ஆவாயன னென்கரிபத்தைச் செய்ததும் சௌஸம்வாதி, களும். ஆவரி தின் வரிபத்தைச் செய்ததும் திருவடி, ஸத்தி முதலான

மீதி. (மாவகை) ஓடியாலே எல்லாவற்றையும் அளந்த
வாஸுபுரி. (கேசவன்) விரோதி, திரைதயிலினுவகை.
(தன்மொழாய் மானே சேர் மாயவுகைய மனத்துவை)
வாஸுபுரிமன்றிக்கே விரோதி, வைப் போக்குமவனுமன்றிக்கே
இருக்கிலும் விடவொண்ணாத பேரக், யனாள் மரையவகையே.

வாஸுபுரி, வாஸுபுரிமன்றிக்கே விரோதி, வை வளர்க்கிலும் விட
வொண்ணாதபடி குளிர்த்த திருத்தழாய்மாவைபாலே அளவு
கூடிய, மாயுக்கொண்டு விரதமயபேரக், யனாள், ஏகநிக்ருமித்
தன் மனாறாமாத்தரக்களை அபேகையாத ஆர்ச்சியபு, தனா

து, வாஸுபுரி இவனிடமே உண்டு என்கிறார். குணமிருக்
தவக் பெருதின? விரோதி, கன் இவனை அடைவவொண்ணாதபடி
தன் மனமய்தபாலே என்கிறார். (கேசவன்) கண்ணையவ
தரித்திரமது மநினையுருவாகி ஆயர்களை நலித்த கேசுபென்
னும் அகலிக்க கொளறவகை. அப்படியே நல்கிரோதி, கனையும்
அழிக்கவகையவன் என்று கருத்தது. "ஓடியில் தரவகை"
என்று ஆயவகை மனாவகையாத, கமனை எனையர்க்குபதி,
கனையுமி. "கேசவன்" என்று விரோதி, வை வேறுத்தளப
னாய் மனவகையவகையே அதற்கு வேண்டிய துணாவும் சக்தி
முதலான ஆயத்தமாவகையாத, குணங்கனையும் கூறுவதாகவும்
மகனவகையுமி. இவ்விரண்டுமிருத்தாலும் கானிதும் உருப்
(மனவகையு)பேரமே கானக் கன் கூசும்படியிருப்பாரே?
என்கிறார் (தன் தழாய் மாவகை) கானக் கன் குளிரும் தழாய்
மாவகையு. கனவகையுக்கும் அதிமாயத்தானகே என்கிறார்.
மூலிகையாவது துணாவகையி மனவகையுபதி, குணங்கனையில்
கனவகை. விரோதி, கன் கனவகையுபதிவகையுதன் விடவொண்
ணாதபடி என்கிறார் திருத்தழாய்மாவைபாலே அளவுகூக்கப்
படியுமனவகையுபதி மிகவிவகையுபதி இருக்கிறான் என்ற
கிறார் (மாவகையு) கனவகை ஒரு பரம்பயத்தைப் பெறு
கனவகை. மாவகையுபதி துணைக்கனவகையுபதி அபேகையி
பதிவகை கனவகையுபதி மிகவித்திரித பயனான மொகையித்திரு
தரவகையுபதி இவ்வகையினில் ஒரு துணைக்கனவகையுபதி
என்கிறார் கனவகையுபதிவகையுபதி இருக்கிறான் என்று கருத்தது.

நாம் உன் ஸ்லுகாரிகளென்றிராதே காண்பதும் அவனியே.
காட்டுவாரும் அவனே. தமக்குப் பரதிபத்தியே உன்னது.

(ஓடிவந்தவாடி) சாடுதலத்த ஓடிவரும் திருவுலக
எந்த சேவடிவையும் காணாமல், காணவொண்ணுதே! என்
திருக்கிற என்னைஞ்சே! (தாயவியை) கீழ்க்கொள்ளவோடியே.

மாயிருக்கிற என்னைவோடி? மென்று மனங்கொண்டு
அத்தவையையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். இவ்வுலக
அவனே சேவடிவென்று கீழ்க்கொண்டிருக்கிறான். மெய்யுத
கொண்டு காண்டிருக்கிறான். மெய்யுத கொண்டு காண்டிருக்கிறான்.

மாயை காட்டும் ஆக்கவிதவதி குறிக்கும் மாயை - ஆக்கவித
மாயிருப்பவன். அப்படியானால், நாம் செய்வவன்வருவது
ஒன்றியிருப்போ? எனில், (மனத்துவை) அவனை மனத்தில்
உபாயமாக இருக்குவதே நாம் செய்வவன்வருவது உபாய
மாக உறுதிக்கொண்டதானால் ஆக்கவிதவதி உபாயமாகாதே?
எனில், (மாயவியை மனத்துவை) இவையும் உபாயமாகக்
கொண்டதே என்று ஏதாவது காட்டுகிறது. "தவறேவ
உபாயமுதேயம்" "மாமேகம் ராணம் மாஜ" "ராஜ்யனனே
நமக்கே மூலதனம்" "சாண சாண சமக்கு" மூலதன
கிடங்கின்றிவனில் பரித்தவரிக்குச் சோறுபோடுவதென்
என்று ஒரு தாயவியை காட்டிவைத்து வைத்தால், பரிசோற்
தற்கு உபாயமாகாமல், அநிகாரிவிருவனமாவதுபோல.
'என்றேயே உபாயமாக கிடங்காரிக்கு மோகமளிப்பேன்'
என்று புகழுவான் அங்கம்வித்திருக்கியிடத்தில் உபாயாத், வல
ஸாரம் அநிகாரி விருவனமாவதுபோல உபாயமாகாதது
என்று கருத்து.

இத்தகைய உபாயாத், வலஸாரத்தை (அவனே உபாய
மென்றும் உறுதியை) உபாயவனுக்குக் கிடங்கும் மிகச்
சிறந்த புகழைச் சொல்லுகிறதன் முன்னடிகள்: (ஓடியும்)
"ஓடியில் தாயவியை" என்றகிடத்தில் அனுமதிக்கப்பட்ட
தாய் திருவுலகஎந்தருளி உகவந்ததையும் தன்னதாக்கின
ஒரு திருவடியையும். (சாடுதலத்த ஒன் கலக்கவேடியும்)

(கோயில்) சாடுதலத்த திருவடிகளை உடையவன. திருவடிகளைத் தருவானும் விரோதி, தயப் போக்குவானும். (தயப் (முடி) பே, சக், பதை. (மாயவன்) இவனென்று நினை யாதபடி பண்ணவல்லவன். (மனத்துவை) அதுவந்தி. 100.

முதல் திருவத்தாதி கியாக்யாதம் முத்திற்று.

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவர்க்காகிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

விழும்படி உதைத்துத் தன்விப்பொகட்டதாய், அழகிய பூப்போலென ஆதிணுகுமாரமான சிவந்த ஒரு திருவடியு மான (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) திருவடிகளையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அனுப விகூலாம். 100.

அபரிள்கை அருளிச்செய்த முதல்திருவத்தாதியுரை முத்திற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அபரிள்கை திருவடிகளே சரணம்.

சரணம் உடைய, சாக்ஷாநுரன் முதித்து விழும்படி உதைத்துத் தன்விப்பொகட்டதாய், அழகிய பூப்போலென மென்மைமிகக் சிவந்த மந்தைத் திருவடியையும், (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) பூவிலும் மெய்கைய திருவடிகளைக்கொண்டு முாட்டுக் கட்டாகரனை உதைப்போதே! என்று வலிது பிடிக்கிஞ்சு. "சாடுதலத்த ஸாக்ஷாநுரன் ஒன்மலர்ச் சேவடியும்" என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளுக. (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) மலரினும் மெய்கைய திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடென்றாய் அளப்போதே! என்று வலித்தாரிஞ்சு. (ஒன்மலர்ச் சேவடியும்) மென்மை, குளிர்ந்தி, ஸத்தாய், மெய்கை. "விஷ்ணு: பதே, பரமே மத்ய உதன்:" [நூல், கோத, ந] "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" [திருவாய் 1-5-5] என்பதற்கு மே மதுவொழுதும் தன்மை ஆகியவற்றில் ஒவ்வித நூல்களும் (வாடாத) தாமரை மலரை ஒத்திருக்கையாலே ஒன்மலர்ச்சேவடி என்பதற்கு. (சரடியும்) சேரித்திபழங்குத்தபடி. (சரடியும் அரணாரம்) மிகவிளியவைவான இத்திருவடிகளைக் கண்டி அனுபவிக்கலாம். (சரணாரம்) அனுபவத்தைச் சொன் னது கைக்கேயத்தத்தம் உபயசுணம். அவனே உபயமென் றாய், அவனுடைய திருவடிகளில் கைக்கேயமே உபயமென் றாய் பூவிலுள்ளவ சேரித்தத்தத்தின் பரமனாராதத்தத்தை அருளிச்செய்து போகத்ததைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. 100.

புனையாழ்வாரன் ஸுத்திரை பத்திராதிபஞ்ச

பிரித்தாழ்வாரன் பாரதித ஸன் தியத்திய முதல் திருவத்தாதி

விவரம் கொள்ள விவரம் திறவு பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யான ப்ரமாண அநுகரணிகை
(என்கண் பெரியவாச்சாஸ்திரம் வ்யாக்யானத்தில் உள்ள
ஸ்லோக எண்களைக் குறிக்கும்)

அக்ஷிஹோத்ரா	27	தது, பஸ்யபி	53
அக்ஷரதஸதேக்யமி	90	தத்தஸ்ய	60
அக்ஷரமோ	94	தத்தஜ்ஞாக	72
அத்யத்கடை:	38	தமஸ: பரமோ	16
அத்யயவகஷ்டம்	22	தஸ்யதீரக:	75
அநஸ்கத்	59	தஸ்யயதூ	99
அத்த: ப்ரஸிஷ்ட:	17	தஸ்யாஹுய் நிக்ர	13
அத்தரிசுஷக்த:	45	தேகமைதீர்	30
அவஸா: ப்ரதி	36	த்ருணீக்ருத	71
அவஸ்யமநு	69	த்யஜபுட	57
அவஷ்டப்ய	43	த்வயிகிஞ்சித்	93
அஸத்நேவ	102	த. (ர)	
அஸ்மாந்ஹத்தம்	95	தே, வஸிஷி	80
அஸ்யாப்யஸ்து	89	தே, லாகாய்வஸு	20
அஸ்பேஸாகா	78	தை, விஹ்யேஷா	19
		த்யஸிஷத்யுக்ம	34
ஆத்மாகம்மாநு	48	த. (ஸ)	
ஆத்மாவா	83	த்யீமஜ்ஞ: ஸரண	30
ஆநயைம்ஹரி	88	த. (ந)	
ஆப்ரயாணாத்	28	நகஸ்சித்	1
ஈ		நஜாயதே	61
ஏகாம்த, ரணிமா	91	நமேமோக்யம்	24
ஏஷஏவனாது	98	நகடிமாமி	87
க (க)		நிர்ணயேஷசித்	7
காலேஷ்வபி	32	ந்யாயா நுக்ருஷி	6
க. (ர)		ப. (ர)	
கு, ஹகாமாகர:	25	பதிம்விஸ்வ	8
ச (ச)		பரிமாபத, மா	62
சஞ்சஸம்ஹி	13	பரம்த்யுஷ்ட்வா	15
ஜ (ஜ)		பாஸ்ட்ரஸ்யா	66
ஜாயமாகம்ஹி	18	பிதரக்ரோச	37
ஜாயஸ்வ	62	பிஸாசோ	11
ஜுஷ்டம்யதூ	74	புஷ்பாக்ரூ	44
த (த)		ப்ரக்ருஷ்ட	67
தத்ய, பஸ்யமஹம்	96	ப்ரபுவதி	55

ப. (ர)		க (ர)	
புத்தர்ப்பாந்ருப	26	வத்யதாம்	88
புத்தர்ப்பாந்ருப	41	வத்யதாம்	85
புத்தர்ப்பாந்ருப	58	வாமாங்குஷ்ட	49
ப. (ர)		வித்யதாய	73
புத்தர்ப்பாந்ருப	77	வித்யதாய	61
புத்தர்ப்பாந்ருப	6	வித்யதாய	15
புத்தர்ப்பாந்ருப	42	வித்யதாய	84
ம (ர)		வேத்யதாய	4
மத்தியதாய	56	வேத்யதாய	64
மத்தியதாய	40	ச (ர)	
மத்தியதாய	34	சாத்தோதாய	100
மத்தியதாய	70	சாத்தோதாய	3
மத்தியதாய	39	ஸ (ர)	
மத்தியதாய	63	ஸத்தோதாய	21
ய (ர)		ஸத்தோதாய	65
யத்தோதாய	10	ஸத்தோதாய	23
யத்தோதாய	86	ஸத்தோதாய	14
யத்தோதாய	31	ஸத்தோதாய	102
யத்தோதாய	35	ஸத்தோதாய	76
யத்தோதாய	68	ஸத்தோதாய	92
யத்தோதாய	9	ஸத்தோதாய	87
யத்தோதாய	29	ஸத்தோதாய	47
யத்தோதாய	82	ஸத்தோதாய	42
யத்தோதாய	81	ஸத்தோதாய	12
யத்தோதாய	46	ஸத்தோதாய	33
ர (ர)		ஹ (ர)	
ரத்தோதாய	54	ஹத்தோதாய	101
ரத்தோதாய	79	இ (ர)	
		இத்தோதாய	2

முதல் திருவந்தாதி அப்பிள்ளை உரையில் உள்ள
பிரமாணங்களின் அநுக்ரமணிகை

(பக்க எண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன)

ஆர்ஷம் துர்மோ	25	நகைமாமி	343, 346
உத்தம: புருஷ	283	நயாயா நுக்ரு	26
கபாலீ த்வம்	215	பூர்வஜ்ஜ	88
காடி, நயவாந்	20	ப,க்தித:	80
சி,நகம் தஸ்ய	214	ப,க்திபரத்வ	80
ந்,ரஷ்டஸ்ய:	15	ப,ஸ்மஸம்யா	407
ந்ரயிமய:	45	ரலயோரபே,த:	353
தேந ச க்ருத	20	வக்த்ராணி	396
ந கஸ்சிந்நா	196	ஸ்தி,தோ நஸ்யி	194
கத,சக்,ரேண	216	ளம்ஸ்ரவே	280
ந த்யஜேயம்	194, 343, 346	வீதா முக, கமல	81
ந நமேயம்	176, 234		

